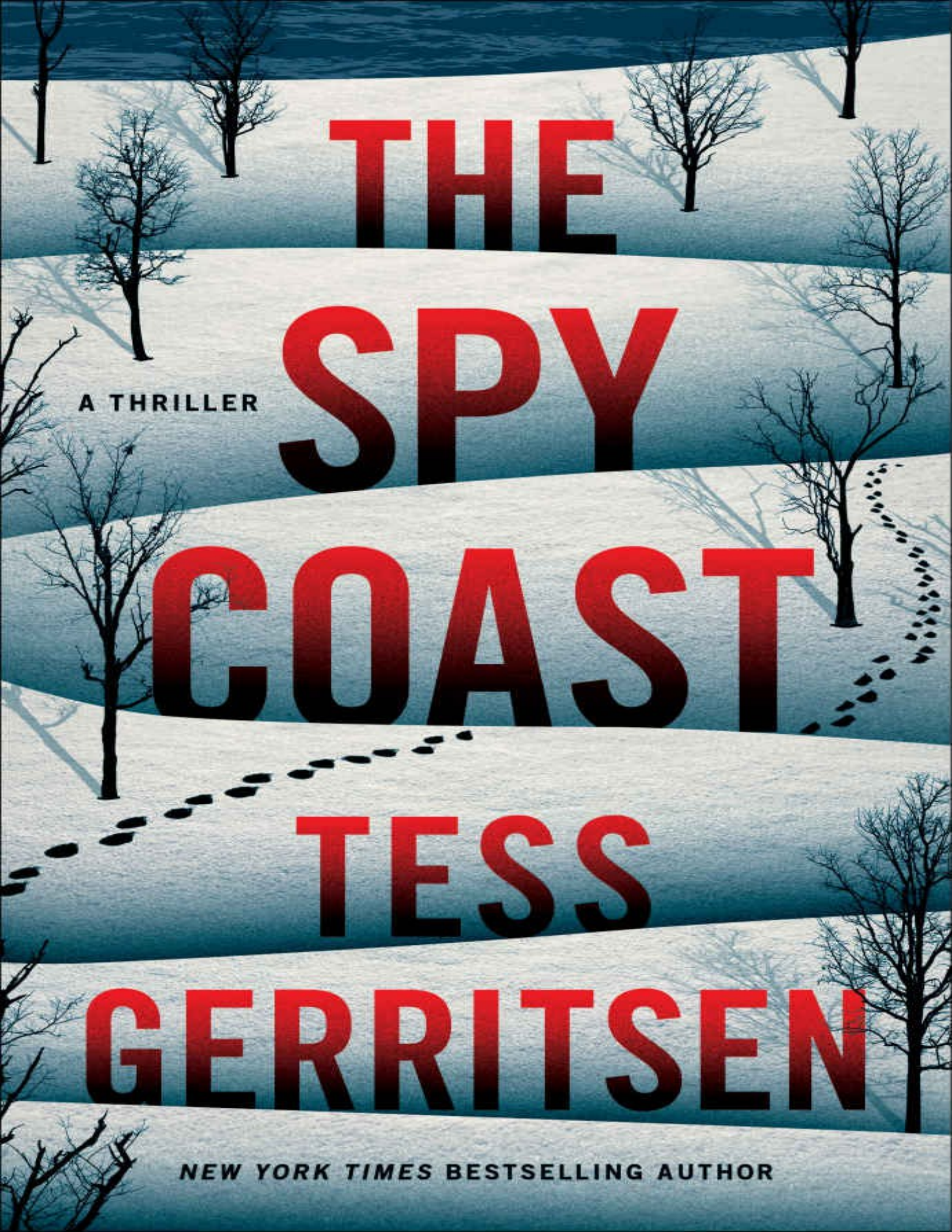

THE
SPY
A THRILLER
COAST
TESS
GERRITSEN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

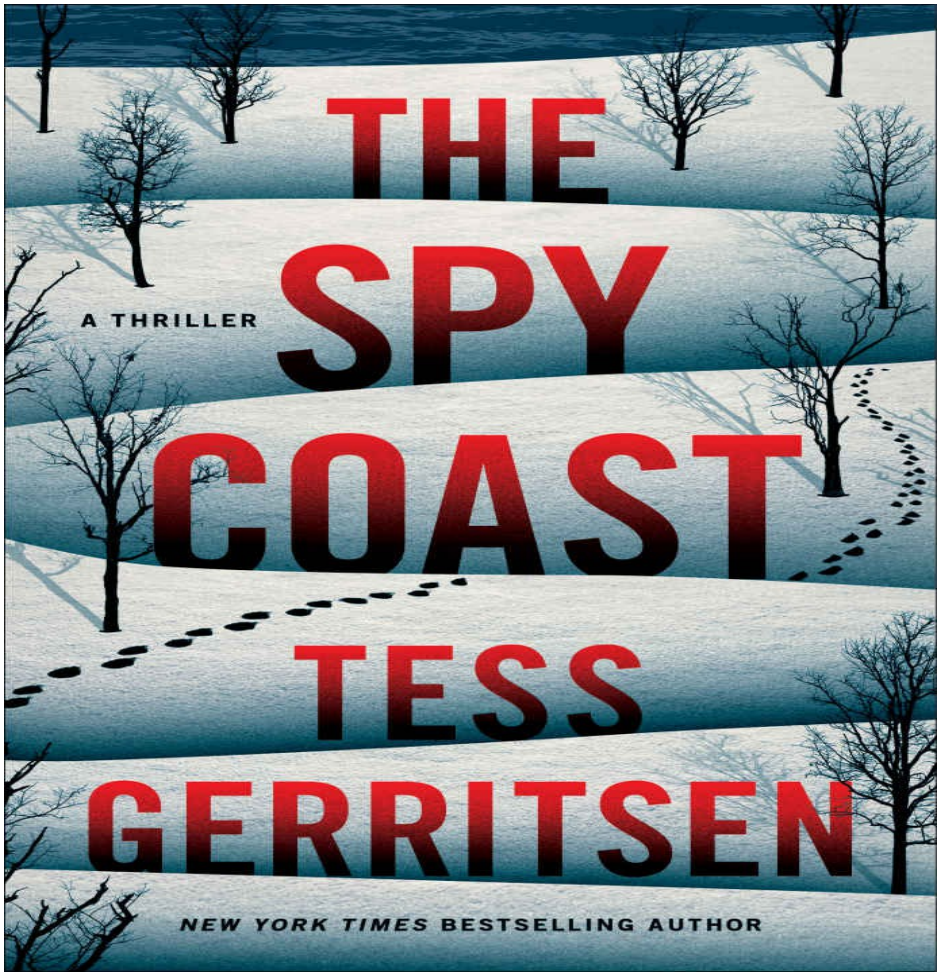
Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE SPY COAST
A THRILLER
TESS GERRITSEN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CASUS SAHİLİ İÇİN ÖVGÜ

"Tess Gerritsen akıcı ve zarif bir üslupla yazıyor; onu okumak her zaman bir zevk. *Casus Kıyısı*, aksiyon dolu sayfaları, g-kuvveti dönüşleri ve büyüleyici karakterlerden oluşan bir müfreze ile harika bir şekilde kurgulanmış bir okuma. Maggie Bird ve gümüş saçlı yardımcılarından oluşan ekibini sayfalarda tekrar görmeyi gerçekten umuyorum."

-David Baldacci, *New York Times'*ın 1 numaralı çok satan yazarı

"Usta hikâye anlatıcısı Tess Gerritsen, Bangkok'tan Maine'deki küçük bir kasabaya, sırların saklandığı ve hayatların altüst olduğu baştan çıkarıcı ortamlara uzanan ustaca ve büyüleyici bir roman yazmış. *Casus Kıyısı* son derece heyecan verici, derinlere gömülü sırları olan ahlaki açıdan karmaşık karakterlerle dolu ve geçmişe doğru bir ölüm kalım kovalamacası. Harika bir roman."

-Luanne Rice, *New York Times* çoksatan yazarı

"Güçlü, yankı uyandıran, sürükleyici, tehdit ve gerilim yüklü ... Gerritsen doğuştan bir hikâye anlatıcısı ve bu yeni seri onun yeteneklerini her zamankinden daha fazla sergiliyor. Karşı konulmaz ve şiddetle tavsiye edilir!"

-Lee Child, *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan yazarı

"İlgi çekici karakterlerle dolu sürükleyici bir hikâye. Serinin devamını sabırsızlıkla bekliyorum."

-Kathy Reichs, Temperance Brennan *Bones* serisinin yazarı

"Tess Gerritsen muhteşem, okunması gereken bir yazar ve *Casus Kıyısı* ile bunu yine başarmış. Okurlar Maggie Bird ve onun Mainer'lı yurttaşlarının maceralarını uzun, çok uzun bir süre takip etmek isteyecekler."

-C. J. Box, *Fırtına Nöbeti*'nin 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı

"Onlarca yıldır Midcoast, Maine, anonim bir emeklilik hayatı yaşayan casuslar için bir sığınak olarak ün salmıştır. Şimdi çok satan yazar Tess Gerritsen bu uydurma (ya da değil!) önermeyi alıp harika bir gerilime dönüştürdü. *Casus Kıyısı* benim en sevdiğim türden bir sayfa çevirici, acımasız olsa da ilişkilendirilebilir karakterlere dayanıyor ve titizlikle gözlemlenmiş bir yer duygusuna dayanıyor."

-Paul Doiron, Mike Bowditch romanlarının çok satan yazarı

THE SPY COAST

TESS GERRITSEN'İN DİĞER ESERLERİ

Choose Me (Gary Braver *ile*)

The Shape of Night Ateşle Oynamak

Kemik Bahçesi

Yerçekimi

Kan Dolaşımı

Yaşam Desteği

Hasadı

Gelinin Bekçisi Kalp

Hırsızı

Onların İzinde

Kayıp Kız (Önceki başlık: *Peggy Sue Öldürüldü*) *Suçlu Kabul Edildi*

Whistleblower

Bıçak Altında

Asla Ölme

Deme

Gece Yarısından Sonra Ara

Rizzoli & Isles

Cerrah The Apprentice

Günahkar

Vücut İkizi

Vanish

Mephisto Kulübü

Hatıra

Buz Gibi Soğuk

Son Ölen Sessiz

Kız Yeniden

Ölüyor

Bir Sır Biliyorum

Beni Dinleyin

THE SPY COAST

A THRILLER

TESS GERRITSEN

THOMAS MERCER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2023 by Tess
Gerritsen Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Thomas & Mercer, Seattle tarafından yayınlanmıştır
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Thomas & Mercer, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662515125 (ciltli)
ISBN-13: 9781662515132 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662515118 (dijital)

Kapak tasarımı Jarrod Taylor'a ait
Kapak görseli: © nuttapon kupkaew / Shutterstock; © baona, © bildfokus / Getty Images

Birinci baskı

Will'e

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24
BÖLÜM 25
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27
BÖLÜM 28

BÖLÜM 29
BÖLÜM 30
BÖLÜM 31
BÖLÜM 32
BÖLÜM 33
BÖLÜM 34
BÖLÜM 35
BÖLÜM 36
BÖLÜM 37
YAZARIN NOTU TEŞEKKÜR
YAZAR HAKKINDA

BÖLÜM 1
DIANA

Paris, on gün önce

Eskiden altın kızdı. *Her şey nasıl da değişti*, diye düşündü aynaya bakarken. Bir zamanlar güneşin öptüğü röflelerle ustaca çizilmiş olan saçları artık sadece ölü fare kahverengisi olarak tanımlanabilecek bir renkteydi. Bir komşusunun bir adamın kendisini sorduğunu söylemesi üzerine alışverişe gittiği Monoprix'deki raflarda bulabildiği en göze batmayan saç rengiydi bu. Bu, bir şeylerin ters gittiğine, birinin onu sorduğuna dair ilk ipucuydu, ancak tamamen masum bir açıklaması da olabilirdi. Bir hayranı ya da teslimat yapmaya çalışan bir adam olabilirdi ama hazırlıksız yakalanmak istemiyordu, bu yüzden şehrin öbür ucuna, kimsenin onu tanımadığı üçüncü bölgedeki bir Monoprix'ye gitti ve saç boyası ve gözlük aldı. Bunlar her zaman yanında bulundurması gereken şeylerdi ama yıllar geçtikçe kayıtsızlaşmıştı. Dikkatsiz.

Kendisini esmer olarak inceledi ve yeni saç renginin yeterli olmadığına karar verdi. Eline makası aldı ve L'Atelier Blanc'ın 300 Avroluk saç modelini mahvederek kesmeye başladı. Makasın her kesişi, özenle seçtiği yeni hayatının dokusuna atılan bir başka kesik gibiydi. Bir avuç dolusu yeni kesilmiş saç banyo fayanslarına dökülürken, pişmanlığı kısa sürede öfkeye dönüşerek makası kesmeye devam etti. Planladığı, riske attığı her şey şimdi bir hiç uğrunaydı ama dünyanın düzeni böyleydi. Ne kadar zeki olduğunuzu düşünürseniz düşünün, her zaman daha zeki biri vardır ve onun hatası da buydu: zekâsının alt edilebileceği ihtimalini hesaba katmamak. Çok uzun yıllar boyunca odadaki en zeki kişi olmuştu, her zaman iki adım önde olan ve

takımdaki herkesten daha üstündü. Başarının sırrı, kuralların yolunuza çıkmasına izin vermemekti; bu, başkalarının her zaman takdir etmediği bir yaklaşımdı. Evet, zaman zaman hatalar yapılıyordu. Evet, bazen gereksiz yere kan döküldü. Yol boyunca düşmanlar edindi ve bazı meslektaşları şimdi onu hor görüyordu, ancak çabaları sayesinde görev her zaman başarıldı. Onu altın kız yapan da buydu.

Şimdiye kadar. *Snip.*

Yansımasını bu kez soğukkanlı ve eleştirel bir gözle inceledi. Değerli saçlarını kesmek için harcadığı on dakika içinde, kaybettiği hayatı için duyduğu kederin tüm aşamalarından geçmişti. İnkâr, öfke, depresyon. Artık kabullenme aşamasına gelmişti ve yoluna devam etmeye, eski Diana'nın cesedini atmaya ve yeni bir Diana'yı var etmeye hazırdı. Artık altın kız değil, tecrübeyle sertleştirilmiş çeliğe dönüşmüş biri. Bunu da atlatacaktı.

Dökülen tüm saçlarını bir çöp torbasına süpürdü ve boş saç boyası kutusunu da içine attı. Burayı sterilize edecek vakti yoktu, bu yüzden arkasında buradaki varlığına dair bolca iz bırakacaktı ama yapacak bir şey yoktu. Tek umudu Paris polisinin tipik cinsiyetçi içgüdülerine güvenerek bu dairede yaşayan ve şu anda kayıp olan kadının kaçırıldığını varsaymasıydı. Bir kurban, bir fail değil.

Gözlüklerini taktı ve yeni kırpılmış saçlarını dağınık bir şekilde karıştırdı. Bu sadece hafif bir kılık değiştirmeydi ama dışarı çıkarken karşılaşabileceği komşuları atlatmak için yeterli olacaktı. Çöp torbasının ağzını bağladı ve onu banyodan çıkarıp yatak odasına taşıdı, oradan da çantasını aldı. Tüm güzel ayakkabılarını ve elbiselerini bırakmak zorunda kalacak olması ne kadar utanç vericiydi ama hafif seyahat etmesi gerekiyordu ve bir dolap dolusu tasarımcı modasını geride bırakmak, ortadan kayboluşunu daha da istemsiz gösterecekti. Banka hesapları kabardıktan sonra yıllar boyunca topladığı sanat eserlerini de geride bırakacaktı: antika Çin vazoları, Chagall tablosu, iki bin yıllık Roma büstü. Hepsini özleyecekti ama hayatta kalmak için fedakârlık yapması gerekiyordu.

Gitme çantasını ve saç kırpıntılarının bulunduğu çöp torbasını taşıyarak yatak odasından çıktı ve oturma odasına girdi. Orada bir pişmanlık iç çekişi daha yaptı. Çirkin kan lekeleri deri koltuğunu boyamış ve Chagall'ın asılı olduğu duvarda, onun soyut bir uzantısı gibi yay çizmişti.

tablonun kendisi. Chagall'ın altında buruşmuş olan kanın kaynağıydı. Adam kapısından giren ilk saldırgandı, bu yüzden aynı zamanda gönderdiği ilk kişiydi. Spor salonunda geçirdiği saatlerin karşılığını pazıları şişerek almış ama beyni gelişmemiş tipik bir erkekti. Günün kendisi için böyle bitmesini beklemiyordu ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle ölmüştü, muhtemelen onu indirenin bir kadın olacağını hiç beklemiyordu.

Hedefi hakkında kötü bilgilendirilmiş olmalı.

Arkasında bir nefes fısıltısı duydu ve ikinci adama bakmak için döndü. Adam değerli İran halısının kenarında yatıyordu, kanı sarmaşıklar ve lalelerden oluşan karmaşık desene sızıyordu. Onu şaşırtan şey, adamın hâlâ hayatta olmasıydı.

Ona doğru yürüdü ve ayakkabısıyla omzunu dürttü.

Gözleri titreyerek açıldı. Ona baktı ve silahını almak için el yordamıyla ilerledi ama kadın çoktan silahını elinden almıştı ve tek yapabildiği, kendi kanında sıçrayan ölmek üzere olan bir balık gibi elini yerde çırpmak oldu.

"Qui t'a envoyé?" diye sordu.

Elini daha çılgınca çırptı. Boynuna sıktığı kurşun omurgasına zarar vermiş olmalıydı ve hareketleri spastikti, kolu robot gibi sallanıyordu. Belki de Fransızca anlamıyordu. Sorusunu bu kez Rusça tekrarladı: *Seni kim gönderdi?*

Adamın gözlerinde herhangi bir idrak parıltısı göremedi. Ya beyni işlevini yerine getiremeyecek kadar hızlı zayıflıyordu ya da anlamıyordu, her ikisi de bu durumu endişe verici kılıyordu. Ruslarla başa çıkabilirdi ama bu adamları başka biri gönderdiyse, bu bir sorun teşkil edebilirdi.

"Beni kim öldürmeye çalışıyor?" diye sordu, bu kez İngilizce. "Söyle bana, yaşamana izin vereyim."

Kolunun sallanması durmuştu. Kıpırdamadan düşmüştü ama kız onun gözlerindeki anlayışı gördü. Soruyu anlamıştı. Ayrıca ona gerçeği söylemesinin gerçekten bir önemi olmadığını da anlamıştı; her iki durumda da ölü bir adamdı.

Dairesinin dışındaki koridorda erkek sesleri duydu. Destek olarak başkalarını mı göndermişlerdi? Çok gecikmişti ve bunu sorgulamak için zaman kalmamıştı. Susturucusunu doğrulttu ve adamın kafasına iki kurşun sıktı. *İyi geceler.*

Pencereden çıkıp yangın merdivenine tırmanması sadece birkaç saniyesini aldı. Dairesine son bakışı buruk bir tatlıydı. Burada mutluluğun bir ölçüsünü bulmuş ve emeğinin hak ettiği meyvelerinin tadını çıkarmıştı. Şimdi burası bir mezbahaya dönmüştü ve iki isimsiz adamın kanı duvarlarını kirletiyordu.

Yangın merdiveninden aşağıdaki sokağa indi. Saat 11:00'de Paris sokakları hâlâ hareketliydi ve işlek caddede gezinen yayaların arasına kolayca karıştı. Uzaktan bir polis sireni duydu, yaklaştı ama adımlarını hızlandırmadı. Çok erkendi; sirenlerin onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Beş blok ötede çöp poşetini bir restoranın çöp kutusuna atıp yürümeye devam etti, çantasını omzuna asmıştı. Çantada şu an için ihtiyacı olan şeyler vardı ve başka kaynakları da yok değildi. Yeniden başlamak için fazlasıyla kaynağı vardı.

Ama önce onu kimin öldürmek istediğini bulması gerekiyordu. Ne yazık ki bu çoktan seçmeli bir soruydu. Ruslar olduğunu düşünmüştü ama şimdi emin değildi. Birden fazla grubu kızdırdığınızda, her biri kargaşa için kendi yeteneğine sahip birden fazla düşmanınız olur. Asıl soru şuydu: Adı nasıl sızdırılmıştı? Ve on altı yıl sonra neden onun peşine düşmüşlerdi?

Eğer onun adını biliyorlarsa, diğerlerini de biliyor olmalılar.
Görünüşe göre geçmiş, hepsinin yakasına yapışmak üzereydi.

Rahat bir emeklilik için çok fazla. İşe dönme vakti gelmişti.

BÖLÜM 2
MAGGIE

Purity, Maine, şimdi

Burada bir şey öldü.

Tarlamda durmuş, kardaki katliam kanıtlarına bakıyorum. Katil kurbanı taze tozun içinde sürüklemiş ve kar sessiz bir şekilde yağmaya devam etse de katilin izlerini ya da ölü leşin ormana doğru çekilirken açtığı oyukları henüz kapatmamış. Bir kan lekesi, dağılmış tüyler ve rüzgârda titreyen siyah kuş tüyü kümeleri görüyorum. En sevdiğim Araucana'lardan birinden geriye kalanlar bunlardı; mavi yumurtalarını güvenilir bir şekilde ürettiği için ona değer verirdim. Her ne kadar ölüm yaşamın büyük çemberinde sadece bir nokta olsa da ve bunu daha önce defalarca görmüş olsam da, bu özel kayıp beni çok etkiliyor ve nefesimi soğuğa göndererek iç çekiyorum.

Tavuk çitlerinin arasından, geçen bahar beslediğim elli civcivin ancak üçte ikisi olan üç düzine tavuğa düşmüş olan sürüme bakıyorum. Kümeslerinin kapısını açıp onları serbest bırakmamın üzerinden sadece iki saat geçti ve bu kısa zaman aralığında yırtıcı hayvan içeri girdi. Son bir horozum var, tekrarlanan kartal saldırılarından ve rakun yağmalarından kurtulan tek horozum ve şimdi tüm kuyruk tüyleri sağlam, hareminden birini daha kaybetmiş olmanın üzüntüsüyle kümeste caka satıyor. Ne işe yaramaz bir horoz.

Birçoğu öyle.

Ayağa kalktığımda bir hareket gözüme çarpıyor ve tavuk çitinin ötesinde beliren ormana bakıyorum. Ağaçlar çoğunlukla meşe ve akçaağaçtan oluşuyor, birkaç üzgün ladin de ezici komşularının gölgesinde mücadele ediyor. Çalılıkların arasında neredeyse gizlenmiş bir çift göz var,

ve onlar da beni izliyor. Bir an için sadece birbirimize bakıyoruz, karlı bir savaş alanında karşı karşıya gelen iki düşman gibi.

Yavaşça seyyar kümesimden uzaklaşıyorum. Ani hareketler yapmıyorum, ses çıkarmıyorum.

Düşmanım sürekli beni izliyor.

Kubota RTV'me doğru ilerlerken donmuş çimler botlarımın altında çıtırdıyor. Sessizce kapıyı açıyorum ve koltukların arkasına sıkışmış olan tüfeğime uzanıyorum. Tüfeğim her zaman dolu olduğu için mermi toplamakla ve mermileri yerleştirmekle zaman kaybetmeme gerek kalmıyor. Namluyu ağaçlara doğru çeviriyorum ve nişan alıyorum.

Silahım gök gürültüsü kadar gürültülü bir şekilde patladı. Ürkmüş kargalar ağaçlardan havalanıp çılgınca gökyüzüne doğru kanat çırpıyor ve ciyaklayan tavuklarım kümeslerinin güvenliğine doğru panikle kaçışıyor. Tüfeği indiriyorum ve gözümü kısarak ağaçlara bakıyorum, çalılıkları tarıyorum.

Hiçbir şey hareket etmiyor.

RTV'mi tarladan ormanın kenarına kadar sürüyorum ve dışarı çıkıyorum. Çalılıkların altı dikenlerle dolu ve kar, ölü yapraklar ve kurumuş dallardan oluşan bir tabakayı gizliyor. Attığım her adımda patlayıcı bir ses çıkıyor. Henüz kan görmedim ama bulacağımdan eminim çünkü merminizin hedefine ulaştığını her zaman bilirsiniz -bir şekilde bunu iliklerinizde hissedersiniz-. Sonunda hedefimin doğru olduğunun kanıtını görüyorum: kan sıçramış bir yaprak yatağı. Araucana tavuğumun parçalanmış leşi, katilin onu bıraktığı yerde terk edilmiş halde yatıyor.

Pantolonuma takılan ve yüzümü tırmalayan dalları kenara iterek çalılıkların arasında daha da derine iniyorum. Burada bir yerde olduğunu biliyorum, ölmediyse bile ağır yaralı. Beklediğimden daha uzağa kaçmayı başardı, ama nefesimden çıkan buhar uzaklaşırken ilerlemeye devam ediyorum. Bir zamanlar sırtımda ağır bir sırt çantasıyla bile bu ormanda koşabilirdim ama artık eski kadın değilim. Eklemlerim yorucu kullanım ve zamanın amansız geçişi yüzünden yıprandı ve paraşütle sert bir iniş, sıcaklık düştüğünde ya da barometre düştüğünde ağrıyan, ameliyatla tutturulmuş bir ayak bileği bıraktı. Bileğim şimdi de ağrıyor. Yaşlanma acımasız bir süreç. Dizlerimi sertleştirdi, bir zamanlar siyah olan saçlarımı gümüşle cilaladı ve yüzümdeki olukları derinleştirdi. Ama görüşüm hala keskin ve manzarayı okuma yeteneğimi kaybetmedim,

Kardaki ipuçlarını yorumlamak için. Bir pati izinin üzerine çömeliyorum ve yapraklardaki kan lekelerini not ediyorum.

Hayvan acı çekiyor. Bu benim hatam.

Kendimi ayağa kaldırıyorum. Dizlerim ve kalçalarım itiraz ediyor, kendimi sıkışık bir spor arabadan dışarı fırlatabildiğim ve bir depar atabildiğim günlerin aksine. Böğürtlen çalılarının arasından geçip bir açıklığa çıkıyorum ve orada nihayet karda hareketsiz yatan düşmanımı buluyorum. Bir dişi. Sağlıklı ve iyi beslenmiş görünüyor ve kalın kürkü parlak bir kırmızı. Ağzı açık, jilet gibi dişleri ve bir tavuğun boğazını kesip boynunu kırabilecek kadar güçlü çenesi ortaya çıkıyor. Kurşunum tam göğsüne isabet etti ve yere yığılmadan önce buraya kadar gelebilmiş olmasına şaşırdım. Öldüğünü teyit etmek için botumla cesedi dürtüyorum. Bu özel sorun çözülmüş olsa da, tilkinin canını almak bana hiçbir tatmin duygusu vermiyor. Nefesimi dışarı verdiğimde, iç çekişim pişmanlığın sesiydi.

Altmış yaşındayım ve payıma düşenden çok daha fazlasını biriktirdim.

Kürkü burada ormanda bırakılamayacak kadar değerli, bu yüzden tilkiyi kuyruğundan yakaladım. İyi besleniyordu, tavuklarımla besleniyordu ve o kadar ağırdı ki onu ormandan yarı sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldım, vücudu ölü yapraklar ve karda bir çukur açıyordu. Onu kaldırıp Kubota'mın yatağına yuvarlıyorum ve karkas hüzünlü bir gümbürtüyle yere düşüyor. Postu işime yaramayacak olsa da, onu almaktan memnun olacak birini tanıyorum.

Kubota'ya atlayıp tarlayı geçerek komşumun evine gidiyorum.

*

Luther Yount kahvesini yanık seviyor ve RTV'den indiğimde yolundan kokusunu alabiliyorum. Buradan, karla kaplı tarlanın karşısındaki, yakışıklı şeker akçaağaçlarından oluşan bir sütunun ötesindeki bir tepecikte duran kendi çiftlik evimi görebiliyorum. Benimki büyük bir ev değil ama yeterince sağlam, bana satan emlakçıya göre 1830 yılında inşa edilmiş. Verdiği bilgilerin doğru olduğunu biliyorum çünkü Blackberry Çiftliği'nin orijinal tapusunun izini sürdüm. Ben sadece kendim için doğrulayabildiğim şeylere inanırım. Evimin her yöne engelsiz bir manzarası var ve eğer biri yaklaşıyorsa, ben

özellikle de manzaranın bembeyaz olduğu berrak bir kış sabahında onları görecektir.

Bir ineğin böğürmesini ve tavukların ciyaklamasını duyuyorum. Luther'in kulübesinden ahıra doğru giden bir dizi küçük çizme izi karda ilerliyor. On dört yaşındaki torunu Callie orada olmalı, her sabah yaptığı gibi hayvanlarıyla ilgileniyor.

Verandanın basamaklarını hızla çıkıp kapıyı çaldım. Luther kapıyı açıyor ve ocakta çok uzun süre kalmış kahvenin kötü kokusunu içime çekiyorum. Kırmızı ekose gömlek ve jartiyer giymiş, beyaz sakallı bir Noel Baba kapıyı dolduruyor ve odun dumanından ve kulübesinin sürekli tozlu halinden dolayı hırıltılı bir ses çıkarıyor.

"Günaydın, Bayan Maggie," diyor.

"Günaydın. Sana ve Callie'ye bir hediye getirdim." "Ne

için?"

"Bir neden yok. Sadece işine yarayacağını düşündüm. Kubota'nın içinde."

Palto giyme zahmetine katlanmıyor, bunun yerine yün gömleği, mavi kot pantolonu ve bataklık çizmeleriyle dışarı çıkıyor. Beni RTV'ye kadar takip ediyor ve ölü tilkiye bakıp kürkünü okşarken hayranlık dolu bir mırıltı çıkarıyor.

"O gerçek bir güzel. Demek bu sabah duyduğum silah sesi buydu. Onu tek kurşunla mı indirdin?"

"Yine de ormana doğru elli metre koşmayı başardı."

"Muhtemelen Callie'nin iki tavuğunu öldürenle aynı kişi. Güzel.

iş."

"Yine de çok yazık. Tilki sadece hayatını kazanmaya çalışıyordu."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Postu kullanabilirsin diye düşünmüştüm."

"Sende kalmasını istemediğine emin misin? Bu güzel bir

şey." "Ve onunla ne yapacağını çok iyi biliyorsun."

Kamyonun kasasına uzanır ve leşi çıkarır. Çaba

daha yüksek sesle hırıldamasına neden oluyor. Ölü hayvanı bir torun gibi kucaklayarak, "İçeri gel," diyor. "Kendime biraz kahve koydum."

"Um, teşekkürler. Ama hayır."

"O zaman en azından seni eve biraz taze sütle göndermeme izin ver."

Bunu kesinlikle memnuniyetle karşılıyorum. Callie'nin otla beslenen Jersey ineğinden gelen süt, Maine'e taşınmadan önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor, pastörize edilmeden içme riskine değecek kadar zengin ve tatlı. Onu evine kadar takip ediyorum, orada tilki leşini bir bankın üzerine bırakıyor. Kötü yalıtılmış kulübenin içi, odun sobasının ısısıyla bile dışarıdan çok az daha sıcak, bu yüzden paltomu üzerimde bırakıyorum ama Luther sadece gömleği ve kot pantolonuyla gayet rahat görünüyor. Kahvesini istemiyorum ama yine de mutfak masasına iki fincan koyuyor. Daveti reddetmek kabalık olurdu.

Oturuyorum.

Luther bana bir sürahi krema uzatıyor. Kahvemi nasıl sevdiğimi biliyor - ya da en azından onun kahvesine tahammül edebildiğim tek yolu - ve Callie'nin ineğinden gelen kremaya karşı koyamayacağımı da biliyor. Bitişikteki araziye taşındığımdan beri geçen iki yıl içinde benim hakkımda bir dizi ayrıntı öğrendiğine şüphe yok. Her gece 22:00 civarında ışıklarımı kapattığımı, tavuklarımı beslemek ve sulamak için erkenden kalktığımı biliyor. Akçaağaçları kesmekte acemi olduğumu, çoğunlukla içime kapandığımı ve gürültülü partiler vermediğimi biliyor. Ve bugün iyi bir nişancı olduğumu öğrendi. Benim hakkımda hala bilmediği çok şey var, ona hiç söylemediğim şeyler. Ona asla söylemeyeceğim şeyler. Çok fazla soru soran bir adam olmadığı için minnettarım. Ağzı sıkı bir komşuya değer veririm.

Yine de Luther Yount hakkında çok şey biliyorum. Sadece evine bakarak bile adamın özünü anlamak zor değil. Kitap rafları, kaba yontulmuş mutfak masası gibi el yapımıdır ve her ikisi de evinin bahçesinden kesilmiş kurutulmuş kekik ve kekik demetleri baş üstü kirişinden sarkar. Ayrıca kitapları da var; parçacık fiziğinden hayvancılığa kadar şaşırtıcı derecede geniş bir konu yelpazesi hakkında çok ama çok sayıda kitap. Ders kitaplarından bazılarının yazarı olarak onun adı geçiyor; bu da Luther Yount'un MIT'deki görevinden istifa etmeden önce makine mühendisliği profesörü olarak çalıştığının bir kanıtı. Akademisyenleri, Boston şehrini ve belki de birkaç kişisel şeytanı geride bırakıp kendini bu dağınık ama mutlu çiftçi olarak yeniden yaratmadan önce. Onunla ilgili tüm bunları bana anlattığı için değil, Blackberry Çiftliği'ni satın almadan önce tüm yakın komşularımla yaptığım gibi onun da geçmişini derinlemesine araştırdığım için biliyorum.

Luther teftişi geçti. Bu yüzden onun mutfak masasında oturup kahvesini yudumlarken kendimi çok rahat hissediyorum.

Çizmeler verandaya çarpıyor ve kapı açılarak on dört yaşındaki Callie'yle birlikte soğuk havayı içeri alıyor. Luther ona evde eğitim veriyor ve sonuç olarak Callie, yaşıtı diğer kızlardan hem daha bilge hem de daha naif olmasını sağlayan büyüleyici bir şekilde vahşi. Büyükbabası gibi o da son derece dağınık, ahır paltosu kir içinde ve başıboş tavuk tüyleri kahverengi saçlarına takılmış. Yeni topladığı yumurtaları iki sepete doldurup mutfak tezgahının üzerine koyuyor. Yüzü soğuktan o kadar kızarmış ki yanakları tokat yemiş gibi görünüyor.

"Hey, Maggie!" diyor ceketini asarken. "Bak bize

ne getirmiş," diyor Luther.

Callie bankın üzerinde yatan ölü tilkiye bakıyor ve elini kürkünün üzerinde gezdiriyor. Hiç tereddüt etmiyor, hiç alınganlık göstermiyor. Annesi Boston'da aşırı dozda eroinden öldüğünden beri hayatının büyük bir bölümünde Luther'le birlikte yaşıyordu ve bu çiftlikteki yaşam ona ölüm karşısında şaşırmamayı öğretmişti.

"Ooh. Hala sıcak hissettiriyor," diyor.

"Doğruca buraya getirdim," dedim. "Sen ve büyükbaban onunla güzel bir şeyler yapabilirsiniz diye düşündüm."

Sevinçle bana bakıyor. "Kürkü çok güzel. Teşekkür ederim, Maggie! Sence şapka yapmaya yetecek kadar var mıdır?"

"Bence de öyle," diyor Luther.

"Nasıl yapılacağını biliyor musun, büyükbaba?"

"Araştırırız, birlikte çözeriz. Bu kadar güzel bir şeyin boşa gitmesine izin veremeyiz, değil mi?"

"Nasıl yaptığını görmek isterim Luther,"

diyorum. "Benim de derimi nasıl

yüzdüğümü görmek ister misin?"

"Hayır, bunu nasıl yapacağımı zaten biliyorum."

"Ö y l e mi?" Gülüyor. "Beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsunuz, Bayan Maggie."

Callie yumurta sepetlerini lavaboya koyuyor. Musluk açıkken yumurtaları bir bezle temizlemeye başlıyor, böylece kartonlarında tertemiz görünecekler. Yerel kooperatifte bir düzinesi yedi dolara satılacak, ki bu da serbest dolaşan organik yumurtalar için, emek, yem ve sürekli

vaşaklarla, tilkilerle ve rakunlarla savaşıyor. Luther ve Callie'nin geçimleri yumurta satışlarına bağlı değil, çünkü Luther'in oldukça büyük bir yatırım hesabı var. Bu da onun hakkında ortaya çıkarmayı başardığım bir başka küçük ayrıntı. Bunlar Callie'nin tavukları ve Callie'nin kazancı ve o zaten iyi bir iş kadını. Yaşlı bir tavuğu bu kadar verimli bir şekilde kesip parçalayabilen on dört yaşında bir çocukla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Callie, "Onu vurmak zorunda kalman üzücü ama ben de çok fazla tavuğumu kaybettim," diyor.

Luther, "Başka bir yırtıcı hayvan hemen o r a y a taşınır," diyor. "Dünyanın düzeni bu."

Callie bana baktı. "Kaç tane kaybettin?"

"Sadece geçen hafta yarım düzine. Tilki bu sabah Araucanalarımdan birini aldı."

"Belki de biraz Araucana almalıyım. Müşteriler o mavi yumurtaları seviyor gibi görünüyor. Muhtemelen onlar için daha fazla ücret alabilirim."

Luther homurdanıyor. "Mavi yumurta, kahverengi yumurta. Hepsinin tadı aynı." "Artık gitsem iyi olacak," diyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Bu kadar erken mi?" diyor Callie. "Ziyaret etmeye fırsat bulamadın bile."

On dört yaşında olup da benim yaşımda bir kadınla sohbet etmek isteyen nadirdir ama Callie alışılmadık bir kız. Yetişkinlerin yanında o kadar rahat ki bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum.

"Büyükbaban tilki şapkasını dikmeye başladığında geri geleceğim." Ben de diyorum ki.

"Ben de akşam yemeği için tavuk ve köfte yapacağım."

"O zaman kesinlikle geri geleceğim."

Luther kahvesinin kalanını da yudumlar ve ayağa kalkar.

"Bekle, sana söz verdiğim sütü getireyim." Buzdolabını açıyor ve içindeki raflarda cam süt şişelerinin müzikal şıngırtısını başlatıyor. "Şu lanet olası sağlık yönetmelikleri olmasaydı, sütümüzü çiftlik standında satabilirdik. Sadece arkana yaslan ve parayı topla."

İhtiyacı olmayan para. Bazı insanlar servetleriyle gösteriş yapmayı sever ama Luther kendi servetinden utanıyor gibi görünüyor. Belki de bu kendini koruma taktiğidir, baĞkalarının sizden almak isteyebileceği Ğeyleri saklamaktır. Her birinin üzerinde kalın bir krema tabakası olan dört cam şişe sütü çıkarıp bir kâğıt torbaya koyuyor. "Bir dahaki sefere biri evine uğradığında, Maggie, bırak

Bunun tadına baksınlar. Sonra da daha fazla almaları için onları buraya gönder. Elbette tamamen özel bir satış olacak. Maine eyaletini başımızdan uzak tutun."

Az önce bana söylediği şeyi fark ettiğimde çoktan değerli sütümle kapıdaydım. Ona geri döndüm. "Bir *dahaki* sefere derken ne demek istiyorsun?"

"Dün biri seni görmeye gelmedi mi?" "Hayır."

"Humph." Callie'ye bakar. "Belki de yanlış

duymuşsundur." "Neyi yanlış duydum?" Ben soruyorum.

"Postanede bir kadın vardı," diyor Callie. "Postalarımızı alırken posta müdürüne Blackberry Çiftliği'ne nasıl gidebileceğimizi sorduğunu duydum. Ona sizin bir arkadaşınız olduğunu söyledi."

"Neye benziyordu? Genç mi, yaşlı mı? Saçı ne renkti?"

Hızlı sorularım Callie'yi şaşırtmışa benziyor. "Gençti sanırım. Ve gerçekten güzeldi. Saçını göremedim çünkü şapka takıyordu. Ve güzel bir ceket. Mavi bir ceket."

"Ona evimi nasıl bulacağını söylemedin, değil mi?"

"Hayır, ama PO'daki Greg ona söyledi. Bir sorun mu

var?"

Cevabı bilmiyorum. Açık kapılarının önünde duruyorum, elimde süt şişesi torbam, soğuk hava yanımdan geçip gidiyor. "Kimseyi beklemiyordum. Sürprizlerden hoşlanmıyorum, hepsi bu," diyorum ve kulübelerinden çıkıyorum.

Bir sorun mu var?

Daha sonra erzak almak için kasabaya gittiğimde bu soru beni hâlâ tedirgin ediyor. Çiftliğimin adresini kim soruyor? Bu soru son derece masum olabilir; çiftliğin önceki sahibini arayan biri tarafından sorulmuş olabilir ve kadının üç yıl önce seksen sekiz yaşında vefat ettiğinden habersiz olabilir. Anlatılanlara göre keskin zekası ve huysuzluğuyla efsaneleşmişti. Benim tarzımda bir kadın. Bir ziyaretçinin Böğürtlen Çiftliği'ni sorması için mantıklı bir neden *olurdu*, çünkü kimsenin beni burada araması için bir neden yok. Purity, Maine'de yaşadığım iki yıl boyunca kimse gelmedi.

Bu şekilde kalmasını istiyorum.

Kasabada her zamanki turlarımı yapıyorum: yem dükkanına, postaneye, markete. Bunların hepsi, hepimizin kışlık ceketlerimiz ve atkılarımızla sarmalandığımız diğer gümüş saçlı kadınların arasına kolayca karıştığım yerler. Onlar gibi ben de nadiren ilgi çekiyorum. Yaşlılık anonimlik sağlıyor, bu da onu en etkili kılık değiştirme haline getiriyor.

Köy bakkalında, el arabamı dar koridorlarda bir aşağı bir yukarı sürerken, yulaf ezmesi ve un, patates ve soğan alırken fark edilmiyorum. Yumurta, en azından, asla satın almak zorunda kalmayacağım. Bu küçük kasabadaki içki seçenekleri içler acısı, ama iki farklı marka tek malt viski satıyorlar ve ikisi de özellikle benim zevkime uygun olmasa da yine de bir şişe alıyorum. Otuz yıllık Longmorn stokumu korumaya çalışıyorum ve bunun için ne zaman başka bir kaynak bulabileceğimi bilmiyorum. Herhangi bir viski hiç viski olmamasından iyidir.

Market alışverişi için ödeme yapmak üzere sırada beklerken, herhangi bir çiftçi, ev hanımı ya da emekli öğretmenle karıştırılabilirim. Yıllarca kendime göze çarpmamayı, dikkat çekmemeyi öğrettim ve şimdi bu zahmetsizce geliyor, bu hem üzücü hem de rahatlatıcı. Bazen fark edildiğim günleri, kısa etekler ve sivri topuklu ayakkabılar giydiğim ve erkeklerin bakışlarını vücudumda hissettiğim günleri özlüyorum.

Kasiyer hesabı ödedi, sonra adisyonumu görünce iki kez baktı. "Bu, um-wow olacak. İki yüz on dolar." Sanki itiraz etmemi bekliyormuş gibi bana bakıyor ama itiraz etmiyorum. Viski yüzünden. En sevdiğim viski bile değil ama hayatta bazı şeyler ihtiyaç sayılır.

Hesabı ödedim ve çantaları dışarı taşıdım. Onları kamyonetime yüklüyordum ki, her zamanki siyah deri ceketini giymiş Ben Diamond'ı gördüm. Caddenin karşısındaki kafe Marigold'a doğru yürüyordu. Bu kasabada eli tetikte olan biri varsa o da Ben'dir. Beni kimin sorduğunu biliyor olabilir.

Caddenin karşısına geçip Ben'i Marigold'a kadar takip ediyorum.

Onu hemen Declan Rose ile birlikte köşedeki bir kabinde otururken görüyorum. Her zamanki gibi, her iki adam da girişe dönük oturuyor, emekliliklerinde bile vazgeçemedikleri bir alışkanlık. Declan tüvit ceketi ve yakışıklı aslan yelesi saçlarıyla eskiden olduğu gibi tarih profesörü gibi görünüyor. Altmış sekiz yaşında, bir zamanlar simsiyah olan saçları yarı gümüş rengine dönmüş olsa da, neredeyse kırk yıl önce onunla tanıştığımda olduğu gibi hâlâ gür. Profesör Declan'ın aksine, Ben Diamond traşlı kafası ve siyah deri ceketiyle belli belirsiz tehditkâr görünüyor. Yetmiş üç yaşında böyle bir görüntüyü yakalamak için doğuştan gelen bir hakimiyet gerekir, ama Ben'de bu hala var. Onların standına doğru yürürken ikisi de başını kaldırdı.

"Ah, Maggie! Bize katıl," diyor Declan.

"Seni bir süredir görmüyorum. Neler yapıyorsun?" Ben soruyor.

Kabinlerine girdim. "Başa çıkmam gereken bir tilki sorunum vardı." "Tilkinin artık öldüğünü tahmin ediyorum."

"Bu sabah itibariyle." Garson kız yanımdan geçerken başımı kaldırıyorum. "Kahve lütfen, Janine."

"Menü?" diye soruyor. "Bugün olmaz, teşekkürler."

Ben beni inceliyor. Yüzleri okumak onun yeteneklerinden biri ve bugün onlara katılmamın bir amacı olduğunu sezmiş olmalı. Adamlara sorumu sormadan önce Janine'in duyamayacağı bir yere gelmesini bekliyorum.

"Beni kim arıyordu?"

"Seni arayan biri mi var?" Declan diyor ki.

"Bir kadın vardı, kasabaya yeni gelen biri. Dün postanedeymiş, Böğürtlen Çiftliği'ni nasıl bulacağını soruyormuş."

Adamlar önce birbirlerine, sonra bana bakıyorlar. "Benim için yeni bir haber Maggie," diyor Ben.

Janine kahvemi getirdi. Zayıf ama en azından Luther'ınki gibi yanmamış. Tekrar konuşmadan önce o gidene kadar bekleriz. Bu bizim için sadece alışkanlık. Erkeklerin her zaman bu kabini seçmesinin nedeni, buranın meraklı kulaklardan uzakta, güvenli bir şekilde izole edilmiş bir karakol gibi hissettirmesi.

"Bunun için endişeleniyor musun?" Declan soruyor. "Olmalı mıyım bilmiyorum."

"Sizi isminizle mi sordu? Yoksa sadece çiftliğin adını mı?"

"Sadece çiftlik. Hiçbir anlamı olmayabilir. Orada yaşayanın ben olduğumu nereden bilebilir ki?"

"Gerçekten isterlerse her şeyi öğrenebilirler."

İki müşteri masalarından kalkıp yanımızdan geçerek kasaya doğru yürürken duraklıyoruz. Sessizlik bana Declan'ın sözlerini düşünme şansı veriyor. *Eğer gerçekten istiyorlarsa.* Bugünlerde buna güveniyorum, izimi sürmek için zahmete değmeyeceğime. Her zaman kızartılacak daha büyük balıklar vardır ve ben sadece küçük bir balığım. Ya da belki orta boy bir balık. Bulunmak istemeyen bir kadının izini sürmek için neden çaba sarf edeyim ki? Emekliliğimden bu yana geçen on altı yıl boyunca yavaş yavaş gardımı indirdim. Artık küçük bir kasabanın tavuk çiftçisi olmaya o kadar alıştım ki, tek olduğum şeyin bu olduğuna inanmaya başladım. Tıpkı Ben'in

otel malzemeleri satan emekli bir satıcı, Declan'ın da emekli bir tarih profesörü olduğu gibi. Gerçeği biliyoruz ama birbirimizin sırlarını saklıyoruz çünkü her birimizin koruması gereken kendi sırları var.

Karşılıklı şantajda güvenlik vardır.

"Kulaklarımızı yere dayayacağız," diyor Ben. "Bu kadının kim olduğunu öğrenelim."

"Çok memnun olurum, teşekkürler." Kahve için iki dolar koydum.

Declan diyor ki, "Bu akşamki kitap grubuna geliyor musun? Son katılmandan bu yana iki ay geçti. Seni özledik."

"Hangi kitabı tartışıyorsunuz?"

"*İbn Battutah'ın Seyahatleri*. Ingrid onu seçti," diyor

Ben. "Onu zaten okudum."

"O zaman bize CliffsNotes'u verebilirsin," diyor Declan, "çünkü Ben ve ben ev ödevimizi yapmadık. Bu akşam Ingrid ve Lloyd'un evinde buluşuyoruz. Saat altıda, martini. Bunlardan birkaçını içtikten sonra belki kitabı tartışmayı bir kenara bırakıp doğrudan yerel dedikodulara geçebiliriz. Seni de sayabilir miyiz?"

"Bunu düşüneceğim."

"Böyle cevap olmaz," diye homurdanıyor Ben. Beni katılmaya zorlamaya çalışıyor. Sahadayken bu gangster kişiliğinin ne kadar işe yaradığını hep merak etmişimdir. Beni hiç korkutmadığı kesin.

"Tamam, orada olacağım," diyorum.

"Ve en sevdiğin votkanın buzda olduğundan emin olacağım," diyor

Declan. "Belvedere."

Declan güler. "Gerçekten, Mags. Bu ayrıntıyı unutacağımı mı sanıyorsun?"

Tabii ki tercih ettiğim votkayı biliyor. Declan'ın yakışıklı saçlarının ardında ayrıntılar için bir beyin ve yedi dilde ustalaşmasını sağlayan bir yabancı dil yeteneği var. Ben üçte bıraktım.

Kamyonetime geri döndüğümde, çıplak ağaçlar ve karla kaplı tarlalardan oluşan siyah-beyaz bir manzaranın içinden geçerek don kabarmalarıyla engebeli arka yollardan eve dönüyorum. Burası hayatımın sonunda ineceğimi düşündüğüm yer değildi. Tozun, sıcağın ve göz kamaştırıcı derecede parlak yazların olduğu bir yerde büyüdüm ve Maine'deki ilk kışım zorlu geçti. Odun kırmayı, buz üzerinde araba kullanmayı ve donmuş boruları çözmeyi öğrendim ve insanın uyum sağlamak için asla çok yaşlı olmadığını öğrendim. Gençken mükemmel bir emeklilik hayal ettiğimde, bunun Koh Samui'de tepede bir villa ya da Osa Yarımadası'nda kuşların ve uluyan maymunların bana serenat yapacağı bir ağaç ev olacağını hayal ederdim. Bunlar bildiğim ve sevdiğim yerlerdi, sonunda kaçamadığım yerler.

Çünkü orada olmamı beklerlerdi. Tahmin edilebilir olmak her zaman ilk hatadır.

Telefonumda bir alarm çalıyor.

Ekrana bakıyorum ve gördüğüm şey frene basmama neden oluyor. Yolun kenarına çekip görüntülere bakıyorum. Güvenlik sistemimin video görüntüsü. Birisi az önce evime girmiş.

Yanıt vermesi için yerel polisi arayabilirim ama onlar da kesinlikle cevaplamak istemeyeceğim sorular soracaklardır. Purity'nin polis departmanında sadece altı tam zamanlı memur çalışıyor ve şimdiye kadar onlarla etkileşime girmek için herhangi bir nedenim olmadı. Bu durumla tek başıma başa çıkmam gerektiği anlamına gelse bile böyle kalmasını istiyorum.

Yola geri çekiliyorum.

Şeker akçaağacı ağaçlarından oluşan sütunun yanından geçip çiftlik evimin önünde durduğumda nabzım hızla atmaya başlamıştı. Bir an için verandaya bakarken kamyonetimin içinde kalıyorum. Sıra dışı görünen hiçbir şey yok. Ön kapı kapalı ve kar küreğim bıraktığım yerde, odun yığınına yaslanmış durumda. Davetsiz misafir beni her şeyin yolunda olduğuna inandırmak istiyor.

Ben de bu şekilde oynayacağım.

Kamyondan inip patates çuvalını ve tavuk yemini verandaya taşıyorum. Orada onları bırakıyorum, gürültülü bir gümbürtüyle yere düşmelerine izin veriyorum. Evimin anahtarlarını çıkarırken, her bir sinirim son derece ince ayarlanmış gibi hissediyor, her bir hissi büyütüyor. Ağaç dallarının hışırtısı, soğuk rüzgarın yanağıma kondurduğu öpücük.

Kapı pervazımdaki filamentin kırıldığını fark ettim.

Bu elektronik ev gözetleme çağında çok ilkel bir taktik ama dijital sistemler arızalanabilir ya da hacklenebilir. Son birkaç aydır dikkatsiz davrandım, bir örümcek ağı kadar ince olan o filamenti her zaman yerine bastırma zahmetine girmedim, ama bu sabah Luther'in evinde duyduklarım bu önlemi yeniden almamı sağladı.

Kapının kilidini açıp botumla iterek açıyorum ve çamur odası ortaya çıkıyor. Ayakkabılarım bankın altına dizilmiş, paltolarım kancalara asılmış. Zeminde kum ve kir izleri var. Şimdiye kadar her şey normal görünüyor. Sol tarafımda oturma odası var. Kapı aralığından bakıyorum ve kanepeyi, berjer koltukları, ocağın yanında istiflenmiş odunları görüyorum. Görünürde davetsiz misafir yok.

Sağa dönüyorum ve her zaman gıcırdayan döşeme tahtasından kaçınarak mutfağa giriyorum. Lavaboda kahve fincanımı ve kahvaltı tabaklarını, kompost kovasında greyfurt kabuklarını görüyorum. Dökülmüş şeker taneleri masanın üzerinde parıldıyor. Bir şey dışında her şey bıraktığım gibi: yabancı bir şampuanın kokusu.

O baş belası döşeme arkamda gıcırdıyor. Dönüp davetsiz misafirle yüzleşiyorum.

Genç ve kıvraktır ve bir atletin kolay zarafetiyle hareket eder. Otuzlu yaşlarının başında, düz siyah saçlı ve küt kaküllü, koyu renk gözlü, Slav elmacık kemikli. Bu sabah Callie ile konuşmamdan beri taşıdığım Walther'imin namlusu şu anda göğsüne doğrultulmuş olmasına rağmen oldukça sakin görünüyor.

"Merhaba Maggie Bird," diyor.

"Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Neden özellikle bu ismi seçtiniz?" "Neden
olmasın?"

"Dur tahmin edeyim. Kuş, 'bir kuş kadar
özgür' anlamında mı?" "Bir kız hayal
kurabilir."

Bir sandalye çekti. Mutfak masama oturuyor ve kahvaltıda döktüğüm şeker tanelerini gelişigüzel bir kenara fırçalıyor, onu havaya uçurmama ramak kalmış olmasını umursamıyormuş gibi görünüyor. Walther'ımı başıyla işaret ederek, "Buna gerçekten gerek yok," diyor.

"Buna ben karar veririm. Şu anda evime davetsiz olarak giren birine bakıyorum. Kim olduğun ya da neden burada olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

"Lütfen bana Bianca de."

"Gerçek mi takma ad mı?"

"Fark eder mi?"

"Polisin ceset için bir isme ihtiyacı olacak."

"Oh, lütfen. Buradayım çünkü bir sorunumuz var. Ve yardımınıza ihtiyacımız var."

Bir an için ona bakıyorum, rahat omuzlarını ve şimdi tembelce çapraz duran uzun, zayıf bacaklarını inceliyorum. Bana bakmıyor bile; onun yerine gelişigüzel bir tırnağıyla uğraşıyor.

Karşısına oturdum ve Walther'ımı masanın üzerine koydum.

Silaha bir göz atıyor. "Evet, neden buna ihtiyaç duyduğunuzu anlayabiliyorum. İnsanlara güvenmeme konusunda bir şöhretiniz var."

"Benim bir ünüm mü var?"

"Beni bu yüzden gönderdiler. Bir kadını daha az tehdit edici bulacağınızı düşündüler."

"Benim hakkımda az çok bir şey biliyorsanız, artık oyunun içinde olmadığımı da biliyorsunuzdur. Ben bir tavuk çiftçisiyim. Tavuk çiftçisi olmayı seviyorum."

Dudaklarında bir gülümseme seğirmesi bile yok. Espri anlayışı yok ama tamamen işine odaklanmış, görevi olan bir kadın. Ben onlar için çalıştığımdan beri Ajans işe alma oyununu açıkça hızlandırdı.

"Seni neden gönderdiklerini bilmiyorum," diyorum. "Ama şimdi beni gördüğüne göre, artık en iyi dönemimde olmadığımı ve paslandığımı biliyorsun. Onlar için daha fazla iş yapmakla ilgilenmiyorum."

"Senin için bir maaş çeki
olacaktı." "İhtiyacım olan tüm
paraya sahibim."
"Önemli olabilir."
Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Bu benim ucuz Sam Amcamın
yapacağı bir şey değil." "Bu görevin senin için özel bir önemi
olacak."

"Hâlâ ilgilenmiyorum." Sandalyeden kalkıyorum ve bu kadar hızlı kalkmak dizimi sızlatsa da, inlediğimi duymasına ya da yüzümü buruşturduğumu görmesine izin vermeyecek kadar gururluyum. "Şimdi seni dışarı çıkaracağım. Onlara söyle, bir daha benimle konuşmak için birini gönderdiklerinde, o kişi normal bir ziyaretçinin yapacağı gibi kapımı çalsın."

"Diana Ward radardan düştü."

Kıpırdamadan duruyorum. Bir an için yüzünü okumaya çalışarak ona bakıyorum ama tek gördüğüm soğukkanlı bir mükemmellik ve tamamen ifadesiz bir yüz.

"Canlı mı ölü mü?"
diye sordum.
"Bilmiyoruz." "En son
nerede görülmüş?"

"Fiziksel olarak mı? Bangkok, bir hafta önce. O zamandan beri ortadan kayboldu ve cep telefonu da sessizliğe gömüldü."

"Yıllardır emekli. Benden kısa süre sonra Teşkilat'tan ayrıldı. Şimdi nerede olduğunu neden umursuyorsun?"

"Onun iyiliği için endişeleniyoruz. Aslında Cyrano Operasyonu'na dahil olan herkes için endişeliyiz."

Bu iki kelimeyi duyduğumda verdiğim tepkiyi gizleyemiyorum. Bir sarsıntı patlaması kadar güçlü olan bu şokun kemiklerimde yankılandığını hissediyorum. "Bu neden şimdi ortaya çıkıyor?"

"Ajans'ın otomatik bilgi hizmetlerine yakın zamanda bir sızma oldu. Bu izinsiz erişim bir alarma neden oldu, ancak saldırganın eriştiği tek dosya Cyrano Operasyonu için olanıydı."

"O operasyon on altı yıl önceydi."

"Ve ilgili herkesin güvenliği için bu bilgi gizli kalacaktır. Ama şimdi, korkarım isimleriniz sızdırılmış olabilir ve bu yüzden hepinizi takip ediyoruz, sağlığınızı kontrol etmek için. Yardıma ihtiyacınız olup olmadığını görmek için. Söylemeliyim ki, *böyle* bir yere düşeceğinizi hiç beklemiyordum." Etrafına, çam masama, dökme demir tavaların asılı olduğu rafa bakıyor. Dışarıda kar yağmaya başlamış, pencerenin ötesinde iri taneler uçuşuyor, içinde yürümekten zevk alınan türden bir kar. Bianca kar tanelerinden zevk alan bir kadına benzemiyor.

"Gördüğünüz gibi buraya yerleştim ve yeni bir ismim var," diyorum ona. "Tamamen güvendeyim."

"Ama Diana'nın başı dertte olabilir."

"Diana'nın başı dertte mi?" Gülüyorum. "Evet, bu kesin. Ama o hayatta kalmayı başarmış biri ve kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede. Şimdi, sormak için geldiğiniz tek şey buysa, gitme vaktiniz geldi." Ön kapıya gidip çekerek açtım. İçeri dolan soğuk havaya rağmen kapıyı açık tutuyor ve istenmeyen ziyaretçimin dışarı çıkmasını bekliyorum.

Bianca sonunda verandaya çıktı, sonra dönüp bana baktı. "Onu bulmamıza yardım et Maggie. Nereye gittiğini biliyor olmalısın. Birlikte çalıştınız."

"On altı yıl önce."

"Yine de, muhtemelen onu herkesten daha iyi tanıyorsunuzdur."

"Evet, haklısın. Muhtemelen öyle. Bu yüzden ona ne olacağı umurumda değil," diyorum ve kapıyı yüzüne kapatıyorum.

BÖLÜM 3 JO

Jo Thibodeau, sağlık görevlilerinin Jimmy Kiely'nin sedyesini ambulansa taşımasını izlerken, *bazı adamların iyi bir bıçak darbesine ihtiyacı olduğunu* düşündü. Yaralarından kurtulacağı neredeyse kesindi ve bakış açısına göre bu ya iyi bir şey ya da kötü bir şeydi. İyi bir şeydi çünkü karısı Megan cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalmayacaktı. Kötü bir şeydi, çünkü bu Jimmy'nin Megan'ın sefil hayatını daha da sefil hale getirmek için geri döneceği ve Jo ile memurlarını bu çiftin bitmek bilmeyen dramına bir kez daha müdahale etmeye zorlayacağı anlamına geliyordu. Purity gibi küçük bir kasabada bile, bazen kimsenin hıçkırıkları ya da yumrukların ete vuruşunu duyamayacağı kapalı kapılar ardında yaşanan dramlar her zaman vardı. Bazen bu özel dramlar açığa çıkar ve siyah gözleri ve sürekli kapalı perdeleri gören komşular başlarını sallayarak birbirlerine şöyle derlerdi: *Bunun bir gün olacağını biliyorduk.*

Bu gece bu gerçekleşti ve o komşulardan bir düzinesi şimdi Whale Spout barının otoparkında durmuş, Jimmy'nin ambulansın arkasından tehditler savurmasını dinliyorlardı; bardan yükselen müzik sesinden duyulabilecek kadar yüksek sesle bağırıyorlardı.

"Sen bekle, kaltak! Ben eve gelene kadar
bekle!" Bıçağın Jimmy'nin ciğerlerini
ıskalaması çok kötü oldu. "Pişman olacaksın!
Sadece bekle!"

Işıklar yanıp söndü, ambulans uzaklaştı ve Jo buz gibi havada bir buhar bulutu bırakarak iç çekti. Barın otoparkındaki kalabalık dağılmak için hiçbir hareket yapmadı çünkü bu, Fernald Hobbs'un kamyonetinin direksiyonunda felç geçirip doğruca tersaneye ve limana yuvarlanmasından beri Purity'de olan en heyecan verici şeydi. Bu gece hava on beş derece olmasına ve kar yağmaya başlamasına rağmen

Yine, iki devriye arabasının raf ışıklarından büyülenmiş gibi bakakaldılar. Maine'de büyüdüğünüzde, on beş derece Şubat ayı için ılık bir gecedir.

"Lütfen evinize gidin, millet!" Jo seslendi. "Burada görecek bir şey yok." "Bunu hak etmişti, Jo!" Dorothy French bağırdı.

"Buna jüri karar verecek. Şimdi lütfen hepiniz donmadan önce evinize gidin. Bar bu gecelik kapalı."

Kasabanın tek kışlık içki mekânı akşam için kapatıldığından, belki de gecenin geri kalanı sessiz geçecekti. Tabii biri yola çok hızlı çıkıp kar birikintisine girmezse ya da yeni yürümeye başlayan bir çocuk kapının kilidini açıp evden dışarı çıkmazsa. Bir polis için soğuk hava, kazalardan kayıp çocuklara kadar her şeyi karmaşıklaştırır. Kötü bir kabin ateşi vakası, bastırılmış öfke ve çok fazla içki içen bir çift ekleyin ve elinizde

-

Bu gece Whale Spout'ta olanları anladınız.

Bara girdi ve çizmelerindeki karları temizledi. Soğuktan içeri girdikten sonra içerisi bir sera gibiydi, ısı en az yetmiş beşe kadar yükselmişti. Ne büyük bir enerji kaybı. Jo birkaç yaz boyunca çalıştığı bara baktı; küçük sahil kasabasının *şirin* olduğunu söyleyen ve kışın burada ne yapıldığını soran güneş yanığı turistler için şarap dolduruyor ve kokteyl çalkalıyordu. *Burada yaptığımız şey bu,* diye düşündü. *Kilo alıyoruz, çok içiyoruz ve birbirimizin sinirlerini bozuyoruz.* Biranın mayalı kokusunu içine çekti ve şu anda buz gibi bir bardak Sea Dog birasının tadının ne kadar güzel olacağını düşündü, ama bunun beklemesi gerekecekti. Ceketinin fermuarını açtı, eldivenlerini ve yün şapkasını çıkardı ve burada bulunma sebebine odaklandı: köşedeki masaya yığılmış genç kadın ve yanında nöbet tutan bir memur.

Megan Kiely kesinlikle daha iyi günler görmüştü. Lisedeyken okulun en popüler kızlarından biriydi, kros sahasının diğer ucundan bile duyabileceğiniz bir kahkahası olan enerjik bir kızıldı. Saçları hâlâ kızıldı ve hâlâ harika bir vücudu vardı ama henüz otuz iki yaşındayken kahkahaları çekilmiş, geriye hüzünlü bir kadın kabuğu kalmıştı.

"Hey, Megan," dedi Jo, gümbürdeyen müzikten duyulacak kadar yüksek sesle.

Megan başını kaldırdı ve kayıtsızca şöyle dedi: "Hey, Jo."

Jo memuruna, "Mike, bizi biraz yalnız bırakmak ister misin? Şu iğrenç müziği de kapatır mısın?"

Mike'ın barın arkasına geçip hoparlörleri kapatmasını bekledi. Nihayet kutsanmış bir sessizlik. Megan'ın karşısındaki masaya oturduğunda masanın yüzeyinde yapışkan bir şey hissetti ve yere bakınca elinin topuğuna kan bulaştığını gördü. Bu o pisliğin kanı olmalıydı, çünkü Megan'ın açık bir yarası yok gibiydi, sadece sağ gözü şişmişti, o da yarına kadar müthiş bir morluğa dönüşecekti.

"Ee, bunun hakkında konuşalım mı?"

Jo sordu. "Hayır."

"Yapmak zorunda olduğumuzu biliyorsun."

"Evet." Megan iç çekti. "Biliyorum."

Jo dağıtıcıdan bir kâğıt peçete aldı ve elindeki kanı sildi. "Ne oldu?"

"Bana vurdu."

"Nereye vurdu?"

"Yüzüm."

"Yani, nerede oldu?"

"Evde. Onu neyin tetiklediğini bile hatırlamıyorum. Evet, annemin evinden geç döndüğüm için. Bana yumruk attı ve ben de dışarı çıktım. Buraya geldim, sakinleşene kadar bekleyeceğimi düşündüm. Ama o beni takip etti. Ben tezgahta otururken içeri daldı ve üzerime yürüdü. Sanırım sadece tepki verdim. Geri çekilirken bir biftek bıçağı kaptım. Bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Sadece çığlık atmaya başladığını ve kan olduğunu biliyorum ve bir şekilde bıçağı tutuyordum."

Jo Mike'a baktı, o da şöyle dedi: "Torbalanmış. Ve bunu yaptığını gören yarım düzine şahidimiz var." Omuz silkti. "Basit."

Ama öyle değildi. Bir kadının kocasını bıçaklamasıyla ilgili kısım yeterince açık olabilir, ancak ondan önce gelen şey, çok genç aşık olmuş, çok genç evlenmiş bir kadın hakkında üzücü ve karmaşık bir hikayeydi. Çok genç yaşta tuzağa düşmüş.

"Hapse gireceğim, değil mi?" diye fısıldadı Megan.

"Bu gece için, evet. Avukatınız sabah işleri halledene kadar." "Sonra ne olacak?"

"Hafifletici sebepler var. Bunu ben de biliyorum, kasabadaki çoğu insan da biliyor."

Megan başını salladı ve hüzünlü bir kahkaha attı. "Hapishaneye girmeyi dört gözle bekliyorum. Küçük bir tatil gibi olacak, anlıyor musun? Rahat rahat uyuyabilirim ve Jimmy'nin-"

"Megan, bu şekilde olmak zorunda
değil." "Ama öyle." Jo'ya baktı. "Öyle
işte." "O zaman *değiştir*. Jimmy'ye
siktirip gitmesini söyle."

Megan'ın ağzı yarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Evet, tam da senin söyleyeceğin gibi. Aynı eski Jo Thibodeau, hiçbir şeyden korkmuyorsun. Liseden beri hiç değişmemişsin." Başını iki yana salladı. "Hem bu kasabada hâlâ ne *işin* var? Buradan gidebilirdin. Herhangi bir yerde yaşıyor olabilirdin. Florida gibi sıcak bir yerde."

"Sıcağı sevmiyorum."

"Mesele şu ki, başka bir yerde olabilirdin." "Evet,
olabilirdim. Sen de olabilirdin."

"Yanlış adamla birlikte olmadın." "Bunu
her zaman değiştirebilirsin."

"Çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Bunun ne kadar zor olduğunu
anlamıyorsun."

"Hayır." Jo içini çekti. "Sanırım anlamıyorum." Aynı şekilde Jo da Megan'ın Jimmy Kiely'nin kollarına tatlı dille atılmasına nasıl izin verdiğini anlamıyordu. Ama Jimmy gibi erkekler genellikle Jo'dan uzak dururlardı, çünkü onun bir ünü vardı. Kasabadaki bütün erkekler Jo Thibodeau'ya yumruk atacak olursanız, onun da size karşılık vereceğini, hem de iki kat daha sert bir yumruk atacağını biliyordu.

Jo ayağa kalktı ve Megan'ın ayağa kalkmasına yardım etti. "Gözüne baktırman gerekiyor. Mike seni önce hastaneye götürecek. Senin için rezervasyon yaptırmayı sonra düşünürüz."

"Sonra da uyuyabilirim," dedi Megan. Bu gece muhtemelen iyi bir uyku çekecekti, çünkü hapishanenin tek sakini o olacaktı. Yılın bu zamanlarında Purity'nin hücreleri neredeyse her zaman boş olurdu. Jo'ya göre kışın iyi tarafı da buydu. Limandan sürat tekneleriyle geçen sarhoş yaz turistleri, okuldan eve dönen sıkılmış gençler tarafından yapılan küçük hırsızlıklar yoktu. Geceler uzadığında ve kar yağmaya başladığında, Purity kasabası kış uykusuna yatıyor, kendisinin daha uykulu, daha az sorunlu bir versiyonu haline geliyordu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Ana Cadde'den aşağı inerken gördüğü Purity'nin o uykulu haliydi; vitrinler saat 19:00'da çoktan kararmış, ıssız kaldırımlar sokak lambalarının altında buz gibi parlıyordu. Bir kış

gecesinde uyuklayan büyülü bir köy. Donmuş bir yer gibi görünse de

Jo zaman içinde, otuz iki yıl boyunca çok fazla değişiklik görmüştü. Eskiden uyumsuz porselen takımlar ve solmuş kartpostallar satan eski antika dükkânı, şimdi süslü ambalajlı reçeller, jöleler ve şekerler satan bir hediyelik eşya dükkânıydı. Babasının kola içtiği eski gazoz çeşmesi şarap dükkânına dönüşmüş, şarap dükkânı da Fine Grind'e dönüşmüştü; burada o kadar çok kahve çeşidi satılıyordu ki ne sipariş ettiğinizi anlamak için İtalyanca bir sözlüğe ihtiyaç duyuyordunuz. En azından hırdavat dükkânı hâlâ iş yapıyordu ama seksen üç yaşındaki sahibi emekli olmaya hevesliydi ve bir gün o dükkân çekiç ve tornavida satmayı bırakacak, onun yerine tişört satacaktı. Bu tuğla binalar 150 yıllık olsa da, sürekli değişen bir işletme ve mal sahipleri geçidi sürekli olarak içlerinden geçiyordu çünkü hayatta güvenebileceğiniz tek şey, küçük bir kasabada bile, değişimdi.

Megan'ın ona söylediklerini düşündü: *Bu kasabada hâlâ ne işin var?* Buradan *çıkabilirdin*. Bu doğruydu, Jo Purity'den ayrılabilirdi ama asla ayrılmayacağını biliyordu çünkü ayrılmak *istemiyordu*. Burası onun büyüdüğü, babasının, büyükbabasının ve onun büyükbabasının büyüdüğü yerdi. 250 yıllık Thibodea'ların kökleri taşlı toprağın derinliklerine gömülmüştü. Artık bu kasabayı, Penobscot Körfezi'nden batıdaki Cameron Dağı'na kadar uzanan bu 29,5 mil karelik alanı korumak onun sorumluluğundaydı. Sınırları içinde liman ve çekek yeri, tarım arazileri ve orman, bir göl, isimli ve isimsiz çok sayıda gölet ve çoğu kıyı boyunca deniz kokusu içinde yaşayan yıl boyunca yaşayan üç bin sakin vardı.

Ancak bu kış gecesinde, Jo arabasını iskeleye kadar sürüp rıhtıma park ettiğinde bile okyanusun kokusunu alamayacak kadar soğuktu. Arabasının camını indirerek sorun olup olmadığını dinledi ama tek duyduğu deniz duvarına çarpan suyun şıpırtısıydı. Kasabanın iki yelkenlisi, *Amelie* ve *Samuel Day*, kış için beyaz shrink-wrap ile kaplanmıştı ve demirlerinde sallanan hayalet gemiler gibi görünüyorlardı. Yaz geldiğinde, bu iki yelkenli, hava izin verdiği sürece her öğleden sonra, baştan kıça ödeme yapan yolcularla dolu olarak yola çıkardı. Yerliler onlara *günün avı* diyordu ve kasabalılar paralarını almaktan memnun olsalar da, turistlerin kasabaya getirdiği trafik ve kaostan memnun *değillerdi*.

Jo'nun çözmesi beklenen problemler.

Arabasını iskeleden, denizden uzağa sürdü ve turlarına devam etti. Önce batıya, mevsimlik evlerin artık kapalı olduğu ve hırsızlık için olgunlaştığı Cameron Gölü'ne doğru sürdü. Kuzeye döndü, Parker'ların iki yıl önce Honda'larını parçaladıkları, ailelerini çocuksuz ve perişan bıraktıkları devasa meşe ağacının yanından geçti, sonra doğuya, sahile doğru döndü, George Olsen'ın önce karısını, sonra da kendisini vurduğu çiftlik evinin yanından geçti. O evi şimdi yeni insanlar kiralıyordu, Boston'dan gelen genç bir çift kırsal yaşamı deniyordu. Jo onların Olsen'ların cinayet-intihar olayını bildiklerini varsaydı. Belki de bilmiyorlardı. Belki de mülk yöneticisi Betty Jones bu bilgiyi kiralama bilgi formundan çıkarmıştı. Bu tam da Betty'nin yapacağı türden bir şeydi.

Jo, kasabaya geri dönen sahil yolu US Route 1'de, geçen yaz bir bisikletlinin düşüp kafatasını kırdığı virajın ve genç bir kızın boğulduğu koyun yanından geçti. Tüm hayatınızı bir kasabada geçirdiğinizde, trajedinin yaşandığı tüm yerleri bilirsiniz, çünkü kötü anılar mezar taşları kadar kalıcıdır.

Akşam turunu tamamladıktan sonra Purity Polis Departmanına geri döndü ve üzerinde "Polis Şefi" yazan park yerine girdi. Beş ay öncesine kadar öyleydi. En azından kasabanın seçici kurulu kendine çeki düzen verip, altmış dört yaşında trafik cezası yazarken yoldan geçen bir arabanın çarpması sonucu hayatını kaybeden Glen Cooney'nin yerine kimin geçeceğine karar verene kadar vekil şefti. Jo olay yerine ilk giden kişiydi ve Glen'in yol kenarındaki çimenlere savrulmuş, sağ kalçası geriye doğru bükülmüş, ayağı yanlış yöne bakarkenki görüntüsü hâlâ kâbus gibi gözünün önünden gitmiyordu. On yıl önce onu işe alan oydu, ama gönülsüzce, çünkü yirmi iki yaşındaki bir kadının yaz sarhoşuyla güreşip kelepçe takabileceğinden kuşkulanmıştı. Sonra bir gece onu bunu yaparken izlemişti ve ondan sonra Glen ve Jo'nun arası iyiydi.

Artık polis memurlarının vardiya çizelgeleri, hastalık izinleri ve her zaman yetersiz kalan bütçeyle uğraşmak zorunda olan oydu. Üç bin kişilik bir kasabanın gerçekten altı tam zamanlı memura *ihtiyacı var mıydı*? *Sayın Kurul Başkanı, hepiniz kaza yapmayı, yumruk yumruğa kavga etmeyi ve arabalara girmeyi bırakırsanız daha azıyla da idare* edebiliriz. *Oh, ve Temmuz ayı geldiğinde*

Route 1 ve yaz turistlerinin yıllık istilasını durdurmak mı? Eminim dolarlarını başka bir şehre götürmekten mutluluk duyacaklardır.

Binaya girdi ve Glen Cooney'nin eskiden oturduğu masaya yöneldi, artık onun olan masaya. Onu hâlâ her sabah yaptığı gibi burada otururken, bir fincan sade kahvesi ve kahvaltılık sandviçiyle, sırtı dimdik, gri saçları sol tarafa gelecek şekilde düzgünce taranmış olarak görebiliyordu. Jo'nun hayatındaki çoğu erkek gibi iyi bir adamdı, zeki değildi ama güvenilirdi, uzun vadede asıl önemli olan da buydu. Şimdi Jo, Glen'in eskiden başa çıktığı zor durumlarla -içki sorunu olan memur, kleptomani hastası kilise orgcusu- uğraşmak zorunda kaldığında bu sandalyede oturur ve merak ederdi: *Glen ne yapardı?*

Masasına oturdu, bilgisayarı açtı ve Jimmy Kiely'nin bıçaklanmasıyla ilgili raporu yazmaya başladı. Akşam sakin geçerse, gelecek ayın vardiya çizelgelerini de hazırlayabilir ve belki gelecek haftaki lise Kariyer Günü için yapacağı konuşma üzerinde çalışabilirdi. Sonra planlaması gereken bir hafta sonu vardı. Hava tahminlerine göre Cumartesi günü gökyüzü açık, soğuk ve pırıl pırıl olacaktı; bu da çadırını toplayıp köpeği Lucy ile birlikte Kel Dağ'a gitmek için iyi bir gün olacaktı. Telefon görüşmelerinin ve dikkat dağıtıcı şeylerin olmayacağı, sadece kendisi ve köpeğinin yıldızlarla aydınlanmış bir gökyüzünün altında karda kamp yapacağı bir geceyi iple çekiyordu.

Radyosu açıldı.

BÖLÜM 4
MAGGIE

Lloyd ve Ingrid'in yakışıklı beyaz sömürgesinin önüne geldiğimde, Ben Diamond'ın siyah Subaru'sunun caddenin karşısına park ettiğini ve Declan'ın mavi Volvo'sunun köşeye yakın olduğunu görüyorum, bu da bana çetenin hepsinin burada olduğunu söylüyor. Sokaktaki araçları incelemek, kimin gelip kimin gelmediğini not etmek benim için hala ikinci doğa. Eski alışkanlıklar zor ölür.

Lloyd kapıyı açıyor. "Ah, biz de ne zaman geleceğini merak ediyorduk," diyor, elimde akşamki potluck'a katkımla eve girerken.

"Burası çok güzel kokuyor," diyorum ve tabağımı ona uzatıyorum. "Ne pişiriyordun?"

"Bu benim ilk porchetta denememem. Ama önce martini! Declan Belvedere'nizi buza koydu bile."

Paltomu asıp oturma odasına geçiyorum, ocakta bir ateş -gazlı değil, gerçek bir odun ateşi- cızırdıyor. Mutfaktan köri ve sarımsak kokuları geliyor ve sehpanın üzerine Lloyd abartılı bir meze tepsisi koymuş: salam ve mortadella, zeytin ve peynirler. Bu evde bütün yemekleri Lloyd yapıyor ve beline bakılırsa yemeklerin çoğunu da o yiyor. Diğerleri ellerinde martinilerle şöminenin etrafında dururlar. Bu toplantılara "kitap kulübü" akşamları adını vermiş olabiliriz, ama aslında martiniler için geliyoruz.

Ve dedikodu. Dedikodu, Maine'in bu sakin köşesine gelmeden önceki hayatlarımızın para birimiydi. Ben Diamond dokuz yıl önce buraya bayrak diken ilk kişiydi. Hasta karısına bakmak için erken emekli olmuştu ve mükemmel kasaba arayışı onu buraya, Purity köyüne yönlendirdi. Burada ihtiyacı olan her şey vardı: bir kitapçı, iyi bir kasaba kütüphanesi, espresso servisi yapan bir kahve dükkânı ve yakınlarda nükleer hedef olmaması.

Ben buraya taşındıktan bir yıl sonra karısı öldü ama o Purity'de kalmaya devam etti. Birkaç yıl sonra Ingrid ve Lloyd'u ve ardından Declan'ı da burada emekli olmaları için işe aldı. Bizim gibi emekliliklerini Maine'de sessizce geçiren başkalarının da olduğundan hiç şüphem yok, bu eyalet uzun zamandır Teşkilat tarafından güvenli evler için uygun bir yer olarak kullanılıyor. Bu meslektaşlarım bana kendilerini açıklamamış olsalar da, Ben kesinlikle kim olduklarını biliyor. Ben her şeyi bilir.

Declan elime bir martini tutuşturdu. Bardak o kadar soğuk ki tutmak acı veriyor, ki ben de tam böyle seviyorum.

"Bugün beklenmedik bir ziyaretçiniz olduğunu duyduk," diyor Ingrid.

Ziyaretten bahsettiğim tek kişi olan Declan'a bakıyorum. Özür dileyen bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Haberi yaymak için hiç vakit kaybetmemişsin," diyorum.

"Bilmeleri gerektiğini hissettim. Küçük kasabamızda bir yabancı ortaya çıktığında, bu dalgalanmalara neden oluyor."

"Bize ondan bahset," diyor Ingrid.

O çok soğuk, çok yumuşak martiniden bir yudum alıyorum. "Adının Bianca olduğunu söyledi."

Şimdi hepsi sohbete katılmak için yaklaşıyor. Bunca zamandır bekliyorlardı, dinliyorlardı. Her zaman düşebilecek yararlı bilgi incilerini dinliyorlar.

"Bianca. Bu isim hiç tanıdık gelmiyor," diyor Ingrid. Diğerleri de başlarını sallıyor.

"Yeni bir yüz," dedim onlara. "Otuzlu yaşlarının başında. Boyu 1.80, yaklaşık 30 kilo. Siyah saçlı, kahverengi gözlü."

"Herhangi bir bölgesel aksan?"

"Benim kulağım için yeri doldurulamaz. Belki bir parça İngiltere, RP. Alınan Telaffuz. Belki birkaç yıl orada yaşamıştır."

Hepsi başlarını sallıyor, bu bilgiyi özümsüyorlar. Bu dördünün not almasına gerek yok; artık gri maddelerine kalıcı olarak kaydedildi.

"Onun burada ne işi var?" diye soruyor Ingrid, eşarbını yeniden ayarlarken. Temiz bir gömlek ve kot pantolonun şık kıyafet olarak kabul edildiği bir kasabada, Ingrid stil anlayışından asla vazgeçmemiştir. Gümüş rengi saçları zarifçe toplanmış ve kalaylı bir kelebek toka ile tutturulmuş, ipek eşarbı ise boğazında mükemmel bir şekilde düğümlenmiş. Bir Park Avenue başhemşiresi gibi görünebilir, ancak mülayim ve hoş ifadesi şifre kırıcı bir dehayı gizlemektedir.

"Karıştığım eski bir işle ilgili geldi," diyorum, şimdi Declan'a hiç sır vermemiş olmayı dileyerek. "Özellikle ilginç bir şey değil." "Yine de seni görmek için bunca yolu gelmesine yetecek kadar önemliydi. Bu *iş* ne kadar zaman önceydi?"

"Yıllar önce." Dönüp Declan'a karanlık bir bakış fırlatıyorum. O da bana bakıyor, bakışları hiç kırılmıyor. "Eski tarih," diye ekliyorum.

"Neden şimdi sana bunu soruyorlar?"

"Bu yeni neslin nasıl olduğunu bilirsiniz," diyor kocası Lloyd. "Operasyonel tarih hakkında doğru dürüst bir kavrayışları yok. Onları bilgilendirmek için bize ihtiyaçları var."

Ingrid konunun peşini bırakmak niyetinde değil. Lloyd'un aksine, Bianca'nın ziyaretinde onlara anlattığımdan daha fazlası olduğunu seziyor. "Senden ne istedi?"

Bir sonraki sözlerimi düşünürken martinimden bir yudum daha alıyorum. "Yıllar önce birlikte çalıştığım bir kadın vardı. Gözden kayboldu ve onu bulmak için benden yardım istiyorlar."

Lloyd homurdanıyor. "Önce bize bu iş için çok yaşlandığımızı söylüyorlar. Sonra da ne yaptıklarını bilmediklerini fark ettiklerinde yardım istemek için bize geliyorlar. Bırakalım da bizim yaptığımız gibi işi öğrensinler." Kafasına vuruyor. "Hâlâ hepsi orada. Her küçük ayrıntı, eğer bize sorma zahmetine girerlerse."

Ben bu konuşmadan rahatsız olmuş görünüyor. Yetmiş üç yaşında, aramızdaki en yaşlı kişi ve dar çevremizin gayri resmi belediye başkanı. "Bu ses hoşuma gitmiyor," diyor.

"Hangi kısmı?" diye sorar Lloyd.

"Habersizce buraya geliyor ve sizden yardım istiyor. Bu sınırların dışında. Bu köy bizim kişisel DMZ'miz. Burada yaşamamızın sebebi yalnız kalmak."

"Onu kesinlikle ben *davet etmedim*," diyorum.

"Bianca. Bianca. . ." Ingrid müthiş hafızasında bu ismi arıyor. "Hangi masada çalışıyor?"

"Söylemedi. Tahmin yürütecek olursam, Doğu Asya mı? Çünkü aradığı kadın en son Bangkok'ta görülmüş."

"Takma isim mi?" diye soruyor Declan.

"Ya da o kadar yeni bir eleman ki adını bile duymadık," diyor Ingrid.

Mutfağımda tanıştığım kadını düşünüyorum. Onun mutlak güvenini. Belirgin bir ölümcüllük kokusu. "Bu yeşil biri değil. O bir tarla

test edildi."

"O zaman HQS'deki arkadaşlarıma sormam gerekecek. Bakalım biliyorlar mı?

onu.

"Merkeze başka ziyaretçi göndermeyi planlayıp planlamadıklarını da

"

sorun," diye ekliyor Lloyd bara dönmüş, bir martini daha çalkalıyor. Ben.

"Ne diyorsun

Programa devam edebilir miyiz? Declan meşhur körili keçisini getirdi. Ben de bütün sabahı domuz göbeğinin kıllarını temizleyerek geçirdim, umarım porchetta'ma gereken saygıyı gösterirsiniz."

Bunun bir kitap kulübü toplantısı olması gerekiyordu ama kimse tartışmamız gereken kitaptan bahsetmedi bile. İbn Battuta ve onun Ortaçağ dünyasındaki maceraları, karnımız doyana ve dedikodu yapana kadar beklemek zorunda kalacak. Hepimiz yemek odasına geçiyoruz ve Declan'ın her zamanki gibi mükemmel körisi, Ben'in İran pilavı, Lloyd'un domuz eti ve benim Tayland larb'ım, uzak yerlerde çalıştığımız yıllar boyunca topladığımız tarifler masaya geliyor. Yurtdışında yaşamak damak tadınızı değiştiriyor; acı biber bağımlılığı gerçek bir şey.

Masanın etrafındaki yaşanmış yüzlere, ağarmış, ağarmakta olan ya da Ben'in durumunda olduğu gibi tamamen gitmiş saçlara bakıyorum. Bu beyinlerde bir asırdan fazla deneyim birikmiş ama zaman ilerliyor. Gençler geliyor ve biz harcanabilir oluyoruz. Bu yüzden sessiz küçük köyümüzde, okuduğumuz kitaplardan, pişirdiğimiz yemeklerden ve Çin tarçını ve Sichuan biberi için en iyi online kaynağı nerede bulabileceğimizden bahsediyoruz. Sanırım çok daha kötü sonlar da var.

Cep telefonum çaldı.

Herhangi bir arama beklemiyorum ve cep numaramı çok az kişiyle paylaştığım için birinin beni araması da alışılmadık bir durum. Telefonuma bakıyorum ve arayan numarada Luther Yount'un adını görüyorum. Muhtemelen bu sabah ona verdiğim tilki postu için bana tekrar teşekkür etmek için arıyordur.

"Merhaba Luther," diye cevap veriyorum, yemek arkadaşlarımın konuşmayı bırakıp beni dinlediklerinin farkındayım. Dinlemekten vazgeçemediğimiz bir alışkanlık bu.

"Orada neler oluyor?" Luther soruyor. "Bir

arkadaşımın evinde yemek yiyorum."

"Tamam, güzel. İyi olmana sevindim."

"Neden olmayayım ki? Neler oluyor?"

"Şu anda evinizde bir karışıklık var. Siren sesleri duydum ve yangın falan çıktığını sandım. Az önce verandaya çıktım ve garaj yolunuzda polis arabaları görüyorum. Callie botlarını giyer giymez gidip bir göz atacağız."

"Hayır, yapmayın. İkiniz de uzak durun. Ben hemen eve geliyorum." Telefonu kapattım ve bana bakan dört yüze baktım. "Gitmem gerek. Evimde bir şeyler oluyor."

Declan peçetesini bıraktı. "Ben de seninle geleceğim."

"Hayır, lütfen. Kal ve yemeğini bitir. Bununla başa çıkabilirim."

Yine de Declan benimle ön kapıya kadar yürüdü. Onda her zaman bir eski dünya nezaketi vardı. Belki de bir diplomatın oğlu olmaktan ya da İsviçre'de yatılı okullarda büyümekten, benim zorlu başlangıçlarımdan çok farklı bir çocukluk geçirmekten kaynaklanıyor. Benim çocukluğum bana yardım için asla bir erkeğe güvenmemem gerektiğini öğretti; Declan ise ihtiyacı olan bir kadına yardım etmenin onun görevi olduğuna inanarak büyüdü.

"Gerçekten Maggie, seninle gelmemin bir sakıncası yok," diyor. "Ortada bir sorun varsa, bununla tek başına yüzleşmemelisin."

"Evimin önünde polis arabaları varken kesinlikle olmayacağım. Ama teşekkür ederim."

Arabayla uzaklaşırken, o hâlâ verandada durmuş beni izliyor. Sonunda gözden kaybolduğunda neredeyse rahatlıyorum ve evimde neler olup bitmiş olabileceğine odaklanabiliyorum. Ocağı açık bırakmış olabilir miyim? Biri içeri girmeye mi çalıştı? Her neyse, bununla kendi başıma başa çıkmayı tercih ederim.

Özel yoluma döndüğümde, ağaçların arasından yanıp sönen mavi ışıklar görüyorum. İki polis aracı. Luther abartmıyordu; Purity'nin iki devriye arabasını evime getirmek için ciddi bir şey olması gerekirdi. Araçlardan birinin arkasına yanaşıyorum ve flaş gibi yanıp sönen ışıkların arasına giriyorum. Bir anda dikkatim polisin neden burada olduğuna çekildi.

Evimin önünde yatan bir ceset var. Aracın ışıkları kadının yüzünü aydınlatıyor, tanıdığım bir yüz. Bianca sırtüstü yatıyor, yüzü gökyüzüne bakıyor, kolları çarmıha gerilmiş gibi iki yana açılmış. Bugün öğleden sonra mutfağımda dururken giydiği kıyafetlerin aynısını giyiyor: ince siyah pantolon, vücuda oturan mavi ceket, bağcıklı

Çizmeler. Alnında iki kurşun deliği var. Çift vuruş. Bir infaz.

Üç üniformalı polis bana bakıyor, ikisi erkek biri kadın. Hepsi de genç ve daha çok trafik cezası kesmeye ya da kaybolan turistlere yardım etmeye alışkınlar. Bizim köyümüz Purity'de cinayet işlenmemesi gerekiyor ve işlendiği nadir durumlarda da polis genellikle kimi tutuklayacağını biliyor. Kocayı. Erkek arkadaşı. Bu durum onları sarstı ve sanki tüm cevaplar bendeymiş gibi bana bakıyorlar.

"Burada mı yaşıyorsunuz hanımefendi?" diye soruyor kadın polis. Saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamış, sağlam yapılı bir sarışın. Genç yaşına rağmen otoriter bir havası var ve belli ki bu üçlünün en kıdemlisi o. Otoriter ama yine de bana bir büyükanneye hitap eder gibi saygılı bir tonda *hanımefendi* diyecek kadar kibar.

"Evet. Ben Maggie Bird. Bu çiftliğin sahibiyim. Peki sizin adınız?" "Jo Thibodeau, Purity PD. Gördüğünüz gibi-"

"Yolumda ölü bir kadın var."

Duraksıyor, açık sözlü değerlendirmem karşısında şaşırdığı belli. Belki de benden daha fazla drama bekliyordu - bir çığlık, bir soluk, sağladığımdan daha fazla bir şey - ama drama benim doğamda yok. Bunun yerine durumu sakince değerlendiriyorum. Bianca'nın ellerine bakıyorum, her ikisinin de morarmış ve siyah olduğunu, parmaklarının grotesk açılarla büküldüğünü ve büküldüğünü fark ediyorum.

"Bu gece neredeydin?" Thibodeau soruyor.

Tekrar polise odaklandım. "Şehirdeki arkadaşlarımla yemek yiyordum ve komşum aradı. Şuradaki evde yaşıyor." Luther'in kulübesini gösteriyorum. "Evimin önünde polis arabaları olduğunu söyledi, ben de hemen eve geldim." Tekrar cesede bakıyorum. "Onu kim buldu?"

Thibodeau kaşlarını çattı. Tahmin ettiği gibi şok olmuş bir büyükanne gibi davranmıyorum. "Bir FedEx şoförü. Bir paket bırakmak için buradaydı. Günün son teslimatı."

Verandama baktım ama orada bir paket yoktu. Bahar için sipariş ettiğim civciv grubu için yeni ısıtma lambalarını bekliyordum ve şimdi teslimatım uygunsuz bir şekilde gecikmiş gibi görünüyor.

"Bu kadının kim olduğunu biliyor musunuz hanımefendi?" diye sorar polis.

Yine hanımefendi. Beni rahatsız etmeye başladı. "Bana adının Bianca olduğunu söyledi."

"Demek onu tanıyorsun."

"Pek sayılmaz."

"Soyadını biliyor musun?"

"Bana hiç vermedi. Onunla ilk kez bu öğleden sonra evime uğradığında tanıştım."

"Neden ziyarete gelmişti?"

Gerçek, küçük bir kasaba polisinin sindiremeyeceği kadar karmaşıktır. "Taze yumurta almaya gelmişti. Onunla sadece o zaman konuştum."

Bir sessizlik var. Belki daha iyi bir cevap bulabilirdim ama bir martini ve birkaç kadeh şarap keskinliğimi köreltti. Gerçeğe yakın herhangi bir açıklama sadece daha fazla soruyu davet ederdi.

Hemen kendiminkilerden birini soruyorum. "Ceset buraya

nasıl geldi?" Cevap yok.

Kamyonetimin, FedEx kamyonunun ve iki polis aracının bıraktığı çok sayıda lastik izine bakıyorum. Kafa karıştırıcı, çaprazlama lastik izleri. "Yakınlarda herhangi bir araç buldunuz mu?" diye sordum.

"Hayır, hanımefendi."

Cesede daha yakından bakmak için eğildim ve beni tersledi: "Geri çekil!

Onu eyalet polisi için olduğu gibi bırakmalıyız."

Ona itaat edip bir adım geri çekiliyorum ama zaten yeterince görmüştüm. Parçalanmış ellerden, yerinden çıkmış parmaklardan kanıt çok açık. Kafasına iki kurşun sıkılarak öldürülmeden önce Bianca'ya işkence edilmiş. Bilgi için mi? İfade için mi? Ve katil neden cesedi garajımın önüne atmayı seçti? Eğer bana bir mesaj gönderiyorsa, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Bu gece evden kaçta çıktın?" Thibodeau soruyor.

"Saat altı civarıydı ve o sırada burada yatan bir ceset kesinlikle yoktu."

"Bu üç saat önceydi. Son üç saattir nerede olduğunuzu doğrulayabilecek biri var mı?"

Bu soruları sormanın onun işi olduğunu bilmeme rağmen, bu sorulardan rahatsız oluyorum. Ayrıca beni gerçekten şüpheli olarak göremeyeceğini de biliyorum çünkü bir kadına işkence edecek, kafasına iki kurşun sıkacak ve cesedi kendi garajımın önünde sergileyecek birine benzemiyorum. Sadece olası değil, aynı zamanda mantıksız da.

"Lloyd ve Ingrid Slocum'la konuşabilirsin," dedim ona. "651 Chestnut Sokağı'nda yaşıyorlar. Bu geceki kitap grubumuzun ev sahipleriydiler ve

Orada olduğumu doğrulayacaklar."

Thibodeau isimleri bir deftere not eder ve defteri cebine geri koyar. Ingrid ve Lloyd elbette sıkıcı gerçeği doğrulayacaklardır: bu akşam bir potluck yemeği, bol şarap ve *İbn Battuta'nın Seyahatleri* üzerine hararetli bir tartışma için buluştuk. Bu tam da biz emeklilerin şımartıldığına inanılan türden bir akşam. Polisin hepimize *neden* emekli olduğumuzu soracağından şüpheliyim, çünkü tepeyi aştığınızda, önceki hayatınızda ne yaptığınız çoğu insanı pek ilgilendirmez.

"Mülkünüzde güvenlik kameraları olduğunu fark ettim," dedi Thibodeau.

diyor.

Onları aramasına şaşırmadım.

Amerika'da birinin Ring, Wyze ya da Blink dış mekan kamerası tarafından gözetlenmeyen bir mahalle yok. Yine de kayıtları polisle paylaşmadan önce kendim incelemeyi umuyordum.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Görüntüleri görmemiz gerekecek. Ve evinizin içine bir göz atmamız gerekiyor."

"İçeride mi? Neden?"

"Garaj yolunuzda ölü bir kadın var ve katilin kim ya da nerede olduğunu bilmiyoruz. Evinizin içinde saklanmadığından emin olmak istiyorum." Duraklıyor. "Sadece güvenliğiniz için endişeleniyorum."

Bu, yalnız yaşayan her kadının normal karşılayacağı makul bir istek. Başımı salladım ve evimin anahtarlarını çıkardım.

Thibodeau ve erkek memurlarından biri beni verandanın merdivenlerinden ön kapıma kadar takip ediyor. Kapı hala güvenli bir şekilde kilitli ve kırıldığına dair bir işaret yok. İçeri girip ışıkları açtığımda hemen arkamdalar. Her şey üç saat önce bıraktığım gibi. Onları mutfağa götürdüğümde ne görmeyi beklediklerini bilmiyorum -belki de açıkta bırakılmış cinayet silahı ya da Bianca'ya işkence ettiğim ve vurduğum odayı işaretleyen suçlayıcı kan sıçramaları. Tek gördükleri eski çiftlik evimin mutfağı, rafta asılı dökme demir tavalarım, lavaboda birkaç kirli tabak.

Onları mantıklı bir Yankee tutumluluğu tarzında döşediğim oturma odasında gezdiriyorum. Gri yün döşemeli kanepe Bangor'daki bir indirimli mobilya mağazasından satın alındı. Huş ağacından sehpa, çam sehpalar ve iğ arkalıklı sallanan sandalye bahçe satışından bulunmuş,

kamyonetimi yüklememe yardım etmeye her zaman hazır olan Declan'ın yardımıyla eve taşındı. Burada gösterişli bir şey yok, polisin dikkatini çekecek bir şey yok. *Sıradanlık*, evimin ziyaret eden herkese söylediği şeydir. *Sıradanlık* sessiz, göze batmayan ve güvenlidir.

Onları gıcırdayan merdivenlerden ikinci kata çıkarıyorum. Burası eski bir ısıtma sistemi olan eski bir ev ve yatak odaları soğuk, kazak ve yün çoraplar soğuk. Bu gece, soğuğu kesmek için odun sobasına fazladan birkaç kütük atmam gerekecek. Mahremiyetimi ihlal etmelerine içerlesem de, tam işbirliğimden daha azı arama emrine ve geçmişime derin bir dalışa yol açacaktır ve bunu göze alamam, bu yüzden onları büyük tura çıkarıyorum. Yatak odaları, banyolar, dolaplar.

Hiçbir yerde saklanan bir katil yok.

Kendimizi yatak odamda bulduk. Pencereden aşağıya, garaj yoluna park etmiş iki devriye arabasına bakabiliyorum. Evim artık bir suç mahalli. Dikkat çekmemenin yolu bu değil.

"Tamam hanımefendi, her şey yolunda görünüyor. İyi olmalısınız," diyor Thibodeau. Yaşlı kadının güvende olduğunu teyit ederek bana bir iyilik yaptığını düşünüyor. "Şimdi bize güvenlik kamerası görüntülerini gösterebilir misiniz?"

Bu bir rica değil, bir emir. Kendim incelemeden herhangi bir görüntüyü paylaşmaktan nefret etsem de, onu savuşturmanın bir yolu yok. Alt kata, mutfaktaki masaüstü bilgisayara iniyoruz. Çiftlik işlerimi takip etmek için kullandığım bilgisayarın aynısı: sipariş edilen civcivler, satılan yumurtalar, satın alınan yemler. İçinde hassas, saklanmaya değer hiçbir şey yok ve oturum açmak için kullandığım şifre bile gülünç derecede basit: BlackberryFarm431#. Ne yazdığımı onlardan gizlemek için hiçbir girişimde bulunmuyorum.

Ana ekranda eski ödül horozlarımdan Sir Galahad'ın bir fotoğrafı var, kendisi bir kel kartalla karşılaştıktan sonra ne yazık ki öldü. Ülkemizin kuş sembolü aynı zamanda sürümün de baş belası. Güvenlik sistemim tüm cihazlarımdan erişim sağlamama olanak tanıyor ve burada, güvenlik sistemine erişmek için karmaşık bir dizi rakam ve sembolden oluşan başka bir şifre girerken arkamda iki polisin durması zor olabilir. Parmaklarım o kadar hızlı hareket ediyor ki, şifreyi görmelerinin umutsuzca bulanıklaştığından eminim.

Güvenlik ana sayfam beliriyor. Ekranda, evin ve ahırın çeşitli noktalarına monte edilmiş kameralardan gelen on altı farklı video girişi var.

"Vay canına," diye mırıldanır erkek polis. "Çok güzel bir düzeneğiniz var." Muhtemelen çoğu insanın ihtiyaç duyduğu ve idare edebileceği tek bir kamera yayını bekliyordu. Bunun yerine her giriş noktasından 4K yüksek çözünürlüklü görüntülere bakıyorlar.

"Altı gibi evden çıktım," diyorum. "O zaman başlayalım."

Videoyu 17:50'ye geri sarıyorum. O sırada hava kararmış ve kameralar kızılötesi beslemeye geçmiş. 5:58'de, işte oradayım, ön kapımdan çıkıyorum. Sürgüyü kilitliyorum, verandanın merdivenlerinden iniyorum ve pikabıma biniyorum.

"Ve işte gidiyorum," diyorum kamyonum uzaklaşırken. "Aynen dediğim gibi."

Thibodeau sadece başını sallıyor. En azından artık onun şüpheliler listesinden çıktım, tabii eğer listesinde olsaydım. Video 6:05'ten sonra devam ediyor. 6:10. Hiçbir şey olmuyor.

"FedEx'teki adam ne zaman aradı?" Ben sordum. "7:36."

Yayını iki katına çıkarıyorum. Önümüzdeki bir saat boyunca burada oturup hiçbir şey olmamasını izlemenin bir anlamı yok. Ve hiçbir şey olmuyor, ta ki akşam 7:05'e kadar.

Bir araç beliriyor, karanlık bir SUV ve ses kaynağım motorun sesini alıyor. Farları kapalı ve karanlıkta sadece motor ışıkları parlıyor. Sürücünün farlarını söndürmüş olması bana evimde güvenlik kameraları olduğunu bildiğini söylüyor. Ön ve arka plakalarını gizlemiş olması da öyle. Araba ön verandamda durdu. Sürücü kapısı açılıyor ama tavan lambası yanmıyor; onu devre dışı bırakmış.

İki polisin de tam arkamdan yaklaştığını hissediyorum, nefesleri saçlarımda. Arabadan çıkan bir figürü izlerken kalbim güm güm atıyor. Kukuletalı. Maskeli. Simsiyah giysiler içinde, bol ve biçimsiz. Kameralarım piyasadaki en iyi kameralar ama kumaşın içini göremiyorlar. Figür cipin arkasına gidiyor, kapağı açıyor ve cesede uzanıyor. Cesedi dışarı çekip yere bırakırken hiç ses yok, en ufak bir homurtu bile yok. Topal bir cesedi taşımanın ne kadar güç gerektirdiğini bilirim ama bu kişi bunu zahmetsizce yapıyor.

Bir erkek olmalı.

Şimdi çok az anlam ifade eden bir şey yapıyor. Eğiliyor ve cesedi sırt üstü yatırıyor. Neden yüzü yukarı baksın? Arkasında bıraktığı hatırayı daha da üzücü hale getirmek için mi? Muhtemelen cesedi bulacak olanın ben olduğumu, bu gece eve gideceğimi ve kızın orada olacağını varsayıyor,

Görmeyen gözler bana bakıyordu. Zavallı bir FedEx şoförünün benden önce geleceğini tahmin edemezdi.

Hayır, bu sürpriz özellikle benim içindi. Ve hiçbir fikrim yok
Neden?

Ceset yerine yerleştirildikten sonra katil cipine geri dönüyor ve kameralarımın görüş alanının ötesinde uzaklaşıyor. Plakasının ortaya çıkarılabileceği, kaputunun ve maskesinin çıkarılabileceği bir yere doğru gidiyor. Bir kez daha, kasabada sıradan bir SUV kullanan sıradan bir adam olacak.

"Bu da neydi böyle?" Thibodeau bana baktı.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. Gerçekten de bilmiyorum. Tek bildiğim, buranın bir cesetten kurtulmak için rastgele bir yer olmadığı. Bunu her kim yaptıysa, yaptıklarının kameraya kaydedileceğini biliyordu, bu yüzden tanımlanabilir herhangi bir ipucunu gizlemeye özen gösterdi. "Ama bu size doğruyu söylediğimi kanıtlıyor," diyorum. "Söylediğim saatte, saat altı civarında evden çıktım. Teyide ihtiyacınız varsa Lloyd ve Ingrid ile konuşabilirsiniz. Ben Diamond ve Declan Rose'u da arayabilirsin. Onlar da bu gece kitap kulübündeydiler. Hepsi de bu akşam onlarla birlikte olduğumu söyleyecektir."

"Evet, hanımefendi. Onlarla konuşacağım."

"Şimdi, sanırım bu video dosyasını istiyorsunuz?" "Eyalet polisi kesinlikle isteyecektir."

"O zaman senin için kopyalarını çıkarırım."

Thibodeau durup bana döndüğünde iki polis mutfaktan çıkmak üzereydi. "Burada kendini güvende hissediyor musun?"

"Kendi evimde mi? Evet."

"Dışarıda olanlardan sonra bile mi?"

"Bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünemiyorum."

Bir an bana bakıyor. Aydınlık mutfakta nihayet isim etiketini okuyabiliyorum: *Memur Jo Thibodeau*. Aramızda rahatsız edici benzerlikler var, saçma olmayan sorularında, duruma kolayca hakim olmasında. Onun yaşındayken ben de kendimden aynı derecede emindim ama deneyimlerim bana aşırı güvenin tehlikelerini öğretti.

"Sizce cesedi neden buraya attı?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

"Aracı tanıdınız mı?"

"Bu koyu renkli bir SUV. Bu kasabadaki insanların yarısı bunun gibi bir şey kullanıyor." "Purity'de çok uzun süredir

yaşamıyorsunuz, değil mi Bayan Bird?"
"Bu çiftliği iki yıl önce aldım."

"Peki bundan önce nerede yaşıyordunuz?"

"Sahip olduğum son ev Reston, Virginia'daydı. Ama pek çok farklı yerde yaşadım."

"İş için mi?"

"Evet."

"Ne tür bir iş?"

"İthalat analistiydim. Yabancı şirketler için ihracat lojistiği yapan bir gümrük komisyoncusu için çalıştım." İşte özgeçmişimin bu noktasında çoğu insanın gözleri parlıyor ve daha fazlasını duymak istemediklerini belli ediyorlar. Onun odak noktası daha da keskinleşiyor.

"Peki sizi Purity'ye getiren neydi?"

"İsminde var, değil mi? Temiz suyu, temiz havası olan bir yer istedim. Ormanda yürüyüş yapabileceğim bir yer. Bütün bunları neden soruyorsun?"

"Bu konuda neden bu kadar sakin göründüğünü merak ediyorum. Evinin önünde bir ceset olması seni neden rahatsız etmiyor? Çoğu insanı korkuturdu. insanlar."

"Benim yaşımda, Memur Bey, artık hiçbir şey beni korkutmuyor."

Ağzının bir tarafı seğiriyor. İnce ayarlanmış bir saçmalık ölçeri var ve ona tüm hikayeyi anlatmadığımı söylüyor, ama bu gece benden daha fazlasını alamayacak.

"Eyalet polisi sizinle konuşacak" diyor.

"Onlara sabaha kadar gelmemelerini söyle. Geç oldu ve çok yorgunum."

Çok yorgunum ama iki polis evimden ayrıldıktan sonra yatak odama çıkmıyorum. Mutfak penceresinden garaj yolumdaki hareketliliği izliyorum. Acaba Memur Thibodeau bu gece ona kaç yalan söylediğimin farkında mı?

Bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünemiyorum.

Bu en büyük yalan. Elbette bunun benimle bir ilgisi var. Bilmediğim şey, garaj yolumdaki cesedin ne mesaj vermek istediği. Beni korkutmak için mi? Yoksa bir kedinin size ölü bir fare getirmesi gibi bir hediye mi? Bana söylemenin bir yolu: *Küçük sorununu hallettik. Bir şey değil.* Seçebileceğim iki seçenek var, her biri çok farklı bir yöne gidiyor.

Sessiz alarmımı kurdum. Herhangi bir kapı ya da pencere bir milimetre bile açılsa haberim olacak. Çalışma odama gidiyorum.

İbn Battuta'nın Seyahatleri masanın üzerinde duruyordu. Genç bir adamın 1300'lerde Fas'tan Orta Asya'ya ve Çin'e yaptığı seyahatlerin büyüleyici bir anlatımı. Hafif bir okuma için bu kitabı seçmem sadece bir tesadüf müydü, yoksa bir alamet miydi? Kitap grubumuzun aynı ortaçağ seyahatnamesini tartıştığı gece, birinin özenle yeniden inşa ettiğim hayatıma kibrit çakıp onu yakmakla tehdit ettiği geceydi. Kitaplığa doğru ilerliyorum, yan taraftaki mandala dokunuyorum ve bırakıyorum. Alt rafın tamamı açılarak bir niş ortaya çıkarıyor, Declan'ın yeni keşfettiği ahşap işçiliği becerilerine borçlu olduğum akıllı bir marangozluk eseri. Ne de olsa emeklilerin hobilere ihtiyacı vardır. Nişin içinde çantamı sakladığım yer var. Yıllar geçtikçe içindekileri, şehirden kaçıp birkaç haftalığına başka bir yere sığınmaya yetecek kadar temel şeylere indirgedim. Pasaportlar, kredi kartları, farklı para birimlerinde çok sayıda nakit para ve birkaç iş aleti. Bir daha asla ihtiyaç duymayacağımı umduğum aletler.

Hayat sürprizlerle doludur.

Çantayı çıkardım ve üst kattaki yatak odama taşıdım. Hemen yanımda olmasını istiyorum. Eğer kaçmam gerekirse, karanlıkta onu aramak zorunda kalmak istemiyorum.

Ama bu gece güvende olmalıyım. Yolda çok fazla polis var, evime odaklanmış çok fazla ilgi var. Bir kez olsun, yerel kolluk kuvvetleri tarafından hizmet edilen ve korunan kişi olduğum için mutluyum. Yine de, lambayı söndürmeden önce Walther'ımı komodinin üstüne yerleştiriyorum. Yatak odasının perdeleri dışarıdaki dedektiflerin arabalarından gelen ışıkları engelleyemiyor; kalın kumaştan bile raf ışıklarının parıltısını görüyorum.

Cep telefonum bir mesajla çaldı. Arayan Luther.

Everything OK?

Cevabı söylüyorum: **There's a dead woman in my driveway.**

Oh Lord!

They'll probably be talking to you next.

We didn't see anything.

Too bad.

Telefonum çaldı. Arayan Luther değil, Declan Rose. Cevap veriyorum. "Bir mazerete ihtiyacın olduğunu duydum," diyor.

"Polis sizi çoktan aradı mı?"

"Beş dakika önce. Jo Thibodeau adında sevimli bir Purity polis memuru bu akşamki küçük kitap kulübümüze gelip gelmeyeceğinizi sordu. Geleceğinizi söyledim. Gerçeğin işinize yaradığını varsayıyorum."

"Bu sefer, evet."

"Orada güvende misin Maggie?"

"Bilmiyorum." Perdelerin arasından yanıp sönen ışıkları izliyorum ve hiçbir durumun tam olarak net olmadığını düşünüyorum. Her zaman görüntüyü gizleyen, gerçeği örten bir şey vardır. Yatağımın yanındaki çantayı düşünüyorum ve çekip gitmenin, şehri terk etmenin, hatta ülkeyi terk etmenin ne kadar kolay olacağını. Ama burası artık benim evim ve iki yılımı bu hayatı inşa ederek, onun ritimlerine alışarak geçirdim. Taşınmaktan, bir iniş noktası aramaktan yoruldum. İşte burası. Gezinmenin bittiği yer burası.

"Hemen gelebilirim," diyor Declan. "Geceyi senin kanepende geçiririm." "Neden?"

"Sana eşlik etmek mi? Bekçi köpekliği mi?"

Gülüyorum. "Sen gerçekten bir beyefendisin Declan, ama şu anda yolumun üzerinde o kadar çok polis var ki, kesinlikle bir bekçi köpeğine ihtiyacım yok."

"Peki o zaman, bana ihtiyacın olursa ara.

Herhangi bir şey için." "Arayacağım."

Telefonu kapatıyorum ve yarı karanlıkta uzanıp perdelerin arasından titreyen ışıkları izliyorum. Yolumun üzerinde ölü bir kadın yatıyor, benden Diana Ward'ı bulmama yardım etmemi isteyen kadın. Diana'yı son gördüğümden bu yana on altı yıl geçti, sevdiğim kariyerimden uzaklaştığımdan bu yana on altı yıl. O yıllar bana iyi davranmadı; aynaya baktığımda bunu görebiliyorum. Diana'nın şimdi nasıl göründüğünü merak ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve saçları ağarmış, cildi sarkmaya başlamış yaşlı bir Diana hayal ediyorum. Aniden görüntüsü dağılıyor, sudaki bir yansıma gibi kayboluyor ve zihnimde başka bir görüntü çiçek açıyor. Bu her gece gözlerimi kapattığımda gördüğüm yüz, her zaman göreceğim yüz.

Danny's.

BÖLÜM 5

Bangkok, yirmi dört yıl önce

Şans eseri tanıştık. En azından tesadüf gibi görünüyor, normalde uzak duracağım türden bir dostça karşılaşma çünkü doğam gereği insanların masum görünen güdülerine şüpheyle yaklaşırım. Bu şüpheciliği çocukken, neredeyse hiçbir zaman doğruyu söylemeyen bir babayla büyürken edindim; *bir müşteriyle buluşmak* için kasabaya yaptığı ziyaretlerin onda dokuzu Main Street'teki Tinhorn Bar'a yapılan ziyaretler olan bir babayla. Akşamları onu genellikle orada bulurdum, altı kadeh içmiş ve ortalığı ayağa kaldırmış bir halde. Bir müşteriyle gerçekten görüştüğü, doğruyu söylediği durumlar da oluyordu ve bu onda bir olay benim kafamı hep karıştırıyordu. Eğer her zaman yalan söyleseydi, en azından hayatımda bir ölçüde kesinlik olurdu. Daha iyi bir sonuç *olasılığı* aklınızı karıştırır, umudu besler ve sonuçta hayal kırıklığına yol açar. Kayalara vurmaya devam eden, moloz yığını içinde değerli taşı arayan bir elmas madencisi gibiydim. Orada bir yerde bir tane olması gerektiğini biliyorsunuz ve onu aramak için hayatınızı harcamaya hazırsınız.

Ta ki bir gün öyle olmayana kadar. Bir gün siktir et diyorsun ve eşyalarını toplayıp gidiyorsun, tıpkı annemin yıllar önce yaptığı gibi. Yani evet, her şeyi sorguluyorum. Beni işimde iyi yapan da bu.

Bu öğleden sonra tatildeyim ve baharatlı erişte çorbası içmek istiyorum. Tatildeyken her şey farklı hissettiriyor. Dünya neredeyse iyi huylu görünüyor ve insanlar gülümsediklerinde bunu gerçekten kastediyor gibi görünüyor. Bu bir mazeret değil ama bu öğleden sonraki dikkatsizliğimi açıklıyor. Gökyüzü az önce muson yağmurlarıyla açıldı ve herkes Wang Lang sokak pazarının umutsuzca yetersiz tentelerinin altına sığınmak için çabalıyor. Tentenin kenarının altına tam olarak sıkışamıyorum ve kot pantolonumun arkası hızla sırılsıklam oluyor, ancak bu ılık bir yağmur, pazarın aralıksız sıcağında hoş bir mola.

Bangkok. Sırf Tayland'daki bir önceki görevimde keşfettiğim bu satıcının çorbasından bir kase içmek için otelimden ayrıldım ve feribotla nehri geçtim. Meslektaşlarım çoktan evlerine uçtular ama ben Bangkok'un tadını çıkarmak için fazladan dört gece daha kalmayı planlıyorum. İstediğim kadar uyuyacağım ve istediğimi yiyeceğim, hepsi devletin parasıyla. Ve bu öğleden sonra yemek istediğim şey baharatlı sığır şehriye çorbası.

Satıcı bana bir kâse uzatıyor, buğusu yıldız anason ve tarçın kokuyor. Fiyatı sadece altmış baht. İki dolar, ki bu yemek için Sam Amca'dan para almaya bile değmez.

Kaseyi mevcut tek masaya taşıyorum ve alçak plastik bir tabureye yerleşiyorum. Çocuk masasında oturuyormuşum gibi hissediyorum ama yağmurdan uzak bir tünek bulduğum için şanslıyım. İlk lokma erişteyi höpürdeterek yerken, arkamda satıcının arabasında sıra bekleyen adamın sadece periferik olarak farkındayım. Sonra sorduğunu duyuyorum: "O bayan ne aldı? Bana da aynısından verebilir misiniz?"

Kafamı kaldırıp bakıyorum ve onun benim kâsemi işaret ettiğini görüyorum. Arabayı işleten Taylandlı kadın onun ne dediğini anlamıyor. Biraz çaresiz bir sesle tekrar soruyor. İngiliz aksanı. Aksanlardan pek anlamam ama onunkinin havalı olmadığını biliyorum. Sanırım benden daha genç, ya da belki de sadece yaydığı titreşim bu. Geniş gözlü. Hevesli. Her yeni deneyimden zevk alan biri. Aylardır berber yüzü görmemiş, dağınık sarı saçları var. Soluk mavi sırt çantasının bir askısı koli bandıyla onarılmış ve cebinden katlanmış bir Tayland haritası çıkıyor. Kargo şortu ve yürüyüş sandaletleri giyiyor ve fındık kahvesi bronzluğu bana bir süredir tropik bölgelerde olduğunu söylüyor. Tişörtünde kabaca *Aptal Turist* anlamına gelen Tayca kelimeler var. Acaba bir fikri var mı?

Altmış bahtını ödüyor, çorba kâsesini alıyor ve boş bir masa bulmak için etrafı tarıyor ama boş masa yok. Bir an elinde kâsesi, kaybolmuş gibi duruyor. Yağmur tenteyi dövüyor ve bir su nehri sel basmış sokaktan akarak sandaletlerini çamurluyor. Masamda boş bir tabure var. Başımı eğip yemeye devam etmeyi, o yokmuş gibi davranmayı seçebilirim. Seçimimi tartarken saniyeler geçiyor.

"Buraya oturabilirsin," diye teklif ettim.

Yağmur o kadar gürültülü ki beni duymuyor. "Alo?" Sesleniyorum.

Dönüyor ve boş tabureye doğru işaret ettiğimi görüyor. Sırıtarak kasesini masaya bırakıyor ve inanılmaz uzunluktaki bacaklarını katlayarak tabureye yerleşiyor.

"Ayaktayken bunu yemek hoşuma gitmedi. Teşekkürler!" "Görüyorum ki aynı çorbadan sipariş etmişsiniz," diyorum.

"Seninki çok güzel görünüyordu, ben de seni örnek alayım dedim. Ne yaptığını biliyor gibi görünüyorsun." Kasesine eğildi, biraz et suyu höpürdetti ve iç geçirdi. "Oh Tanrım."

"Gerçekten iyi, değil mi?"

Tatlara konsantre oluyor. "Yıldız anason. Tarçın. Havlıcan. Balık sosu ve ..." Öksürüyor ve yüzü aniden kıpkırmızı oluyor. "Chilis."

"Kuşbakışı. En acı biber değil ama yeterince acı."

Acı biberden kıpkırmızı oldu ve terledi, ama yemeye devam ediyor, belki de onu izlediğim için gururundan ya da yanmasına rağmen gerçekten hoşuna gittiği için. Bunu anlıyorum. Acı güçlü bir baharattır, zevkin diğer yüzüdür. Bazılarımız onu arzular, bize hayatta olduğumuzu hatırlatacak kadar.

"Burada tanımlayamadığım başka bir şey daha var," diyor kaşığını yere bırakırken. "Topraksı bir şey. Metalik . . ."

"Sığır kanı."

Şaşkınlıkla bana bakıyor ve gözlerinin parlak bir yeşil olduğunu görüyorum. Karmakarışık sarı saçlarıyla bana yanlış yüzyılda, yanlış kıtada kaybolmuş bir Viking'i hatırlatıyor. "Ciddi misin?"

"Kesinlikle." Onu korkutup korkutmadığımı, kaseyi tiksintiyle itip itmeyeceğini merak ediyorum.

Onun yerine gülüyor. "Bu harika! Rengi açıklıyor. Zenginliği." Kaseyi dudaklarına götürüyor ve çorbanın geri kalanını boşaltıyor. Zevkin en ilkel ve arsız haline tanık oluyorum.

İşte o zaman aklıma bir görüntü geliyor. İkimizin yatakta uzanmış, uzuvlarımızın birbirine dolanmış, vücutlarımızın terden kayganlaştığı bir görüntü.

"Her zaman her yemeğin yapısını bozmaya mı çalışırsın?" diye sordum. "Sinir bozucu, değil mi?"

"Çok analitik görünüyor. Kimyager olamazsınız, değil mi?"

"Aslında bir doktor. Sanırım bir şeyleri, hatta bir kase şehriye çorbasını bile incelemek benim doğamda var."

"Bir tıp doktoru mu?"

Sesimdeki şüpheciliği duymuş olmalı ki gülüyor. Gözlerinin çevresindeki kırışıklıklardan düşündüğüm kadar genç olmadığını, benim yaşıma yakın olduğunu anlıyorum. "Biliyorum, şu anda pek öyle görünmüyorum."

"Eski sırt çantası beni atlattı."

Koli bandıyla yaptığı onarıma bakıyor. "Bu sırt çantası çok şey yaşadı ve ben onu atamayacak kadar duygusalım. Beş yıl boyunca hayır işlerinde, yarım düzine mülteci kampında benimle birlikte oldu."

"Nerede?"

"Çoğunlukla Kenya ve Sudan'da bulundum. Kurşun yaralarından sıtmaya kadar her şeyi tedavi ettim."

"Tayland'a iş için mi geldin?"

"Hayır, ben sadece bir turistim. Birkaç hafta içinde Londra'ya dönmem gerekiyor ve Asya'yı keşfetmeye hiç fırsatım olmadı. Kravat takmak zorunda kalmadan önce elimden geldiğince dünyayı gezmeye çalışıyorum."

"Bu ihtimalden pek memnun görünmüyorsun."

"Değilim, ama ..." İç çekiyor. "Hayatımı kazanmaya başlamamın zamanı geldi." "Neden?"

"İşte *bu* hiç kimsenin sormadığı bir soru."

"Peki bir cevabı var mı?"

"Annemin yardıma ihtiyacı var."

Bu cevabı beklemiyordum. "Çok iyi bir evlada benziyorsun." "Artık tek başına, faturaları ödemekte zorlanıyor." O

Omuz silkiyor. "Yapman gerekeni yapıyorsun, ama ..." Dumanı tüten yemek arabalarına, masaları otlar ve neon kırmızısı biberlerle dolu satıcılara bakıyor. "Sırt çantamla yaşamayı özleyeceğim."

"Bu tişörtü Bangkok'tan satın alma şansınız oldu mu?"

Gömleğine bakıyor. "Bir satıcının arabasından aldım."

"Ne yazdığını sana kimse söyledi mi?"

"Bana bunu satan kadın bunun 'mutlu turist' anlamına geldiğini söyledi."

Sonuçta ona gerçeği söylememeye karar veriyorum. Otelimin terasında gördüğüm bazı asık suratlı yabancıların aksine o gerçekten mutlu bir turist. Sürekli memnuniyetsiz olan ve standartlarını karşılamayan küçük bir ayrıntıdan her zaman rahatsız olanlar.

"Bir sonraki seyahatiniz nereye?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Geri dönmeden önce üç hafta daha özgürlüğüm var. Bana nereye gitmem gerektiğini söyle."

"Cevabı bildiğimden emin değilim."

"Dünyayı gezmeyi bilen birine benziyorsun. Diğer turistlerin henüz bulamadığı en iyi noktaları biliyorsun."

Yağmur durdu ama tenteden su damlamaya devam ediyor ve hemen arkasındaki kaldırıma sıçrıyor. Bildiğim tüm gizli yerleri düşünüyorum, ulusal güvenliğimiz için orada olup bitenlerden dolayı ona anlatamadığım yerleri. Acı veren güzelliği ve korkunç tarihi olan yerler.

"Chiang Mai'yi dene," diyorum. "Çoğu turist orayı seviyor gibi görünüyor." "Sen seviyor musun?"

"Çok güzel. O kadar da sıcak değil. Yemekleri de neredeyse kesinlikle seveceksiniz."

"Tatilde nereye gidiyorsun?"

"Hiç gitmediğim yerlere gitmeyi severim." "Nereye mesela?"

Su şişemden bir yudum alıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Madagaskar."

Bir kahkaha patlatır. "Nedense bunu söyleyeceğini biliyordum! Herkes Madagaskar'a gitmekten bahsediyor, sanki hayallerindeki yer orasıymış gibi, ama gerçekten gitmeyi başaran kimseyi tanımıyorum."

Şimdi ben de gülüyorum, çünkü bu doğru. Her zaman bir şeyler araya giriyor. Başka bir görev, başka bir kriz. Herkesin ölmeden önce yapılacaklar listesinde yer alan bir hedef.

"Amerikalı mısın?" diye soruyor. "Doğma büyüme."

"Görünüşe göre oldukça sık seyahat ediyorsunuz. İş için mi?" "Bu işin avantajlarından biri."

"Ne iş yapıyorsun?"

Suyumdan bir yudum daha alıyorum ve geçmişimi anlatmak için duraklıyorum. "Europa Global Logistics'te ithalat analistiyim."

"Europa mı? Jüpiter'in uydusu mu?"

"Çok iyi. Çoğu insan bunu bilmez."

"Şirketiniz ne iş yapıyor?"

"Biz bir gümrük komisyoncusuyuz. İthalat ve ihracat şirketleri için küresel lojistik sağlıyoruz. Çiftlik ekipmanlarından modaya kadar her şey."

Büyük olasılıkla bunların hiçbiri onun umurunda bile değildir. Bu noktada çoğu insanın gözleri dolar ve soruları kesilir. Europa Global Logistics'i internette arayacak kadar meraklı olanlar ise, gerçek bir şirket olduğuna ve gerçek insanların çalıştığına ikna edecek kadar ayrıntı içeren güzel tasarlanmış bir web sitesi bulacaklar. Ve benim adımı ve fotoğrafımı görecekler: "Margaret Porter, tekstil ve giyim alanında uzmanlaşmış ithalat analisti."

"Çalışmaktan keyif alıyor musunuz?" diye soruyor.

"Bana dünyayı görme şansı veriyor."

"Peki bundan zevk alıyor musun?"

"Sesin neden şüpheli geliyor?"

"Sadece ..." Uzaklara, pazar tezgahlarına bakıyor. Satıcılara, bakkallara ve biblo satıcılarına. "Bu insanlar dokunabileceğiniz, yiyebileceğiniz ve koklayabileceğiniz şeyler satarak hayatlarını kazanıyorlar. Bu çok *dürüst* hissettiriyor."

"Ve benim işim değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Kurumsal dünyaya karşı hiçbir zaman bir bağ hissetmedim, muhtemelen bu yüzden banka hesabımda hiçbir şey yok. Ve annemin bana hayır işlerinden uzak durmamı söyleyip durmasının nedeni de bu."

"Her zaman bir gün geri dönebilirsin. Bu dünyada değişmeyen tek şey bu. Her zaman savaşlar ve mülteci kampları olacak."

"Doğru. Hem de çok doğru."

Bir an bile konuşmuyoruz. Küçük masamız pazarın gürültüsü ve telaşı içinde kasvetli bir sessizlik adası. Güneş şimdi parlıyor, sıcak kaldırımdaki su birikintilerinden yükselen buhar dışında yağmur neredeyse unutulmuş.

Ayağa kalkıyor, tam boyuna uzanırken inliyor. O cüssede bir adam için o küçücük taburede bu kadar uzun süre oturmak rahatsız edici olmalı. "Sanırım otelime dönüp haritaya bir kez daha bakmam gerekiyor," diyor.

"Nerede kalıyorsun?"

"Birkaç sokak ötede küçük bir otel. Temiz ve samimi. Bütçesi kısıtlı bir adam için mükemmel." Sırt çantasını çekiştiriyor. Bangkok'un artık sırılsıklam olmuş turist haritası dış cebinden sarkıyor. "Arkadaşlık için teşekkür ederim. Ve bundan sonra nereye gideceğim konusundaki tavsiyeleriniz için. Benim için bir zevkti, um-"

"Maggie."

"Maggie." Elimi sıkmak için uzandı. Bu çok eski moda bir hareket, ama o anda, bu pejmürde Vikingli adamdan gelen bu hareket bana son derece çekici geliyor. "Ben de Danny Gallagher. Londra'ya yolunuz düşerse ve kıymığınızın alınmasına ya da apandisitinizin patlatılmasına ihtiyacınız olursa, adamınız benim."

O gitmek için döndüğünde, "Yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım?" sorusunun eşiğinde sallanıyorum. Eve uçmadan önce Bangkok'ta dört boş gecem var. Hiçbir yükümlülüğüm, kesin planlarım olmadan tatildeyim ve bir erkekle yatmayalı çok uzun zaman oldu. Çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ve ben tam ona seslenmek üzereydim ki aniden durdu. Geri döndü.

"Daha sonra bir şeyler içmek için buluşmak ister misin?" diye soruyor. Hemen cevap vermeyince kızardı. "Özür dilerim, çok ileri gittim, değil mi? Sadece seninle konuşmaktan gerçekten keyif aldım ve-"

"Evet," dedim.

*

"Londra'ya hiç geliyor musun?" Danny soruyor.

Otel odamda yatıyoruz, çılgınca sevişmemizden kalan ter, klima havalandırmasından gelen hava tıslaması altında soğuyor. Ya onun ya da benim evimde kalacaktık ve ekonomik bir otelde sevişmek bana cazip gelmiyordu, bu yüzden burada, devletten maaş alanların favori uğrak yeri olan Oriental'deyiz. Benim kişisel cüzdanım için çok pahalı ama Sam Amca ödüyorsa neden olmasın? Lobiye girdiğimizde Danny'nin gözlerinin kamaştığını görebiliyordum, süslü tavana bakmak için başını geriye eğmişti. Asansörden inip kat görevlisi tarafından karşılandığımızda hâlâ ağzı açıktı, ama odama girdiğimiz anda, benim tüm dikkatim onun üzerinde olduğu gibi, onun da tüm dikkati benim üzerimdeydi. Birbirimizin terden ıslanmış kıyafetlerini soyarken, yatağa doğru öpüşürken hiçbir kelime yoktu, sadece iç çekişler ve nefes alışlar vardı. Kelimelere ihtiyacımız yoktu; bedenlerimiz ne yapacağını biliyordu ve zaten söylediği hiçbir şeyi duymayacaktım, çılgın nefeslerimizin sesinden ve kulaklarımda kükreyen kandan değil. Her nasılsa bana dokunmak için tüm doğru yerleri ve görmezden geldiğim açlığı, bunun yerine işime kanalize ettiğim açlığı nasıl besleyeceğini biliyor. Her zaman h a z ı r l a m a m gereken başka bir rapor, yetiştirmem gereken başka bir varlık, geliştirmem gereken yeni bir kaynak var. Ne zaman

Meslektaşlarınızın sınırların dışında olduğuna (ve zaten çoğunun sevimsiz olduğuna) göre, zevkinizi bulabildiğiniz yerde yakalamalısınız.

Ve ben kendiminkini Danny Gallagher'da buldum, şu anda otuz üç yaşında olduğunu biliyorum, Leicester'da doğmuş, Londra'da eğitim görmüş. Gerçekten de benden birkaç yaş daha genç ama başka açılardan da kendimi ondan daha yaşlı hissediyorum. Ya da belki de daha az masumum, iyi ile kötü, dost ile düşman arasındaki ayrımın hareketli bir çizgi olduğu dünyada grinin birçok tonuna daha fazla uyum sağlıyorum.

"Bazen Londra'ya geliyorum," diyorum.

"Bir dahaki gelişinde beni arar mısın?"

"Bir süre için olmayabilir. Ve o zamana kadar seni aramak muhtemelen tuhaf gelecektir."

"Neden?"

"Beni hatırlamayabilirsin bile." "Seni
kesinlikle hatırlayacağım."

"Ya da başka biriyle görüşüyor olacaksın. Londra'da ortaya çıkacağım ve sen 'Onu neden davet ettim ki' diye düşüneceksin. Bu işler böyle yürür."

"Hep böyle iyimser miydin?"

Gülüyorum ve ona bakmak için yan dönüyorum. "Hey, Bangkok'tayız. Şehvet içindeyiz. Bunun tadını çıkaralım."

"Bangkok'ta olanlar Bangkok'ta kalmak zorunda mı?" "Danny,
beni tanımıyorsun bile."

"İlgisizlikten değil." Şimdi yan dönüyor ve yatakta yüz yüze uzanıyoruz. "Bana daha fazlasını anlat." Elini kalçamda gezdiriyor ve parmakları yara izimde duruyor. "Mesela, bunu nasıl yaptığını anlat."

"Önemli değil, gerçekten. Üniversite sırasında bir barda yarı zamanlı garson olarak çalışıyordum. Yumruk yumruğa kavga çıktı, şişeler kırıldı. Uçan camlar bana çarptı."

"Bar kavgası mı? Bunu tahmin edemezdim."

Yara izimin ardındaki gerçek hikayeyi de tahmin edemezdi: Karaçi'de patlayan bir şarapnel tarafından vurulduğumu.

"Yani bir barda çalıştın."

"Şimdiye kadar yaptığım en kötü iş
değildi." "Bu neredeydi?"

Şimdiye kadar onunla belirli ayrıntıları paylaşmaktan kaçındım - en azından hiçbiri iyi prova edilmiş uydurmalar değildi. Bu adamı bir daha asla görmeyeceğim.

Şimdi doğruyu söylemeye başlamak için bir neden yok, ancak evlilik sonrası yakınlık hala bizi sarıyor ve gerçeğin bir kısmı dışarı sızıyor.

"Georgetown." Hiç barda çalışmamış olsam da bir süre yaşadığım yer.

"Washington DC'ye yakın değil mi?"

"Evet."

"Her zaman Beyaz Saray'ı görmek istemişimdir. Yolculuğa değer mi?" "Hayır."

Kalçamı okşuyor. "Seni tekrar görmek bir seyahate değer. Eğer Londra'ya gelmezsen, başka bir yerde buluşabiliriz."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Eli hareketsiz kalıyor. Sırt üstü yuvarlanır ve inler. "Oh Tanrım. Sen evlisin, değil mi?"

Bu, ipi kesip onu denize geri atmanın kolay bir yolu olurdu. Hayali bir koca uygun bir bahane, başka sevgililerim için de kullandığım bir bahane, ama bu beni onun gözünde iğrenç gösterecektir. Birdenbire Danny'nin beni öyle görmemesi önemli görünmeye başladı.

Yatağın kenarına oturuyor, sırtı bana dönük. Pencereden süzülen şehir ışıkları omuzlarına düşüyor, tenini cilalı bakır gibi parlatıyor. Ona dokunmak için uzandığımda tepki vermiyor.

"Danny?" Ben de öyle dedim.

"Kendi otelime geri dönmeliyim."

"Hadi yemeğe çıkalım. Gerçekten iyi bir restoran biliyorum-" "Neden?"

"Yemek için mi?"

"Bu sana bir şey ifade etmedi, değil mi?"

Yabancı bir yatakta yabancı biriyle terli terli elleşmenin bir anlamı olduğunu düşünüyor. Onun için üzülüyorum. Masumiyeti için, kaçınılmaz ve acı verici uyanışı için. Aynı zamanda onu en azından bir süre daha burada tutmak istememe neden oluyor.

"Ben evli değilim," diyorum.

Bana bakmak için dönüyor, ama yüzü pencerenin ışığıyla aydınlanıyor ve ifadesini okuyamıyorum. "Bu doğru mu?"

"Neden sana yalan söyleyeyim ki?"

"Bunun iyi bir fikir olmadığını söylediğinde, birbirimizi tekrar görmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm..."

"Bunu söyledim çünkü bu tür şeylerin nasıl sona erdiğini biliyorum. Yabancı bir şehirde biriyle tanıştığınızda, yeni ve heyecan verici görünür. Sonra onu eve getirirsiniz ve fark edersiniz ki-"

"'Eve getir.' Hatıra gibi mi?"

"Olan oldu." Bu bilgece sözlerim kulağa daha çok teslimiyet gibi geliyor ve sanırım tam olarak da öyle. Bu işlerin nasıl sonuçlanacağını biliyorum. *Bunun* nasıl sonuçlanacağını biliyorum. Bu, yakalayabildiğim her yerde zevk alamayacağım anlamına gelmiyor.

"Kal," dedim. "Benimle akşam yemeği ye." Çıplak sırtını okşuyorum ve tüylerinin diken diken olduğunu hissediyorum. "Nasıl olsa ikimiz de yemek zorundayız, neden birlikte yemeyelim?"

"Yalnız bir hayat olmalı," diyor sessizce.

Elim hala sırtında. Bu adamdan beklediğim bu değildi. Biraz ateşli ve ağır seks ve birkaç kahkaha istemiştim ama hayatıma ayna tutacağını düşünmemiştim. Tuttu ve ben gördüklerimden hoşlanmadım.

"Yalnız olabiliyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu yüzden gerçekten kalmanı istiyorum."

"Akşam yemeği için."

"Ve daha fazlası. Eğer havandaysan."

Başını sallar. Yorgun bir kahkaha atar. "Elbette. Neden olmasın?"

Neden olmasın? Bu iki kelimeyi birbirimize son söyleyişimiz olmayacak. Öyle olmalıydı.

BÖLÜM 6 JO

Purity, Maine, şimdi

Jo, Maine Eyalet Polisi Dedektifi Robert Alfond gibi başka adamlar da tanımıştı ve neredeyse cipinden indiği andan itibaren onlarınkinin samimi bir ilişki olmayacağını biliyordu. Olay yerinin kenarında durakladı, yüzü raf ışıklarıyla aydınlanmıştı, iri yarı bir adamdı ve puf ceketi onu daha da iri gösteriyordu. Şapka ya da atkı takmıyordu ve Jo onun soğukta gururla çıplak başla ne kadar dayanabileceğini merak etti. Sadece birkaç adım ötede durmuş, selamlamak için elini kaldırmıştı ama adam yanından geçip memuruna doğru yürüdü. Pekâlâ, o zaman bu iş böyle olacaktı. Jo Thibodeau, görünmez kadın. Elbette onu görmüştü ama muhtemelen "*Sarışın, önemli değil"* diye düşünmüş ve dikkatini yetkili olduğunu varsaydığı adama çevirmişti.

Memuru hemen Alfond'u ona doğru yönlendirdi. *Teşekkürler, Mike.*

"Jo Thibodeau," dedi kendini tanıtmak için öne çıkarak. "Glen Cooney'nin vefatından bu yana şef vekilliğini ben üstlendim."

"Dedektif Alfond," dedi.

"Evet, biliyorum. Akademide sorgulama üzerine verdiğiniz derse katılmıştım." Bir geminin kaptanı gibi, geniş adımlarla ve kendini beğenmiş bir şekilde odada volta attığı bir ders. Cesedin etrafına gerilmiş olay yeri bandına başıyla işaret etti. "Olay yerini güvenlik altına aldık, evi aradık ve ön görüşmeleri yaptık. Ev sahibi altmış yaşında yalnız yaşayan bir kadın. Ceset atıldığında burada değilmiş."

"Öyle mi diyor?"

"Evet, efendim."

"Bunun doğru olduğunu biliyor musun?"

"Bu gece nerede olduğunu doğrulayan tanıklarla görüştüm, ayrıca kendim de doğruladım."

"Nasıl?"

"Eve bir göz atarsanız, her yere kameralar yerleştirdiğini görürsünüz. Güvenlik kamerasını inceledim ve cesedin atıldığını gösteriyor. Siyah bir SUV, erkek bir sürücü."

"Memur Thibodeau," dedi, "ölüm soruşturmalarındaki protokolü anlıyor *musunuz*?"

"Evet, efendim."

"Ve rolünüzü anladınız mı?"

"Başsavcılığa ve eyalet polisi CID'ye haber veriyoruz. Olay yerini emniyete alıyor ve koruyoruz, binada üstünkörü bir arama yapıyoruz ve tanıklardan aldığımız ilgili bilgileri kaydediyoruz. Maine İdari Kanunu Bölüm 201 uyarınca ölüm soruşturmalarıyla ilgili olarak yaptığımız budur."

Bir an için ona baktı, tıpkı aniden konuşmaya başlayan bir köpeğe bakar gibi. Yani Blondie'nin ağzı iyi laf yapıyordu. Belki de Jo güvenlik kayıtlarını eyaletin Cinayet Masası'ndan önce kendisi izleyerek acele *etmişti*. Belki de güzel olay yeri bandını asmalı ve arkasına yaslanıp büyük adamların olaya el koymasını beklemeliydi ama Jo hiçbir zaman sabırlı bir kadın olmamıştı. Bu üzerinde çalışması gereken bir şeydi.

Dedektif Alfond'un aracının arkasına başka bir araç yanaştığında yeni bir çift far onları döndürdü. Adli tabip Dr. Wass, yine iri yarı bir adamdı. Maine kayalar ürettiği gibi iri adamlar da üretiyor gibiydi ama iriliği orantılı olan Alfond'un aksine, Dr. Wass bowling topu gibi yapılıydı ve eğimli araba yolundan geriye doğru yuvarlanmamak için yerçekimine karşı mücadele ediyordu.

"Jo Thibodeau," diye seslendi Wass ona.

"Merhaba, Dr. Wass." En son Glen Cooney'nin kaza soruşturması sırasında, akıl hocasının ölümüyle hâlâ çok sarsılmışken konuşmuşlardı ve o zaman ona bir baba şefkatiyle davranmıştı. Şimdi bile, yanında bir ceset yatarken ve önünde saatler sürecek bir iş varken, Dr. Wass onunla yeniden bağlantı kuracak kadar düşünceliydi.

"Yani şimdi Glen'in işini mi yapıyorsun?"

"Deniyorum." İç çekti. "Onu özlüyorum. O iyi bir adamdı."

"Gerçekten de öyleydi. Şimdiye kadar nasıl geçti? Glen'in çizmeleriyle yürümek?"

"Zorluklar var." *Dedektif Alfond gibi pisliklerle uğraşmak gibi*, diye düşündü. "Ama alışmaya başlıyorum."

"İyi olacağına eminim, Jo." Wass Alfond'a döndü. "Ee Bob, elimizde ne var?"

Adamlar cesede doğru yürürken, Jo da onlara katılmak istedi ama Alfond'un ona attığı bakış, aralarında hoş karşılanmadığını açıkça ortaya koydu. Bunun nedeni ona Maine İdari Kanunu'ndan alıntı yapmış olması mıydı, yoksa ondan en az on yaş küçük ve bir kadın olması mıydı? Sanki Maggie Bird'le görüşen, güvenlik kamerası görüntülerini izleyen ve Bird'ün nerede olduğunu teyit etmek için Declan Rose ve Slocum'ları arayan oymuş gibi, onun öğrendiklerini Dr. Wass'a tekrarladığını duyabiliyordu. Sanki çiftlik evini oda oda dolaşıp bir katille yüzleşmeye hazırlanan oymuş gibi. Dr. Wass başını salladı ve tüm bunların kendi emeğinin meyvesi olduğunu bilmeden bilgileri aldı.

Glen bu konuda ne yapardı?

Glen Cooney'nin ne yapacağını çok iyi biliyordu. Omuz silkecekti, tıpkı çamurlu bir kazağı silktiğiniz gibi, ve çekip gidecekti, çünkü Maine eyalet yasalarına göre, bu soruşturma artık Alfond'un şovuydu ve onun kontrolünde olmayan şeyler için üzülmenin bir anlamı yoktu. Ona işini yaptığını ve artık yoluna devam etme zamanının geldiğini söyleyecekti. Evet, Glen'in yapacağı buydu.

Alfond ve Dr. Wass'ın yanından ayrılıp arabasına doğru yöneldi ve orada durup çiftlik evine baktı. Yatak odasının pencereleri artık karanlıktı ve perdeler kapalıydı ama kadın şu anda onları izliyor olsaydı Jo şaşırmazdı çünkü tüm güvenlik kameralarına bakılırsa Maggie Bird dikkatli bir kadındı. Jo'nun bir türlü anlayamadığı tuhaf bir kadın. Araba yolundaki ceset konusunda ne kadar sakin göründüğünü düşündü ve bunun sadece o anın şokundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını ve gerçek tepkisinin sadece gecikmiş olup olmadığını merak etti. Belki de travma onu yarın vuracaktı ve işte o zaman, evlerinde bir cinayet kurbanı olduğunda çoğu insanın hissedeceği dehşeti hissedecekti.

Ya da belki de kadın gerçekten göründüğü kadar soğukkanlıydı.

Hâlâ cesedin üzerine çömelmiş, yaraları inceleyen Alfond ve Dr. Wass'a baktı. *Bırak da ölü kadına odaklansınlar,* Jo

düşündü. Hayatta olan kişiye odaklanacaktı.

*

Bir kız ve bir inek karla kaplı tarlada yürüyordu. Sabah ışığına karşı gözlerini kısan Jo, bunun büyük bir inek olmadığını, sadece uysal görünümlü bir Jersey olduğunu görebiliyordu, ancak kız minyondu ve hayvan ondan en az yedi yüz kilo daha ağırdı ve onları birbirine bu kadar yakın görmek Jo'yu tedirgin etti. Köpeklerden, yılanlardan ya da çift siyah elmaslı yamaçlardan çığlık atarak kaymaktan korkmuyordu ama on yaşındayken bir boğa tarafından kovalanmıştı ve bu ona büyük hayvanlara karşı sağlıklı bir saygı kazandırmıştı. Jo, kız ve ineğin ahıra doğru ilerleyişini dikkatle izledi, ikisi de diğerine önderlik etmiyordu, sadece gezintiye çıkmış yol arkadaşları gibi birlikte ilerliyorlardı. Kız Jo'ya el sallamak için durduğunda, inek de tıpkı eğitilmiş bir köpek gibi durdu.

Jo el sallayarak karşılık verdi. Luther Yount'un torununun evde eğitim gördüğünü duymuştu, bu da kızın bu sabah neden sınıfta değil de ineğiyle birlikte dışarıda olduğunu açıklıyordu. Muhtemelen kızın neden Jo'nun dikkatini hiç çekmediğini de açıklıyordu. Yerel lisede birbirlerini düzenli olarak yaramazlığa sürükleyen çocukların aksine, bir büyükbaş hayvan arkadaşının bir kızı suç hayatına sürükleme olasılığı çok daha düşüktü. Jo, çift ahırda gözden kaybolana kadar onları izledi, sonra Luther Yount'un kulübesine döndü ve verandanın basamaklarını tırmandı.

O kapıyı çalamadan Yount kapıyı açtı. Jo ufak tefek bir kadın değildi ama birdenbire bu sakallı vahşi adamla yüz yüze gelince irkildi.

"Bay Yount?" dedi. "Ben Jo Thibodeau, Purity PD'den."

"Bu yan tarafta olanlarla mı ilgili?"

"Evet, öyle."

"Dün gece bir dedektifle konuştum. Robert mıydı neydi." "Maine Eyalet Polisi'nden Dedektif Alfond olmalı.
Soruşturmanın kontrolünü ele geçirdiler."

"Ona, yandaki gösterişli ışıklarınızı görene kadar bir sorun olduğunu bilmediğimi söyledim."

"Komşunuz hakkında bazı sorularım var. İçeri girebilir miyim?"

Bir duraklama oldu. "Sanırım öyle," dedi sonunda.

Yount ile polis arasında daha önce herhangi bir sorun yaşandığından habersizdi ve Yount'un kendisini kulübesine alma konusundaki isteksizliğini merak ediyordu. İçeride özellikle şüpheli bir şey görmedi. Mobilyaların çoğu ev yapımı görünüyordu ve yumurta dolu karton yığınları ona ahırlarında önemli bir tavuk sürüsü tutmaları gerektiğini söyledi. Köşede eski bir Vermont Castings odun sobası vardı, dökme demir bir tencerede su kaynıyor, kemik kurusu havaya değerli nem kırıntıları salıyordu. Tavandan bir örümcek ağı sarkıyordu ve Jo başını kaldırıp baktığında örümcek ağının bir ipliğinden sarktığını gördü. Kulübedeki genel toz ve dağınıklığa bakılırsa, Jo Luther Yount'un örümceklerden pek rahatsız olduğunu sanmıyordu. Onu şaşırtan tek ayrıntı, bilimsel ve tarımsal ders kitaplarıyla tıka basa dolu olan kitap raflarında gördükleriydi. Tulum giymiş bu dağınık adamda göründüğünden daha fazlası vardı.

Masaya oturduklarında yarısı boş bir fincan sade kahve gördü. O da bir fincan kahve isterdi ama adam ona kahve ikram etmedi. "Komşunuz Maggie Bird," dedi. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Yaklaşık iki yıl önce yan daireye taşındığından beri. Yaşlı Lillian'ın mülkünden Böğürtlen Çiftliği'ni satın aldı. Lillian çok huysuz olabiliyordu, özellikle de Callie'nin keçileri bahçesine girdiğinde, ama Maggie iyi bir komşu."

"Nasıl yani?"

"Dost canlısı. Sessiz. Kendi işine bakar." *Senin aksine,* der gibiydi bakışları. Eğer Maggie Bird'le ilgili suç teşkil eden bir şey varsa, Jo bu adamın prensip gereği bu konuda tek kelime etmeyeceğini hissediyordu. "Neden Maggie'yi soruyorsun?"

"Dün gece garaj yolunda bir ceset bulundu."

"Evet, biliyorum. Herhangi birinin garaj yoluna atılmış olabilir."

"Ama onunkinde kaldı. Ve onun buna tepkisi, beklediğiniz gibi değildi."

"Ne bekliyordun ki?"

"Bu konuda garip bir şekilde sakindi."

"O sakin bir kadındır. Hiçbir şey için heyecanlandığını görmedim. Bu sadece Maggie."

Yount'un torunu kulübeye girdiğinde kapı gümbürdeyerek kapandı. "Maggie ne oldu?" diye sordu kız.

"Callie, bu Memur Thibodeau," dedi Yount. "Şef

Vekili Thibodeau," diye düzeltti Jo onu.

"Maggie'yi soruyor."

"Neden?" dedi Callie.

"Bunlar sadece rutin sorular," dedi Jo ama Yount'un buna inanmadığını biliyordu ve şüphesi ona kaşlarını çatarak bakan kız tarafından anlaşılmıştı. Callie'nin üzerinde lekeli bir ahır paltosu vardı, Muck botları kir içindeydi ve saçlarına saman parçaları dolanmıştı. Jo bu durumla ilgili olarak Çocuk ve Aile Hizmetleri'nin aranıp aranmayacağını merak etti, çünkü bu kadar genç bir kızın okulda olması gerekirdi, ırgatlık yapması değil.

"Maggie'nin başı dertte mi?" diye

sordu Callie. "Hayır canım, değil,"

dedi Luther.

Bildiğim kadarıyla, Jo düşündü.

"Tilki yüzünden mi?" diye sordu

Callie. "Ne tilkisi?"

"Bir tilki vurdu ve leşini bize verdi," dedi Luther. "Onun tavuklarını öldürüyordu. Callie'ninkileri de. Tamamen yasal bir av."

"Buraya bir tilki için gelmedim, Bay Yount. Sadece komşunuz hakkında bir fikir edinmeye çalışıyorum. Onun hakkında iyi düşünüyor gibisiniz."

"Yardıma ihtiyacımız olduğunda, o her zaman burada, yardıma hazır. Callie'nin keçileri bir gün ağıllarından çıktı ve Maggie tarlada koşturup onları kovalamamıza yardım etti. Bunu görmeliydiniz. Tam bir şovdu."

"Ve bana kitaplar veriyor," dedi Callie. "Zihnimi genişleteceğini söylediği şeyler." Kitap raflarına gitti, bir cilt çıkardı ve Jo'nun önündeki masanın üzerine koydu. Bu bir dünya atlasıydı. "Bir gün nereye seyahat edeceğime karar vermeme yardımcı olacağını söylüyor. Ona Paris'i görmek istediğimi söyledim ve o da bunun çok iyi bir seçim olduğunu söyledi."

"Tamam, demek ki iyi bir komşu," dedi Jo. "Onun hakkında başka ne biliyorsun?"

Bir sessizlik oldu. Yount ve torunu birbirlerine baktılar, sanki biri diğerinin cevaplarını biliyormuş gibi.

"İyi bir atıcı," dedi Yount. "Tilkiyi hemen indirdi."

Jo bu ayrıntıyı düşündü. Altmış yaşında bir kadının silah kullanmayı bilmesi Maine kırsalında pek de alışılmadık bir durum değildi ama Maggie Bird eyalete yeni gelmişti, yani silah kullanma becerisini başka bir yerde edinmişti. "Siz de uzaktansınız, değil mi Bay Yount?" Jo söyledi.

Konunun aniden değişmesi üzerine Yount'un yüzü aniden okunamaz hale geldi. "Öyleyim," dedi.

"Büyükbabam bu kulübeyi tek başına onardı," dedi Callie. "Peki buraya nereden taşındınız?"

Callie neşeyle, "Boston," diye cevap verdi. "MIT'de profesördü."

"Buraya taşınmadan önce Maggie Bird'ü tanıyor muydun?" Jo sordu.

"Öyle bir şey yapmadık," diyor Yount. "Onunla ilk kez taşındığında tanıştık ve daha iyi bir komşu isteyemezdik. Tüm bu soruların neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama onun hakkında söyleyecek kötü bir şeyim yok."

"Ben de öyle," dedi Callie.

Jo adama ve torununa bir ileri bir geri baktı ve artık pes etmesi gerektiğini biliyordu. Komşularıyla ilgili bir pislikleri varsa bile bunu polisle paylaşmayacaklardı.

Dışarıda, araba yolunda, Jo aracının yanında durdu ve Blackberry Çiftliği'ne doğru baktı. Maggie Bird'ün evine giden özel yol üzerindeki şeker akçaağaçları manzarayı kısmen kapatıyordu ama buradan çiftlik evini ve yolun dibine park etmiş beyaz bir cipi görebiliyordu. Eyalet polisi müfettişleri bütün sabahı arazide geçirmişlerdi ve kar üzerinde parlak sarı bir şerit halinde polis bandı dalgalanıyordu ama resmi araçlar çoktan ayrılmıştı. Bu beyaz cip kime aitti?

Luther Yount'un evinden uzaklaştı ve Blackberry Çiftliği'ne giden yola saptı. SUV'un yanında durup Maine plakalı olduğunu ve yılın bu zamanı için doğal olmayan bir şekilde temiz olduğunu, çoğu aracın kumlanmış yollardan kaynaklanan kum ve tozla kaplandığını fark etti. İki kişi garaj yolunda duruyordu ve Jo devriye arabasından inip onlara doğru yürürken el salladılar. Yaşlı bir çift, her ikisinin de üzerinde kardan adam gibi görünmelerine neden olan kabarık paltolar vardı.

"Şef Joanna Thibodeau, sanırım?" diye seslendi kadın. "Dün gece sizinle telefonda konuşmuştuk. Ingrid ve Lloyd Slocum. Maggie'yi akşam yemeği için evimizde ağırladık."

"Buranın bir suç mahalli olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki. Bu yüzden buradayız."

"Pardon?"

"Olay yeri şeridi indirildi, biz de gelip kendimiz bakabileceğimizi düşündük. Maggie güvenlik kamerası görüntülerini paylaştı ve biz de birkaç ayrıntıyı teyit etmek istedik."

Lloyd kardaki tek kırmızı lekeyi göstererek, "Kanın nispeten az olması gibi," dedi.

"Bu diş izleri," dedi Ingrid karı göstererek. "Sanırım bunlar Goodyear. İnternete girip lastik modelini teyit etmem gerekecek."

"Başka bir yerde öldürüldü, değil mi?" dedi Lloyd. "Ve cesedi daha sonra buraya atılmış. Ölüm katılığının durumu neydi?"

"Tanrım," dedi Jo. "Siz ikiniz emekli polis falan mısınız?"

"Hayır," dedi Ingrid. "Biz sadece amatörüz. Hevesli gizem meraklılarıyız."

"Daha çok vampirler gibi."

"Vampire benziyor muyuz?"

"Suç mahallerinin eğlence olduğunu mu sanıyorsunuz?"

"Kesinlikle olmaz. Bunu *çok* ciddiye alıyoruz. Maggie bizim arkadaşımız ve garaj yolunun ceset çöplüğü olarak kullanılmasından hiç memnun değil."

"Onunla konuşmam gerek."

"Oh, burada değil. O ve Declan Harbourtown Inn'de müdürle konuşuyorlar."

"*Harbourtown*? Nasıl öğrendiler-"

"Bianca'nın kaldığı yer mi? İlkokulda. Bölgede yılın bu zamanında açık olan sadece üç otel var. Lloyd Harbourtown'daki aşçıyı tanıyor ve kadının orada misafir olduğunu söyledi."

"Bu arada artık iyi bir kahvaltı servis ediyorlar," dedi Lloyd. "Onlara kiremitte yumurta tarifimi verdikten sonra."

Jo öfkesini bastırmak için bir nefes aldı. "Handa ne yapıyorlar?"

"Bianca'nın ne zaman ve nerede kaçırıldığını bulmaya çalışıyorlar. Onun kiralık
arabanın yeri henüz tespit
edilemedi, bu yüzden-"

"*Bunu* nereden biliyorsun?"

"Eyalet polisi bu sabah otelin otoparkını didik didik aradı ama hiçbir aracı çekip götürmediler. Henüz bulamadılar mı?"

Jo'nun ağzı gerildi. "Bilmiyorum. Eyalet polisi davanın kontrolünü üstlendi."

"Ah." Ingrid başını sempatik bir şekilde salladı. "Bu acıtmış olmalı."

Asıl acı veren şey, diye düşündü Jo, *bu insanların, bu* sivillerin *benim bildiğim kadar çok şey biliyor gibi görünmeleri. Bu doğru değil.*

Asıl doğru olmayan şey, Purity'nin vekil polis şefi olan kendisinin, kendi memleketinde işlenen bir cinayetin soruşturmasından uzaklaştırılmış olmasıydı.

Jo, "Sizin bu araziden çıkmanızı istiyorum," dedi.

Ingrid çenesini kaldırdı ve Jo'dan uzun olmamasına ve saçlarının yarısı gümüş rengi olmasına rağmen kadının bakışlarından hafife alınmayacağı anlaşılıyordu. "Burada olmak için Maggie'den izin aldık."

"Burası bir suç mahalli. Orayı kirletiyor olabilirsiniz." "Bundan daha iyisini biliyoruz."

Lloyd karısının omzuna sakinleştirici bir el koydu. "Ingrid, canım, zaten burada işimiz bitti."

İki kadın bakışlarını birbirlerine çevirip birbirlerini ölçerken bir an geçti. Sonra Ingrid başını salladı. "Biz gidiyoruz. Gelecekte yardıma ihtiyacınız olursa, telefon numaramız sizde var."

Ya yardımlarına ihtiyacım olursa? Kim olduklarını sanıyorlar?

Jo onların gitmesini bekledi, sonra aracına bindi ve Blackberry Çiftliği'ne bakarak oturdu. *Sen ve arkadaşların tam bir bilmecesiniz, Maggie Bird,* diye düşündü. Kadının evinin önündeki cesetten sorumlu olduğundan şüphelendiğinden değil, ama bütün bu durum, daha iyi bir kelime bulamadığı için, *tuhaftı*. Purity kasabası adi suçlardan nasibini almış olsa da, cinayet burada nadir görülen bir olaydı ve genellikle nedenleri belli olan, isimlerini bildiği, bazen de hayatı boyunca tanıdığı kişilerle ilgiliydi. Kendi memleketinde polis olmanın avantajı buydu; hangi evde sorun çıktığını biliyordun. Ancak son birkaç yıldır, Maine'deki Purity köyünün büyük şehirdeki fiyatlardan, trafikten ve suçtan kaçıp sığınacakları bir yer olacağını düşünen yeni insanlar buraya taşınmaya başlamıştı. Jo bu yeni gelenleri, onlar da kendisini henüz tam olarak tanımamıştı ve bu gerçekleşene kadar Slocum'larla bunun gibi şüphe ve güvensizliğin havayı bulandırdığı daha çok konuşma olacaktı.

Tüm bu yeni gelenlerle birlikte kasaba çok hızlı değişiyordu. Jo bu değişikliklerden hoşlandığından emin değildi ama onları durduramazdı ve şunu da biliyordu

Taze kan olmadan köyler büzüşür ve ölür. Her zaman yaptığı şeyi yapmak zorundaydı: gözlerini açık, kulağını yere yakın tutmak.

Birisi bir cesedin neden bu garaj yoluna düştüğünü biliyordu ve o kişi konuşmak zorundaydı.

BÖLÜM 7
DIANA

Bangkok, şimdi

İnternet kafedeki bilgisayardan kendisine bakan kadavra gibi yüz, neredeyse yirmi yıl önce tanıdığı adama hiç benzemiyordu ve Gavin'in büyük ölçüde değişmiş görüntüsü karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. *"Gavin?"* dedi kulaklıklı mikrofona.

Ekrandaki ceset boyun eğmiş bir iç çekişle cevap verdi. "Gördüğünüz gibi, yıllar pek nazik davranmamış."

"İkimize de nazik davranmadılar."

"Hayırsever olmaya çalışma bile, Diana. Çaban belli oluyor."

Onu çok iyi tanıyordu, ki bu talihsiz bir durumdu. Karma'nın sadece soyut bir kavram olmadığını anlamaya başlamıştı. Kalabalık internet kafeye şöyle bir göz attı. Gece yarısı bile, klavyede yazı yazan turistlerle omuz omuza doluydu. Klima tüm bu sıcak bedenlere yetişemiyordu ve oda ter ve hindistan cevizi yağı gibi kokuyordu. Diğer müşterilerin hepsi kendi ekranlarına odaklanmıştı; kimse onun konuşmasına dikkat etmiyordu.

"Bir ... durumum var," dedi sessizce.

"Benden ne istiyorsun?"

"Bir cıvata deliği. Sadece birkaç haftalığına, ne olduğunu anlayana kadar.
devam et."

"Neler oluyor?"

"Paris'te iki adam peşime düştü. Evime geldiler,
ve onları ilk ben indirdim. Malta'dan geri tepme olabilir. Eğer
öyleyse, arkasını kollaması gereken tek kişi ben değilim demektir."

Ekranda Gavin'in yüzü ifadesizliğini koruyordu. Bu poker suratını yıllardır kullanıyordu; belki de ifadesiz maske kalıcılaşmıştı. Yoksa yüzünü bu kadar hareketsiz tutan şey hastalık mıydı? Omzunun arkasında yeşil bir oksijen tüpü görebiliyordu ama arkasındaki duvardaki oymalı dekoratif panele bakılırsa bir hastane odasında değildi.

"Ajans Malta hakkında sorular soruyor,"

dedi. "Ne? Ne zaman?"

"Geçen hafta bana ulaştılar. Görünüşe göre Cyrano Operasyonu yeniden radarlarına girmiş. Malta'da olanları gözden geçiriyorlar ve bana olayın nasıl geliştiğine dair neler hatırladığımı sordular."

"Bunca zaman sonra mı? Neden?"

"Sanırım bazı yeni bilgiler dikkatlerini çekmiştir. Muhtemelen sizinle de konuşacaklardır."

Tabii beni bulabilirlerse. "Maggie'yle konuştun mu?" diye sordu.

"Muhtemelen anlatmalıyım. Ona tüm hikayeyi hiç anlatmadım, Diana. Belki de anlatmalıyım. Belki de her şeyi öğrenmesinin zamanı gelmiştir."

"Şimdi ne anlamı var ki?"

"Malta yüzünden peşinize düşüyorlarsa hepimizin başı dertte demektir. En çok da Maggie'nin. O adamları senin peşinden kimin gönderdiğini biliyor musun?"

"Moskova olduğunu sanıyordum."

"Diğer olasılıkları da göz önünde bulundurmak isteyebilirsiniz."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Ne duydun?" "Hardwicke."

Gözlerini ona dikti. "Bu imkânsız."

"Teşkilat öyle düşünmüyor."

Şok olmuş bir nefes verdi. Etrafında klavyelere vuran, ekranlara bakan turistlerin olduğu odaya baktı. Sesini alçalttı. "Bunu çözmek için zamana ihtiyacım var, Gavin. Eğer bana saklanabileceğim bir yer verebilirsen-"

"Yapamam."

"Yapamaz mısın? Yoksa yapmayacak mısın?"

"Seç bakalım, Diana."

Soğukkanlılıkla reddetmesi beklediği bir şey değildi ama şaşırtıcı da değildi. Malta'dan sonra kötü bir şekilde ayrılmışlardı ve o hiçbir zaman meslektaşlarına sadakat aşılayan biri olmamıştı. Buna hiç gerek görmemişti.

Şimdiye kadar.

"Benim yardımıma ihtiyacın yok," dedi. "Sen hayatta kalan birisin. Bu senin en iyi olduğun şey."

"Sen de ölüm listesinde olabilirsin."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, teşekkür ederim. Eminim Maggie de öyle."

Gözleri ekranda olsa da ensesindeki bir karıncalanma dönüp diğer müşterilere bakmasına neden oldu. İşte o zaman adamı fark etti: kahverengi saçlı, yırtık pırtık bir tişört, ten rengi kargo pantolonu. Bakışlarına verdiği tepki dışında Bangkok'taki herhangi bir Batılı turistle karıştırılabilirdi. Anında gözlerini kaçırdı ve bilgisayarına yeniden odaklandı. Tek gecelik bir ilişki için cazip bir aday gördüğü için mi onu izliyordu, yoksa ilgisinin başka bir nedeni mi vardı?

Gavin'e baktı. "En azından benim için bu kadarını yap. Teşkilat'ın Malta'yı *neden* sorduğunu öğren."

"Onlara kendiniz sorun. Sadece telefonu aç."

"Bunun güvenli olduğundan emin değilim."

İlk duygu belirtisi gözlerinde titreşti. Alarm. "Bunun arkasında *Teşkilat'ın olduğunu* düşünmüyorsun değil mi?"

"Paris'ten sonra kimseye güvenmiyorum. Biri ölmemi istiyor ve Cyrano Operasyonu'yla bağlantılıysa isimlerimiz dışarı sızmış demektir. Senin adın. Benimkiler. Maggie'nin."

Yana doğru baktı ve kargo pantolonlu adamın onu tekrar izlediğini fark etti. Şimdi ilgilenmesi gereken bir detaydı bu. "Gitmem gerek," dedi ve oturumu kapattı.

İnternet kafeden çıktı ve birkaç saniye sonra kargo pantolonlu adam onu takip ettiğinde şaşırmadı. Yavaş bir tempoda yürüyor, sıradan bir turist rolü oynuyordu ama arada bir durup bir vitrine bakıyor ve etrafındaki sokağın yansımasını inceliyordu. Göz ucuyla, adamın o her durduğunda durakladığını, mesafesini her zaman koruduğunu ama açıkça onu takip ettiğini gördü.

Bu yorucu oyunu sona erdirmenin zamanı geldi.

Saatin geç olmasına rağmen bu ana caddede hâlâ çok fazla tanık vardı, bu yüzden köşeyi dönerek daha sakin bir ara sokağa saptı.

O da öyle yaptı.

Burada daha az insan vardı ve peşinde olduğu gerçeğini artık saklayamazdı. Şimdi bunu küstahça, açıkta yapıyordu, dikkati açıkça onun üzerindeydi. Ya bu işte yeniydi ya da onu çok kolay bir lokma olarak görüyordu.

Dikkatsiz davranmayı göze alabileceğini düşündü. Sağında bir ara sokak gördü. Dar, ışıksız, kasalarla dolu.

Ara sokaktan aşağı döndü ve bir kapı aralığına eğildi. Karanlıkta, adamın ayak seslerinin onu takip edip yaklaşmasını bekledi. Artık o kadar yakındı ki, adamın polyester pantolonunun paçalarının hışırtısını duyabiliyordu.

Saldırının geldiğini hiç görmemişti.

Bir anda arkasındaydı, saçları boğazını ortaya çıkaracak şekilde geriye çekilmiş, bıçağı şahdamarına bastırılmıştı. "Kimsin sen?" dedi.

"Ben sadece-"

"Kimsin sen?"

"Dave. Dave Barrett." Panikle nefesini içine çekti. "Lütfen, sadece deniyordum-"

"Seni kim gönderdi?"

"Hiç kimse!"

"Ajans mı? Moskova mı?"

"Ne? Hayır, ben-"

"Söyle yoksa suratını iyice dağıtırım."

Paniğe kapılarak bıçaklı bileğini yakaladı ve döndürmeye çalıştı. Beceriksizce bir hamleydi ve hiçbir işe yaramadı ama kadını iyice kızdırmayı ve ona başka seçenek bırakmamayı başardı. İçgüdüleri devreye girdi ve bundan sonra olanlar hem etkili hem de acımasızdı. Bıçağını adamın göğsüne doğru kaydırdı ve bıçağın ucunu göğüs kafesinin altına sokarak doğrudan kalbine sapladı. Adamın tüm vücudu şaşkınlıkla sarsıldı. Bıçak kalbini durma noktasına getirmiş olsa da, birkaç saniyelik bilinci kalmıştı. Ölmekte olduğunun farkındaydı. Bu karanlık sokağın göreceği son şey olduğunun farkındaydı.

"Seni kim gönderdi?" diye sordu son bir

kez. "Hiç kimse," diye fısıldadı.

Başı yavaşça geriye doğru sarktı ve kadın onun gevşek bedeninin yere düşmesine izin verdi.

Etrafına hızlıca bir göz attığında yakınlarda hiç tanık olmadığını, sokakta başka kimsenin bulunmadığını gördü. El fenerini yaktı ve hızla adamın vücudunu aradı. Kargo pantolonunun ceplerinde bir pasaport, bir cüzdan, bozuk para buldu ama silah yoktu. Çakı bile yoktu. Pasaportu açtı ve adamın adının gerçekten David Barrett, yirmi üç yaşında, Saint Louis, Missouri'den olduğunu gördü.

Lanet olası bir turisti öldürmüştü.

Çiftlikteki eğitmenlerinden biri*, bir masumu öldürdüğünde on yeni düşman yaratırsın*, demişti ama sahada geçirdiği yıllar ona bazen elden *bir* şey gelmeyeceğini öğretmişti. Ve bu adam tamamen masum değildi. Belli ki onu takip ediyordu, aklında ya hırsızlık ya da seks vardı. Sıradan, günlük bir yırtıcı.

"Benim hatam," diye mırıldandı.

Bıçağını adamın gömleğine sildi, dokunduğu her şeyi, parmak izi olabilecek her şeyi topladı. Hepsini nehre atacaktı. Cesede gelince, polisin kendi kaçınılmaz yanlış sonuçlarını çıkarmasına izin verecekti.

Ancak ana yola geri döndüğünde, gece geç saatlerde yemek arabalarının ve gürültülü barların yanından geçerken nefes alış verişi düzene girdi, nabzı normale döndü. Ara sokaktaki olay ne kadar gereksiz olsa da, ona yararlı bir bilgi vermişti: onu takip edenler nerede olduğunu bilmiyorlardı. Onu öldürmeye niyetli herhangi biri, Turist Dave'in dikkatini dağıttığı sırada bunu o ara sokakta yapabilirdi.

Şu an için güvendeydi.

Bu gece başka bir şey daha öğrenmişti, şüphelendiği ve Gavin'in şimdi doğruladığı bir şey. Teşkilat Cyrano Operasyonu dosyasını yeniden açmıştı. Sorular soruyor, operasyona en derinden dahil olanlardan daha fazla bilgi istiyorlardı. Dosyanın gizliliğinin henüz kaldırılmadığını biliyordu, çünkü önemli ajanlardan biri olarak böyle bir değişiklikten haberdar edilmesi gerekirdi. Teşkilat'tan biri isimlerini sızdırmış mıydı? Başka hangi ayrıntılar sızdırılmıştı? Ya Gavin cevapları bilmiyordu ya da ona karşı tamamen açık sözlü davranmamıştı.

Çok daha fazla hasar meydana gelebilir, operasyonel detaylar asla gün ışığına çıkmamalı. Başka kimsenin bilmediği detaylar. *Bir masumu öldürdüğünüzde, on yeni düşman yaratırsınız.* Zaten yeterince düşmanı vardı; daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Sonunda Chao Phraya Nehri'ne ulaştı ve Turist Dave'in pasaportunu ve cüzdanını kara suya attı. *Yanlış kadını takip edersen* olacağı budur, diye düşündü. Diana'yı küçümsemek onun ölümcül hatasıydı.

Bunu yapan ilk adam değildi ve sonuncusu da olmayacaktı.

BÖLÜM 8 JO

Purity, Maine

Jo kariyeri boyunca sadece bir otopsi izlemişti ve bu yıllar önce, Maine Ceza Adaleti Akademisi'nde polis memuru olmak için eğitim alırken olmuştu. Sınıfın en kısa boylu üyesi olarak, bir sınıf arkadaşının omzunun üzerinden bakmak için parmak uçlarında durmak zorunda kalmıştı. Sonra Dr. Wass karnını yarmış, bağırsak kokusu yayılmış ve Jo'nun görüş alanındaki erkek öğrenci aniden bayılmıştı.

Ondan sonra Jo patoloğun bıçağını çok iyi gördü.

Sınıftaki diğer herkes diseksiyonun anatomik ayrıntılarına odaklanırken -akciğerin kaç lobdan oluştuğu ve dalağın karaciğere göre nerede durduğu gibi- Jo kendini merhumun kendisini ve son anlarının nasıl olduğunu düşünürken buldu. Adam yaşlıydı, gerçekten de çok eskiydi, yüzü ve kolları yaşlılık lekeleriyle benek benekti, tıpkı saygıdeğer bir ağaç gövdesindeki kahverengi liken gibi. Huzurevindeki yatağında ölü bulunmuş, bu da ailesini şoke etmişti çünkü bir önceki akşam uyanık ve hayat doluydu. Geçtiğimiz ay içinde binada yaşayan diğer dört kişi de beklenmedik bir şekilde vefat etmişti ve aile kurumda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunda ısrar ediyordu. Belki de hemşire kılığına girmiş bir ölüm meleği elinde insülin şırıngasıyla dolaşıyordu. Böyle cinayetler oldu, değil mi?

Jo adama bakarken, son yıllarında bir huzurevine kapatılmış ve her gün aynı dört duvara bakıyor olmanın onun için nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Yüzünde bir kez daha kar öpücüğünü hissetmeyi ve ayaklarının altında yaprakların çıtırtısını duymayı özlüyor muydu, bunları bir daha asla yaşayamayacağını bilerek? Ve sonra gece, işte geliyor

çilesini sona erdirmek için bir şırınga ile hemşire. Bu bir merhamet eylemi miydi, yoksa cinayet miydi? Jo bunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, morgun, parlak ışıklar altında, bir düzine öğrencinin en mahrem yerlerinize bakarak bağırsaklarınızı deştiği, son derece yakışıksız bir yer olduğuydu.

Yüzünde bir acıma ifadesi belirmiş olmalı ki Dr. Wass sordu: "İyi misin?"

Adamın kendisiyle konuştuğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Masanın öbür ucundaki bakışlarıyla karşılaştığında, sınıf arkadaşlarının bu etkileşimi izlediğini hissetti. Tek kadın olduğu için ona yönelttiği soru, onu bir şekilde daha zayıf olarak ayırmanın bir yolu muydu? Bu durumda omuz silkerek, hatta gülerek bu düşünceyi geçiştirmesi gerekiyordu.

Onun yerine şöyle dedi: "Zor bir hayatı vardı. Bu şekilde öldüğünü düşünmek çok üzücü."

"Neden zor bir hayatı olduğunu söylüyorsunuz?"

İşaret etti. "İşaret parmağının ucu yok. Ve ellerindeki yara izlerini görüyor musun? Keskin aletlerle çalışmış. Belki bir kereste fabrikasında ya da bir et paketleme tesisinde."

Dr. Wass onun yorumlarına yanıt vermese de, sanki yüzünü hafızasına kaydetmiş gibi bir süre onu inceledi. Sanki bunun son konuşmaları olmayacağını biliyormuş gibi.

Yıllar sonra, zavallı Glen Cooney'nin yol kenarında yatan cesedinin başında tekrar karşılaştıklarında, onun adını hatırlamıştı. Ve dün, resmi olarak soruşturma ekibinin bir parçası olmamasına rağmen Maggie Bird'ün garaj yolundaki kadının otopsisini görüp göremeyeceğini sorduğunda, hemen evet demişti.

Artık kadın için bir isim bulmuşlardı: Bianca Miskova. En azından Harbourtown Inn'e giriş yaparken kullandığı isim buydu ve otelin sahibi kadının Colorado ehliyetine baktığında, gerçek olduğundan şüphe etmesini gerektirecek bir şey görmemişti. Mastercard işe yaramış ve 195 dolarlık ücreti onaylamıştı; Jo bu ücreti düşük sezon olduğu için çok yüksek bulmuştu ama Purity'ye gelen ziyaretçilerin kışın konaklamak için fazla seçeneği yoktu. Kadın öldüğü gün öğlen saatlerinde otelden ayrılırken odasını tertemiz bırakmıştı. Daha sonra nereye gittiği ve kiminle buluştuğu, aracının şu anki konumu gibi bir sır olarak kaldı.

Morgun kapısı açıldı ve Dedektif Alfond kıyafetlerinin üzerine koruyucu bir önlük bağlayarak içeri girdi. Odaya birkaç adım kala durdu ve sanki yanlışlıkla kadınlar tuvaletine girmiş gibi kaşlarını çatarak Jo'ya baktı.

"Şef Thibodeau'dan bize katılmasını istedim," dedi Dr. Wass ona. "Bir çift göze daha sahip olmaktan asla zarar gelmez."

Alfond masanın ayak ucuna doğru ilerlerken tek kelime etmedi. Söylemesine gerek yoktu; Jo sadece ceza yazmak, hırsızlık olaylarına müdahale etmek ve kavgalı eşler arasında arabuluculuk yapmakla görevli küçük bir kasaba polisiydi. Bu odada sadece bir turistti, büyük adamların çalışmasını izlemek ve çenesini kapalı tutmak için buradaydı.

Dr. Wass örtüyü sıyırıp kadının vücudunu ortaya çıkarırken o da öyle yaptı. Bir jimnastikçinin ince kalçaları ve kaslı uyluklarıyla her açıdan mükemmel bir fiziksel örnekti. Jo cesedi olay yerinde incelemiş, acayip bir şekilde deforme olmuş parmakları, kırılmış elleri ve kafatasındaki kurşun yaralarını fark etmişti ama morg ışıklarının parıltısı bu dehşetin kansız bir plastik gibi görünmesine neden oluyordu. Yapay. Bianca'nın yarı açık gözlerine baktı ve huzurevindeki yaşlı adama yaptığı gibi bu kadının da son anlarını merak etti. Kesinlikle acı çekmiş olmalıydılar ve ölümcül kurşunlar, parmaklarının geri çekilmesinden, eklemlerinin çatırdamasından sonra bir rahatlama gibi gelmiş olmalıydı. Bu, çığlıklarının duyulmayacağı uzak bir yerde olmuş olmalı. Purity'nin kilometrelerce uzanan kırsal yolları ve sık ormanları düşünüldüğünde katilin böyle bir yer bulması zor olmazdı. Dr. Wass kaburgaları ayırdı ve göğüs kemiğini kaldırdı. Göğsün içine uzanıp parlayan kalbi ve akciğerleri çıkarırken Jo kadının harap olmuş ellerine bakmaya devam etti. Bu bir ceza mıydı yoksa sorgulama mı?

Neyin peşindeydi? Ona ne söylemeni istiyordu?

Duvardaki dahili telefonun vızıltısı başını kaldırmasına neden oldu. "Evet?" Dr. Wass seslendi.

Sekreteri hoparlörden şöyle dedi: "Valilik ofisi hatta."

"Daha sonra ararım. Bir otopsinin ortasındayım." "Bu yüzden arıyor. Prosedürü durdurmanız gerekiyor."

"Ne?" Dr. Wass eldivenlerini çıkardı ve duvar telefonunu almaya gitti. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Jo konuşmanın sadece Dr. Wass'ın tarafını duyabiliyordu:

Kafatasını açmak üzereyim ... bu hiç mantıklı değil ... nedenini açıkladılar mı?

Jo Alfond'a baktı. O da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu.

Wass telefonu kapattı ve onlara döndü. "Bu her şeyi yener. Cesedi torbaya koymamı ve nakil için hazırlamamı istiyorlar."

"Transfer mi? Nereye?" Alfond tersledi.

"Boston. Başka bir kurum kalıntıların kontrolünü üstleniyor. Sanki Maine'deki Podunk patoloğunun bu işi yapacağına güvenmiyorlar."

"Ne haltlar dönüyor?"

Dr. Wass artık içi boşaltılmış ve organlarının çoğu çıkarılmış olan vücuda baktı. Geriye kemik ve kaslardan oluşan bir kabuktan başka bir şey kalmamıştı. "Hiçbir fikrim yok."

BÖLÜM 9
MAGGIE

"Büyükbabam artık sana göz kulak o l m a m ı z gerektiğini söylüyor," diyor Callie, mutfağında durmuş öğleden sonra her iki sürümüzden topladığımız on iki düzine yumurtayı temizlerken. Kahverengi, beyaz ve su mavisinin güzel bir karmasıydılar, mavi olanlar Araucanalarımdan geliyordu. Bugün yumurtalarımızı karıştırdık ve yarın Luther kartonları kooperatife götürecek. Bulaşık havlusunu ıslatmak, kir ve gübre parçalarını ovalamak, yumurtaları sanatsal bir renk dengesiyle kartonlara dizmek huzur verici, zen uyandırıcı bir görev. Dün geceki rahatsız edici olaylardan sonra yapmam gereken şey tam da buydu. Bugün durum daha net görünmüyor. Bildiğimiz tek şey Bianca'nın Harbourtown Inn'e misafir olarak giriş yaptığı ve resepsiyon görevlisi tarafından en son dün öğlen çıkış yaparken görüldüğü. Eyalet polisi bu sabah odasını aradığında temizlik görevlileri odayı çoktan temizlemişti, dolayısıyla değerli bir şey bulduklarından şüpheliyim.

Bu durum beni sarstı ve dengemi bozdu, bu yüzden Luther'in mutfağında durup düşüncesizce yumurta temizlediğim için mutluyum.

Callie, "Büyükbabam istersen bizimle kalabileceğini söyledi," diyor. "Benim odamda uyuyabilirsin."

"O zaman nerede uyuyacaksın?" "Çatı katında."

Örümcek ağlarıyla kaplı, ancak bir sürünme boşluğundan daha büyük olan çatı katına bakıyorum ve gülüyorum. "Oh, Callie! Seni kendi odandan atıp orada uyutmamın imkanı yok."

"O kadar da kötü değil. Keçiler yavrulamak üzereyken samanlıkta uyuyorum." Mavi bir yumurtayı özenle bir kartona yerleştiriyor. "Keşke bizimle kalsan."

"Neden?"

"Eğlenceli olurdu. Bir anneye sahip olmak gibi."

Başka bir yumurtayı alıp ters çevirmesini ve herhangi bir leke olup olmadığını araştırmasını izliyorum. Bazen Callie yaşından büyük görünüyor ama şu anda çok daha genç ve çok daha savunmasız görünüyor. Bana bir zamanlar tanıdığım ve Callie'den çok da büyük olmayan başka bir kızı düşündürüyor. O da aynı derecede savunmasız ve daha da muhtaç bir kızdı. Kaderi hala vicdanımı sızlatan bir kız.

"Anneni hatırlıyor musun?" Ona sordum.

"Birazcık. Büyükbabam öldüğünde sadece üç yaşında olduğumu söylüyor. Şehrin küçük bir kız için uygun olmadığını söyledi, biz de buraya taşındık."

"Büyükbaban bilge bir adam." "Neden buraya taşındınız?"

Bu beklemediğim ve cevaplamak istemediğim bir soru. En azından dürüstçe.

"Emekli olma zamanım gelmişti. Arkadaşlarımı ziyaret etmek için Maine'e geldim ve Blackberry Çiftliği'nin satılık olduğunu öğrendim. Ve *harika* komşularla birlikte geldi." At kuyruğunu şakacı bir şekilde çekiştiriyorum ve o da kıkırdıyor.

"Büyükbabam yaşlı Lillian'ı pek sevmezdi çünkü ona sürekli bağırırdı. Senin buraya taşınmana çok sevindi."

"Ben de öyle yaptığıma memnunum."

Bir an sessizliğe gömülüp yumurtaları temizlemeye, kartonları doldurmaya odaklanıyoruz.

"Büyükbabam kimseyle görüşmüyor," diyor. "Yani, herhangi bir kadınla değil. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Bu kız utanmaz ve ben onu bu yüzden seviyorum. "Elleri seninle dolu, tatlım. Eminim bu kadarı ona yeter."

Kapı açılır ve Luther elinde iki çuval dolusu yiyecekle eve girer. Havuç, patates ve kıymayı indirirken, "Kooperatiften Bonnie'ye rastladım. Yumurtaların tükendiğini söyledi ve ne zaman biraz daha getireceğimi sordu."

"Şimdi üzerinde çalışıyorum, büyükbaba." Callie bir kartonu kapatıyor ve plastik kasadaki yığına ekliyor. "En az on iki düzine diyebilirim. Seksen dört dolar eder."

"Bir günde tükenir. Özellikle de Maggie'nin mavileri oradayken." Bana baktı. "Tavukların daha hızlı yumurtlamalı."

"Kızlarla konuşurum," diyorum gülümseyerek ve son kutuyu da kapattıktan sonra. "Onları kooperatife getirdiğin için teşekkür ederim Luther."

"Siz ikiniz parayı nasıl bölüşeceğinizi takip ediyor musunuz?"

"Yaptım," diyor Callie. Tabii ki öyle. Ben cinayetle uğraşırken, kız işle ilgileniyordu. İşin içinde fazla para yok, sürümden sadece yirmi dolar değerinde yumurta var, ama Callie'ye gelirden payıma düşeni almasını söyleyerek onu aşağılamayacağım. Hayırseverlik onun takdir edeceği bir şey değil.

"Eve gitsem iyi olacak," diyorum ve ceketimi duvardaki askıdan çekiyorum. "Akşam yemeğine kalmayacak mısın?" Callie soruyor.

Daha önce bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olacağına dair yaptığı o özlem dolu yorumu düşünüyorum ve bu gece onun için bu rolü oynayamayacağım için üzülüyorum. Belki başka bir gece.

"Evime arkadaşlarım gelecek, bu yüzden yemek yapmaya başlamam gerekiyor. Ama yine de bana söz verdiğin tavuk ve köfteleri dört gözle bekliyorum."

Callie sırıtıyor. "Sadece zamanını söyle. Sadece senin için horozlardan birini öldüreceğim."

*

Ben, "Ajans Bianca'nın bizden biri olduğunu kabul etmiyor ve bu endişe verici," diyor.

O ve Declan mutfağımda oturuyorlar, akşam yemeğimizin son kırıntıları hala masaya yayılmış durumda. Onlara kuzu yahnisi servis ettim, ne zaman rahatlamaya ihtiyacım olsa başvurduğum bir yemektir. Asla vejetaryen olamamamın nedenlerinden biri de bu; bu yahniyi çok özlerdim. Üçümüz ilk şişe cabernet'i bitirmiştik ve ikincisine de başlamıştık. Hepimizin kadehlerini yeniden dolduruyorum. Bu benim için bir gurur kaynağı, erkeklerle içki içmek konusunda boy ölçüşebiliyorum.

"Yirmi dört saat oldu," diyorum. "Ne biliyoruz ki?"

"Eyalet polisi hala kimliğini doğrulamadı" diyor Declan. Ve Declan'ın kaynakları güvenilir. Kendisi mükemmel bir iletişimci,
Purity'de yaşadığı altı yıl içinde eyalet polisinde, yerel itfaiyede ve adli tabiplikte dostlar edinmiş bile. Hepimiz bunu yapmak için eğitildik.

Bir bahçeyi yetiştirir gibi, hasat zamanı gelene kadar onları besliyor ve suluyorsunuz. Declan bu konuda gerçek bir usta. Bu İrlandalı yakışıklılığından ya da çocukluğunu yatılı okullarda geçirmiş olmasından kaynaklanıyor olabilir; burada hızlıca arkadaş edinmek hayatta kalmak için gerekli bir beceriydi.

Ben'e dönüyorum. "Teşkilattaki kaynakların ne diyor?"

Şarabından düşünceli bir yudum alıyor ve kadehi yere bırakıyor. "Konuşmuyorlar."

"Ne?"

"Bu bile bize bir şeyler anlatıyor. Erişimleri cevapları bulmaya yetecek kadar derin olmayabilir ya da cevapları var ama bana gerçeği açıklama özgürlüğüne sahip değiller. Eğer sizin gizemli Bianca′nız bizden biriyse, kimse bunu kabul etmiyor."

Cebinde sahte kimlik taşıyan ve parmak izleri hiçbir veri tabanında görünmeyen Bianca hakkında bildiklerimizi düşünerek sessizliğe gömülüyorum. Bir buçuk gün önce bu mutfakta durup bana Diana Ward'ın ortadan kaybolduğunu söyleyen kadın. O zaman da Diana umurumda değildi, şimdi de değil ve başına gelen talihsizlikler muhtemelen kendi ayaklarına dolanmıştır.

Ama Bianca öldü, bir cinayet soruşturmasının içine sürüklendim ve bir şekilde tüm bu karmaşa Diana'ya bağlanıyor. Her zaman öyle görünüyor.

"Bana Bianca'nın kimliğinden bahset," diyorum.

"Bianca Miskova adına düzenlenmiş bir Colorado ehliyeti vardı," diyor Declan. "Otuz üç yaşında. Siyah saçlı, kahverengi gözlü, 1.80 boyunda, 30 kilo. Bu kulağa doğru geliyor mu?"

"Evet."

"Hepsi sahte."

"Ne kadar iyi bir sahte?"

"Bizimkilerin ürettiği her şey kadar iyi."

"Yani bizimkilerden biri olabilirdi."

"Ya da başka bir takım için oynamış olabilir. Bu da büyük ihtimalle SVR anlamına geliyor." Rus dış istihbaratı. Uyuyanları yerleştirme ve mükemmel sahte belgeler sağlama konusunda kesinlikle amatör değiller.

"O zaman onu kim öldürdü?" diye sordum. "Onlar mı? Yoksa biz mi?"

Sorum sessizlikle karşılandı. Ne Ben'in ne de Declan'ın bir cevabı var. Benim de yok, en azından mantıklı bir şey yok.

Declan: "Maggie, Bianca'nın seni arama nedeni hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Eski iş arkadaşını aradığını söylemiştin."

"Ve ona yardım edemedim. Bu meslektaşımı görmeyeli yıllar oldu ve şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Kaç yıl oldu?" "On altı."

"Ajanstan ayrıldığın zaman değil mi o?"

Başımı salladım. "İstifa etmemin nedenlerinden

biri de o." "Sebeplerden biri mi?"

"Ana sebep."

"Kimdi bu meslektaşınız?" diye sorar Ben. "Bize onun adını hiç

söylemedin."

Hemen cevap vermiyorum. Bunun yerine boş güveç kaselerini alıp lavaboya götürüyorum. Sırtım onlara dönük bir şekilde durup mutfak penceresindeki yansımama bakıyorum. Dışarısı karanlık ve Luther'in kulübesinden gelen zayıf parıltı dışında, manzara kapkaranlık. Bu arazinin uzaklığı ve mahremiyeti burayı seçme nedenimdi, ama bu da dezavantajı. Burada yapayalnızım, sadece bir kadın ve tavukları var.

Adamlara dönüyorum. "Adı Diana Ward."

Ya ismi onlara tanıdık gelmiyor ya da tepkilerini maskelemekte çok becerikliler. Büyük ihtimalle Diana'yı tanımıyorlardı. Ne de olsa biz eski muhafızlarız ve sahadaki ilk görevlerimizi aldığımızda Diana hâlâ ortaokuldaydı. Ayrıca, onlar benimkinden farklı hesaplarda çalışıyorlardı, Declan Doğu Avrupa'da, Ben Orta Doğu'da. Muhtemelen Diana'yı hiç görmemişlerdir.

"Ve şimdi de kayıp mı oldu?" Ben diyor ki.

"Bianca onu bulmak için yardımımı istedi. Ona Diana'nın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını söyledim."

"Bu doğru mu?"

İki adama bir ileri bir geri bakıyorum. "Bana inanmıyor

musun?" Ben gülüyor. "Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz

Maggie?" "Otuz sekiz yıldır mı? Çiftlikten beri."

"Karımı tanıdığımdan daha uzun bir süre ve Evelyn öldüğünde benim hakkımda *hala* bilmediği çok şey vardı. Ona hiç anlatmadığım şeyler. Yalan söylediğim şeyler."

"Bu konuda sana yalan söylemiyorum."

"Ama bize hikayenin tamamını da anlatmadınız."

"Paylaşmak bizim iş tanımımızda yok."

"Şu anda işte değilsin. Arkadaşların arasındasın. Eğer bir şeyler saklıyorsan sana yardım edemeyiz."

Masaya döndüm ve oturdum. Üçümüz birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Otuz sekiz yıl önce, bu üçlünün bebeğiydim, üniversiteden hemen sonra işe alınmıştım ama kendimden çok emindim. Fazla emindim. Eski traktörleri tamir ederek ve koyun güderek büyümüş, alkolik bir babayla birlikte ipotekli bir çiftlikte yaşamıştım. Bir üniversite mülakatında saçmalayarak New Mexico'dan kaçmayı başardım ve etrafımdaki herkesin parlak göründüğü Georgetown Üniversitesi'nde tam burs kazandım. En iyi notlar ve yüksek SAT puanları o kalabalıkta öne çıkmak için yeterli değildi, ama özel bir şeylerin kıvılcımını taşıdığıma inanıyordum. Hayatta kalma, her durumdan sıyrılma becerisi.

CIA eğitim kampı bu düşünceyi kafamdan silip attı. Tüm doğru işe alım kutularını işaretlemeyi başarmış olabilirim, ancak Çiftlik'ten sonra artık özel olduğum yanılsaması altında değildim, çünkü işe alınan arkadaşlarım da aynı derecede özeldi, yoksa kapıdan içeri giremezlerdi.

"Gerçek şu ki, Diana'nın nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum," diyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, ölü ya da diri olması umurumda bile değil."

Declan, "Burada biraz burukluk mu seziyorum?"

diyor. "Evet."

"Sana ne yaptı?"

Duraksıyorum, Diana'nın kariyerimi mahveden çırayı nasıl yaktığını anlatacak kelimeler arıyorum. Hayatımı.

"Beni bir haine dönüştürdü," diyorum.

Gerçek çok daha karmaşıktır, ancak aynalarla dolu bir dünyada yaşadığınızda, gerçek her zaman çarpıtılır. Çoğu zaman, görüşümüzü bozan tüm uygunsuz parçaları, rahatsız edici ayrıntıları görmezden gelirken görmeyi *seçtiğimiz* şeydir. Netlik isteriz ve bu yüzden kendimize yalan söyleriz.

Ve son on altı yıldır kendime söylediğim şey, Diana Ward'ın beni yok ettiğiydi, oysa gerçekte bunu kendime ben yaptım.

BÖLÜM 10

Yirmi dört yıl önce

Neden olmasın? Danny Gallagher ile tanıştıktan altı ay sonra beni Londra'ya ucuz bilet bulmak için internette arama yapmaya iten şey bu. Reston'daki dairemden havaalanına gitmek üzere taksiye binerken bavulumu hazırlarken düşündüğüm şey de bu. Danny Gallagher'ı Bangkok'tan beri görmemiştim, oradaki tatilim dört gün sürmüştü. Birlikte tapınaklarda dolaştık, sokak yemekleriyle karnımızı doyurduk, uzun kuyruklu teknelerle khlonglarda sürüklendik. Ve tabii ki seks yaptık, sadece bu kişiyi bir daha asla göremeyeceğinizi düşündüğünüzde mümkün olan çılgınca, dikkatsiz bir tür sevişme.

Yine de buradayım, Londra'ya giden bir gece uçağındayım, çünkü Bangkok'tan bu yana geçen altı ay boyunca onu düşünmeyi bırakmadım. Gönderdiği tüm kartpostallar onu zihnimde taze tuttu. Chiang Mai'den fil kartı, Siem Reap'ten tapınak üzerinde güneşin doğuşu kartı, Kuala Lumpur'dan maymun mağarası kartı, her biri hangi yeni yiyecekleri tattığına, hangi yeni harikayı gördüğüne dair özlü bir mesaj içeriyordu. Bunları okumak, dünyayı bir savaş alanı değil de mutlu bir oyun alanı olarak gördüğüm günlere özlem duymama neden oluyordu. Sonra Londra'dan kartpostallar gelmeye başladı; Kule'nin, Kraliyet Mücevherleri'nin ve Londra Köprüsü'nün turistik görüntüleri. E-posta çağında olmamıza rağmen o kartpostalları göndermeye devam etti çünkü bu aramızda aptalca bir ritüel haline gelmişti ve her birkaç haftada bir posta kutumda bir tane daha buluyordum.

Sonra bir ay geçti ve hiçbir şey gelmedi. İşte o zaman bu ritüele bağlandığımı fark ettim. Kendimi, bunun aramızdaki ilişkinin bittiği anlamına gelip gelmediğini, başka biriyle tanışıp tanışmadığını ya da tek taraflı yazışmalarımızdan bıkıp bıkmadığını merak ederek boş yuvayı tekrar tekrar kontrol ederken buldum. Ya da, Tanrı korusun, başına bir şey mi gelmişti?

İşte o zaman nihayet ayrıldığımız gün bana verdiği e-posta adresini buldum. Onunla iletişime geçmek için hiçbir girişimde bulunmamıştım ama sekiz haftalık sessizliğin ardından sonunda kararlılığım kırıldı.

> I'm heading to London in a few weeks, for business. Do you want to have dinner?

Gönder'e tıkladım. Onun e-postalarını karıştırdığını hayal ettim. Benimkini görecek ve bunca aydan sonra neden sonunda ona ulaştığımı merak edecekti. Açacak mıydı, yoksa geçip gidecek miydi?

Dizüstü bilgisayarımı tam kapatmak üzereydim ki gelen kutuma düşen e-postasının sesini duydum.

Üç hafta sonra, Atlantik üzerinde uçuyorum. En çalkantılı havalarda bile uçakta uyumak konusunda her zaman iyi olmuşumdur ama bu uçuşta, bunun bir hata olup olmadığını merak ederek tamamen uyanığım. Ona bir kez baktığımda farklı bir Danny görürsem, anıların sıcak ışıltısıyla parlayan bir sevgili değil de, dişleri dökülmüş ve saçları dökülmüş bir Danny. Bangkok'ta onun fotoğrafını çekmedim, o da benimkini çekmedi. İkimiz de hayal kırıklığına uğrayacağız.

Şimdi her şey mahvolmuş gibi hissediyorum. Londra'daki otelime yerleşiyorum, duş alıyorum ve yatağa yığılıyorum ama yine de önümdeki geceyi düşünmekten uyuyamıyorum. Onunla saat sekizde bir restoranda buluşacağım. Tarafsız bir yerde. Yeniden bir araya gelmemiz için ısrar ettiğim şey buydu. Ne otelime gelmesini ne de dairesinin kapısını çalmasını istiyorum, çünkü her iki yer de zarif bir kaçış söz konusu olduğunda zorluk çıkarıyor. İster bir çatışmadan ister romantik bir akşamdan olsun, her zaman planlı bir kaçış rotasına sahibim ve bir restoran buluşmak için güvenli bir yerdir. Bahanemi çoktan hazırladım: *Birbirimizi daha fazla göremediğimiz için üzgünüm ama şehirde sadece birkaç gece kalacağım.*

Mayfair'de Ballade adında bir yerde bize masa ayırttı. Restoranı tanımıyorum ama yağmurdan sonra mantar gibi yeni restoranların açıldığı Londra'ya son gidişimden bu yana bir buçuk yıl geçti. İnternetten menüye ve fiyatlara baktığımda buranın bir kot pantolon ve ceket mekânı olmadığını anladım. Burası elbise ve topuklu ayakkabı gerektiren bir yer, ki ben

Çünkü "Hazırlıklı ol" sadece izcilerin değil, herkesin sloganıdır.

Saat 18:30'da yataktan kalkıp giyiniyorum, mavi ipekten akşam savaş zırhımı giyiyorum. Ayakkabılarım heykelsi bir zarafete sahip, her ne kadar topukları sadece iki inç olsa da, Arnavut kaldırımlı sokaklarda gezinmek -ya da koşmak- için uygun bir yükseklik. Yaptığım makyaja rağmen hala gözlerimin altında gölgeler ve yüzümde yorgunluk görüyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Felaket ya da değil, işte geliyorum.

Covent Garden'dan Green Park'a giden metroya biniyorum, şehirde bir gece geçirmek için diğer eğlence düşkünlerine katılıyorum. Yol arkadaşlarım çok genç görünüyorlar, özellikle de camda kendi yansımamı gördüğümde. Sadece otuz altı yaşındayım ama şimdiden bir ömür boyu sürecek mutsuz hikâyeler biriktirdim. Acaba bu gece hazineme bir tane daha ekleyecek miyim? *Kurbağa olduğu ortaya çıkan bir prensle tanışmak için Londra'ya kadar uçtum.* Green Park'ta metrodan inip Jubilee hattına giden yolcuların arasına katılıyorum. Peronda mini etekli kızlar, futbol logolu ceketler giymiş oğlanlar görüyorum, hepsi bir sonraki içkileri için susamış. Ben taş gibi ayığım. Bir ameliyattan önce asla içki içmem ve bu da öyle hissettiriyor. Danny Operasyonu.

Sadece akşam yemeği ve belki seks. Ya ondan

sonra? Nasıl ortadan kaybolacağımı biliyorum.

Bu benim uzmanlık alanım.

Jubilee hattıyla Bond Caddesi'ne kısa bir yolculuk yapıyorum ve istasyondan bir gürültü ve ışık karnavalı gibi hissettiren bir yere çıkıyorum. Londra'da normal bir Cumartesi gecesi, ama uykusuz halimle, her şey çok gürültülü, çok hareketli. Çok fazla.

Ballade'nin tabelası sade ve neredeyse restoranın yanından geçip gideceğim. Pencere yok, sarı ahşap duvarın ardında ne tür bir işletme olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Kapı devasa ve cilalı nikel ile süslenmiş, bir kaleye layık bir kapı. Kapıyı çekip açtığımda, bir kaleye saldırıyormuşum gibi hissediyorum.

Kalabalık caddeden sessiz bir zarafet kozasına adım atıyorum. Kusursuz tenli, saçları geometrik bir pageboy şeklinde kesilmiş bir hostes beni karşılamak için sihirli bir şekilde cisimleşiyor. Omzunun üzerinden beyaz masa örtüleri, pırıl pırıl kadehler ve güzel insanlarla dolu bir yemek odası görüyorum. Görünürde blue jean yok.

"Danny Gallagher adına rezervasyon yaptırdım," dedim hostese.

Rezervasyon listesine bakmıyor bile; bu kadar seçkin bir restoranda hangi masaların kimler tarafından rezerve edildiğini biliyor. "Korkarım Dr. Gallagher henüz gelmedi. Geç kalacağını söylemek için aradı. Size masanızı göstermeme izin verin."

Onu yemek odasına kadar takip ediyorum, beni mutfağa yakın iki kişilik bir masaya oturtuyor. Evdeki en iyi masa değil ama bana diğer müşterileri görebileceğim iyi bir bakış açısı sağlıyor ve zaten içgüdüsel olarak aradığım bir konum. Masama istemediğim halde bir kadeh şampanya getirildi. Burası, yaşlı erkeklerin yirmi yıl daha genç kadınlarla yemek yediği, kimsenin sesini yükseltmediği ya da menüdeki fiyatlara bakmaya tenezzül etmediği türden bir yer. Şampanyamı yudumlayıp saatime bakıyorum.

Danny on dakika gecikti.

Aklıma doğrudan olabilecek en kötü şey geliyor. Bir kaza geçirdi. Soyuldu. Korktu ve hesabı ben ödeyeceğim. En kötüsünü tahmin etme kariyeri beni kötümser biri yaptı ve şampanya bana hoş bir vızıltı verse ve enfes bir yemek salonunda oturuyor olsam da huzursuzum.

Danny odaya girene kadar.

Bu, plastik bir masada oturup etli şehriye çorbası içtiğimiz o kalabalık Bangkok sokak pazarından hatırladığım pejmürde Danny değil. Bu Danny'nin saçları düzgünce kesilmiş, üzerinde şık bir oxford gömlek ve takım elbise ceketi var ve yıpranmış bir sırt çantası yerine omzuna deri bir doktor çantası asmış. Eğilip yanağıma garip bir şekilde utangaç bir öpücük konduruyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor. Bangkok'ta geçirdiğimiz dört buharlı geceye rağmen birbirimize hâlâ yabancıyız. Bu güncellenmiş versiyona uyum sağlamak için zihnimdeki imajını yeniden ayarlamam gerekiyor, ancak tüm değişiklikler sadece yüzeysel. Artık takım elbise giyiyor ve kravat takıyor ama hatırladığım gülümsemesi aynı.

Yakınıma eğilip mırıldandım: "Tanrım, Danny. Bu restoran bir şey. Korkarım yemek sana pahalıya patlayacak-"

"Bir kol, bir bacak ve bir aylık maaş. Biliyorum. Ama sen buradasın ve ben bunu kutlamak istiyorum." Odaya bir göz attı. "Buraya ilk kez geliyorum. Masa ayırtmanın imkansız olduğunu duydum."

"Bunu nasıl başardın?"

"Bulaşıkçılardan biri benim hastam ve beni kitabın içine soktu." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Şimdi, gerçekten bir hastaya aitmişiz gibi davranalım.

burada."

Buna gülmek zorundayım, çünkü bu bir maskeli balo gibi hissettiriyor, kostüm giymiş iki serseri. Danny bana kendimi büyümeye zorlanmadan önceki daha genç, daha özgür halim gibi hissettiriyor. Gözlerim dünyadaki tüm karanlık yerlere açılmadan önce.

"Takım elbise giyiyorsun. Bunu hiç hayal etmemiştim," diyorum.

"Bangkok'tan sonra beni hiç hayal etmediğinden endişeleniyordum." "Nasıl olmaz ki? Tüm o kartpostallar."

Yüzünü buruşturuyor. "Çok mu fazla?"

"Hayır, çok tatlıydı. Artık kimse kartpostal göndermiyor. Sonra senden aylarca haber alamadım ve onları ne kadar özlediğimi fark ettim." "Benden haber almaktan bıkmış olabileceğini düşündüm." Dümdüz bakıyor Bana bakarken yeşil gözleri masanın üzerinde titreyen mumun ışıltısını yansıtıyor. "Birbirimizi tekrar görmeyi hiç planlamamıştık. Bana e-posta gönderdiğinde şaşırdım."

"Ben de öyleydim," diye itiraf ediyorum.

Servis görevlisi menülerin yanı sıra bir kadeh şampanya daha getirir. Danny bir yudum alıyor ve şampanya dudağında parlayan bir iz bırakıyor. Göğsümdeki o dudakları, meme ucumdaki dişlerini ve içime girerken kalçalarımı kavrayan geniş ellerini anımsıyorum. Görüntü seliyle sarsılarak menüyü açıyorum. Fiyat yok ve masanın karşısındaki Danny'ye endişeli bir bakış fırlatıyorum.

"Seninkinde fiyat var mı?" Fısıldıyorum.

"Bunu karşılayamayacağımdan endişeleniyorsun, değil mi?" "Saçmalamayalım. Neden Hollanda'ya gitmiyoruz?"

"Sakin ol. Artık düzenli bir işim var. Bunu taksitler halinde ödeyebilirim."

Gülerek sandalyeme geri oturuyorum. Çoğu erkeği masanın altından içebilirim ama bu gece, jet lag ve boş bir mide o bir kadeh şampanyaya güçlü bir yumruk verdi ve alkol kan dolaşımımda köpürüyor. Her şeyi yumuşak odakta görüyorum, fısıldayan yemek odasını, keten masa örtülerini. Ve Danny'yi. Bangkok'taki güneş yanığı ve buruşuk Danny'yi değil, onun temiz ve aynı derecede cazip bir versiyonunu. Şampanyamı yudumluyorum, konuşmanın bana düşen kısmını sürdürmeye çalışırken bile yangına daha fazla körükle gidiyorum.

"Bana yeni işinden bahset," diyorum. "Alışmak zor oldu."

"Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun."

Omuz silkiyor. "Ekmek parası için çalışıyorum. Ama artık düzenli çalışma saatlerim ve iyi bir maaşım var."

"Ve tedavi edilecek kurşun yarası ya da sıtma yok. Bunu özlüyor musun?"

"Mücadeleyi özlüyorum. Bir kriz anında sadece temel ihtiyaçlarla idare etmeyi. Ama annem ülkeye döndüğüm için çok mutlu. Babam öldüğünden beri onun için ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim. Eve dönmem gerekiyordu." Bana gülümsüyor. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Bardağı dudaklarıma götürürken duraksıyorum. *Annesi.* Pazarlık ettiğim şey bu değildi. "Ona benden bahsettin mi?"

"Yapmamalı mıydım?"

"Daha annenle tanışma aşamasındayız."

"Korkutucu falan değil, söz veriyorum. Belki biraz öyle." Duraksıyor. "Ama seri katil gibi değil."

Şimdi beni yine güldürüyor, aylardır gülmediğim bir şekilde. Danny'ye o kadar odaklanmışım ki, yerde bir şarap kadehi kırılana ve bir kadın çığlık atmaya başlayana kadar yemek odasının diğer tarafındaki kargaşanın farkında değilim. İkimiz de dönüp bakıyoruz.

Bir adam sandalyesinde öne doğru yığılmış ve iki eliyle boğazını sıkıyor. Odanın öbür ucundan bile yüzündeki dehşeti görebiliyorum, çılgınca nefes almaya çalışıyor.

Danny bir anda sandalyesinden fırlar ve odanın diğer ucuna doğru koşmaya başlar. Herkes şaşkın şaşkın bakarken, Danny sıkıntılı adamın arkasına eğilir ve kollarını adamın beline dolar. Tereddüt yok, doğru pozisyon için garip bir arayış yok; Danny doğrudan işe koyuluyor, yumruklarını adamın karnına doğru çekiyor. Üç kez. Beş kez. O kadar sert çekiyor ki sandalye sıyrılıp yere düşüyor.

Adam gevşiyor.

Danny adamın sırtına bir davul gibi vurur, sonra belinden kavrar ve karın darbelerini tekrarlar. Tekrar ve tekrar.

Adamın başı öne eğilir.

Danny artık bilinci yerinde olmayan adamı sandalyesinden sürükleyerek yere indirir. "Maggie!" diye bağırır. "Çantama ihtiyacım var!"

Sandalyesinin arkasındaki deri çantasını kaptığım gibi odanın diğer ucuna, sandalyelerinde donup kalmış insanların arasına dalıveriyorum. Danny tıbbi aletlerini bulmak için çantayı karıştırırken, ben de

Gözlerini baygın adamın yüzünden ayırmıyor. Altmışlı yaşlarında, gümüş saçlı ve ensesi kalın, bir ömür boyu güzel yemeklerin tadını çıkarmış, ancak bu seferki onu öldürmüş bir adam. İnce dikilmiş ceketi bana Ballade gibi bir restoranı karşılayabileceğini söylüyor ama zenginliği onu kurtaramaz. Kanı oksijensiz kalmış, göğsü hareketsiz. Şahdamarı nabzını hissetmek için diz çöktüm. Hâlâ var ama düzensiz.

Arkamdaki bir kadın soluk soluğa, "Ne *yapıyorsun*?" diye soruyor. Danny tıbbi çantasından bir neşter çıkardı.

Ne yapmak üzere olduğunu biliyorum. Başka seçeneği yok çünkü ambulans bu adamı kurtarmak için zamanında gelemeyecek. Masadan keten peçeteleri alıyorum ve adamın boynuna eğilip kanı süngerle temizlemeye hazır oluyorum. Doğru ellerde krikotirotomi basit bir işlemdir ama yanlış ellerde bir felaket olabilir. Sadece bir kez, çamurlu bir arazide, boğazı şarapnel tarafından ezilmiş bir adama yapıldığını gördüm. Hayatını kurtarmak için son bir çabaydı, daha önce hiç yapmamış korkmuş bir meslektaşım tarafından yapıldı, titreyen neşteri bir karotisi kesti ve kanlı bir sel akıttı.

Ama Danny ne yaptığını biliyor. Yer işaretlerini çabucak bulur, neşterini boyuna bastırır ve krikotiroid zarı keser.

Arkamdaki kadın bağırıyor, "Boğazını kestin!"

Boynuna bir peçete bastırıyorum, yaradan sızan kanı emiyorum. Soluk borusu artık açık ve kesikten hava tıslıyor ama adamın boynu o kadar kalın ki nefes aldığında yumuşak dokular yaranın üzerine çökerek yarayı kapatıyor. Yarayı açık tutmalıyız.

Bir garson yakınlarda duruyor, gözlerini dört açmış izliyor. Ayağa fırlıyorum ve cebinden tükenmez kalemi kapıyorum. Saniyeler içinde vidasını açtım ve içi boş ucunu Danny'ye uzattım.

Şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra kalemi yaraya sokup kesiği açıyor. Hava girip çıkıyor ve adamın maviye çalan dudakları yavaş yavaş pembeleşmeye başlıyor. Ancak o zaman yaklaşan ambulansın feryadını duyuyoruz.

Sağlık görevlileri adamı yemek odasından çıkardıklarında, adam kollarını oynatıyor, şaşkınlıkla etrafına bakmaya başlıyor ve oldukça canlı. Sarsılmış bir halde Danny ve ben masamıza döndük. Adamın gömleğinin kanla kaplı olduğunu fark ettim ve kendime baktığımda ipek elbisemin de aynı şekilde lekelendiğini fark ettim.

İyi. Soğukkanlılıkla çalışmış olmasına rağmen şimdi sarsılmış görünüyor, sanki her şeyin ne kadar kötü sonuçlanabileceği yeni aklına gelmiş gibi. Neşteri kayabilir ve oda şimdi kan içinde kalabilirdi. Tek kelime etmiyoruz, sadece şaşkın bir sessizlik içinde oturuyoruz. Tüm restoran da sessizliğe büründü ve adamın yere yığıldığı masa şimdi boş, konuklar gitmiş ve yemeklerini bırakmışlar.

Danny bana sessizce sordu: "Nereden biliyorsun?" "Neyi bildiğimi?"

"Ne yapacağımı, neye ihtiyacım olduğunu. Peçeteler. Kanül olarak kalem." Bana kaşlarını çattı. "Sanki bunu daha önce yapmışsın gibi."

Meslektaşımızın hayatını kurtarmaya çalışırken çamurlu tarlada diz çöktüğüm o günü düşünüyorum. Boynundaki o ilk kesiği, atardamardan akan kanın güçlü fışkırışını ve ölüm anında gözlerinin nasıl donuklaştığını hatırlıyorum. "Bir keresinde yapılışını izlemiştim," diyorum.

"Nerede?"

"Televizyonda. Tıbbi bir diziydi." "Televizyon mu?"

"Evet."

Sanki buna inanıp inanmadığına karar veremiyormuş gibi bana bakıyor. Şimdi bana inanmazsa, hakkımda başka hangi şüpheleri derleyecek? Karşısında oturan kadının sadece bir yanılsama olduğunu anlamadan önce kaç tane?

"Dr. Gallagher?"

İkimiz de kafamızı kaldırdığımızda masamızda duran bir garson görüyoruz. İlk çılgınca düşüncem, kanlı kıyafetlerimiz yüzünden bizi restorandan atmak üzere olduğuydu. Onun yerine Danny'nin önüne bir kartvizit koydu.

"Diğer müşterilerden biri bu akşamki yemeğinizin masraflarını karşılıyor. Şarap listemiz de dahil olmak üzere dilediğiniz her şeyi sipariş etmekte özgür olduğunuzu söylüyor."

"Ciddi misin?" Danny şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Hangi masada oturuyor?"

"Yarın bu numarayı ararsanız sizinle özel olarak konuşmayı tercih edecektir. Lütfen, güzel bir yemek yiyin. Ve teşekkür ederim." Bana da başıyla selam verdi. "İkinize de."

Hangi müşterinin bize bu yemeği cömertçe hediye ettiğini merak ederek yemek salonuna göz gezdiriyorum ama kimse bize bakmıyor.

Her kimse, şimdilik kimliğini gizli tutmayı tercih ediyor.

"Kartvizitte ne yazıyor?" diye sordum.

Danny karta kaşlarını çattı, sonra bana uzattı.

Ön yüzünde *Galen Medical Concierge* ve bir telefon numarası yazılıdır. Çeviriyorum ve birinin kısa bir mesaj karaladığını görüyorum.

İşe alım yapıyoruz. Hadi konuşalım.

"Arayacak mısın?" Kartı geri uzatarak soruyorum.

"Olabilir. Bunu düşüneceğim." Kartı cebine sokar. "Ama bu gece bizi düşünmeyi tercih ederim, ve ..."

"Ve?"

Bana odaklanıyor. "Ve sonra ne olacak."

BÖLÜM 11

Şimdi

Declan mutfak masamdan kalkıyor ve hazinelerimi sakladığım dolabı açıyor. Yerel bakkaldan aldığım günlük tek malt viski değil, değerli bir şey. Nereye sakladığımı bilecek kadar sık evime geliyor ve şimdi otuz yıllık Longmorn şişem ortaya çıkıyor. Masanın üzerindeki boş şarap şişelerini kenara itiyor ve viskiyi bir *gümbürtüyle* yere bırakıyor, bu da konuşmanın ciddileşmek üzere olduğunun bir işareti. Viskiyi üç bardağa doldurup bir bardağı bana doğru kaydırırken dudakları kararlılıkla geriliyor. Benimkine hemen dokunmuyorum, onun yerine Ben ve Declan'ın kendi kadehlerini kaldırıp ilk yudumları almalarını izliyorum. İyi viskinin tadına geç vardım ve en yakın arkadaşlarım bile olsalar, zulamdaki viskinin büyük bir kısmının başkalarının boğazından geçtiğini görmek beni rahatsız ediyor.

"Tıbbi konsiyerj işini kabul etti mi?" Ben soruyor.

"Teklif karşı konulamayacak kadar cazipti. Maaş, avantajlar. Londra'nın en güzel yerinde, şirkete ait bir daire de vardı. Ama en önemlisi, annesinin ipotekli kredisini ödemek için çaresizce yardımına ihtiyacı vardı ve işi kabul ederek annesinin son birkaç yılını rahat geçirmesini sağlayabilirdi. Yani evet, işi kabul etti. İsteksizce."

"Neden isteksizce?"

"Galen kliniğinin onun için temsil ettiği şey yüzünden. Tıbbi konsiyerjler ayrıcalıklı azınlık içindir. Herkesin kullanmak zorunda olduğu sistemden kurtulmanın yolunu satın alabilecek kadar varlıklı insanlar için. Parmaklarını şaklatırlar ve bir doktor sihirli bir şekilde belirir, ihtiyaç duydukları ilaçlarla birlikte."

"Bunun için kaydolurdum," diyor Ben.

"Galen'in istediği fiyatlarla değil." Sonunda kadehimi elime alıp bir yudum alıyorum. Dilimdeki acıyla birlikte Londra anıları canlanıyor. Danny ile Longmorn'u ilk kez tattığım anı.

"Yani Galen için çalışmaya gitti," diyor Declan. "Bunun Diana Ward'la nasıl bir bağlantısı var?"

"Diana'yı hayatımıza sokan şey buydu. Danny bu yüzden onun dikkatini çekti. Galen kliniği Diana'ya yol açtı. Bu da yanlış giden her şeye yol açtı."

"Şimdi bize Diana Ward'dan bahsedin. O nasıl ve nerede ortaya çıktı?"

Bardağımı yere bıraktım, viskinin etkisiyle dilim hâlâ karıncalanıyordu. "İstanbul. Her şey İstanbul'da başladı."

BÖLÜM 12

İstanbul, on sekiz yıl önce

Birileri beni izliyor. Sokaktaki meraklı çocuklar, ısrarcı halı satıcıları ya da belki de MİT olarak da bilinen Milli İstihbarat Teşkilatı ajanları, her ne kadar beni ilgi çekici bir kişi olarak görmeleri için bir neden olmasa da, birileri her zaman beni izliyor. Ben Taksim Meydanı yakınlarındaki ofisime yürüyerek gidip gelen sıradan bir Amerikalı iş insanıyım. Yine de izlediklerini varsaymak zorundayım, bu yüzden her sabah İstanbul'daki dairemde uyandığımda zihinsel olarak kendimi saklambaç oynayacağım bir başka güne hazırlıyorum. Evimin dinlendiğine ya da sabit hatlarımın dinlendiğine inanmıyorum ama öyleymiş gibi davranıyorum. Sokağın karşısındaki kahvehaneyi süpüren yaşlı kadın gelip gitmelerimi takip ediyor gibi görünüyor ama bunun nedeni mahallenin işgüzarı olması olabilir. Yoksa beni izlemesi için MİT'ten para mı alıyor? Türk istihbaratı tüm yerleşik yabancılara göz kulak olmayı seviyor ve evimden çıkıp kalabalık Taksim Meydanı'nda yürüdüğümde, birinin beni takip ediyor olma ihtimali çok yüksek, bu yüzden rahat, hatta sıkılmış görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Bu sabah yürürken esniyorum, ama bu gerçek bir esneme, bir gece daha geç saatlere kadar şehirde olmanın, barda alışveriş yapmanın ve yeni arkadaşlarla sohbet etmenin sonucu. Geceleri sosyal bir kelebeğim. Gündüzleri ise haftanın beş günü yaptığım işi yapan bir işçi arıyım. Europa Global Logistics'e ev sahipliği yapan dört katlı eski binaya ulaşıyorum ve gıcırdayan ahşap merdivenlerden iki kat tırmanarak ofislerimize çıkıyorum. Kapıdaki afiş sade, özellikle etkilememek için tasarlanmış. Halka mesaj gönderiyor *-işinizi gerçekten istemiyoruz- ve* onları daha da caydırmak için, ziyaretçilerin sadece kapıdan içeri girmek için bir kod girmelerini gerektiren bir güvenlik tuş takımı var.

Altı haneli kodumu giriyorum ve içeri giriyorum.

Ön büro iki masayla döşenmiş ve iddia edildiği gibi, ithalat ve ihracat lojistiğinde uzmanlaşmış uluslararası bir firmanın karakolu gibi görünüyor. Masalardan biri ABD gümrük formlarını, ISF evraklarını, kamyon ve nakliye faturalarını içeren dosya klasörleri ve dünyanın dört bir yanındaki ülkeler için uyumluluk düzenlemeleriyle dolu kitaplarla kaplı. Üzerinde "Margaret Porter" yazan ikinci masa ise gökkuşağı renklerinde kumaş örnekleriyle dolu: Tayland'dan parlak ipekler, Belçika'dan brokarlar, Türkiye'den zengin detaylara sahip dokumalar. Masamın arkasında, İstanbullu tasarımcıların New York'a gönderdiği örnek elbiselerle dolu bir giysi rafı var. Odak noktam moda ve tekstil ve eğer gerçek ithalat/ihracat işadamlarıyla bir odaya atılırsam, konu hakkında kendimi tutmaktan fazlasını yapacak kadar bilgi sahibiyim.

Ön ofisten iç kapıya doğru yürüyorum, bir güvenlik kodu daha giriyorum ve Europa Global Logistics'in asıl işlerinin yapıldığı odaya adım atıyorum. Kahve fincanını ateşliyorum, sonra oturup HQS'den gelen ve ABD konsolosluğundan güvenli bağlantı yoluyla bize gönderilen son kabloları okuyorum. Son yirmi dört saat içinde dünyayı sarsacak yerel bir gelişme olmadı, ancak meslektaşım Gavin ve benim, geliştirmeye çalıştığımız bir varlık ya da HQS onayı bekleyen yeni bir kaynağa yaklaşmak istediğimiz çeşitli görevlerimiz var. Bu kaynağı neden önerdiğimi sıralayan bir rapor hazırlıyorum ve ilk hamleyi yapmadan önce ek arka plan bilgileri istiyorum.

Masası bitişik ofiste olan Gavin'in geldiğini duyuyorum. Beni her zamanki havalı selamıyla selamlıyor ve doğruca kahve fincanına gidiyor. İkimiz de kendi işimizi yapıyoruz; genellikle öyle yaparız, ayrı masalarımızda oturur, bireysel raporlarımızı ve kablolarımızı yazarız. Gavin "tarımsal ekipmanların" küresel satışını yönetiyor ve bu da zaman zaman Türkiye/Suriye sınırı boyunca kırsal bölgeleri ziyaret etmesini gerektiriyor. Bazen ben de onunla birlikte, görünüşte tekstil ve halı fabrikalarını ziyaret etmek için seyahat ediyorum. Gavin benden on beş yaş büyük ve bu alanda geçirdiği otuz yılın ardından umutsuzca emekli olmak istiyor. Evinde ödemesi gereken yüklü bir ipotek ve özel üniversitede okuyan iki çocuğu olmasaydı, emekli olurdu - muhtemelen yaşlanana kadar çalışmaya devam etmek zorunda kalacak. Üç buçuk yıldır İstanbul'da birlikte görev yapıyoruz, büyük bir sorun yaşamadık ve genellikle birbirimizin sinirlerini bozmuyoruz.

Bizim işimizde bu, rüya gibi bir ortaklık olarak nitelendirilir.

İstanbul'un gelecek vaat eden tasarımcılarının yer alacağı bu geceki defilenin son detaylarını kontrol ediyorum. Defileye gazeteciler, ihracatçılar, alıcılar ve şehrin en göz alıcı kadınları katılacak. Ben de orada olacağım. Benim gibi sahte iş yapan birinin orada olması beklenir.

Ardından üç gün sonra çıkmayı planladığım kısa tatil için uçuş rezervasyonlarımı onaylıyorum. Her fırsatta Danny'yi ziyaret etmek için Londra'ya uçuyorum ve onu tekrar görmeyi düşünmek bile keyfimi yerine getiriyor. Birbirimizi yeterince sık göremiyoruz ve sonuç olarak altı yıl sonra hala birbirimize doyamıyoruz. Bu doğru; yokluk kalbi daha da büyütüyor. Aynı zamanda belleri de daha sıcak yapar. Bu bizim için ya da benim için işe yarayan bir düzenleme. Uzun süreli birliktelik aramızda çok fazla dürüstlük gerektirir ve ben *böyle* bir taahhütte bulunmaya hazır değilim. Ona verebileceğim tek şey Londra, Paris ya da Lizbon'da ara sıra buluşmak ve sonra ikimiz de yeterince yoğun olan ayrı hayatlarımıza geri dönmek.

"Bu gece için hazır mısın?"

Masamın önünde durmuş kahvesini yudumlayan Gavin'e bakıyorum. Bu sabah yorgun görünüyor, kahverengi saçları karahindiba tüyü gibi dikilmiş, gözlerinin altındaki torbalar her zamankinden daha belirgin. Para sorunları onu zorluyor ve onun için üzülüyorum. Tayland'da emekli olup nehir kenarında birasını yudumlamak isterken hala burada siperlerde savaştığı için üzgünüm.

"Bu gece dolu bir ev olacağını duydum," diyorum. "Sekiz tasarımcı, canlı bir grup, sonrasında kokteyller. Güzel bir performans olacak."

"Peki ya diğer performans?" Daha fazlasını söylemesine gerek yok; ikimiz de neden bahsettiğini biliyoruz.

Başımı salladım. "Bu da var."

*

Hiçbir zaman caz hayranı olmamış olsam da, gruba verdikleri çılgın alkışlara bakılırsa Türkler buna bayılıyor gibi görünüyor. Bu gece gerçekten de salon tıklım tıklım doluydu, salondaki tüm koltuklar doluydu ve onlarca kişi daha

arkada duruyordu. Kalabalıktan memnunum, çünkü gecenin başarısında herhangi bir payım olduğu için değil, aynı kalabalık kısa bir süre sonra kapılardan dışarı akacak ve sokağa dökülecek, belirli bir yüzün kolayca kaybolabileceği bir insan dalgası. Herkes ayağa kalkıp gürültülü bir şekilde sokak çıkışına doğru akın edene kadar bekliyorum; sonra farklı bir yöne, kulis merdivenlerine doğru ilerliyorum. Bu binanın kat planını zaten biliyorum ve o merdivenlerden birinci kat koridoruna çıkıyorum, modellerin kıyafetlerini ve makyajlarını çıkardığı yeşil odanın yanından geçiyorum. Koridorun sonunda bir sanatçı tuvaleti var. İçeri giriyorum, kot pantolonumu ve koyu renk ceketimi giyiyorum ve başörtümü bağlıyorum. Sonra sahne kapısından çıkıp ara sokağa giriyorum.

Dağılan seyircilerin seslerinin tiyatronun önündeki sokaktan yankılandığını duyabiliyorum. Ara sokaktan ters yöne doğru ilerliyorum ve köşeyi dönüp paralel bir sokağa giriyorum. Saçlarımı gizleyen başörtümle, arkadaşlarıyla dışarıda geçirdiği bir akşamın ardından evine giden herhangi bir Türk kadını olabilirdim. Bu sadece hafif bir kılık değiştirme, ama beni takip etmeye çalışan herkesi atlatmak için yeterli olmalı. Çok uzağa gitmiyorum, hedefime ulaşana kadar arka sokaklarda zikzaklar çiziyorum: tam da bana söylenen yere park edilmiş, sıradan siyah Toyota sedan.

Direksiyonun arkasına geçiyorum, etrafta kimsenin olmadığını teyit etmek için etrafa bakıyorum ve uzaklaşıyorum. MİT hareketimi tahmin etmediyse ve başka bir araçla beni takip etmeye hazırlanmadıysa, temizim, ama her zamanki ihtiyati hareketlerime devam ediyorum. Sağa dönüp arkamdaki farları kontrol ediyorum. Tekrar sağa dön. Tekrar kontrol et. Bu geceki buluşma noktasına zikzaklar çizerek gidiyorum ve oraya ulaştığımda, şu anda bir kapının gölgesinde bekleyen adamın yolcu koltuğuna tırmanmasına izin verecek kadar uzun süre duruyorum.

Sonra kaldırımdan çekiyorum ve yola çıkıyoruz.

"Herhangi bir sorun var mı?" Doku'ya

soruyorum.

"Hayır."

"MİT'in sizi takip etmediğinden emin

misiniz?" "Kimseyi görmedim."

"Ne kadar zamanımız var?"

"Bana ihtiyacın olduğu sürece. Bu gece başka bir işim yok, belki bir şişe votka dışında." Doku'nun tercih ettiği arkadaş.

Kendime biraz rahatlama izni veriyorum, çünkü onun rahatladığını hissediyorum. Yoksa bu aşırı özgüven mi? Nefesinde bir alkol kokusu alıyorum ve aniden

Yine gerginim. Gece alemine başladı bile. Bu hiç iyi değil. "Paylaşacak acil bir şey var mı?" diye sordum. Bakışlarım tekrar dikiz aynasına yöneldi.

Ayna. Beni endişelendirecek bir şey görmüyorum.

"Liderlikte bir bölünme oldu," diyor. "Murat emirlikten bıktı. İşe yaramaz olduklarını düşünüyor ve eve, savaşa dönmek istiyor. Yanında bir miktar silah getiriyor."

"Detaylar var mı? Ne zaman, Çeçenistan'a hangi rotadan?"

"Ayın on dördünde olacak. Gürcistan üzerinden dağlara giden olağan rota."

"Bu silahları nereden bulmuş?"

"İki hafta önce Tunus'tan bir gemiyle geldiler." "Parasını kim ödedi?"

"Söylentiler duydum. Londra'daki bir kaynaktan finanse edildiğini söylüyorlar ama gerçekte nereden geldiğini kim bilebilir? Para su gibi değildir. Onun yerine yokuş yukarı hareket eder. Çok fazla parası olan insanlardan, daha da fazla parası olan insanlara doğru akar." Acı acı gülüyor. "Benim gibi insanlara asla."

Ve Doku'nun sadece kendi hüzünlü zevkleri için değil, aynı zamanda kısa süre önce İstanbul'a kaçan dul kız kardeşi ve altı yaşındaki kızına destek olmak için de paraya ihtiyacı vardır. Doku'nun tehlikeli arkadaşları vardır, bu yüzden kız kardeşi ve yeğeni kendi güvenlikleri için farklı bir mahallede yaşamaktadır. Şehirdeki diğer pek çok mülteci gibi, onlar da aynı derecede çaresiz olan diğerleriyle birlikte yıkık dökük bir apartmana tıkılmış bir halde, sınırda yaşamaktadırlar.

"Sevkiyatta ne tür silahlar var?" Ben soruyorum.

"Kayıp parçaları olan sıradan çöpler değil. Hayır, MANPAD'ler var. FIM-92 Stinger'lar, Rus Iglas'ları. Misket bombaları ve beyaz fosfor. Milyonlarca dolar değerinde."

Soğuk Savaş'ın sona ermesinden bu yana, karaborsaya bol miktarda ikinci el silah sürülmüştür. Yakında Murat'la birlikte Çeçenistan'a gidecek olan da bu. Bu silahların nihai varış noktası, onları takas eden tüccarlar için pek önemli değil; eğer sağlıklı bir kâr elde edilecekse, bazuka ya da bebek sütü satacaklar.

"Bunu bilen tek kişi ben değilim," diyor Doku. "Elbette Ruslar da biliyor ve iyi oynamıyorlar. Direnişi zayıflatmak için bizi emirlikle karşı karşıya getiriyorlar." İç çekiyor ve bu ses

İstifa. "Murat'ın Çeçenistan'a canlı ulaşacağını sanmıyorum. Silahları da yeni bir fiyata yeni bir yuva bulacak. Belki Güney Amerika'da."

Sesindeki hüzün, tüm bu farklı çatışmaların ne kadar umutsuz olduğunu, dünyasının ne kadar umutsuz hale geldiğini simgeliyor. Doku Murat'ın ölmesini istemez, ama burada ona ihanet etmektedir, çünkü uzun vadede bunların hiçbir önemi olmadığını görmektedir. Murat zaten ölüme mahkumdur ve Doku da Murat'ın kaçınılmaz kaderinden faydalanabilir.

Kaldırıma çekip park ediyorum. Burası sakin bir mahalle ve her yönü rahatlıkla görebiliyorum. Sokak lambasının ışığında Doku'nun yüzünü inceliyorum. Her karşılaşmamızda daha da keyifsiz görünüyor, yüzü daha da şişmiş, gözleri daha da şişmiş. İstanbul'u sevdiğini biliyorum; bunu bana tekrar tekrar söylüyor ve Ruslardan nefret etse de, memleketi Çeçenistan'da yaptıklarından nefret etse de, buradaki hayatından ve içkisinden vazgeçecek, dağlara dönüp savaşacak kadar nefret etmiyor onlardan.

Kız kardeşi ve yeğenini geçindirecek, her türlü zevkin elinin altında olduğu bu şehirde kalabilecek kadar paraya ihtiyacı var ve bunun için birkaç sırra ihanet etmeye hazır. Şimdiye kadar bize önemli bir şey vermedi, zaten şüphelenmediğimiz bir şey. Çeçen Emirliği savaşçıları arasındaki bölünmenin farkındayım; bazıları Suriye'de IŞİD'in yanında savaşmak için sınırı geçerken, diğerleri Rusya'ya karşı mücadelelerine odaklanmayı tercih etti. Doku'nun bize sunduğu sadece bir teyit ve henüz daha değerli bir şey için kendisine baskı yapmadım. Daha derine inmesi ve daha fazla ayrıntı bulması için teşvik edilmesi gerekiyor. Bu tehlikeli bir iş ve ikimiz de bunun bir centilmen oyunu olduğu yanılsamasına kapılmıyoruz. Tehlikeli bir arkadaşlığı var ve ona karşı çıkanlar daha da tehlikeli.

Almaya geldiği şeyi, bir deste ABD dolarını ona uzatıyorum ve saymasını izliyorum. Bu bir fahişeyle yaptığım alışverişten pek farklı görünmese de, gerçek şu ki Doku'dan hoşlanmaya başladım. Bence Çeçenistan'daki savaştan kaçmasının gerçek nedeni, özünde bir savaşçı değil, yaralı bir ruh olması. Dayak yemiş bir köpeğin gözlerine sahip ve ne zaman bakışlarımız karşılaşsa, benimkileri tutamıyor, sanki bana çok uzun süre bakarsa bir sopa çekip onu dövmeye başlayacakmışım gibi uzaklara bakıyor. Acınası ve vefasız biri ama tehlikeli değil. Köşeye sıkışmadığı sürece değil.

"Tarihleri öğren," dedim ona. "Dağlardan geçeceği özel rotayı. Ve bu paranın nereden geldiğini bilmek istiyorum. Londra üzerinden geldiğini söylemiştin."

"Orada sempatizanlarımız var, biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum." Çeçenistan'da Müslümanların başına gelenler insanları öfkelendiriyor. Ya da belki de sadece kendi çıkarları için oradaki çatışmayı canlı tutmakla ilgileniyorlar. Savaşta fırsat yatar.

Parayı saymayı bitirdi. Anlaştığımız miktarın bu olduğuna kanaat getirince parayı cebine attı. "Senden istediğim bir şey daha var."

Yani şimdi para yeterli değil. Bu ilişkiler genellikle böyle gider. Varlıklar tatmin olmaz ya da aileleri daha fazlasını ister ya da kaderin onlara yaklaştığını hissetmeye başlarlar.

"Eğer bana bir şey olursa," diyor sessizce, "kız kardeşim Esma ve yeğenime göz kulak olmanı istiyorum."

Omurgamda bir ürperti geziniyor ve ona bakıyorum. Bir önsezisi mi vardı? Bana söylemediği bir şey mi var? Dümdüz önüne bakıyor, arabanın karanlığında ifadesi okunmuyor. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Onlarla ilgilenecek misin? Bana söz ver."

"Evet, tabii ki yapacağım ama sana hiçbir şey olmayacak. Eğer dikkatli olursan."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Buna sen bile inanmıyorsun."

Sokağa bakıyorum ve başka kimseyi göremiyorum. Onu burada bırakmak güvenli. "Evine git, Doku. Sabah her şey daha iyi görünecek."

"Burada olmaz. Beni kulübe götür."

"Seni oraya bırakamam. Çok fazla göz olur."

"O zaman beni kulüpten birkaç blok ötede bırak. Kimse bizi görmez."

"Geç oldu. Yatağa gitmelisin."

"Yapmalıyım." Paranın bulunduğu cebi yokluyor. "Ama birinin içkiye çok ihtiyacı var."

Bu hoşuma gitmiyor ama onu vazgeçiremiyorum. Onu Boğaz'a bakan popüler bir bar olan ve şu anda İstanbul'da yaşayan binlerce Çeçen'in buluşma yeri olan kulübüne götürmemde ısrar ediyor. Her geceyi orada geçiriyor gibi görünüyor ve muhtemelen sabaha kadar parasının yarısını içmiş olacak.

Kulüpten birkaç blok ötede yolun kenarına çekiyorum. "En fazla bu kadar yaklaşmak istiyorum."

"Yolun geri kalanını yürümek zorunda mıyım?"

"Güzel bir gece. Egzersiz yapabilirsiniz."

İç çekerek dışarı çıktı. Boğaz'a doğru ilerlerken bana dönüp bakmıyor bile. Bir kez daha yabancıyız, birbirimize sadece para zarfları ve benimle buluşmak istediğinde sinyal vermek için kahve aldığı Starbucks hediye kartıyla bağlıyız. Bir not defteri çıkarıyorum. Unutmadan, bana Murat, Stinger'lar ve Iglas hakkında anlattıklarının ayrıntılarını hızlıca not ediyorum. Gece yarısı oldu, yorgunum ve hala bir özet yazıp telgrafı göndermem gerekiyor, ama bir an arabada oturup Doku'nun bana anlattıklarını düşünüyorum. Çeçenistan'a daha fazla silah gidiyor, bu da dünyada daha fazla dul ve yetim anlamına geliyor. Zaten her tarafta, her amaç için yeterince dul ve yetim var.

Arabayı çalıştırıyorum ve Doku'nun birkaç dakika önce yürüdüğü yöne, Boğaz'a doğru sürüyorum. Tam deniz kenarındaki kesişen yola ulaştığımda, siyah bir BMW kükreyerek yanımdan geçiyor. Doku'nun gece kulübü yönünde ilerliyor. O anda, bir şeylerin olmak üzere olduğunu anlıyorum. Doku'yla ilgili bir şey.

Uzaklardan bir ses çığlık atıyor. Bir kadın sesi.

Doku'nun yardımına koşma isteğiyle uzak durma, görünmeme ihtiyacı arasında kalarak donup kalıyorum. Köşeyi dönüyorum. İki blok ileride, gece kulübünün önündeki caddede bir kalabalık toplanmış. Daha fazla insan çığlık atıyor. Kalabalığı tarayarak yavaşça kulübe doğru sürüyorum. Ben sadece ne olduğunu görmek isteyen meraklı bir lastikçiyim. Az önce hızla geçen BMW görünürde yok. Vuruş hızlıydı ve gittiler. İki adam cep telefonlarına bağırıyor, yardım çağırmaya çalışırken çılgınca el kol hareketleri yapıyorlar. Yanlarından geçerken birkaç kişi dönüp arabama bakıyor, belki de daha fazla kan dökmek için burada olduğumdan endişeleniyorlar ama direksiyonun arkasında gördükleri tek şey siyah başörtülü bir kadın ve tekrar başka tarafa bakıyorlar. Bunu yapmamalıydım. Kendimi tüm bu gözlere maruz bırakmamalıyım ama Doku'nun hayatta olup olmadığını bilmem gerekiyor.

O değil.

Kaldırımda sırtüstü yatıyor, bacakları iki yana açılmış, siyah bir kan nehri kaldırım boyunca akıyor. Kalabalık yüzünü görmemi engelliyor ama o olduğunu biliyorum çünkü bileğindeki sahte Rolex saati görüyorum. Hayattaki diğer pek çok şey gibi sahte olduğunu bildiği halde o saatle gurur duyuyordu. Hepimiz olmadığımız bir şeymişiz gibi davranıyoruz ve bazılarımız bu konuda diğerlerinden daha iyi.

Ölüm kanıtına ihtiyacım yok; kaldırımdaki kan miktarı bana Doku'nun yaralarının ölümcül olduğunu söylüyor. Arabayı sürmeye devam ediyorum, ki en başta yapmam gereken de buydu. Geçtim, devam ediyorum.

Eğer bana bir şey olursa, kız kardeşim Asma ve yeğenime göz kulak olmanı istiyorum.

Kız kardeşi.

Hedef Doku'ysa, sıradaki kız kardeşi olabilir. Bir şey bildiği için değil, ölümü tüm potansiyel muhbirlere acı çekecek tek kişinin siz olmadığınıza dair güçlü bir uyarı olacağı için.

Asma'nın evi İstanbul'un en yoksul mahallelerinden biri olan Gazi Mahallesi'nde ve arabayla otuz dakika uzaklıkta. Onunla hiç tanışmadım ve o da beni tanımıyor - en azından Doku'nun söylediği bu. Şimdi, sonsuza dek tıkanan İstanbul trafiğinde ilerlerken, ne söyleyeceğimi ve ne kadarını açıklayacağımı tartışıyorum. Onunla yüz yüze görüşmek bir hata, biliyorum, ama başka düzenlemeler yapacak zaman yok. Asma'yı ve küçük kızını binadan ve şehirden çıkaracağım, s o n r a da ne yapacağımı düşüneceğim. Gavin bunun için başımı yiyecek ve belki ana gemimiz de benden payını isteyecek ama hâlâ kafamın içinde Doku'nun sesini duyabiliyorum. *Söz ver bana.*

Biliyordu. Bir şekilde öleceğini biliyordu.

Çıkarın onları. Çıkarın onları.

İngilizcesi ya da Türkçesi ne kadar iyi bilmiyorum. Kardeşinin öldüğünü, kaçması gerektiğini anlatabilecek miyim? Polisi arayıp isim vermeden kadının tehlikede olduğunu söylemeyi düşünüyorum ama bu cevaplayamayacağım sorulara yol açacak. Muhtemelen beni görmezden gelecekler.

Bunu kendim yapmak zorundayım. Ona söz verdim.

Ateş kırmızısı parıltıyı fark ettiğimde hâlâ üç blok ötedeydim. *Hayır, bu olamaz. Lütfen, başka bir bina olsun.*

Sonra köşeyi dönüp onun sokağına girdim ve durdum. Apartmanı alevler içinde kalmış, alevler gökyüzünü pençeliyor. Doku bana Asma'nın altıncı katta, hiç çalışmayan bir asansörü olan bir binada yaşadığını söyledi, onu yiyecekleriyle birlikte altı kat çıkmak zorunda bırakan bir binada. Yukarı bakıyorum, katları sayıyorum ve altıncı kattaki hiç kimsenin o yangından sağ çıkamayacağını anlıyorum.

Eğer başladığında hayatta olsalardı.

Bir polis bana ç e k i l m e m için bağırıyor. Türkçe sesleniyorum: "Ne oldu? İnsanlar ne oldu, kurtarıldılar mı?"

Başını sallayıp bana el s a l l ı y o r. Siren seslerini d u y u y o r u m, itfaiye araçları bir fark yaratamayacak kadar geç geliyor. Tıpkı benim geç kaldığım gibi.

Polis bana devam etmemi emretti. Başka şansım yok, bu yüzden devam ediyorum, geçip gidiyorum. Bir kez daha, ölüleri arkamda bırakmak zorundayım.

BÖLÜM 13

"Şüphelendiğin gibi." Gavin bana balistik raporunu uzattı. Doku'nun öldürülmesinin üzerinden iki gün geçti ve bu rapor Türk istihbaratından ancak şimdi sızdı. Doku'nun vücudundan çıkarılan iki merminin ayrıntılarına odaklanıyorum. Her ikisi de standart AK-47 mermisi gibi görünüyor ve adli tabibin raporuna göre her iki mermi de ölümcül olabilirdi. Olay yerinde kovan bulunmadı, çünkü hiçbiri bu silahtan çıkmadı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

"Hiç silah sesi duymadın mı?" Gavin soruyor. "Hayır."

"Emin misin?"

"Arabanın hızla geçtiğini gördüm ve sonra çığlık sesleri duydum ama silah sesi yoktu. Bunlar standart bir AK-47'den ateşlenmiş olsaydı, herkesin duyabileceği kadar yüksek olurdu." Rapordan başımı kaldırıyorum. "Groza kullanmışlar. Bu da katilin ona nefes alamayacak kadar yakın olduğu anlamına geliyor."

"Kahretsin." Gavin sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini ovuşturdu. Ben masasının önünde duruyorum. Dışarıda İstanbul trafiği her zamanki gibi kaotik, ama bu ofisin içinde özel bir balonun içindeyiz, sadece ikimiz, sessizce bir krizle uğraşıyoruz. Groza açık pazarda bulabileceğiniz bir silah değil. Tula Silah Fabrikası'ndaki Özel Tasarım Bürosu tarafından geliştirilen bu silah, 7.62x39 fişek yatağına sahip çift namlulu derringer tipi bir tabancadır ve gürültüsüz, alevsiz bir atış yapar. Sessizce öldürür, bu da onu bir suikast aracı olarak kullanım amacı için mükemmel kılar ve özellikle Rus Özel Kuvvetleri için geliştirilmiştir. Groza'nın ölümcül sonuçlarını ilk kez görmüyoruz; sadece geçen yıl İstanbul'da iki Çeçen öldürüldü, her ikisinin de Ruslar tarafından öldürüldüğü tahmin ediliyor.

"Bizi orada takip etmediler," diyorum.

"Buluşma noktasında kimsenin olmadığından emin misin? Sizi oradan takip eden?"

"Hayır, Gavin. Tetikçi çoktan gece kulübüne gitmiş ve onu bekliyor olmalı. İçki, onun zayıf noktasıydı. Ve o kulüp. O lanet kulüpten uzak duramazdı. Er ya da geç onlardan birinin kurşunlarına hedef olacaktı."

"Peki ya gördüğün araba?"

"Katilin kaçış aracı olmalı. Muhtemelen kulübün dışında konuşlanmış, Doku'nun ortaya çıkmasını bekliyordu. Onu gördü, öldürmek için harekete geçti ve şoföre gelip onu alması için işaret verdi. Kalabalıktan herhangi biri Doku'nun yerde kanlar içinde yattığını fark ettiğinde, öldürme timi bir blok ötede olurdu."

"Sizi orada, olay yerinde gören oldu mu?"

"Kesinlikle hayır. Geçip gittim ve sürmeye devam ettim," diyorum, o geceye dair hafızamı yoklarken bile çünkü *kesinlikle* tehlikeli bir kelime. Şüpheye ya da görmek istemediğimiz gerçeklere yer bırakmaz. Doku'yu aldığım sokağı düşünüyorum. Arabama binerken onu izleyen biri var mıydı? Biz uzaklaşırken bizi takip etmek için yakınlarda bekleyen başka bir araba olabilir miydi, ben arka sokakların labirentinde dolanırken görünmeden bizimle kalmayı başaran bir araba?

Hayır, bunun olmasına izin verecek kadar dikkatsiz değilim. Bunun benim hatam olmadığına eminim. Ama bir şekilde sorumlu benmişim gibi geliyor çünkü olay tanıştığımız gece oldu ve onu bıraktığım yerden sadece birkaç blok ötede öldürüldü. Kulübe gitmek için ısrar ettiğinde yeterince yüksek sesle itiraz etmediğim için oldu. Hayır demeliydim. Onu başka bir yere bırakmalıydım ama geriye dönüp baktığımda Doku'nun kendi seçimlerini yapan bir adam olduğu ve benim onun davranışlarını değiştirecek gücüm olmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Bizimki hassas bir danstı, ikimiz de diğerinden bir şeyler bekliyorduk. Bizi bir araya getiren dostluk değil, karşılıklı fırsatçılıktı.

Yine de ölümüne gerçekten üzülüyorum, çünkü kötü bir adam değildi, sadece zayıf biriydi. Şimdi Çeçen direnişinin Türk kanadında sağlam bir kaynağımız kalmadı ve kalanlar da Ruslar tarafından teker teker ortadan kaldırılıyor.

Gavin'e "Londra'ya gitmeden önce telgrafı yazacağım," dedim.

"Ana gemi bu haberi pek iyi karşılamayacak ama bunu tatlıya bağlayabileceğimiz bir yol göremiyorum. Bu bir hata gibi görünüyor Maggie."

Gerçekte söylediği şey, bu bir hata ve benim, hepsi benim. İstanbul'daki en kıdemli subay olmasına rağmen kendini tüm sorumluluktan muaf tutuyor ve kıçını kurtarmak istediği için onu suçlayamam. Ödemesi gereken faturaları ve üniversiteye göndermesi gereken çocukları var ve hiçbir şeyin emekli maaşını mahvetmesine izin veremez.

Masama döndüğümde kendimi filikadan atılmış gibi hissediyorum. Tamam o zaman. En azından telgrafı yazmama izin veriyor, böylece onu mümkün olan en iyi şekilde eğebilirim. İstanbul'da yaşayan her Çeçen savaşçının üzerinde suikast ihtimali var. Doku'yu Ruslar öldürdü; bu tamamen onunla onlar arasındaydı.

Ancak Doku da bizim değerimizdi ve onun kaybına üzülüyorum. Asma ve kızının kaybı için de yas tutuyorum. Onlar tüm bu olayların gerçek masumlarıydı, sadece ikincil hasar, sürekli çatışmanın çalkantısı içinde kayboldular.

*

Ertesi sabah Londra'ya uçarken Asma ve küçük kızını düşünüyorum. İstanbul morgunda yatan kömürleşmiş bedenlerinin fotoğrafı hafızama kazındı, tıpkı diğer kurbanların, diğer çocukların beni her zaman rahatsız edecek diğer görüntüleri gibi. Düşmanla savaşmak için düşmanın yaptıklarını bilmeniz gerekir ve bu bilgi beni yıprattı, dünyaya bakışımı kirletti. Türk Hava Yolları kabininde etrafıma bakıyorum ve şarap yudumlayan yol arkadaşlarımı görmek yerine Lockerbie'deki parçalanmış bedenleri düşünüyorum. Taksiyle Danny'nin dairesine giderken Londra sokaklarına bakıyorum ve Grozni'deki bomba kraterlerini hayal ediyorum.

Eskiden her şeyi kapatabiliyordum ama kabuslar beni yakalamaya başladı.

Binasına vardığımda Danny hala klinikte çalışıyordu, ben de güvenlik tuş takımındaki kodu girip içeri girdim. Bu daireye yeni taşınmış ve granit tezgahlı pırıl pırıl yeni mutfağına hayran kalıyorum. Oturma odasının pencereleri binanın özel bahçesine bakıyor ve ev hala taze boya kokuyor. *Danny* tarzı bir yer gibi hissettirmiyor; kesinlikle, ilk dairesine hiç benzemiyor.

Brixton, barların ve köri evlerinin bulunduğu canlı bir sokakta, Knightsbridge'deki bu seçkin bölgeden çok farklı. Çerçeveli fotoğrafların sergilendiği oturma odasına doğru yürüyorum. Bir tanesi Danny ve benim Barselona'da çekilmiş, birbirine aşık mutlu bir çift turist fotoğrafı. Diğer fotoğraf ise üç yıl önce felç geçirerek vefat eden rahmetli annesine ait. Julia Gallagher'ı iyi tanımıyordum ama kısa tanışıklığımız sırasında oğlu için doğru kadının ben olduğuma karar vermişti. "Hakkında konuştuğu tek kişi sensin," dedi bana, "bence onu mutlu edecek tek kişi sensin." Bu şekilde, birlikteliğimize onay verdi ama bunun yalanlar üzerine kurulu olduğunu bilmiyordu.

Ona kendimle ilgili anlattığım neredeyse hiçbir şeyin doğru olmadığını bilseydi ne derdi diye düşünmekten nefret ediyorum.

Mermer ışıltılı bir banyoda banyo malzemelerimi yerleştiriyorum ve duş almak için kıyafetlerimi çıkarıyorum. Aynada kendime bir göz atıyorum ve uçuşumdan sonra ne kadar yorgun ve bitkin göründüğümden rahatsız oluyorum. Zamanın geçişini durdurmak mümkün değil ve bunu derinleşen kaz ayaklarında, kaşlarımın arasındaki kırışıklıkta ve şakaklarımdaki kırçıllarda görüyorum. Yirmi beş yaşındayken, yüzümün bu haline asla bakmak zorunda kalmayacağımı sanıyordum. Kırışıklıklar başlamadan önce ölmek gibi romantik hayallerim vardı ama işte buradayım ve kırk iki yaşımın her zerresine benziyorum. Zor yaşamak erken ölmek anlamına gelmiyor; bazen sadece o zor yılların yüzünüzde son bulması anlamına geliyor.

Belki de değişiklik için doğru zamandır. Teşkilat'tan istifa edip Danny'nin dünyasına kayabilirim. Doku'nun öldürülmesi beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sarstı, çünkü muhtemelen konuştuğu son kişi bendim ve en sevdiği gece kulübünden sadece birkaç adım ötede öldüğünü düşünüyorum. Bu savaşa sadece çevresel olarak dahil olmuş olabilirim ama yine de savaşanlardan biriyim.

"Maggie? Burada mısın?" Ben Danny.

Üzerime bir havlu bile alma zahmetine katlanmıyorum, bunun yerine banyodan çırılçıplak çıkıyorum. Gülerek beni kendine doğru çekiyor ve sevinçle ayaklarımdan kaldırıyor. En son birbirimizin kollarında olduğumuzdan bu yana dört ay geçti, ama sanki hiç zaman geçmemiş gibi görünüyor, vücutlarımız birbirine o kadar iyi uyuyor ki, birbirine kenetlenmiş yapboz parçaları gibi. Birbirimize sadık kalacağımıza dair hiç söz vermedik ama tanıştığımızdan bu yana geçen yıllar boyunca başka hiç kimse tarafından baştan çıkarılmadım. Dört aylık açlıktan sonra, onu yemeye hazırım.

"Beni özledin mi?" diye fısıldıyor.

"Hiçbir fikrin yok."

"Oh, evet biliyorum."

Biz öpüşerek yatak odasına girerken o da kendi kıyafetlerini çıkarıyor. Şehvet seli içinde gömleğinin yere düşüşünü izliyorum, yatağa doğru tökezlerken pantolonunu tekmeleyişini izliyorum. Saçları artık kırlaşmış ama o hâlâ Bangkok'ta tanıştığım Danny, hayata ve bana olan açlığını hiç kaybetmemiş aynı adam. Yatağına düştüğümüzde, o kadar tahrik olmuştum ki, ilk birkaç hamlesi beni uçurumdan aşağı savurdu.

Bir çığlıkla yeryüzüne geri yuvarlanıyorum. Kalbimin yavaşladığını, nefeslerimin derinleştiğini hissediyorum. *Tatlı Danny, seni nasıl da özledim.*

Birbirimize sarılıyoruz ve akşam trafiğinin uzaktan gelen gürültüsünü dinlerken gölgelerin büyümesini izliyoruz. İstanbul'a dönmek zorunda kalmadan önce birlikte kaç gün ve gecemiz olduğunu sayıyorum ve sevincim azalıyor. Her kavuşma sevinç ve hüzün arasında bir tahterevalli gibidir, çünkü her zaman geçicidir. Bu sefer hüzün çok daha derin. Bu sefer ayrılmak istemiyorum.

"Ben de seni önce yemeğe çıkarmayı planlıyordum," diyor. "Seni yatağa doğru romantik bir şekilde ikna etmeyi. Sonra sen karşı konulmaz görünerek ortaya çıktın ve tüm planlarımı mahvettin. Utanmaz sürtük."

"Tahmin edilebilir olmak istemem."

"Milyon yıl geçse de olmaz." Bir duraklama. Sonra, daha yumuşak: "Seni özledim, Maggie. Bunu yapmayı ne zaman bırakacağız?"

"Sevişmek mi?"

"Hayır. Bu ileri geri saçmalığı. Ben burada, sen İstanbul'da ya da bir sonraki çalışacağın yerde. Neden seninle olmak her zaman lanet Heathrow'da bir yolculuk gerektiriyor?"

"Benim işim-"

"Londra'da iş var."

"Amerikalılar için bir sürü bürokrasi var."

"Evlenirsek bu sorun olmaz."

Hala düşüyorum. Daha önce evlilik konusunu hiç açmamıştık. Geçtiğimiz altı yıl boyunca, kalıcı bir şey düşünmeden, bir sonraki tatilimizin, birlikte bir sonraki maceramızın ötesinde hiçbir şey düşünmeden hayatlarımızı hokkabazlık yaparak geçirdik. "Danny Gallagher, bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

Gülüyor. "Kendime özgü sakarlığımla, evet, öyleyim. Benden duymak istediğin bir şey olmadığını biliyorum ama bunu söylemek zorundaydım."

"Neden?"

"Çünkü gitmenden nefret ediyorum. Sabahları senin yanında uyanamamaktan nefret ediyorum. Ve hayatımızın geri kalanının böyle geçeceği düşüncesinden nefret ediyorum."

O kadar şaşkınım ki hiçbir şey söylemiyorum. Acı veren uzun bir sessizlikten sonra yatağın kenarına oturuyor, sanki onu incittiğim, hiç fark etmediğim yollardan kendini korumak istercesine sırtı bana dönük. Ona dokunmak için uzandım ve temasımla kasları gerildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Senin için bu kadar zor olduğunu bilmiyordum." "Ama senin için değil mi?" Bana bakıyor. "Gitmemiz seni rahatsız etmiyor mu?

Birbirimizi aylarca görmeden? Diğer çiftlerin sahip olduğu şeylere sahip olmadığımızı mı? Birlikte bir ev, *düzgün* bir ev, bir kedi. Belki bir çocuğumuz bile olur."

"Oh, Danny."

"Hayır, sorun değil. İstediğinin bu olmadığını biliyorum." "Ben öyle bir şey demedim."

"Gerek yok. Anlıyorum." Ayağa kalkıyor ve giyinmeye başlıyor. Derinleşen kasvet içinde beyaz gömleği bir hayalet gibi dalgalanıyor. "İşini seviyorsun. Seni aşağı çekecek bir çapa olmamasını seviyorsun. Ama Maggie, ben bir çapa *istiyorum.* Annem ve babamın yaptığı gibi hayatımı başka birine bağlamak istiyorum. Keşke onları birlikte görseydin, çünkü neden bahsettiğimi anlardın. Hiçbir zaman zengin olmadılar, hep borç içindeydiler ama birbirlerine sahiptiler." Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitiriyor ve yatağa oturuyor, yenilgi omuzlarını çökertiyor. "Buna devam edemem Maggie. İşler artık böyle."

Sokaktan gelen kahkaha sesi, acı veren sessizlikte sarsıcı ve müstehcen bir ses olarak süzülüyor.

"Aradığın kişinin ben olduğuma emin misin Danny?" diye sordum. "Evet."

"Ama beni pek tanımıyorsun. Birbirimizi yılda sadece birkaç kez görüyoruz." "O zaman birlikte yaşayalım, böylece birbirimizi tanırız. Taşınabilirsiniz.

Burada. Ya da İstanbul'a taşınabilirim."

"Galen'deki işini bırakacak mısın?"

"Her yerde doktor olabilirim. Bedenler bedenlerdir."

"Benim için tüm bunlardan vazgeçer misin? Maaş çekinden, bu daireden?" "Maggie, eskiden mültecileri tedavi ettiğim bir çadırda yaşıyordum ve

Mutluyum. Bu daire benim değil zaten. Galen'e ait. Ben olsam

Bunu özleyeceğim ve her burun çekişlerine atlamamı bekleyen kendini beğenmiş ukalaları kesinlikle özlemeyeceğim. Birlikte olabilmemiz için yapmam gereken b u y s a , seve seve işimden ayrılabilirim."

Sesinde acı duyuyorum. O işinden bıkmış, tıpkı benim kendi işimden bıktığım gibi. Ne güzel bir çiftiz, ikimiz de kendimizi kapattığımız kutulardan kaçmak için can atıyoruz. Onun karısı olarak bu daireye yerleşmenin, birlikte yaşamak zorunda kaldığım irili u f a k l ı tüm aldatmacalardan vazgeçmenin ve bir kez olsun tam olarak iddia ettiğim kişi olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum: Danny Gallagher'ın karısı. Kendimi British Museum'da gönlümce dolaşırken ya da Thames Nehri kıyısında beni kimin takip ettiğinden endişe etmeden gezinirken hayal ediyorum.

İç çekiyor. "Çılgınca bir fikirdi. Seni arabaya bindirmemeliydim-"

"Evet," diyorum.

Dönüp bana bakıyor. "Ne?"

"Londra'ya taşınacağım ve bunu yapalım. Evlenelim."

Ve bir anda karar verildi. Anlık bir karar gibi görünüyor ama öyle değil, gerçekten değil. Pek çok şeyin doruk noktası. Doku'nun suikastı. Aynada kendi yorgun yüzümü görmem. Dünyanın büyük şemasında işimin çok az fark yarattığının üzücü kabulü. Savaşlar yine olacak, imparatorluklar yine yıkılacak ve kaynaklarımdan topladığım tüm bilgi kırıntıları, yazdığım tüm o kablolar, Doku'nun cesedi gibi onları ç i ğ n e y i p gübreye dönüştüren bir hükümet makinesine akacak. Ama geliştirmek için eğitildiğim sahte dostlukların aksine, Danny gerçek. Paylaştıklarımız gerçek.

"Ciddi misin?" diye sorar.

"Gerçekten mi?" "Evet. Evet, evet, evet!"

Uzun ve boğucu bir sarılmayla kollarını bana doluyor. Gözyaşlarını yanağımda hissediyorum ve şimdi ben de ağlıyorum, mutluluktan ağlıyorum. Uzun, çok uzun zamandır yapmadığım bir şey.

Burası ait olduğum yer. Danny'ye.

*

Bir hafta sonra İstanbul'a dönmek üzere uçağa bindiğimde, istifa mektubunu kafamda çoktan oluşturmuştum. İstifa etmek sadece merkeze bir mektup göndermek kadar basit değil. Bilgilendirmeler ve son üç yılda İstanbul'da geliştirdiğim tüm varlıkların devri söz konusu olacak. Geçen ay Teşkilat'taki yirmi birinci yıldönümümdü, dolayısıyla elli beş yaşıma geldiğimde emekliliğe hak kazanacağım. Bu, istifa etmek için mantıklı bir zaman; pek çok kamu çalışanının hayatının bir sonraki aşamasına geçmeyi tercih ettiği bir nokta. Yeni hayatım Londra'da bir doktor eşi olarak geçecek.

Havaalanından Taksim'deki evime gitmek üzere taksiye binerken zihnimde İstanbul'a şimdiden veda ediyorum. Daha önce başka şehirlere, başka görevlere veda etmiştim ama bu veda özellikle acı tatlı çünkü İstanbul'u seviyorum: enerjisini, tarihini, insanlarını ve nezaketlerini. Ama onu daha iyi bir şey için, Danny için terk ediyorum ve tatlılık da burada ortaya çıkıyor. Tatilde onu buraya getireceğime dair kendime söz veriyorum. Onu İstiklal Caddesi'ndeki favori köftecime götüreceğim, tatlı rakı kadehlerini yudumlatacağım ve tuzlu *iskander, pide* ve yumuşak kuzu şişleri tadarken yüzünü izleyeceğim.

Taksi beni binamın önünde indirdiğinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Sokağın karşısındaki kahve barı karanlık ve meraklı komşu kadın görünürde yok. Şehir dışında geçirdiğim bir hafta onun da programını değiştirdi ve ilk kez yaşlı kadının gözlerini sırtımda hissetmeden kendimi binaya bırakabiliyorum. Merdivenler karanlık ve birinci katın düğmesine basıyorum, merdivenler ancak ikinci kata çıkmama yetecek kadar aydınlanıyor. Tam anahtarı kapıma sokarken, merdiven zamanlayıcısı ışığı kapatıyor ve karanlıkta kalıyorum. Bu elektrik tasarrufu saçmalığının canı cehenneme; özünde ben bir Amerikan elektrik domuzuyum. Bavulumu dairenin içine taşıyorum, duvar düğmesini arıyorum ve donup kalıyorum.

Doğru olmayan bir şeyler var.

O kadar karanlık ki mobilyalarımın siluetlerini bile seçemiyorum ama bir şekilde, zifiri karanlıkta bile yalnız olmadığımı hissediyorum. Tanıdık olmayan bir şampuanın kokusunu alıyorum, verilen nefesin belli belirsiz tıslamasını duyuyorum. Dairemde başka biri daha var. Çılgınca karanlığı tarıyorum ama kimseyi göremiyorum. Sadece kokularını alabiliyorum. Onları duyabiliyorum.

"Telaşa gerek yok Maggie," diyor tanıdık bir ses. "Bu sadece bize."

"*Gavin?* Burada ne halt ediyorsun?"

"Seninle konuşurken görülemeyiz."

Biz mi? Sonunda duvardaki düğmeyi bulup açıyorum ve Gavin'in koltuğumda oturduğunu görüyorum. Kitaplığın yanında duran sarışın kadının aksine sert ve rahatsız görünüyor. Genç, yirmili yaşlarının sonunda, siyah balıkçı yakasına karşı gümüş gibi görünen platin saçları var. Bu kadını daha önce hiç görmedim ve bu onu ilk görüşüm olmasına rağmen, dairemde davetsiz durduğu için şimdiden ondan hoşlanmıyorum. Bana bakış şeklinden hoşlanmıyorum, sanki kesilip biçilecek bir numuneymişim gibi.

Gavin'e döndüm. "*O* kim lan?"

"Maggie, bunun beklenmedik olduğunu biliyorum. Başına bu şekilde geldiği için üzgünüm ama izlenip izlenmediğini bilmiyoruz."

"Evime zorla girdin. Ödümü kopardın."

"Bu gerekliydi," diyor kadın. "Burada olduğumu kimse bilmemeli." Sakince bana yaklaşıyor. Benden en az on yaş daha genç ama duruma hâkim birinin sessiz güveniyle hareket ediyor ve bu beni rahatsız ediyor. Kontrolün bende olmadığı anlamına geliyor.

"Tekrar soruyorum. Sen kimsin?" Ben

soruyorum. "Diana Ward."

"Gerçek isim mi? Yoksa bir kılıf mı?"

"Bunun gerçekten bir önemi yok. Bu benimle ilgili değil.

Seninle ilgili." Gavin'e baktım. "Neden bahsettiğini biliyor

musun?"

İç çekiyor. "Maalesef, evet."

"Bana Danny Gallagher'dan bahset," diyor Diana.

Konunun aniden değişmesi kafamın tekrar ona dönmesine neden oluyor. "Ne?"

"Danny Gallagher. Londra'da düzenli olarak ziyaret ettiğin adam. Son altı yılda defalarca buluştuğun adam. Barselona, Roma, Paris, diğer yerlerin yanı sıra."

"HQS Danny hakkında her şeyi biliyor. Onunla ilk görüşmeye başladığımda onları bilgilendirdim." Romantik bir ilişkiye girdiğimizde bizden beklenen de budur. Bal tuzakları her yerdedir ve yanlış kişiye aşık olmak varlıkları ve operasyonları tehlikeye atabilir. "Onunla görüşmeme hiçbir itirazları olmadı. Ben de kendi geçmişimi araştırdım. O söylediği kişi."

"Evet, Leicester'da doğdu, bir bar işletmecisi olan Frank Gallagher ve şimdi ikisi de vefat etmiş olan eşi Julia'nın tek çocuğuydu. Beş yıl boyunca Crisis International'da tıp doktoru olarak çalıştı, şimdi Londra'da çalışıyor. Görünüşte tamamen masum görünüyor, bu yüzden Dr. Gallagher başlangıçta HQS'de hiçbir kırmızı bayrak uyandırmadı."

"Peki neden şimdi onu soruyorsun?"

"Çünkü adamınız Doku öldü, muhtemelen bir Rus suikastı." "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Siz onun dava memuruydunuz. Öldürüldüğünde yüz metre yakınındaydınız. Bu da zayıf halkanın *sen* olup olmadığını merak etmemize neden oldu. Bu yüzden HQS benden sana ve kimlerle ilişki kurduğuna daha yakından bakmamı istedi."

"Bir dakika. *Beni* Ruslar için çalışmakla mı suçluyorsun?"

"Sen değilsin tabii ki. Ama belki sana yakın biri."

"Danny?" Gülüyorum. "Oh, gerçekten Sibirya'ya gitmişsin. Danny'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Gözlerimin içine bakıyor. "Öyle mi?"

BÖLÜM 14

Bir an için -sadece bir an için- bu iki kelime beni sarsıyor. Sonra sevmeye başladığım adamı, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığım adamı düşünüyorum ve ayaklarımın altındaki zemin bir kez daha kendini gösteriyor ve kaya gibi sağlamlaşıyor. "Adının Danny Gallagher *olduğunu*, Leicester'da bana bahsettiği aileden doğduğunu doğruladığınızı söylediniz. Burada neyi kaçırıyorum?"

"Yaptığı iş bu."

"O bir tıp doktoru. Bunu ben de doğruladım. Onu iş başında, bir hastayı tedavi ederken gördüm. Hatta hayatını kurtarırken."

"Evet, hastaları hakkında konuşalım."

Sesinin uğursuz tonunu duyuyorum. Burası benim için her şeyin parçalanacağı yer. İşte burası gerçeğin gizlendiği, gözümün önünde olmadığı yer.

Bir dizüstü bilgisayarı sehpamın üzerine koyuyor ve ekrandaki fotoğrafı göstermek için çeviriyor. Danny'nin siyah kravat takmış ve aynı derecede iyi giyimli bir grup insanla birlikte durduğu bir görüntü. Yanında, parlak kırmızı bir elbise giymiş, koyu renk gözlü bir güzel var. Danny'ye gülümsemektedir. Diğer yanında ellili yaşlarda iki adam vardır ve her ikisi de şampanya kadehleri tutmaktadır. Kimse kameraya bakmıyor, bu da bana bunun samimi bir çekim olduğunu, öznelerin fotoğraflarının çekildiğinden habersiz olduklarını söylüyor.

"Bu yedi ay önce çekildi," diyor Diana. "Lozan'da özel bir resepsiyonda. Bu Dr. Gallagher, değil mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, boğazım o kadar kuru ki yutkunamıyorum bile. "Kim bu insanlar?" Diye soruyorum ama asıl bilmek istediğim, *o kadının kim olduğu?* "Sağdaki uzun boylu adam Phillip Hardwicke, elli iki yaşında, İngiliz. Siyah saçlı kadın metresi, Silvia Moretti, yirmi yaşında-

Altı. İtalyan."

Yani başka bir adamla birlikte, Danny ile değil. Tanrıya şükür, Danny ile değil. Bu bilgi beni o kadar rahatlattı ki, hemen etkisini hissetmedim.

Diana'nın bir sonraki söyleyeceği şey.

"Ve iri yapılı adam Simon Potoyev. Sanırım bu isme aşinasınız."

Diana'ya baktım. "Potoyev?"

"Yaklaşık iki milyar dolar değerinde, ancak o kadar çok parayı yabancı banka hesaplarında saklamış ki, ne kadar parası olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok." Bana bunları neden anlattığı çok mantıklı gelmeye başladı. Bu Doku'yu Ruslar öldürdü ve yedi ay önce Danny, bir Rus oligarkla şampanya yudumluyordu. Bir bağlantı olmadığından eminim ama neye benzediğini biliyorum.

"Dr. Gallagher İstanbul'daki işiniz hakkında ne biliyor?" "Ona Europa için ithalat analisti olarak çalıştığımı söyledim."

"İşinizin gerçek mahiyetini biliyor mu?" "Hayır."

"Varlığınız hakkında hiç konuştunuz mu? Doku'dan ismen bahsettin mi?" "*Hayır.* Ben lanet olası bir cahil değilim."

"Ama işte erkek arkadaşın, bir Rus oligarkla takılıyor. Sana *bundan* hiç bahsetti mi?"

"İş için İsviçre'ye gittiğinden bahsetti. Bazen hastaları seyahat ederken onlara eşlik etmesi istenir."

"Hastaları hakkında size ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Ağzı sıkıdır. Çalıştığı klinik hasta gizliliği konusunda çok katı."

"Bu Galen Medical Concierge grubu olabilir."

"Evet. Paranız varsa, Londra'daki en iyi tıbbi bakıma 24 saat erişim satın alabilirsiniz. Biraz daha fazla ücret karşılığında, dünyanın herhangi bir yerinde, yurt dışında size eşlik edecek doktorlar sağlayacaklar."

"İyi bir işe benziyor."

"Müşterileri en iyisini talep ediyor ve bunun için para ödüyorlar."

"Bu durumda, müşteriler gerçekten *doktor* için mi para ödüyor?" Gavin'e bakıyorum, sonra tekrar Diana'ya. "Ne ima ediyorsun?"

"Belki de Bangkok'ta Dr. Gallagher'la ilk karşılaşmanız bir kaza değil, bir aldatmacaydı ve sizi de içine çekti. Belki de ödül sensindir."

Şimdiye kadar ayaklarımın üzerinde durarak dinleyebildim. Şimdi bacaklarım, altımda eriyen iki mum gibi titriyor ve kanepeye çöküyorum. Eğer Danny tarafından gerçekten kandırıldıysam, bu benim

Yargı mı? Başka ne gibi hatalar yaptım? Çılgınca hafızamı Bangkok'ta tanıştığımız o buharlı güne geri sarıyorum. Wang Lang gıda pazarı, oturduğumuz küçük plastik tabureler. Tanışmamızdan bu yana geçen yılları, Londra'daki, İspanya'daki, Portekiz'deki aç çiftleşmelerimizi ileri sarıyorum. En son ziyaretime kadar. Ona hiç düşmanın işine yarayacak bir şey söyledim mi? Elimde tuttuğum varlıklar, dahil olduğum operasyonlar hakkında herhangi bir ipucu vermiş miydim?

Hayır, o kadar dikkatsiz değilim. Danny'yi tanıyorum; kalbini ve Ruh.

Bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. "Danny Gallagher tam olarak göründüğü kişi.

olmak. Rus ajanı değil. O bir doktor, hem de çok iyi bir doktor. Ruslar onu neden işe alsın ki?"

"Kimi kandırabileceği için." "Yani beni."

"Bu, göz önünde bulundurmamız gereken bir olasılıktı."

"Peki neye karar verdin? Ben tehlikede miyim?"

Bir süre beni inceledikten sonra omuz silkiyor. "Bildiğimiz kadarıyla, gizliliğin hala sağlam ve Europa'nın açığa çıktığını gösteren hiçbir şey yok. Eğer bizden biri olduğunu bilselerdi, şimdiye kadar seni öldürmüş olurlardı. Ya da seni dönüştürmeye çalışırlardı."

"İkisini de yapmadılar."

Diana bana bakıyor, yalan söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyor. Belki çoktan dönüştürüldüm. Belki de zaten bir hainim. Gözlerimdeki gerçeği okuyabilmesini umarak bana bakıyorum.

"Gerçekten Moskova için çalıştığımı düşünseydin burada olmazdın," diyorum. "Bana bunların hiçbirini anlatmazdın."

Gavin'e bakıyor, o da neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. Bana tekrar baktığında dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Bu ziyaretin gerçek amacının ortaya çıkmak üzere olduğuna dair bir uyarı.

"Danny Gallagher'la olan ilişkiniz," diyor, "bizim için değerli bir fırsat yaratıyor. Doktor olması onu tam da istihbarata ihtiyacımız olan kişilere yakın bir konuma getiriyor. O adamdan başlayarak." Dizüstü bilgisayardaki fotoğrafı işaret ediyor.

"Potoyev?"

"Hayır. Phillip Hardwicke."

Kaşlarımı çattım. "İngiliz olduğunu söylemiştin."

"O aynı zamanda her Rus oligarkın en iyi arkadaşı. Her yıl yüz milyonlarca sterlinlik paralarını Rusya'dan çıkarmak zorundalar. Hardwicke bu fonları İngiltere'deki varlıklara dönüştürmelerine yardımcı oluyor. Restoranlar, oteller, gökdelenler. Bunların sahibi konsorsiyumlar ya da kulağa saygın gelen İngiliz isimlerine sahip offshore şirketler ama aslında Ruslar tarafından sahipleniliyor ve kontrol ediliyorlar. Hardwicke gibi makineyi yağlayanlar da yüklü bir pay alıp kendi ceplerini dolduruyorlar."

"Londra çamaşırhanesi."

Başını sallıyor. "Yolsuzluk en üst seviyelere kadar uzanıyor, bu yüzden dokunulamıyor. İşin içinde çok fazla para ve çok fazla güçlü isim var. İngiliz yetkililer bunu kapatamaz ya da kapatmazlar ve Hardwicke'i devirmeye çalışanlar ..." Başını sallıyor. "Onlar için iyi sonuçlanmadı."

"Onlara ne oldu?"

Diana dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve yeni bir fotoğraf beliriyor, bu fotoğrafta orta yaşlı, hoş bir yüzü olan ve takım elbise giymiş bir adam var. Bir bankacıya benziyor, ki öyle olduğu ortaya çıktı.

"Frederick Westfield, Bank of London," diyor Gavin. "Diana az önce bana bu davalar hakkında bilgi verdi. Beş ay önce Westfield'in cesedi Saint Albans'ta yanmış Jaguar'ının içinde bulundu. Hem ellerinin hem de ayaklarının kemikleri ölüm öncesi toz haline gelmişti ve ciğerlerinde duman vardı. Otopsiden, işkence gördüğü ancak arabası ateşe verildiğinde hala hayatta olduğu anlaşıldı. Yetkililer ölümün kaza olduğuna karar verdi. Sürpriz, sürpriz."

Diana bir sonraki fotoğrafa tıklıyor, takım elbiseli, seçkin görünümlü bir başka adamın fotoğrafına. "Colin Chapman, HSBC," diyor Gavin. "Ofisinden on kat aşağı düştü, intihar olarak değerlendirildi." Klavyeye bir kez daha dokunuluyor, başka bir fotoğraf, kırklı yaşlarında, ipek eşarbını ustalıkla bağlamış, gülümseyen bir kadın. "Angela McFaul, Hardwicke Organizasyon için çalışan bir muhasebeci. Evinde başından iki kurşunla vurularak öldürülmüş olarak bulundu. Polis buna başarısız bir hırsızlık dedi ama hiçbir şey çalınmamıştı. Bu üç kişinin de ortak bir noktası vardı: Phillip Hardwicke'in mali detayları hakkında içeriden bilgi sahibiydiler. Ve bu detayları İngiliz istihbaratıyla paylaşıyorlardı."

Diana klavyeye tıklar ve son bir görüntü belirir. Hardwicke'in kendisi, bu kez kameraya delici bir bakışla bakıyor. Poz verilmiş bir fotoğraf.

Sadece bir resim olmasına rağmen, sanki o dizüstü bilgisayar ekranından beni görebiliyormuş gibi hissediyorum.

"Karşımızdaki adam bu. Hardwicke bu suikastların her birinin emrini bizzat vermiş olmalı ve kişiliğine dair değerlendirmelerimize göre bunu iş yapmanın bir parçası olarak görüyor olmalı."

"Bana bu değerlendirme hakkında daha fazla bilgi verin."

"Raporun tamamını alacaksınız. Sadece saldırganlık ve narsisizm açısından en yüksek puanları aldığını söyleyelim. Yüksek zekasıyla birleştiğinde, bu onu özellikle tehlikeli yapıyor. Eton'daki okul kayıtları, öğretmenlerini bile korkutan bir acımasızlığı ortaya koyuyor. Bu adam kontrolün kendisinde olması gereken, başkalarına ne pahasına olursa olsun her zaman istediğini elde eden bir adam."

Hardwicke'in fotoğrafına bakmadan duramıyorum. Şimdiye kadar onun emriyle öldürülen üç kişi hakkında bir şeyler duydum. Bilmediğimiz kaç kişi daha var?

"Bütün bunlardan bizim payımız ne?" diye sordum. "İngilizler kendi başlarına halletmeyecekse biz neden halledelim?"

"Çünkü bu aklanan rubleler restoran ve emlaktan daha fazlasını satın alıyor. Para aynı zamanda en kârlı işe de giriyor."

"Kollar," diyorum.

Diana başını sallıyor. İkimiz de savaşın da diğerleri gibi bir iş olduğunu ve her iş gibi sağlıklı ve sürekli bir tedarik zinciri gerektirdiğini biliyoruz.

"Bunun Danny ile ne ilgisi var? O paralı biri değil.
O sadece bir doktor."

"İşte bu noktada bir fırsat görüyoruz. Phillip Hardwicke'in gençliğinden beri var olan bir nöbet bozukluğu olduğunu biliyoruz. Nöbetleri iyi kontrol edilemiyor, bu nedenle Londra'dan her ayrıldığında yanında bir doktorla seyahat ediyor. Dr. Gallagher'ın bu seyahatlerin birçoğunda onunla birlikte olduğunu biliyoruz, yani Hardwicke'e alışılmadık derecede yakın erişimi var. *Sizin* de Dr. Gallagher'a yakın erişiminiz var. Bu umabileceğimiz en iyi durum."

"Danny'yi erişim için *kullanmamı* mı istiyorsun?" Başımı sallıyorum. "Benden çok şey istiyorsun."

"Sana bundan bahsetmemiş olsaydım ne yapmayı planlıyordun?" "Onunla evlenmeyi plan*lıyordum*."

"Sizden bu planları değiştirmenizi istemiyoruz. Sadece gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutmanızı istiyoruz. Phillip Hardwicke ve çevresindeki oligarklar hakkında öğrendiğiniz her türlü bilgiyi bize iletin. Sizden çok şey istemiyoruz. Bu bir ihanet değil. Bu sadece iyi bir Amerikalı olarak üzerinize düşeni yapmaktır."

"Peki ya sana istediğini verdiğimde? O zaman ne olacak?"

"Kocanızla gün batımına doğru gidebilir ve sonsuza dek mutlu yaşayabilirsiniz. Bunu kendine sakladığın sürece hiçbir şeyden haberi olmayacak. Ama *sen* dünyayı daha güvenli bir yer haline getirdiğini bileceksin."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar. Hardwicke'in kimlerle iş yaptığını, paranın nereden geldiğini öğren. Ve eğer yapabilirsen, Galen'in diğer hastalarını da öğren. Muhtemelen aralarında birkaç Rus oligark vardır. Bize isimlerini, tıbbi durumlarını, gelecekte kullanabileceğimiz Aşil topuğuna işaret edebilecek her şeyi verin."

"Kliniğin veri tabanına girmek için Danny'nin yardımına ihtiyacım var."

"Hayır. O bunu bilemez. Kimse bilmemeli. Bu bizim küçük dar çevremizde kalacak."

Gavin'e bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Bu şekilde olmak zorunda."

"Peki ya HQS? Onlar da bu plandan haberdar, değil mi?"

"Sadece birkaçı."

Kaşlarımı çattım. "Ana gemiye güvenmiyor musun?"

Diana ve Gavin karşılıklı bakışırlar. "Yapmamak daha akıllıca olabilir," diyor Diana, "çünkü İngiliz istihbaratını getirmek isteyeceklerdir. Bunu riske atamayız."

"İngilizlere güvenmiyorsun."

"Bir düşün Maggie. İki bankacı ve bir muhasebeci öldü. İngiliz istihbaratından birinin onları ifşa edip etmediğini bilmiyoruz. Bunu sessizce yapmalıyız." Duraksıyor. "Hayatın buna bağlı olabilir."

BÖLÜM 15

Şimdi

Longmorn artık yok. Ben, Declan ve ben şişenin geri kalanını içmeyi başardık ve daha fazla satın alıp alamayacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Bardağımı elime alıyorum ve kalan birkaç damlanın tadını çıkarıyorum. Son oldukları için tatları daha da güzel.

"Tanrım, Maggie," diyor Ben. "Bütün bunları bize neden daha önce anlatmadın?" "Hâlâ gizli bilgi. Bu konuda konuşamam." Boş bardağı yere bırakıyorum ve masaya çarpmasıyla hem Ben hem de Declan irkiliyor. "Bu konuda konuşmak istemedim," diye ekliyorum usulca. İçtiğimiz onca viskiye rağmen gerginiz çünkü küçük köyümüzde bir şeylerin değiştiğini biliyoruz. Kötü bir şey beni eski hayatımdan buraya kadar takip etti, bir şey Sığınağımızı zehirlemekle tehdit ediyor.

"Diana sadakatimi sorgulayarak beni operasyona ikna etti. Bangkok'ta Danny ile tanışmamın bir kaza *olup olmadığını* merak etmemi sağladı. Belki de Ruslar daha sonra beni dönüştürebileceklerini umarak onu beni tuzağa düşürmek için kullandılar. Diana'nın gözünde diğer taraf için çalışıyor *olabilirdim* ve bu tuzağa düşen ilk kişi de ben olmazdım."

Declan ve Ben'in yüzlerinde bana inanıp inanmadıklarına dair ipuçları arıyorum. Yıllar önce, üçümüz Çiftlik'te staj yaparken birbirimize bağlanmıştık ve bazen aylar, hatta yıllar geçmesine rağmen birbirimizi görmediğimiz bu adamları hâlâ en yakın arkadaşlarım olarak görüyorum. Buluştuğumuz zamanlarda, genellikle yabancı bir başkentteki bir barda ya da restoranda, eski günlerden, dünyayı değiştirebileceğimize hala inandığımız günlerden konuşurduk. Konuşmadığımız, konuşamadığımız şey ise çeşitli operasyonlarımızın detaylarıydı. Hayatınızın her zaman kimseyle paylaşamadığınız gizli bir köşesi vardır. İhanet kesinlikle bu sırlardan biri olurdu.

Ben homurdanıyor. "Senin dönüştürülebileceğin fikri bile saçma." Declan'a bakıyor, sonra tekrar bana. "Eğer birbirimize güvenemezsek, kime güvenebiliriz?"

"Bu söylediğin güzel bir şey Ben, ama sen daha iyi biliyorsun. Hepimiz biliyoruz. Birbirimize güvenmemeliyiz. Bunu göze alamayız, işimizde olmaz ve ben kendime bile güvenmiyorum. Ya sahte bir aşk ilişkisinin içine çekilmiş *olsaydım*, bu benim kararlarım hakkında ne söylerdi? Başka hangi hataları yapabilirdim, düşmanı tanıyamayacak kadar kör olduğum için başka hangi hayatları kaybedebilirdim?" Sandalyemden kalkıp boş viski bardağımı lavaboya taşıyorum. Orada durup karanlığı inceliyorum. Görünüşe göre her zaman karanlığı inceliyorum, bazen eve çok yakın olan bir düşman arıyorum. "Bana kendi duygularımı sorgulattı. Bu yüzden Diana Ward'ın ölü ya da diri olması umurumda değil. Yanlış giden her şey onunla başladı."

Declan sakince şöyle diyor: "Görünüşe göre sadece işini yapıyormuş Maggie. İlişkide olduğun adam hakkında seni uyarmış."

"*Aşık*" diyorum.

"Aşık mı?"

"Evet." Dönüp masamda oturan iki adama bakıyorum. Bu bilgiyi onlarla daha önce hiç paylaşmamıştım. Sadece on altı yıl önce Teşkilat'tan ayrıldığımı, Declan bana ulaşıp beni Maine'de onlara katılmaya davet edene kadar, yıllarca vahşi doğada dolaştığımı, kök salacak bir yer aradığımı biliyorlar. Onlar gibi benim de sansürlediğim, hiç paylaşmadığım anılarım var. "Danny Gallagher'ı seviyordum. Ve işte Diana, İstanbul'daki dairemde durmuş, bana onun sadece sevgilim değil, aynı zamanda bir fırsat olduğunu söylüyordu. Bana bir seçim yapmam gerektiğini söylüyordu. Ülkemi mi seçecektim, yoksa düşman için çalışıyor olabilecek bir adamı mı? İşim onu kullanmamı, güvenine ihanet etmemi gerektiriyordu. Her sadık Amerikalının ne yapacağını bileceğini söyledi. Ben de seçtim. Ne kadar acı verici olsa da yapmam gerekeni yaptım."

"Onu terk mi ettin?" Declan soruyor. "Hayır. Onunla evlendim."

Adamlar bana bakıyor, ikisi de sessiz. Onlara bakamadığımı fark ediyorum, bu yüzden pencereye dönüyorum ama bakışlarının sıcak lazer noktaları gibi sırtımı deldiğini hissedebiliyorum. Onlar benim en eski arkadaşlarımdan ikisi ve onlar bile evli olduğumu ya da bir zamanlar yatağını paylaştığım adamın hala

peşimi bırakmıyor. Şu anda bir eşim, hatta sevgilim olmamasının nedeni o, çünkü zihnimde Danny hala benim kocam ve her zaman da öyle kalacak.

"Peki sonra ne oldu?" Declan soruyor.

Ona cevap vermiyorum. Sadece mutfak penceremin ötesindeki karanlığa bakmaya devam ediyorum.

"Maggie?" Declan o kadar sessizce arkama geçti ki yaklaştığını duymadım ve elini omzuma koydu. Fiziksel sevgi gösterilerine yatkın bir adam değil ve dokunuşu beni ürkütüyor. Uzun arkadaşlığımıza rağmen, bu belki de Declan'la kurduğumuz en samimi temas ve Danny'nin dokunuşunun, Danny'nin kucaklayışının anısını geri getiriyor.

Declan beni ittiği için değil, anılar çok acı verici olduğu için irkiliyorum. "Yoruldum. Sakıncası yoksa artık yatmak istiyorum."

"Elbette," diyor Ben ve ayağa kalkıyor. "Sabah seni kontrol ederiz. Hadi Declan. Gidelim."

Onlar kapıdan çıkar çıkmaz sürgüleri sıkıyor ve güvenlik sistemini devreye sokuyorum. Antrede oyalanıyor, arabalarının uzaklaşırken çıkardığı sesi dinliyorum. Evimin tanıdık seslerini duyuyorum: mutfaktaki buzdolabının uğultusu, oturma odamdaki saatin tik takları. *Kale güvende*, diye düşünüyorum.

Her zamanki gibi yalnız, üst kattaki yatak odama çıkıyorum.

Ama aslında yalnız değilim. Danny benimle. O hep benimle.

Flanel gömleğimi çıkarıp dolaba asıyorum, diğer tüm pratik gömleklerimle birlikte orada duruyor. Orada asılı sadece iki elbise var, ikisini de aylardır giymedim. Birine dokunuyorum, minik güllerle işlenmiş keten bir kılıf. Bana bir zamanlar giydiğim başka bir elbiseyi düşündürüyor, dünyanın dört bir yanındaki birçok taşınmam sırasında izini kaybettiğim bir elbise. Bayan Danny Gallagher olduğum gün giydiğim elbiseyi.

BÖLÜM 16

Londra, on yedi yıl önce

Danny ve ben Kasım ayının serin ve berrak bir gününde evlendik. Bebek nefesinden bir çiçek tacı ve küçük gül goncaları baskılı baldır uzunluğunda bir elbise giyiyorum ve elbisemdeki desene uygun kırmızı güllerden oluşan bir buket taşıyorum. İkimiz de küçük bir düğün istedik çünkü Danny şatafat ve törenden rahatsız oluyor ve ben de mümkün olduğunca az dikkat çekmek istiyorum, bu yüzden mekan olarak Essex'teki küçük bir kır hanının arka bahçesini seçtik. Danny'nin sağdıcı üniversiteden arkadaşı Georgie, Afrika köylerinde kuyu açan bir hayır kurumunun lojistik işlerini yürüten şapşal ve son derece sıradan bir adam. CIA için çalıştığımı öğrense muhtemelen dehşete düşecek kadar idealist biri. Baş nedimem Josie, sözde Georgetown'dan üniversite arkadaşım. Gerçekte, resmi olmayan bir kimlikle Teşkilat için çalışıyor ve sırf bu rolü oynamak için uçakla geldi. Gerçek çocukluğum, ailem ve üniversite yıllarım hakkında ayrıntılı bir şekilde bilgilendirildi ve eğer birisi onun geçmişini araştırmak için çaba sarf etseydi, Josie'nin gerçekten bir Georgetown mezunu olduğunu öğrenirdi.

Danny'ye arkadaşlarımın çoğunun dünyanın dört bir yanına dağılmış olduğunu ve katılamayacaklarını söyledim, bu yüzden diğer konuklar onun. Birçoğu Galen Medical Concierge'deki iş arkadaşları ve yabancı dil becerileri Galen'in uluslararası müşteri portföyünü yansıtıyor. Hemşirelerden biri Rusça ve Ukraynaca (Natalia), bir diğeri Arapça (Amina) ve bir diğeri de Fransızca (Helene) bilmektedir. Ayrıca Dr. Leeds ve Chand'ın yanı sıra, birkaç hafta içinde talihsiz bir kaza geçirecek olan ofis müdürü Lottie Mason da hazır bulunuyor. Diana bana ölümcül olmayacağına dair söz verdi, ancak zavallı Lottie'yi bir ay boyunca işinden alıkoyacak kadar ciddi ve ofis personelinde telafi edilmesi gereken ani bir açık bırakacak.

Ben, tabii ki, gönüllü olarak devreye gireceğim.

Buradaki herkesi tanıyorum, onlar da beni tanıyor ya da tanıdıklarını sanıyorlar. Ben Maggie, Danny'nin Bangkok'ta tanıştığı kadın, yıllardır aşık olduğu kadın. Ballade restoranda boğulmakta olan bir adamın boğazını keserek açtığında yanında olan ve ona kanül olarak tükenmez kalemin bir parçasını verecek kadar hızlı düşünen kadın.

Evet, hepsi hikayeye hayret etti.

Düğün partisinin bir parçası olmasalar da, Diana ve Gavin yakınlardadır ve handa kalan Amerikalı turistler gibi davranmaktadırlar. Masalardan birinde yemek yerken neredeyse tanınmaz haldedirler; Diana kahverengi bir peruk takmış, Gavin ise yakışıklı bir sakal bırakmıştır. Sadece bir çift meraklı Amerikalı, hanın arka bahçesindeki düğün gösterisinin tadını çıkarıyor. Phillip Hardwicke'i görmeyi ummaktadırlar ama Hardwicke törene gelmez. Bunun yerine Hardwicke, Hardwicke Organizasyon'a ait restoranlardan birinde düzenlenecek olan düğün yemeğimize bizzat ev sahipliği yapacak ve masraflarını karşılayacaktır. Bu Danny'nin reddetmek istediği son derece abartılı bir hediye, ama ona kabul etmemiz gerektiğini söyledim, çünkü Hardwicke'ten gelen bir hediyeyi geri çevirmek hakaret olurdu.

Ve bu bana sonunda o adamla tanışma şansı verecek.

Restoran La Mer, Knightsbridge'de. Bu akşam halka kapalı ve sadece bizim düğün partimiz için ayrılmış. Saat 19:35'te Danny ve ben -artık Bayan Gallagher- La Mer'e adım attığımızda alkışlar ve şampanya kadehleriyle karşılanıyoruz. Bu gelin yemeği, buradaki hemen herkesin gerçek olduğuna inandığı bir Kabuki oyunu gibi hissettiriyor - ben ve diğer konukları üniversite yıllarımızdan uydurma hikayelerle ustaca eğlendiren sahte nedimem Josie hariç herkes. Ne Danny ne de arkadaşları ve meslektaşları çevrelerine kimi aldıklarının farkında değiller. Şampanyamı yudumluyorum, sahte gülümsememi takınıyorum ve Phillip Hardwicke'in gelişi için kapıyı gözlüyorum.

Saat 7:55'te kapı açıldı ve bu gösterinin sebebi içeri girdi. Hardwicke'in dosyasını okudum ve düzinelerce fotoğrafını inceledim, ancak bunlar beni adamın katıksız cazibesine hazırlamadı. Uzun boylu, bir panter kadar güçlü yapılı ve elli iki yaşında olmasına rağmen hâlâ buğday rengi saçları var ama benim dikkatimi çeken gözleri oldu. Deniz buzu gibi ürpertici bir mavi tonundalar ve elimi tutup bana gülümsediğinde bile o gözlerde sıcaklık göremiyorum.

"Sonunda seninle tanışmak harika Maggie. Danny şanslı bir çocuk."

"Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bay Hardwicke," diyorum. "Bu harika, güzel akşam yemeği için teşekkür ederim." Yemek odasının etrafına, gıcır gıcır örtüler ve ışıltılı cam eşyalarla donatılmış masalara bakıyorum. "Çok cömertsiniz."

"En iyiler en iyileri hak eder." Danny'ye gülümsüyor, ama bu soğukkanlı bir iş gülümsemesi. Hardwicke için bu yemek sadece işlemsel. Dosyada tarif edildiği gibi, karşılığında bir şey beklemeden hiçbir şey yapmayan bir adamdır ve beklediği şey satın alabileceği en iyi tıbbi bakımdır.

Bakışlarımı Hardwicke'ten ayırıp onunla birlikte içeri giren çarpıcı kadına odaklanıyorum. Onu Lozan'da çekilen fotoğraftan tanıyorum. Bu Hardwicke'in metresi Silvia Moretti ve şahsen daha da çarpıcı, koyu Akdenizli yüz hatları ve siyah ipek gibi parlak saçları var. Vücudunun her kıvrımı dar bir bandaj elbise ile vurgulanmıştır. Hardwicke'in eli rahatça kalçasında duruyor ve onun kendi malı olduğunu gösteriyor. Dudakları bir gülümseme oluştururken, gözleri sabit bir şekilde nötrdür; bu güzel yüzden memnuniyet ya da memnuniyetsizlik okumak imkansızdır.

Hardwicke, kendisine restorana kadar eşlik eden iki iri yarı adama sinirli bir bakış fırlatır. Adamlardan biri sanki başka birinin girmesini bekliyormuş gibi kapıya bakıp duruyor.

Ve sonunda yaptı.

Hardwicke'in kızı Bella henüz ergenlik çağında ama on beş yaşında olmasına rağmen, nasıl can sıkıntısı yayacağını şimdiden biliyor. Burada olmak istemediği, bakışlarından ve kaçmak için bir bahane bekliyormuş gibi kapının hemen içinde asılı durmasından anlaşılıyor. Silvia'nın aksine Bella güzel değil ve sahip olduğu özellikleri geliştirmek için çok az çaba sarf etmiş. Kızıl saçları bir fino köpeğinin saçakları gibi yüzünün etrafında dalgalanıyor ve kambur duruşu yuvarlak omuzlarını vurguluyor. Pembe peplum elbisesinin tasarımcı elinden çıktığı belli ama bol kıvrımlarını yanlış şekillerde sarıyor. Babası dikkatleri üzerine çekerken, Bella arka planda gizleniyor ve sutyen askısını çekiştiriyor.

"Bella," diye tersledi Hardwicke. "Gel de Dr. Gallagher'ın yeni gelinine merhaba de."

Bana doğru ilerliyor ve gevşek bir el uzatıyor. Gözleri soluk yeşil ve neredeyse kirpiksiz, sanki suda yaşayan bir yaratık gibi bana bakıyor.

akvaryum camı. Ona göre ben, babasının onu tanışmaya sürüklediği bir başka iş tanıdığıyım. Hardwicke'in dosyasını okuduğumda onun, sekiz yıl önce boşanmayla sonuçlanan Leydi Camilla Lindsey ile olan evliliğinden olan tek çocuğu olduğunu öğrendim. Şu anda polo delisi ikinci kocası Antonio ile Arjantin'de yaşayan Camilla, "harika bir sosyete güzeli" olarak tanımlanıyordu. Ne yazık ki bu genleri, göz alıcı annesiyle kıyaslandığında acı çektiğinin kesinlikle farkında olması gereken kızına aktarmadı. Dosyaya göre Bella, Brighton'da seçkin bir yatılı kız okuluna gidiyor ve tavırlarına bakılırsa bu hafta sonunu babasıyla geçirmek yerine orada olmayı tercih ediyor.

Bir sürgü *sesi* duyuyorum. Hardwicke'in adamları restoranın kapısını kilitlemiş, içeri girmeye çalışabilecek herkesi dışarıda bırakmışlar ve girişe yerleşmişler, böylece onların onayı olmadan kimse dışarı çıkamıyor. Hardwicke'in saplantılı kontrol ihtiyacı tarafından kapana kısılmış bir şekilde akşam boyunca içeride kilitli kalıyoruz. Bella'nın bu gece mutsuz görünmesine şaşmamalı; babasıyla birlikteyken kendini bir mahkum gibi hissediyor olmalı.

Kesinlikle öyle.

Bunun benim düğün yemeğim olması gerekiyordu, ama Danny'nin yanında porselenler ve şarap kadehleriyle dolu bir masada o t u r u r k e n, sanki bu geceki her şey benim elimde değilmiş gibi hissediyorum. Hardwicke şarapları önceden sipariş etmişti elbette. Onun kredi kartı, onun seçimi. Üniformalı garsonlar mutfaktan Domaine Chanson Chardonnay şişeleriyle çıkıyorlar ve masanın etrafında verimli bir şekilde dönerek bardakları dolduruyorlar. Sunuculardan biri Bella'nın bardağına ulaştığında duraksıyor ve Hardwicke'e sorgulayıcı bir bakış atıyor.

"Hadi baba," diyor Bella. "Annem izin veriyor."

"Annen şu anda burada değil."

"*Onunla* birlikteyken şarap içmiyor değilim." Hardwicke kaşlarını çattı. "Pekala, yarım bardak. Hepsi bu kadar."

Servis görevlisi doldurur, ardından güvenlik ekibinin oturduğu iki kişilik masaya doğru ilerler.

"Onlar için değil," diye tersliyor Hardwicke. "Onlar görev başında." Zavallı muhafızlar.

Hardwicke kadehini kaldırıyor. "Gelin ve damadın şerefine!" Solunda Silvia ve sağında Bella ile tam karşımda oturuyor ve bakışlarından kaçamıyorum. Dosyasını okudum ve ne yaptığını biliyorum. Onun ne olduğunu biliyorum. Kaderim onun benim kim olduğumu bilmemesine bağlı.

Misafirlerimiz de kadehlerini havaya kaldırıyor ve Danny dizimi şefkatle sıkıyor. Gülümsüyorum ve şaraptan bir yudum alıyorum. Şarabın mükemmel bir şarap olduğundan eminim ama boğazım düğümleniyormuş gibi hissettiğim için tadını bile zor alıyorum. Sahte nedimem Josie'nin masanın diğer ucunda rolünü benimseyerek güldüğünü görüyorum. Dr. Leeds'in güzel chardonnay'i öve öve bitiremediğini duyuyorum. Kendimi bu tabloda kapana kısılmış, içinden çıkamadığım bir tablodaki figür gibi hissediyorum.

"Bangkok'ta tanıştığınızı duydum," diyor Hardwicke. Bana öyle bir dikkatle bakıyor ki sunucunun tabağıma aperatifleri yerleştirdiğini fark etmiyorum bile. Minik bir mısır keki üzerinde kurutulmuş ıstakoz.

Danny bana gülümseyerek, "Maggie çok deneyimli bir gezgin, hangi yemek arabasına gideceğini biliyordu" diyor. "İşte oradaydım, bilgisizce sokak pazarında hantalca ilerliyordum. Onun ne yediğini gördüm, aynı şeyi sipariş ettim ve masasına oturdum. İlk görüşte aşktı."

"Ne talihli bir kaza," diyor Hardwicke. "Doğru yer, doğru zaman. Bangkok'u nasıl bu kadar iyi tanıyorsun Maggie?"

Nabzımın hızlandığını hissediyorum. "İşim bazen beni oraya götürüyordu." "Duyduğuma göre moda ithalatı yapıyormuşsun. İstanbul merkezli."

Benim hakkımda başka ne biliyor? Masadaki sahte Josie'ye bakıyorum. Aniden tetikte görünüyor. Eğer Hardwicke benim gerçekte kim olduğumu biliyorsa, onun da bir sahtekâr olduğunu biliyordur, bu da ikimizi de tehlikeli bir duruma sokar.

"Moda işinde misin?" diye soruyor Bella. İlk defa benimle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor. "Tasarımcı mısın?"

"Hayır, ama pek çok tasarımcıyla çalıştım. Modalarını dünyanın dört bir yanına ihraç etmelerine yardımcı oldum ve görebileceğiniz en güzel elbiselerden bazılarını hazırladım. Oh, ve kumaşlar!"

"Tanrım, böyle bir işi çok isterdim."

"Giydiğin elbise, Bella. İtalyan mı?" Gözleri genişliyor. "Anlayabiliyor musun?"

Aslında babasının metresinin İtalyan olmasının da yardımıyla eğitimli bir tahmindi. Ve gerçekten de güzel bir elbise, her ne kadar o vücut için yanlış elbise olsa da. Modadan bahsetmek Hardwicke'i açıkça sıkıyor ve artık boş olan bardağını işaret ederek garsona el sallıyor. Bella tam zamanında sohbete dahil olarak konuyu tehlikeli olabilecek bir yönden saptırdı ve bunun için ona minnettarım.

Başlangıçlar geliyor, güzelce şişirilmiş küçük mantarlı sufleler, yirmi sekiz kişilik bir partiye sıcak sufleler sunmanın göz korkutucu zorluğuna hazır bir mutfağın kanıtı. Sıradaki şarap Domaine Leroy pinot noir. Servis görevlisi Hardwicke'in bardağına bir yudum döküyor. Döndürüyor, kokluyor ve yudumluyor. Tek söylediği "Güzel," ve garson masamızın etrafında fısıldayarak bardakları dolduruyor.

Sunucu bir kez daha Bella'nın bardağında

duraklar. Hardwicke, "Bu onun için yeterli,"

diyor.

"Baba!"

"Zaten yarım bardak içtin."

"*Neredeyse* yarım bardak. Annem-"

"Ne düşündüğü umurumda değil."

"Hayır ve sen hiç yapmadın." Bella, soğukkanlılığını koruyan Silvia'ya bakıyor. "*Onun* da buna nasıl katlandığını bilmiyorum."

"Adı Silvia."

Bella ayağa kalkıyor. "Cidden, hepsinin ismini nasıl aklında tutabiliyorsun?" Tuvalete doğru yürüyor.

Uzun bir sessizlik olur. Silvia sakince şarabını yudumlar ve şöyle der: "Kız annesini özlüyor. Arjantin'e dönmesine izin vermelisin."

"Sence Camilla onu geri mi istiyor?" Homurdanıyor ve rahatsızlığıma rağmen yeniden bana odaklanıyor. "Drama için özür dilerim. Etrafta on beş yaşında biri varsa, her zaman drama olur. Senin hakkında daha çok şey duymak istiyorum Maggie. Bayan Gallagher olmak için göz alıcı, dünyayı dolaşan kariyerini bir kenara bırakan Amerikalı."

Danny kolunu bana doladı. "Gerçek aşktı tabii ki."

Hardwicke kaşlarını kaldırıyor. Gerçek aşka inandığını sanmıyorum, ya da işlemsel olmayan herhangi bir şeye. "Peki şimdi Londra'da olduğuna göre ne yapacaksın? Bir eğlence kadını mı olacaksın?"

Danny bu fikre güler. "Bu bayanı hiç boş zamanlarında görmedim."

"O zaman yeni bir iş arayacaksınız? Eşsiz becerileriniz nelerdir?"

Yardım edemem ama bu soruda bir tuzak seziyorum. Bilgi almak için beni yokluyor, hata yapmamı bekliyor.

"Birincisi, çok iyi bir tıbbi asistan olurdu," diyor Danny. "Ateş altında nasıl performans gösterdiğini gördüm."

"Ah evet, Ballade'deki boğulan adamı ve tükenmez kalemi duymuştum. Çok zekice. Yani kan görmek sizi rahatsız etmiyor mu?"

"New Mexico'da bir koyun çiftliğinde büyüdüm," diyorum ona. "Kuzularımız her zaman yırtıcı hayvanlar tarafından saldırıya uğrardı." Kocama bakıyorum. "Ve Danny ile klinikte çalışmayı çok isterim, sadece dosyaları doldurmak için bile olsa."

"Gerçekten mi? Çizelgeleri dosyalamak seni mutlu eder mi?" Hardwicke'in bakışları beynime dokunaçlar gönderiyor, tüm gizli çatlakları araştırıyor gibi görünüyor. Kendimi sandalyeme yapışmış, onun incelemesine maruz kalmış hissediyorum.

Sunucular ana yemekle birlikte geldi. Masadan kaçmam için mükemmel bir zaman.

"Affedersiniz," diyorum ve sandalyemden kalkıyorum.

Kadınlar tuvaletine çekilip kendimi iki kabinden birine kapatıyorum. İşemem gerekmiyor; sadece dengemi yeniden kazanmam için kendime biraz zaman tanımam gerekiyor. Daha önce teröristlerin gözlerinin içine bakmış, yaptıkları işin kanlı sonuçlarına tanık olmuştum ama kendimi hiç masanın karşısındaki Hardwicke'e baktığım kadar kişisel olarak tehdit altında hissetmemiştim. Jaguar'ında diri diri yakılan bankacısını düşünüyorum. Hardwicke'in yatak odasında vurularak öldürülen muhasebecisini düşünüyorum. Öldürüldüler çünkü biri onlara ihanet etmişti. Muhbir oldukları bilgisine sahip biri.

Diana haklı. İngilizlerle hiçbir şey paylaşamayız. Hayatta kalmak istiyorsam, bunu kendi çevremizde tutmalıyız.

Masaya dönüp onunla yüzleşme vakti geldi.

Kabin kapısının mandalını açtım. Tam dışarı adımımı atarken, yere bir şey çarpıyor ve diğer kabin kapısının altından mavi bir hap yuvarlanırken "Oh, kahretsin" sesini duyuyorum.

Hapı elime aldım. Yuvarlak, bir tarafında kelebek sembolü var. Kabin açılıyor ve Bella dışarı fırlıyor. Bakışları doğrudan elimdeki hapa yöneldi.

"Önemli bir şey değil," diyor. "Sadece sinirlerim için reçetem."

Elindeki plastik poşete bakıyorum. İçinde yarım düzine daha mavi hap var ve kesinlikle reçeteli bir şişe değil. Hatalı hapı almak için uzanıyor, ama ben ona vermiyorum.

"Kirli," diyorum.

"Sorun değil."

"Banyoda yerdeydi. Gerçekten istemezsin-"

"Lütfen."

Sonunda hapı ona uzattım ve o da odada gizlenen mikropları umursamıyor gibi görünerek hapı diğer mavi haplarla birlikte poşete koydu

İnsanların işeyip sıçtığı bir yer.

"Bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceğim," diyorum ona.

Bana inanmıyor. Bunu dudaklarının gerilmesinden, kapıya hızlı ve gergin bakışından anlayabiliyorum. "Babam-"

"Kontrol manyağı."

"Fark ettin mi?"

"Yapmamak zor. Önceden belirlenmiş menü. Hepimizi restorana kilitleyen güvenlik detayı."

"Ah, *onlar*." Homurdanıyor. "Onlar sadece Keith ve Victor. Hiçbir şeyden haberleri yok. Her zaman evden gizlice çıkıyorum ve bunu yaptığımdan haberleri yok."

Gençler. Hepimizin etrafında dönüyorlar.

"Bak Bella, başını belaya sokmak istemem ama bunlara dikkat etmelisin." Haplara başımı salladım. "Bunlar Mollys."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Oldukça korkutucu yan etkileri olabiliyor."

"Beni mutlu hissettiriyorlar. Öyle olmadığını bildiğim halde bana her şey yolundaymış gibi hissettiriyorlar."

Uzanıp koluna dokunuyorum. Sıcak, neredeyse ateşli hissediyor, sanki mutsuzluğu içinde yanan bir fırın gibi. "Bella, benim de boktan bir babam vardı, o yüzden seni anlıyorum. Ama sen de benim gibi büyüyecek ve uzaklaşacaksın."

Bu bir gülümseme seğirmesi getirdi. Hap dolu poşeti çantasına sokup fermuarını kapatıyor. "Gerçekten kimseye söylemeyecek misin?"

"Hiç kimse."

"Dr. Gallagher bile mi? Çünkü öğrenirse babama söylemek zorunda olduğunu düşünecek."

"Danny'ye bile söylemem." Elimi kaldırıyorum. "Scout'un onuru."

Bu cümleye şaşırmış görünüyor ama anlamını biliyor: sırrının benimle güvende olduğunu. "Dr. Gallagher iyi bir adam. Onunla evlendiğinize sevindim," diyor ve kadınlar tuvaletinden çıkıyor.

Ellerimi yıkamak ve kurulamak için zaman ayırıyorum. Bella ile bir an yaşadığımızın, bir bağ kurduğumuzun çok belli olmasını istemiyorum. Ama kurduk. Artık Phillip Hardwicke ve ailesi hakkında biraz daha fazla şey biliyorum. Kızının ona kızgın olduğunu biliyorum. Sandığı kadar kontrolü elinde tutmadığını biliyorum.

Bu işe yarayabilir.

BÖLÜM 17

Düşmanla yatıyorum. Hayatta kalmak istiyorsam, yeni kocam hakkında böyle düşünmeliyim.

Ancak Türkiye sahilindeki küçük otelimizde birlikte yatarken Danny bize düşman gibi görünmüyor. Diğer yeni evliler İspanya ya da İtalya'ya gidebilirken, biz haftayı şirin bir sahil köyü olan Gümüşlük'te geçiriyoruz. Buraya çok fazla yabancı turist gelmiyor, bu yüzden balayımız için burayı seçtim. Burada ıssız antik kalıntılar arasında dolaşabilir, turkuaz renkli sularda yüzebilir ve iyi bir Türk şarabı eşliğinde ızgara çipura yiyebiliriz. Burada yalnız kalabiliriz.

Ya da izin verildiği kadar yalnız.

Yan dönüyorum ve uyuyan kocamı inceliyorum. Sabah ışığı pencere panjurlarından içeri süzülüyor ve çıplak göğsünü altın rengine boyuyor. Mütevazı bir otel, bütçesi kısıtlı Türk çiftlerin tercih edebileceği bir otel. Çarşaflar kaba pamuklu ve yerdeki karoların bazıları yontulmuş, ama temiz, sahibi dost canlısı ve pencerelerimiz suya bakıyor. Bunun yerine Pera Palace Hotel'de ya da mermer zeminleri, üniformalı personeli ve yirmi dört saat masözleriyle Bodrum'daki lüks tatil köylerinden birinde kalabilirdik, ama Danny'nin görmesini istediğim Türkiye burası. Bir gelin böyle yapar, yeni kocasını Ege'de romantik bir köye getirir, şarap içer, sevişir ve paylaştıklarımız gerçekmiş gibi davranır.

Bu sabah, bronzlaşmış omuzlarına ve orada bir tutam hindistan cevizi gibi beliren yeni çillere hayranlıkla bakarken, bu gerçekmiş gibi geliyor, ama sırlarım konusunda dikkatsiz davranırsam Hardwicke'e ulaşma riski her zaman var. En samimi anlarımızda bile tetikteyim ve duvarların da kulakları olduğunu varsaymak zorundayım.

Danny'nin gözleri çakmak çakmak açılıyor ve bana gülümsüyor. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Oh, sonsuza kadar. Sadece seni izlemekten zevk alıyorum." "Yine mi horladım?"

"Evet, ama sevimli bir horlama. Kedi mırıltısı gibi." Elimi göğsünde, karnında gezdiriyorum. Neredeyse tanıştığımız günkü kadar zayıf ama yedi yılın ardından zamanın üzerimizde bıraktığı izi inkâr etmek mümkün değil. Kafalarımızda yeni gümüş saçlar ve yüzlerimize kazınmış daha derin çizgiler var. *Ölüm bizi ayırana dek*, diye yemin ettik, ama gerçekten birlikte yaşlanacak mıyız? Böyle bir şansımız olacak mı?

"Aç mısın?" diye sordum.

"Her zaman." Bir kolunu üzerime atıyor ve beni sırtüstü yatırıyor. "Ama kahvaltı bekleyebilir."

*

Garson bizi terasın kenarında, denize en yakın masaya oturttu. Türkler umutsuz romantiklerdir ve garsonumuz yeni evlendiğimizi bildiği için nazik bir amca gibi üzerimize titriyor. Yoğurdumuz için bal getiriyor ve kahvaltı tepsimize fazladan zeytin ve beyaz peynir üçgenleri ekliyor çünkü Danny'nin iştahlı olduğunu fark etmiş. Bu sabah geç kalkmıştık ve teras yarı yarıya boştu. Bizimkinin yanındaki masalarda kimse oturmuyor olsa da, son beş gün içinde radarımda beliren yüzler için otomatik olarak etrafıma bakıyorum. Danny ve benim balayımızda bile yalnız olmadığımızı varsaymak zorundayım. Hardwicke'in adamları ya da benim adamlarım hareketlerimizi izliyor, hatta konuşmalarımızı takip ediyor olabilirler ve her sabah Danny duş alırken ben de otel odasını hızlıca tarayıp dinleme cihazı arıyorum. Şimdiye kadar hiç bulamadım ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyor.

Terası incelerken, iki gün önce gelen yaşlı İngiliz çifti, üç çocuklu bir Türk aileyi ve bir çift Hollandalı balayı çiftini görüyorum. Gerçek balayı çiftleri. El ele tutuşmalarını ve öpüşmek için masanın üzerine eğilmelerini izlerken kıskançlık duyuyorum. Evlilikleri için gizli bir amaçları yok, ama gerçek bir birliktelik. Diana'nın ziyareti her şeyi değiştirene kadar Danny ve benim sahip olmayı umduğum şey.

Tekrar kocama odaklanıyorum ve onun dikkatle beni izlediğini görünce tedirgin oluyorum. Güneş ışığının bir oyunu muydu, yoksa gözleri hep böyle yeşil miydi?

"Ne düşünüyorsun, sevgilim?" diye sordum.

"Burada bir hafta daha rezervasyon yaptırmalıydık. Ya da bir ay. Ya da neden bütün bir yıl olmasın? Burada çok mutlu yaşayabilirim."

"Sıkılmaz mısın?"

"Cennette mi?" Denize bakıyor. "Bazen eski hayatlarımızı bir kenara atmamız gerektiğini düşünüyorum Mags. Sırt çantalarımızı alıp her şeyi geride bırakmalıyız. Sadece sen ve ben, dünya vatandaşları. Nerede iş bulabilirsek bulalım, bize nerede ihtiyaç duyulursa. Georgie'nin yaptığı gibi, küçük köylerde kuyu kazarak insanlık için gerçekten iyi şeyler yapabiliriz."

"Hayır işlerine geri dönmek mi?"

"Neden olmasın? Bu sefer birlikte yapabiliriz." Bana öylesine çıplak bir özlemle bakıyor ki ona inanıyorum, kendini kapana kısılmış hissettiği bu işten gerçekten kaçmak istediğine ve benim de gelmemi istediğine inanıyorum. Sonra, aynı hızla, mantık kontrolü yeniden ele geçiriyor ve dürtü geçiyor. İç çekiyor ve başını sallıyor. "Ama bu herkesin fantezisi, değil mi? Kaçıp gitmek."

"Neden *kaçıyorsun* Danny?" "Hiçbir

şeyden. Sadece saçmalıyordum."

"Hayır, gerçekten. Seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

Demirlerinde sallanan balıkçı teknelerine bakıyor. "Galen gibi bir şirket için çalışmak hayal ettiğim şey değildi. Siperlerde hayat kurtarmak yerine, ayrıcalıklı kişilere hap dağıtıyorum. Uyanmak için haplar, uykuya dalmak için haplar, onları mutlu etmek için haplar."

"Hastalarınızla uğraşmak gerçekten bu kadar zor mu?"

"Bazıları öyle. Çoğu öyle. Sanırım bu onların şişirilmiş banka hesaplarıyla birlikte geliyor."

"Phillip Hardwicke gibi mi?"

Hardwicke'in adı geçince gözleri tekrar bana döndü. "Ondan hoşlanmadın, değil mi?"

"Kızıyla konuşma şeklini beğenmedim. Eğer mutluluk hapları alıyorsa, işe yaramıyorlar demektir."

"Onun durumunda, ona verdiğim haplara

gerçekten *ihtiyacı var*." "Ne için?"

"Epilepsi. Gençken geçirdiği eski bir kafa travmasının sonucu. Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde grand mal nöbet geçirebilir. Çeşitli ilaçların dozunu ayarlamak için bir nörologla birlikte çalışıyorum ama yine de ara sıra nöbet geçiriyor. Bu yüzden seyahat ederken beni de yanında götürüyor, nöbeti durmazsa yardım edecek birinin olduğundan emin olmak için."

"Demek bu yüzden seni gelecek ay Kıbrıs'a götürüyor." "Gitmemeyi tercih ederim."

"Özel jetiyle uçup güzel bir otelde kalmayacak mı?"

"Bu hâlâ iş, Maggie. Evde seninle olmayı tercih ederim. Lütfen, onun hakkında konuşmayalım." Peçetesini yere bıraktı. "Hadi arabayla gezelim ve güzel bir sahil bulalım."

Şnorkellerimizi ve öğle yemeğimizi alıp sahile doğru yola çıkıyoruz. Toprak bir yol bizi bir yarımada parçasından aşağıya, görünürde başka kimsenin olmadığı küçük bir koya götürüyor. Çalılıkların ve dikenlerin arasından suya doğru yürürken, buranın kolayca kaybolunabilecek bir yer olduğunu fark ediyorum. Bir adamın etrafta kimse görmeden yeni gelininden kurtulabileceği bir yer. Böyle bir düşüncenin aklıma gelmesi bile dünyanın ne kadar çarpık olduğunu gösteriyor. Sevdiğim adam aynı zamanda dikkatli olmam gereken bir adam.

Plaj çantalarımızı ve havlularımızı yere bırakıp mayolarımızı giyiyoruz. Burada kum kaba, daha çok çakıla benziyor ve ben suyun kenarına doğru ağır aksak yürüyorum. Orada maskemi ve paletlerimi takmak için duraklıyorum. Suya ilk dalan Danny oluyor ve onun kristal suda kulaç atışını izliyorum.

Atlıyorum ve onu takip ediyorum, yüzgeçlerinin sıçradığını gördüğüm noktaya doğru yüzüyorum. Tam ona ulaştığımda, suda ilerleyerek ortaya çıkıyor. "Maggie, aşağıya bir bak!"

"Aşağıda ne var?"

"Gel bakalım. Göreceksin." Şnorkeli ağzına geri sokar ve dalar.

Ben de dalıyorum.

Burada suyun derinliği sadece bir metre kadar, birkaç tekmeyle deniz tabanına düşebilecek kadar sığ. Uzun zaman önce ölmüş ve içinde gömülü olan şeye bakılırsa çok eski olduğu belli olan ağarmış mercan rafını işaret ediyor: bir amfora. Binlerce yıl önce bir tekneden yuvarlandığını hayal ediyorum. Belki bir kenara atılmış, belki de bir anlık dikkatsizlik sonucu yere düşmüş.

deniz yatağı. Yüzyıllar geçtikçe, karadaki şehirler yükseldikçe ve sonra parçalandıkça, mercan sabırla büyümeye devam etti ve bu eskimiş çöp parçasını yuttu.

Danny omzuma dokunuyor ve ben de maskemden onun bakışlarına karşılık veriyorum. Gülümsüyor, bulduğu şey onu heyecanlandırıyor. İkimiz de su yüzeyine doğru tekmeleyerek ilerliyoruz ve o da şnorkeli ağzından çıkarıyor.

"Bu inanılmazdı!" Ben de öyle

dedim. "Maggie-"

"Acaba aşağıda başka neler bulacağız?"

"Seni seviyorum."

Gülüyorum. "Benimle bu yüzden evlenmedin mi?"

"Sadece bunu hatırlamamızı istiyorum. Bu anı hep hatırlayın. Birbirimize söz verelim."

Burada yalnızız, kimsenin bizi duyamayacağı bir yerde. Tek ses bize çarpan suyun şırıltısı ve eğer gerçeği s ö y l e m e n i n bir zamanı varsa, o da şimdi. Cevap vermediğim her saniye, ondan sakladığım sırlar yüzünden duyduğum suçluluk duygusunu daha da artırıyor. Dürüst olmak istiyorum ama yapamıyorum, çünkü kimseye güvenmek benim doğamda yok. Çocukluğum bana bunu yaparsam sonuçları olacağını öğretti.

Kıyıya bir göz atıyor. Koya başka bir çift daha gelmiş ve şimdi kumsala bir battaniye seriyorlar. Artık yalnız değiliz. Gerçeği söyleme zamanı geçti.

"Hadi yemek yiyelim," dedim. Ve yüzerek uzaklaşıyorum, sahile geri dönüyorum.

BÖLÜM 18

Şimdi

Kubota RTV'mi tarlada sürerken, arkamda su kovaları şıpırdarken deniz kenarındaki o balayı haftasını düşünüyorum. Bu sabah hava on dört derece ve birkaç saat içinde Kubota'nın yatağının zemininde, suyun sıçradığı yerde bir buz tabakası oluşacak. En son mayo ve sandalet giydiğimden, en son bir plajda güneşlendiğimden bu yana sanki sonsuzluk geçmiş gibi geliyor. Şimdi mayo yerine yün kazak, mont ve Muck botlar giyiyorum. Kubota'yı tavuk kümesinin dışına park ediyorum ve güneş enerjisiyle çalışan elektrikli çitin akımını kapatıyorum. Yemleri ve ilk kova suyu kümeslerine taşırken tavukları kümesin içinde kapalı bırakıyorum. Çiftlik işleri çoğunlukla angarya, ancak günlük ritmi beni rahatlatıyor: kovaları dolduran suyun şırıltısı ve çuvallardan dökülen yemin takırtısı. Meşgul olduğumda, unutmayı tercih ettiğim şeyleri düşünmek için çok az zamanım oluyor, ama bu sabah, anıları görmezden gelemiyorum. Yalağa su dolduruyorum ve sıçrayan su bana Ege'de yüzdüğümü düşündürüyor. Yem döküyorum, o da bana Türk sahilindeki iri kumları hatırlatıyor ve bir anda yine orada, Danny'nin yanındayım.

Kümesin kapısını açıp tavukları serbest bırakıyorum. Önce horozum çıkıyor, rampadan aşağı inerken kafası bir disko dansçısı gibi zıplıyor. "Günaydın hanımlar," diyorum, haremi onu takip ediyor, gıdaklıyor ve yemliklere doğru koşuşturuyor. Bu sabah hiç ölü tavuk bulmadığıma sevindim. Tilkiyi öldürdüğüm günden beri hiç tavuk kaybetmedim ama onun yerini alacak başka bir yırtıcının ortaya çıkması an meselesi. Her zaman gelirler.

Tavuklar yemek ve taze suyla oyalanırken, ben de hızlıca folluklarından yumurta çalıyorum. Beni bırakmadılar.

Bu kış sabahında birçoğu, sadece birkaç düzine, pazara götürmeye değmez. Yine de mavi, su rengi, kahverengi ve beyazdan oluşan güzel bir Paskalya sepeti oluşturuyorlar. Yumurta sepetini RTV'ye yerleştiriyorum ve yalağı doldurmak için ikinci su kovasına uzanıyorum. Öğleden sonra yalak donmuş olacak ve tekrar doldurmak için geri dönmem gerekecek.

İkinci kepçenin sapını tutuyorum. Onu Kubota'dan uzağa savurduğumda, neredeyse aynı anda iki şey oluyor. Kovanın sarsıldığını hissediyorum ve yüksek sesli bir *çatırtı* tarlada yankılanıyor. Su pantolonumun paçasına sıçrıyor, botlarımı ıslatıyor. Kovanın karşı tarafındaki deliklerden iki sabit akıntı dökülüyor. Beynim tüm bu ayrıntıları aynı anda işlerken zaman yavaşlıyor gibi görünüyor. Ne anlama geldiklerini anladığımda.

Kendimi yere atıyorum ve bir tüfek sesi daha duyduğumda yanağım kara çarpıyor. RTV'nin yatağının altına giriyorum ve kalbim küt küt atarak orada yatıyorum. Kar eriyiği ceketimin içine sızarken, iki el daha ateş ediliyor ve mermiler Kubota'ya çarpıyor. Bu silah sesleri nereden geliyor? Çılgınca araziyi tarıyorum ve silahlı adamın solumdaki ormanda olması gerektiğini fark ediyorum.

RTV'nin yolcu tarafına doğru yuvarlanıyorum ve aracı tetikçiyle arama koyuyorum. Ön cam kırılıyor ve saçılan camlar karın üzerine yağıyor. Bunların neye ateş ettiğini bilmeyen bir avcının attığı serseri kurşunlar olmadığı artık çok açık. Bu nişancı bana nişan alıyor.

Tüfeğim hala RTV'nin içinde.

Çömelip kalkıyorum, yolcu kapısını yavaşça açıyorum.

Kurşunlar lastiklerden birine saplanıyor. Hava tıslıyor ve lastik çöküyor.

Taksiye tırmanıyorum, koltukların arkasından tüfeği alıyorum ve tekrar dışarı çıkıyorum. Dürbünümle ağaçları tararken bir hareket görüyorum. Kamuflaj giymiş bir insan figürü.

Bir el ateş ediyorum, sadece bir tane, çünkü tüfeğimde sadece üç mermi daha var. Bana ateş eden her kimse kesinlikle benden daha fazla silahı var, ama artık benim de silahlı olduğumu biliyor ve savaşmadan yenilmeyeceğim.

Ağaçları tarıyorum ama kamuflajlı adam ormanın içinde eriyip gitmiş. Hâlâ orada, çalılıkların arasında gizlenmiş, siperden çıkmamı mı bekliyor? RTV'ye tırmanırsam, kendimi ifşa ederim. O patlak lastikle zaten sürülmez. Tüfeğimin dürbünüyle bir ileri bir geri gidip ormanı tarıyorum. *Neredesin? Neredesin?* Rüzgâr tarlayı kırbaçlıyor,

ve sırılsıklam pantolonum buz tutmaya başladı. Sonsuza kadar burada çömelemem ama çorak karda koşmaya da cesaret edemiyorum.

Yaklaşan bir motorun homurtusunu hafifçe duyuyorum. Dönüyorum ve bana doğru koşan başka bir RTV görüyorum. Bu Luther. Yanıma yanaştığında bile tüfeğimi hâlâ ağaçlara doğrultmuş durumdayım ve çömeldiğim yerden kalkmaya korkuyorum.

Soğuk havada hırıldayarak RTV'sinden dışarı çıkar. "Burada neler oluyor Maggie? Kim ateş ediyor?"

"Bilmiyorum! Yere yat!"

"Callie telefonda polisle konuşuyor. Onların-" "*Yere yat*!"

"Ne, bu dizlerle mi? Yere düşersem bir daha kalkamam." Duraklıyor, kurşun izi olan Kubota'ma bakıyor. "Tanrı aşkına. Bu aptal bir avcı değil."

"Hayır. O her kimse, geyik avlamıyor."

Luther ağaçlara bakarken hâlâ tamamen açıkta durmaktadır, jumbo boy bir hedef olarak herhangi bir kurşunun onu indirmesine meydan okumaktadır. "Seni kim öldürmeye çalışıyor Maggie?"

"Bilmiyorum,"

diyorum. Ama sanırım

nedenini biliyorum.

*

Callie'nin polisi araması büyük talihsizlik, çünkü şimdi bir kez daha mutfak masamda oturan ve rahatsız edici sorular soran Şef Vekili Thibodeau ile uğraşmak zorundayım. Sarı saçları yine sıkı bir at kuyruğuyla geriye doğru toplanmış, yüzünün keskin açılarını vurguluyor ve sabah ışığı daha önce fark etmediğim yeni ayrıntıları ortaya çıkarıyor: Yanaklarına dağılmış çiller, üst dudağındaki kılcal yara izi. Şubat ayında bile sağlıklı bir bronzluğu var, bu da bana onun açık havada yaşayan bir kız olduğunu söylüyor. Sanki kendimin daha genç bir versiyonuyla karşı karşıyaymışım gibi hissediyorum, bu da onu sıkıntılı bir rakip haline getiriyor. Ben onun yaşındayken, saçmalık duyduğumu anlayabilirdim, o da anlayabilir.

"Az önce biri seni öldürmeye çalıştı" diyor. "Ve gerçekten kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Ben bir yüz görmedim. Tek gördüğüm-" "Kamuflaj giymiş bir figür."

"Evet."

"Erkek mi kadın mı? Bana bu kadarını söyleyebilir misin?" "Bir erkek."

"Nereden biliyorsun?"

"Yapısı. Hareket etme şekli."

"Ve bu adam sırf seni vurmak için o ormanda yürüdü."

"Arazimde geyikler de var."

"Arazinizin ilan edildiğini fark ettim."

"Herkes 'Avlanmak Yasaktır' tabelasına uymaz."

"Gerçekten bunun sadece bir geyik avcısı olduğunu mu düşünüyorsun?" "Gözleri iyi görmeyen biri."

Ağzı geriliyor. Jo Thibodeau mizahtan hoşlanmaz. "Komşunuz Bay Yount'la konuştum. RTV'nizde çok sayıda kurşun deliği olduğunu ve ön camın parçalandığını söyledi. O ve torunu en az on, belki daha fazla silah sesi duymuşlar. Ve sizi aracınızın arkasında saklanırken bulmuş."

"*Sinmiyordum*. Siper aldım ve ateşin nereden geldiğini bulmaya çalışıyordum."

"Çok aklı başında birisiniz hanımefendi."

"Öyle olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Daha önce böyle bir durumla karşılaştınız mı?"

Bu soru beni şaşırttı. Cevap vermek istemediğim bir soru. "Bir koyun çiftliğinde büyüdüm," diyorum sonunda. "Silahların yanında rahatım. Başımı ne zaman eğmem gerektiğini de bilirim."

"Bu saldırının yolunuzdaki ölü kadınla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum."

"Kim ölmeni istiyor?"

"Bilmiyorum."

"Bilmediğin çok şey var gibi görünüyor." "Bu herkes için söylenebilir."

"Siz bana yardım etmezseniz ben de size yardım edemem. Şimdi bazı cevaplar almam gerekiyor Bayan Bird. Birinden mi saklanıyorsunuz? Bir şeyden mi kaçıyorsunuz?"

Hepimiz bir şeylerden kaçıyoruz. Aklımdan geçen bu, ama yine küstahça bir cevaptan hoşlanmayacaktır, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

Etrafına, mutfağıma bakıyor. Sabah bulaşıkları henüz yıkamamıştım ve kahvaltımdan kalan dağınıklığı görebiliyordu: ocağın üzerindeki yağlı tava, kahve fincanı, tost kırıntıları ve çırpılmış yumurtanın sarı lekeleriyle dolu tabak. "Buraya son geldiğimde güvenlik sisteminizi gördüm," diyor. "Tüm o güvenlik kameraları, hareket sensörleri. Burası çok küçük bir kasaba. Buralarda başka kimsede sizinki gibi bir sistem yok."

"Beni güvende hissettiriyor."

"Neden burada kendini güvende hissetmiyorsun?" Direkt bana bakıyor ve bu kadının asla pes etmeyeceğini biliyorum. Jo Thibodeau araştırmaya devam edecek ve hakkımdaki gerçeği asla öğrenemeyecek olsa da, başımın belası olmaya devam edecek.

Ön kapımın çalınması hoş bir kesinti oldu. Declan'ın "Alo, Mags?" diye seslendiğini duyuyorum ve mutfağa giriyor. "İyi misin?"

"Bir röportajın ortasındayız," diyor Thibodeau.

"Evet, vurulma olayını polis telsizinden duydum." "Bay
Rose, sakıncası yoksa-"

"Kimdi o? Elimizde bir eşkal var mı? Bir araç?" "Bu
görüşmeyi bitirmek istiyorum."

Declan bana baktı. "Nerede oldu?" "Tarlanın
dışında. Kümesimin yanında."

Declan arkasını döner ve kapıya doğru yönelir.

Thibodeau*, "Bay Rose!"* diye bağırır ama onu duymazdan gelir ve dışarı çıkar. Orada ona kendi arabasıyla gelen Ben Diamond da katılıyor. Mutfak penceremden, adamların tarlaya bakarak konuştuklarını görüyorum. Birlikte karda yürümeye başladılar.

"Tanrım," diye inliyor Thibodeau. "Olay yerini kirletecekler." Ayağa fırlar ve ceketini duvardaki kancadan çeker. "Kim olduklarını sanıyorlar bunlar?"

Tahmin bile edemezsin. Ben de paltomu giydim ve onun peşinden dışarı
çıktım.

Kapı.

Declan ve Ben bizden çok önce alanı geçmeye başladılar bile. Onlar Karda yeni izler bırakmayacak kadar bilgili ve beni evime geri getirdiğinde Luther'in RTV'sinin bıraktığı lastik izlerini takip ediyorlar.

"Affedersiniz!" diye bağırıyor Thibodeau, bot izlerinin bıraktığı izi takip ederek. *"Beyler!"*

Adamlar yürümeye devam ediyor.

"Sağır mı bunlar?" diye mırıldanıyor.

"Onlar bir görevde," diyorum. "Bakın, aptal değiller. Olay yerinizi kirletmeyecekler."

"Ne yaptıklarını bilmiyorlar!"

"Düşündüğünüzden daha fazlasını

biliyorlar." "Onlar da kim?"

"Muhtemelen onlara sormalısınız."

Zavallı RTV'me ulaştığımızda, Ben ve Declan yere düşmüş su kovasının yanına çömelmiş, ikiz kurşun deliklerine bakıyorlardı.

Declan bize bakıyor. "Bu bir üç-oh-sekiz." "Peki

bunu nereden biliyorsun?" Thibodeau soruyor.

"Balistik benim hobimdir." Ayağa kalktı. "Sana isabet etseydi çok büyük bir delik olurdu Maggie. İyi ki isabet etmedi."

"Tamamen şans," diyorum. "Tam ben dönüp uzaklaşırken ateş etti."

"Bu yönden mi geldi?" Ben ağaçlara bakarak soruyor. "Evet. Onu

tüfeğimin dürbününden gördüm. Şu kayınların yanında."

Ben ve Declan ağaçlara doğru gitmeye başlar. Thibodeau onları durdurmaya çalışmaktan vazgeçmiştir. İç çekerek adamları takip eder.

Tetikçinin arkasında bıraktığı ayakkabı izlerini bulmak uzun sürmez.

"Sekiz, sekiz buçuk numara gibi görünüyor. Vibram taban," diyor Thibodeau. Fotoğraf çekmek için telefonunu çıkarıyor. Ateş eden kişi birden fazla parmak izi bırakmış ama bu izler arasında en net olanı, dallarla örtülmemiş ve esen rüzgârdan korunmuş olanı. Polislik görevini yapmasına izin veriyoruz ve bir kenarda durup mermi kovanlarını toplamasını izliyoruz. Ben'in ve Declan'ın bot izlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Her ikisininki de tetikçininkinden daha büyük, en azından on numara. Bu adamları tanıyor ve onlara güveniyor olsam da, kurtulamadığım bazı alışkanlıklarım var ve bunlardan biri de hayatınızdaki herkesin, sevdiklerinizin bile sadakatini sorgulamak.

Özellikle de sevdiklerinize.

Ağaçların arasından tarlaya doğru bakan Ben, "Buradan kümesinizin net bir görüntüsü var," diyor. "Ateş eden kişi neyi hedeflediğini biliyor olmalı."

"Ve hedef bir geyik değildi," diyor Thibodeau bana bakarak. "O sendin." Tepkimi görmek için bekliyor. Hiçbir şey söylemeyip sadece kümesime doğru baktığımda hayal kırıklığına uğramış olmalı. Hedefin ben olduğumu zaten biliyordum ve zihnim bir sonraki adımda ne olması gerektiğine odaklanmıştı. Üzüntüyle karda tırmalayan tavuklarıma bakıyorum. Çiftlikte yapmayı planladığım tüm iyileştirmeleri düşünüyorum: Yalak için güneş enerjili su ısıtıcıları. İkinci bir mobil kümes. Sipariş ettiğim yeni civciv grubu için daha fazla ısıtma lambası. Böğürtlen Çiftliği'nde bir ölçüde huzur, hatta mutluluk buldum.

Şimdi hepsi benden koparılıyor.

Burada rüzgarın dışında, ağaçların arasında durmamıza rağmen, hava daha soğuk görünüyor. Damper. Nefesimin beyaz bir buluta dönüştüğünü görüyorum ve soğuğun Muck botlarımdan içeri sızdığını hissediyorum. Normalde soğuğa karşı bağışıklığı olan Ben, cebinden örgü bir şapka çıkarıyor ve traşlı kafasına geçiriyor. Şapkada Harvard logosu var, bu bana son derece ironik bir dokunuş gibi geliyor çünkü kendisi Harvard'a gitmedi ve gidenler hakkında söyleyecek iyi bir şeyi yok.

"Buraya nasıl geldiğini bulalım," diyor Ben. Ormanın derinliklerine doğru ilerler.

Geri çekilen tetikçinin bot izlerini takip ederken onu izliyoruz. Patika hem gelirken hem de giderken aynı yolu izliyor; tetikçi geldiği yoldan çıkmış. Kimse bir şey söylemiyor, ama yine de gürültülü bir yürüyüş, botlarımızın karda çıkardığı çıtırtılar, kırılan dalların ve ölü yaprakların keskin patlamaları. Declan, Ben ve ben yaşımıza göre iyi durumdayız ama soğuk havayı solumak göğsümü daraltıyor ve ayak bileğimdeki eski kırık ağrıyor. Ben ve Declan'ın da eski yaralarının yüzeye çıktığını hissedip hissetmediklerini merak ediyorum; öyle olsa bile bunu asla kabul etmezler. Biz üç eski askeriz, dişlilerimizin paslanmaya başladığını kabul etmeyi reddediyoruz.

Sonunda ormandan çıkıp benim arazimi bitişikteki komşununkinden ayıran toprak yola giriyoruz. Thibodeau çömelerek bir aracın park ettiği yerdeki lastik izlerini inceliyor. Fotoğraflarını çekiyor ama aracın kimliğini belirlemeye yardımcı olacaklarından şüpheliyim çünkü bu lastik izleri her gün Purity köyünden geçen bir düzine başka SUV'unkiyle eşleşebilir. Burada, toprak yolda, kullanışlı güvenlik kameraları yok, aracın gelip gittiğine tanık olan kimse yok. Ormanda kendimi hep güvende hissetmişimdir ama

Bugünkü saldırı dünyada güvenli bir yer kaldığına dair inancımı sarstı.

Thibodeau gençliğin çevikliğini kıskandıran bir zarafetle ayağa kalkıyor. "Bunun üzerinde hemen çalışmaya başlayacağım," diyor.

"Devam edecek pek bir şey yok."

"Bana daha fazla bilgi verirseniz yardımcı olursunuz Bayan Bird." "Size bildiklerimi anlattım."

Buna inanmıyor ama şimdilik benden tüm gerçeği öğrenmeye çalışmaktan vazgeçti. Telsizinden bir ciyaklama sesi geldi ve kemerinden çıkardı. Konuşmak için arkasını döndü.

"Maggie," diyor Declan sessizce. "Bu işleri değiştirir." İçimi çektim. "Biliyorum."

"Dodge'dan gitme vaktin geldi."

"Ve ben de bunu yapacağım." Ormana doğru geri dönüyorum. Terk etmek zorunda kalacağım eve doğru. "Ama önce yapmam gereken bir şey daha var."

*

Luther bana bir fincan kahve koyarken, "Kümesinizi ahırımızın yanına taşıdım," dedi. "Böylece Callie'nin kuşlarınızla ilgilenmesi kolaylaşacak. Yine de sürüleri nasıl ayrı tutabileceğimizden emin değilim."

"Sürüleri birleştirseniz iyi olur," diyorum ve Callie'ye bakıyorum. "Madem onları sen besleyeceksin."

"Seninkini sprey boyayla ya da başka bir şeyle işaretleyebilirim" diye öneriyor. "Gerek yok. Onlar artık senin, Callie."

Kaşlarını çattı. "Artık tavuk beslemek istemiyor musun?"

"Seviyorum. Kızlarımı seviyorum. Ama şehirden ayrılmak zorundayım ve onların iyi bir yuvası olsun istiyorum." Ona gülümsedim. "Seninki en iyisi."

"Sen dönene kadar onlarla ilgilenmek benim için sorun değil. Hangilerinin senin olduğunu o zaman kararlaştırırız."

"Sorun şu ki, ne zaman döneceğimi bilmiyorum." Luther'in acı kahvesinin fincanını kucaklayarak mutfak penceresine gidiyorum ve Declan'ın Volvo'sunda oturduğunu, kamyonetimin hemen arkasına park ettiğini görüyorum. Beni korumasız bırakmayı reddediyor ve gözcülük yapıyor. Pencereden beni görüyor ve

bana güven verici bir kafa sallıyor. Ona ihtiyacım olduğu sürece Declan'ın yanımda olacağını biliyorum. Kendi arazime, çiftlik evime, akçaağaç ağaçlarının sütunlarının ötesine bakıyorum. Sadece yarım saat önce ön kapımı kilitlediğimde, bunun evimi son görüşüm olabileceğini biliyordum. Şimdi Luther'in mutfağında çok uzun süre oyalanıyorum, çiftliğimi geride bırakmaya, son iki yılda kurduğum hayatı terk etmeye isteksizim. Geçmişimden gelen hayaletler tarafından tehdit edilen bir hayat.

"Peki ya Böğürtlen Çiftliği?" Luther soruyor. "Ne yapmamızı istiyorsun? Bir süre burada olmayacaksanız boruları boşaltıp suyu kapatabilirim."

"Bunu zaten yaptım. Sadece evi rahat bırak." Mutfak masasında oturmuş, o olağanüstü bilge gözleriyle beni izleyen Callie'ye bakıyorum. Bir şeylerin fena halde ters gittiğini biliyor ve ani ayrılışımın ardındaki nedeni ona söylememiş olsam da olan bitenin ciddiyetini anlıyor. Birden aklıma bana güvenen, inanan başka bir genç kız geldi. O kızı hayal kırıklığına uğrattım ve ona olanlar her zaman aklımdan çıkmayacak.

Bunun Callie'ye olmasına izin vermeyeceğim.

"Evimden uzak durmanı istiyorum, tamam mı?" Ona söyledim. "İçine girme; yanına bile yaklaşma."

"Peki ya senin koca aloe veran ne olacak? Sulanması
gerekecek." "Bırak onu."
"Büyükbabam onu buraya
taşıyabilir." "Hayır, çok ağır."
"Ama ölecek."
"Sorun değil."

Cevabım karşısında şok oldu. Önce büyükbabasına, sonra da bana baktı, dünyasındaki yetişkinler karşısında şaşkındı.

"Tatlım," diyorum masada onun karşısına oturarak. "Döndüğümde yeni bir bitki alabilirim."

"Geri dönüyorsun, değil mi?"

"Bunu her şeyden çok istiyorum Callie. Ama şu anda evimden uzak duracağına dair bana söz vermeni istiyorum, her ihtimale karşı ..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğim için durdum. Ne olursa diye? Biri bubi tuzağı kurarsa mı? Biri bomba yerleştirir ya da yakar mı? Callie'nin içeride kapana kısıldığı düşüncesine dayanamıyorum. Benim kendi çocuğum yok ve o da

bir tanesine çok yakın. Her anne gibi, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Seni arayabilir miyim?" diyor.

"Telefonuma cevap veremeyebilirim."

"Nereye gidiyorsun? Bana *söyleyemez* misin?"

"Keşke söyleyebilseydim. Ama bilmiyorum.

Henüz bilmiyorum."

Callie önce büyükbabasına, sonra bana bakıyor, açlıkla yüzlerimizde cevap arıyor. Birdenbire bana sarılmak için atıldığında şaşırıyorum. Saçları tatlı saman ve odun dumanı gibi kokuyor ve onu kendime doğru çekerken gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissediyorum. Hissetmek istediğim şey bu değil; bunca yıldır kaçındığım şey buydu ve şimdi karşımda bu aptal kız, kendini bir kement gibi bana bağlıyor.

Gitme vakti geldi. Şimdi.

Onu üzerimden sıyırıyorum ama o kadar sıkı tutunuyor ki sanki kendi derimi soyuyormuşum gibi hissediyorum. "Ödevini yap Callie," diyorum sadece. Söyleyebildiğim tek şey bu, yoksa ağlamaya başlayacağım. Kapıdan çıkıyorum.

Luther beni verandaya kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. "Soru sormayı sevmiyorum Maggie, çünkü beni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Ama bana neden kaçtığını söylersen yardımı dokunabilir."

"İşte bunu öğrenmem gerekiyor."

"Polis mi? Senin yaptığın bir şey mi?" "Hayır,

polis değil."

"Tamam." Bu cevap onu rahatlattıysa da belli etmez. Belki de kanun tarafından takip edilmekten çok daha korkutucu olasılıklar olduğunu bildiği içindir. "O zaman kim?"

"Yıllar önce bir adamla ilişkim vardı," diyorum.

"Romantik olarak mı demek istiyorsun?"

"Evet. Sonra ne tür insanlarla ilişkisi olduğunu keşfettim." "Suçlular mı?"

"Onlara böyle diyebilirsiniz."

"Yani kaçtığın kişi bu mu? Bu adamdan mı?"

En iyi açıklama bu. Ve bir bakıma doğru; Danny'den kaçıyorum. Ya da onun anısından.

"Pekala," diyor Luther. "En azından şimdi neyle uğraştığımızı

biliyorum." "Hiçbir şeyle uğraşmıyorsun Luther. Bu benim sorunum ve Ben halledeceğim."

"Nasıl?"

"Birkaç arkadaşımın yardımıyla." Merdivenlerden inip kamyonetime gidiyorum. Her zaman koruyucum olan Declan'ın arabasından beni izlediğini görüyorum.

Luther sesleniyor: "*Biz* senin arkadaşın değil miyiz? Callie ve ben?"

Kamyonetimin yanında durup ona bakıyorum. "Evet, öylesin. İşte bu yüzden Callie'yle benden uzak durmanızı istiyorum. Güvende olmanızı istiyorum."

"O kadar tehlikeli mi? Kaçtığın bu adam?"

Bangkok'taki küçük plastik masanın üzerinden bana gülümseyen Danny'yi düşünüyorum. Bir Türk plajında yan yana uzanırken benimle gülüşünü. Ocakta bana sevgiyle peynirli sandviç pişirirken şarkı söylemesini. "Evet," diyorum usulca. "Öyle."

BÖLÜM 19

Londra, on altı yıl önce

Likya kralı Arbinas'ın mezarını düşünmek için sık sık geldiğim British Museum'un 17 numaralı odasında bir bankta oturuyorum. Bir zamanlar bu mezar, yontulmuş frizleri, yirmi sütunu ve denizden gelen iyi ve cömert olan her şeyi temsil eden Nereid perilerinin heykelleriyle göz kamaştırmış olması gereken Xanthos şehir devletinde duruyordu. İki buçuk yüzyıl boyunca, bir İngiliz arkeolog tarafından paketlenip Londra'ya gönderilinceye kadar yavaş yavaş harabeye döndü. Şimdi 17 numaralı odada duruyor, imparatorluğun ganimetlerinin bir başka örneği ve hiçbir krallığın sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlatıyor. Türkiye'yi özlüyorum. Bu mermer anıt beni Likya kıyılarına, sıcak kumsallara, göz kamaştırıcı güneş ışığına ve ağaçta mükemmel tatlılıkta olgunlaşmış meyvelere geri götürüyor. Burada, Londra'da, yağmurlu bir öğleden sonra ve neredeyse Haziran ayında olmamıza rağmen, havanın rutubeti kemiklerime o kadar işlemiş ki bir türlü ısınamıyorum. Podyumun frizine, savaşan adamların oyma figürlerine bakıyorum. Kral Arbinas'ın döneminden bu yana insanlık hakkında çok az şey değişmiş. Hâlâ bitmek bilmeyen bir çatışma ve savaş döngüsü içindeyiz ve artık hepimizin sonunu getirecek kadar güçlü silahlarımız var.

Diana'nın odaya girdiğini görmüyorum ama gelişini hissediyorum. Antenlerim havada bir dalgalanma, değişen bir termoklin algılıyor ve işte orada, taş bankta yanımda oturuyor. Bir an için konuşmuyoruz, birbirimize bakmıyoruz bile. Nereidler tüm dikkatimi üzerlerinde tutuyorlar.

"Buluşmak için ilginç bir yer," diyor sonunda.

Katlanmış bir gazeteyi bankın üzerinden ona doğru kaydırdım. Gazetenin içinde Hardwicke'in birkaç gün önce Galen kliniğinin bilgisayarından indirdiğim tıbbi kayıtlarının olduğu bir flash bellek vardı. O zaman

Gazeteyi bana geri kaydırıyor, flaş bellek gitmiş. Çoktan cebine atmıştı.

"Ve?" diyor.

"Esansiyel hipertansiyonun yanı sıra, yirmi altı yaşındayken geçirdiği ciddi bir kafa travmasına dayanan bir nöbet bozukluğu var. Ameliyat gerektiren bir subdural hematomu vardı."

"Nasıl yaralandı?"

"Ailesinin Lamborghini'sini taş bir duvara çarptı."

"Oh, zenginlerin dertleri."

"İlaçlarında sürekli ayarlamalar yapan bir nöroloğu var, ancak hala ara sıra grand mal nöbetler geçiriyor."

"Ne sıklıkla?"

"Sonuncusu üç ay önce Hardwicke Tower'daki ofisindeyken oldu. Sadece bir ya da iki dakika sürdü, ancak nöbet durmadığında her zaman status epileptikus tehlikesi vardır. Acil tıbbi müdahale gerektirir. Bu yüzden Londra'dan her ayrıldığında yanında bir doktor bulundurmakta ısrar ediyor. Güvenlik battaniyesi. Ayrıca kısa süreli hafızasında da sorunlar yaşamaya başladı. Yıllar önce geçirdiği kafa travmasıyla ilgili olabilir."

"Hafızası ne kadar kötü?"

"İsimleri ve sayıları hatırlamakta güçlük çekiyor. Danny'ye bundan bahsedecek kadar endişeliydi."

Bir grup gürültücü öğrenci öğretmenleriyle birlikte 17 numaralı odaya girdiğinde Diana sessizliğe gömülüyor, sesleri mermer yüzeyler tarafından keskinleştirilip büyütülüyor. Kaos odayı istila ederken, Diana ve ben sanki frizlere kazınmış gizli anlamları düşünüyormuş gibi Arbinas'ın mezarına bakıyoruz.

"Bakın, bu bir Yunan tapınağı!"

"Şu tepede savaşan tanrılar mı Bayan Cummings?"

"Yan odayı görebilir miyiz?"

"Acıktım!"

Çocuklar su perisi heykellerinden ya da ölmüş bir kralın anıtlarından etkilenmezler. Hayır, daha ilginç bir şey görmek istiyorlar. Mısır mumyaları nerede, Bayan Cummings? Yemek vakti gelmedi mi?

Zor durumdaki Bayan Cummings sonunda suçlamalarını odadan çıkarır, ancak sesleri bir sonraki galeriye kadar yankılanmaya devam eder.

"Hardwicke bir dahaki sefere kocanızın hizmetlerine ne zaman ihtiyaç duyacak?" Diana
sorar.

"Üç hafta içinde. Hardwicke, hafta sonu bir resepsiyona ev sahipliği yapıyor.
Manning House, onun kır evi. Hardwicke ya da konuklardan herhangi birinin tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyması halinde Danny de orada olacak."

"Bu misafirlerin kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Bana Hardwicke'in iş ortakları ve eşleri olacağı söylendi. Birkaç ayda bir bu inzivalara ev sahipliği yapar. İngiliz soyluları gibi, ata binip güvercin vuruyorlar. Muhtemelen çok fazla içki içilir."

"Belki bir sürü gevşek dil."

"Eğer şanslıysak."

"Sen de mi gidiyorsun?"

"Davet edildim. Nedenini bilmiyorum."

Diana bir süre bunu düşündükten sonra elini cebine atıp bir kâğıt çıkardı. Bankın üzerinden bana doğru uzattı. "Buna göz kulak ol."

Fişin üzerinde ne yazdığına bakıyorum. *Heme arginate.* "Nedir bu?" I Sor.

"Bir ilaç. Galen hastalarına infüzyon yapılıp yapılmadığını öğren. son zamanlarda."

"Bu ilaç ne için?"

"Akut aralıklı porfiri. Zaman zaman şiddetli karın ağrısı ataklarına neden olan nadir bir metabolik hastalıktır. Ataklar düzenli profilaktik heme arginate dozları ile önlenebilir. İlaç şişelerde saklanır. Klinikte stokta olup olmadığına bakın."

Başımı salladım ve kâğıdı cebime attım. Bu bilgi için tekrar kliniğin bilgisayarına girmem gerekecek ki bu çok da zor olmayacak. Personel artık beni tanıyor. Ben Dr. Gallagher'ın eşiyim, bazen onlara çayları için kek getiriyorum. Ara sıra dosyalama işlerine yardım eden ve artık sistem şifrelerini bilen.

"Bu bilgiye neden ihtiyacınız var?" diye sordum. "Kimi bulmaya çalışıyorsun?"

"Cyrano."

Dönüp ona bakıyorum. Bu ismi çok iyi biliyorum çünkü Cyrano, Teşkilat'ın yıllardır peşinde olduğu bir Rus uyuyanının kod adı. CIA şu anda hangi ismi kullandığını bilmiyor ama biz biliyoruz.

Rostov'da doğduğunu, Rusya'nın S Müdürlüğü tarafından işe alınıp eğitildiğini ve Batı'da farklı bir kimliğe bürünmek üzere yurtdışına gönderildiğini öğrendik. Varlığına dair ilk ipucu, sekiz yıl önce *Cyrano* kod adının ilk kez dikkatimizi çektiği, ele geçirilen bir iletişim yoluyla elde edildi. Nasıl göründüğünü ya da mesleğinin ne olduğunu bilmiyoruz; bildiğimiz tek şey *Cyrano* isminin Rusya Direktörlüğü'nden gelen ve şu anki iki Parlamento üyesinden de bahseden yazışmalarda defalarca geçtiğidir. Diğer yabancı ajanlar gibi Cyrano'nun da Rusya'nın yararına olacak şekilde iktidardakilerin arasına sızmak ve onları etkilemekle görevli olduğuna şüphe yok.

"Onun hakkında yeni bir bilgi var mı?" Ben soruyorum.

"*Kuratöründen* ele geçirilmiş bir mesaj. Bir yoldaştan bahsediyordu. Düzenli olarak o ilacı alması gereken bir kadın." "Ve siz onun bir Galen hastası olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyoruz. Sadece ilacı alan herkes için geniş bir ağ oluşturuyoruz. Uluslararası müşteri portföyüyle Galen tam da bu tür bir müşteriyi çekebilir."

Sohbetimiz yine Oda 17'ye gelen ziyaretçiler tarafından bölündü, bu kez otuzlu yaşlarında bir çift. Kot pantolonları ve Nike'larına bakılırsa Amerikalılar. Nereidler onların da pek ilgisini çekmemiş gibi görünüyor ve bir süre sonra yollarına devam ediyorlar.

"Manning House'daki o hafta sonu resepsiyonu," diyor Diana. "Konuklar hakkında daha fazla bilgi edinin."

"Yapacağım."

"Yolları izleyeceğiz ve hafta sonu için kimlerin geleceğini göreceğiz. Ve konuk listesine bir çift kulak daha eklemeye çalışacağız."

"Başka bir çift mi?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ne? Kim?" "Bilmemen daha güvenli. İkiniz için de."

"Hardwicke'in çevresinde zaten bir varlığınız mı var?"

Diana cevap vermiyor, onun yerine bakışlarını heykele dikiyor. Onun için eski hayatımı mahvettim ama yine de bu hayati bilgiyi paylaşmıyor. Bana güvenmemesi, *ona* ne kadar güvenebileceğimi merak etmeme neden oluyor.

Aniden banktan kalkıyorum. "Eğer içeride başka biri varsa, o zaman bana gerçekten ihtiyacınız yok."

"Herkese ihtiyacımız var. Katmanlara ihtiyacımız var çünkü her an birinizi kaybedebiliriz. Ne tür insanlarla uğraştığımızı biliyorsunuz. Neler yapabileceklerini biliyorsunuz. Yoksa unuttunuz mu?"

"Unuttun mu?" Onunla yüzleşmek için dönüyorum. Odada başka kimse yok, öfkeli bir fısıltıyla karşılık verirken beni duyacak başka bir kulak da yok. "Doku İstanbul'da kan kaybından öldüğünde orada değildin. Kız kardeşini ve kızını insan meşalesi gibi yaktıklarında orada değildin. Ne tür insanlarla uğraştığımızı *çok* iyi biliyorum."

"O zaman varlığımızı neden açıklayamayacağımı anlıyorsunuz. Bu onun güvenliği için.

Ve senin."

Birbirimize ihanet edemeyelim diye ayrı kutular. Birbirimizden koptuk, her birimiz tek başımıza çalışmak zorunda kaldık. Çok mantıklı ama aynı zamanda kendimi yalnız hissetmeme neden oluyor. Diana varlıktan bahsederken *onun* dedi, bu yüzden bir erkek olduğunu biliyorum. Benim hakkımda ne biliyor? Konuşmaya zorlanırsa beni tehlikeye atacak kadar mı? Düşman hattının gerisinde sizinle birlikte çalışan müttefiki tanımanın dezavantajı budur. İhanet her zaman mümkündür.

Müzeden çıktığımda, etrafımda akın eden turistlere rağmen kendimi acı verici bir şekilde açıkta hissediyorum. Burada her zaman turistler vardır; tenis ayakkabıları ve bel çantalarıyla Amerikalılar, selfie çubuklarıyla Japonlar. Bu kalabalığın içinde anonim olabilirim ama kendimi güvende hissetmiyorum.

Telefonum çalıyor. Ekranımda arayanın kimliği yok ama cevap verdiğimde sesi tanıyorum. "Bay Hardwicke sizi görmek istiyor." Arayan Keith, Hardwicke'in güvenlik ekibinden.

Merdivenlerin dibinde duruyorum ve çılgınca kalabalığa bakıyorum. Takip edildim mi? Diana'yla buluşmaya geldiğimi biliyorlar mı?

"Nedenini söyledi mi?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum. "Sadece dostça bir sohbet."

"Beni ne zaman görmek istiyor?"

"Şimdi. Hardwicke Tower'daki ofisine gel. Yirmi sekizinci katta."

Bu buluşmanın tüm olası nedenlerini düşündüm. Kimin için çalıştığımı öğrendi mi? Bir tuzağa mı düşüyorum?

"Özür dilerim ama bunun ne hakkında olduğunu gerçekten bilmek istiyorum," diyorum. "Bay Hardwicke buraya geldiğinizde açıklayacaktır."

*

Londra'nın Southwark semtinde bulunan Hardwicke Kulesi otuz katlı ve Thames Nehri'ne bakıyor. Londra'ya taşındığımdan beri, Danny ile bir kez restoranında yemek yedim ve nehir kıyısındaki gezintilerim sırasında birkaç kez önünden geçtim, ancak Hardwicke Organizasyonu'nun yirmi sekizinci kattaki merkezini ziyaret etme fırsatım hiç olmadı. Erişim özel asansörlerle sağlanıyor ve bu asansörlere ulaşmak için önce güvenlik masasında imza atmam, görevlinin çantamı aramasına izin vermem ve ardından metal dedektöründen geçmem gerekiyor. Bu sadece bir tiyatro değil; Hardwicke güvenliği konusunda gerçekten endişeli, bunu düğün yemeğimde adamları Keith ve Victor bizi restorana kilitlediğinde açıkça anladım.

Asansöre tek başıma biniyorum ve beni sessizce yirmi sekizinci kata çıkarırken, kapının cilalı yüzeyindeki yansımama bakıyorum. Yüzümdeki gerginliği görüyorum ve kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyorum. *Kontrolü ele al. Sakinleş.* Korkumu görmesine izin verememem. Ben sadece Danny'nin Amerikalı karısıyım, buraya ne hakkında konuşmaya geldim? Ruh halim şaşkınlık olmalı. Merak. Masum Maggie Gallagher'ın şu anda hissedeceği şey bu ve yüzümde görmesi gereken şey de bu.

Zemin göstergesi çınlıyor.

Nefes alıp dışarı çıktığımda Keith'i bir masanın başında buluyorum. Belli ki beni bekliyordu.

"Çantanız," diyor. "Onu aramalıyım." Adam çok çekici.

Hiç.

"Alt kattaki nöbetçi çoktan aradı." "Bay

Hardwicke'in kuralları."

Çantamı masanın üzerine koyuyorum ve içindekileri karıştırmasını izliyorum. "Telefonunu buraya bırakmalısın," diyor.

"Affedersiniz?"

"Geri alacaksın." Bir kutu uzatıyor. "Bu rutin bir şey."

İçin yüksek güvenlik Hapishane, Belki de. I
kapat kapalı benim Telefon ve

isteksizce kutuya yerleştiriyor. Ancak o zaman dahili telefon düğmesine basar. "O burada," diye anons eder.

Bir an sonra kapı açıldı ve Hardwicke ayağa kalkıp bana baktı. "İçeri gel, Maggie."

Ofisine giriyorum ve kapıyı kapatıp arkamdan kilitlediğini duyuyorum. Bu giderek daha da korkunç bir hata gibi geliyor ama sarsıldığımı görmesine izin veremem. Bunun yerine tavandan tabana pencerelere ve Thames Nehri'nin etkileyici manzarasına bakıyorum.

"Aman Tanrım. Her gün buna mı bakıyorsun?" Ben de diyorum ki.

"Ve manzara hiç eskimiyor." Gül ağacından masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Lütfen, oturun."

Kendi sandalyesine yerleştiğinde, pencereden arkası aydınlanıyor. Bu benim için bir dezavantaj çünkü ben onun yüzündeki mikro ifadeleri okuyamıyorum, oysa o benim yüzümdeki her ayrıntıyı görebiliyor. "Senin hakkında küçük bir araştırma yapıyordum," diyor.

"Bana mı?" Gülüyorum. "Nedenini hayal bile edemiyorum." Onun incelemesi altında nabzım hızlanıyor. Ofisinde olduğumu sadece Hardwicke ve adamlarının bildiği aklıma geliyor. Kilitli kapıyı düşünüyorum. Londra'da bile bir insanın iz bırakmadan ortadan kaybolmasının ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum.

"Etrafımdaki insanlar hakkında bilgi sahibi olmayı seviyorum. Kim olduklarını ve çevreme nasıl girdiklerini bilmek isterim."

"Şey, bu kolay. Danny ile evlendim."

"Evet, Bangkok'ta tesadüfen karşılaştık. O sırada bir gümrük komisyoncusunda çalışıyordunuz." Masasının üzerindeki bir yığın belgeye bakıyor. "Europa adında bir firma."

Benim geçmişimi araştırdı. Ne kadar derine inmiş? "Moda konusunda uzmanlaşmış bir ithalat analistiydim. Egzotik kumaşlar."

"Göz alıcı bir işe benziyor."

"İşin içindeyken hiçbir iş göz alıcı görünmez." *Buna casusluk da dahil.* "Ama çok seyahat ettim."

"Ve evlenmek için kariyerinden vazgeçtin." Tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

Tehlikeli bir zemine doğru ilerliyoruz ama gülmeyi başarıyorum. "Nasıl olduğunu bilirsin. Gerçek aşk."

"Hayır, bilmiyorum."

"Buna inanmıyor musun?"

"Ben boşandım. Sen ne düşünüyorsun?" "Bence Silvia çok güzel bir kadın."

Şimdi omuz silkme sırası onda. "Evet, sanırım öyle."

Silvia'yı gören herkes için aşikâr olan bir şeyi inkâr edemez ama umursamaz tavrı bunun onun için ne kadar önemsiz olduğunu ortaya koyar. Silvia onun ilk metresi değildir ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktır.

"Gerçekten aşk için *miydi*?" diye soruyor. "Yoksa neden onunla evleneyim ki?" "Tek sebep bu mu?"

Yanıp sönen başka bir kırmızı ışık. Dikkatli olmazsam içine düşebileceğim başka bir tuzak. Kalp atışlarım bir kademe daha hızlanıyor. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca beni inceliyor ve geleceğimin bıçak sırtında olduğunu hissediyorum. "Kocamı gerçekten seviyorum, Bay Hardwicke. Ve Londra'da yaşamayı seviyorum."

"İstanbul'u özlemiyor musun? İşini?"

"Maaş çekimi özlüyorum elbette. Kabul ediyorum, kendi gelir kaynağımın olmaması ve başkasına bağımlı hissetmek benim için biraz tedirgin edici. Benim gibi yoksul büyüdüğünüzde, para önemlidir. Hem de çok."

Gözlerinde bir anlayış parıltısı görüyorum. Para onun anladığı ve takdir ettiği bir şey. Bu binanın yaldızlı lobisi, altın aksanlar ve mermer sütunların hepsi dikkat ve saygı için bağırıyor. İnsanların parası olduğunu bilmesini istiyor, hem de bolca. Evet, birbirimizi anlıyoruz, ya da o öyle düşünüyor.

"Tüm bunların ne hakkında olduğunu sorabilir miyim? Bir iş görüşmesi gibi hissetmeye başladım," diyorum.

"Soru sormak benim doğamda var."

"Doktorunuzun bir hata yapıp yanlış kadınla mı evlendiğini merak ediyor musunuz?"

"Hayır. Ben kızım için endişeleniyorum."

"Bella mı?" Kaşlarımı çattım.

"Etkilenebilir bir kız. Etkilemesi kolay ve kime güveneceğini bilemeyecek kadar saf." Sandalyesinde arkasına yaslanmış, sanki açmak istediği bir bulmaca kutusuymuşum gibi beni inceliyor. "Onun üzerinde iyi bir etkiniz olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Öyle olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Kızımın etrafında olacaksan öyle olmalısın. Bir gün krallığın anahtarlarını kontrol edecek ve bu gerçekleşmeden önce aklının başına gelmesi gerekiyor. Bunu yapardım ama ben sadece onun babasıyım. Sen,

Ama senden çok hoşlandı. Bana sürekli seni ve kocanı ne zaman tekrar yemeğe davet edeceğimizi soruyor. Hafta sonu orada olmanızı istiyor."

"Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Ama ben biliyorum. Mavi kelebek hapları yüzünden. Onun sırrına ihanet etmedim ve bir ergenin gözünde bu beni müttefik yapar. Danny ve ben iki kez Hardwicke Tower'daki kokteyl partilerine davet edildik ve her ikisinde de Bella bütün geceyi benim yanımda geçirdi. "Belki de moda alanında çalıştığım içindir. Bu konuda oldukça hevesli görünüyor."

"Bilmem ki. Ben sadece faturalarını ödüyorum."

"Ona moda tavsiyeleri vermekten mutluluk duyarım. Ya da onu alışverişe götürebilirim."

"Bakın, eğer onu eğlendirir ve beladan uzak tutabilirseniz. Silvia ve ben ona göz kulak olamayacak kadar meşgul olacağız ve misafirlerimizin yanında somurtmasına ya da bizi utandırmasına izin veremem."

"Bunu ne zaman yapmam gerekiyor?"

"Manning House'daki resepsiyon üç hafta içinde. Kocanız zaten hafta sonu orada olacak. Siz de gelirseniz çok memnun olurum."

"Yani Bella'ya eşlik etmek için mi?"

"Ah." Şimdi anladığını düşünüyor. "Ödeme almak istiyorsun, değil mi?"

"Hayır, sadece benden tam olarak ne yapmamı istediğinizi netleştirmek istiyorum." "Kızımı eğlendir. Uslu durmasını sağla."

"O bir genç kız."

"Sorun da bu. Yapabilir misin?"

Teklifini değerlendiriyormuş gibi yapıyorum. Çok hevesli görünemem, hem kim hevesli olabilir ki, bir ergenle uğraşmak zorunda kalmak? "Evet, deneyeceğim."

Bir çek defteri çıkarır. "Ne kadar istiyorsun?" "Bana ödeme yapmana gerek yok."

"Benim için çalışırsan, paranı alırsın."

"Bunun için değil. Bella'yı seviyorum. Sadece onun arkadaşı olduğum için para almayı reddediyorum." Sanki gözden kaçırdığı bir kusur arıyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Ona göre bu hiç mantıklı değil ve acaba parasını kabul etmeli miydim diye düşünüyorum. Sonunda omuz silkiyor ve çek defterini masasına geri koyuyor.

"Sen bilirsin. Ama ben teklif ettim."

*

Danny o akşam eve geldiğinde saat neredeyse sekizdi. Akşam yemeğini çoktan yemiştim ve yeniden ısıtması için bir tabak somon ve yeni patates ayırmıştım. Kanepede oturmuş, akşam viskimi yudumlarken kapının açılıp kapandığını duydum. Sabun, dezenfektan ve yorgunluk kokusunu da beraberinde getirerek oturma odasına giriyor ve yanıma uzanıyor.

"Hey, denizci," dedim.

"Tanrım, ne öğleden sonraydı. Norovirüs salgını var ve tüm müşterilerimiz kusuyor. Dört ev ziyareti yapmak zorunda kaldım, bu da muhtemelen bir sonraki ziyarette bana da bulaşacağı anlamına geliyor."

Ayağa kalktım ve bir bardağa viski doldurdum. "Bir içki ister misin?" "Evet. Ayrıca bir tatil."

Ona viskiyi uzattım. "Zavallı şey. Sana yemek hazırlayayım. Sonra da dünyanın neresine gitmek istersen oraya bilet ayırtacağım." "Her yere. Seninle olduğu sürece." Beni yanına çekti. kanepede. "Peki bugün neredeydin?"

"Şehirdeydim."

"Seni aramaya çalıştım." "Ne zaman?"

"Öğlen gibi. Akşam yemeği için beni beklememeni söylemek istedim ama sanırım telefonun kapalıydı."

Çünkü öğle saatlerinde British Museum'da 17 numaralı odada oturmuş Diana'ya brifing veriyordum. Onun bilemeyeceği bir şey. Farklı bir açıklama için çabaladım ve desteklenebilecek bir açıklama seçtim. "Phillip Hardwicke ile görüştüm."

Kolundaki kasların omzuma doğru gerildiğini hissediyorum. "Ne? Bu nasıl oldu?"

"Benden ofisine gelmemi istedi."

"Neden?"

"Sadece konuşmak için." "Ne hakkında?"

"Kızı Bella. Görünüşe göre tipik ergenlik sorunlarına neden oluyor ve onu dizginlememe yardım etmemi istiyor. Biz Manning House'dayken onu eğlendirmemi istedi."

Danny viskisinden bir yudum alır. "Seninle buluşmasının tek nedeni bu mu?"

"Evet."

"Ve bunu yapacak mısın?"

"Sadece kıza arkadaşlık ediyor. Bana para ödemeyi bile teklif etti ama ben reddettim."

"Bunun bir parçası olmak istediğine emin misin Maggie?" diyor

sessizce. "En azından ben seninle olacağım. Kır evinde bir hafta sonu Eğlenceli. Ve Bella, baş edemeyeceğim bir şey değil."

İç geçiriyor ve elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bilmen gerek, bunlar kolay insanlar değil. Davet ettiği misafirler, farklı bir evrenden geliyorlar. Onlara göre biz sadece ev işlerine yardım ediyoruz."

"Hoşuma gitmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Bizim için bu bir parti olmayacak. Ben onların burun akıntıları ve burkulan bilekleriyle ilgilenmek için oradayım."

"Ve ben de bebek bakıcılığı yapacağım."

"Evet, kulağa öyle geliyor. Bu arada kız tam bir velet." "Kız

on beş yaşında. Hepsi velettir. Ben de velettim."

Gülüyor. "Buna kesinlikle inanıyorum."

İçkileri tazelemek için kalkıp viski şişesini getirdim. Kanepeye döndüğümde boşluğa bakıyordu. Yanına yerleştim.

"Tanıştığımız günü düşünüyordum," diyor. "İkimizin de ülkeden ülkeye dolaşmamızın ne kadar harika olduğunu hatırlıyorum."

"Daha gençtik. Daha

fakirdik." "Evet, ama

özgürdük."

"Bir işim vardı."

"Sevdiğiniz bir iş. '*İşte* dünyada evinde olan bir kadın' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi buradasın, dairemde tıkılı kalmışsın, bana içki dolduruyorsun."

"Seninleyim, sevgilim. Olmak istediğim yer burası."

"Öyle mi, gerçekten mi?" Sorusu o kadar yumuşak ki, konuşulan bir kelimeden çok bir düşünce gibi. Sanki bunu gerçekten söylemek istememiş ama şüphelerinin ortaya dökülmesini engelleyememiş gibi.

"Ne oldu? Seni rahatsız eden ne?"

"Keşke eskiden olduğumuz gibi olabilseydik. Galen'e katılmayı kabul etmeden önce. Para beni içine çekmeden önce." Nefes alıyor. "Ya her şeyi bir kenara bıraksaydık?" Viskisini bırakıp bana bakıyor. "Bir uçağa atlayıp Güney Amerika'ya mı gitseydik? Ya da Hindistan'a? Ya da canımız nereye gitmek isterse oraya?"

O ciddi, gerçekten öyle ve ben bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim onun fantezisine, Diana ve Hardwicke'i, kurşunları ve bombalarıyla karanlık adamları unutabileceğimiz, birlikte dışarıda olduğumuz bu baştan çıkarıcı vizyona sürüklendiğim. Ama kaçamamamın sebebi o karanlık adamlar. Kalmalı ve savaşmalıyım.

"Zavallı sevgilim, sadece yorgunsun," diyorum. "İyi bir gece uykusuyla sabah her şey daha farklı görünecek."

Cevap vermiyor, ama gözlerinden heyecanın süzüldüğünü görüyorum. Sanki umut dolu bir şeyi öldürmüşüm, bizim için olabilecek her türlü şansı yok etmişim gibi hissediyorum ama bunu yapmak zorundayım. Görev bunu gerektiriyor. Masum kurbanlar bunu talep ediyor.

"Dikkatli ol, tamam mı?" diyor. "Hardwicke'in etrafında kendine dikkat et. Onun adamlarının yanında."

"Neden?"

"Onlara güvenmiyorum." Gözlerimin içine baktı. "Sen de güvenmemelisin."

BÖLÜM 20

Hardwicke'in kır evinin fotoğraflarını ve uydu görüntülerini zaten incelemiştim, bu yüzden ne bekleyeceğimi biliyorum, ancak Manning House'a ilk bakışım beni hala şaşırtıyor. Danny ve ben önce taş kapıda durmak zorundayız, burada bir görevli isimlerimizi listeden kontrol ettikten sonra muhteşem çınar ağaçlarının sıralandığı bir yola girmemize izin veriyor. Orada, uzakta, süslü bir gölün ötesinde beliren ev. Fotoğraflar, güneş ışığının kırmızı tuğlalı cephe üzerindeki büyüleyici parıltısını ya da zümrüt yeşili bir etek gibi onu çevreleyen çimlerin genişliğini yeterince yakalayamadı. Arabayla yaklaştıkça ahırları, bir at arabası evini, bir düğüm bahçesini ve uzakta tuhaf bir çılgınlığı görüyorum. Yedi koylu ve korkuluklu parapetli Jacobean malikanesinin aslında bir kont için inşa edildiğini okudum. Acaba o kont, yüzyıllar sonra kır evinin İngiltere'nin düşmanlarıyla ticaret yaparak para kazanan bir adam tarafından işgal edileceğini bilseydi ne hissederdi?

"Tanrım, Danny," diye mırıldandım. "Burası bir kale."

"Kışın da soğuk ve cereyanlı oluyor. Pencereler tıkırdıyor ve duşların ısınması çok uzun sürüyor."

"Bu hafta sonu gerçekten satmaya çalışıyorsun, değil mi?" "Konaklama ne olursa olsun, bizim için hala iş, Maggie."

Ön kapıya yanaşıyor ve ikimiz de Londra'dan uzun bir yolculuktan sonra kaskatı kesilmiş bir halde dışarı çıkıyoruz. Danny bagajdan çantalarımızı alırken eve bakıyorum ve pencereden bize bakan bir yüz görüyorum. Silvia.

Ön kapı açıldı ve Hardwicke'in güvenlik görevlisi bizi karşılamak için dışarı çıktı. "Dr. Gallagher. Bayan Gallagher."

"Keith," diyor Danny.

"Yukarıda, Mauve Room'da kalacaksınız. İki kat yukarıda, doğu ucunda-"

"Nerede olduğunu biliyorum."

Danny genelde kimseyle bu kadar kaba konuşmaz. Bu, burada olmaktan ne kadar mutsuz olduğunun bir işareti. Çantalarımızı taşıyan Danny eve girip büyük bir merdivenden yukarı çıkıyor. İmparatorluk giysileri içindeki kibar hanımların ve ata binmiş beylerin portrelerinin yanından geçiyoruz, ama bunlar Hardwicke'in ataları değil; aile serveti sadece iki kuşak öncesine dayanıyor, büyükbabasının İkinci Dünya Savaşı sırasında silah endüstrisine yaptığı kurnaz yatırımlarla birikmiş.

Savaş Hardwicke ailesi için iyi oldu.

İkinci kata ulaşıyoruz ve Danny beni halı kaplı koridorda, renklere göre belirlenmiş, isimleri pirinç plakalara kazınmış yatak odalarının önünden geçiriyor. Kehribar Oda. Safir Oda. Gül Odası. Basit bir Kırmızı ya da Mavi Oda kadar sıradan bir şey yok. Koridorun sonuna doğru yürüyoruz, evin açıkça yardım amaçlı bir kanadına açılan bir kapıya. Burada ikinci bir merdiven var, çok daha dar bir merdiven, hizmetliler için. Yukarı çıkarken, elinde bir kucak dolusu taze çarşafla merdivenlerden inen üniformalı bir hizmetçinin yanından geçiyoruz. Bir sonraki merdiven bizi üçüncü kata, uyuyacağımız odaya çıkarıyor.

Leylak rengi oda gerçekten leylak rengi: perdeler, yatak örtüsü, duvar kâğıdı. Sıkışık bir yer bekliyordum ama bu oda kesinlikle aile doktoru için yeterince rahat. Otomatik olarak odayı güvenlik kameraları için tarıyorum ama hiçbirini göremiyorum. İzlenecek kadar önemli değiliz.

Penceremiz mutfak bahçesine ve araziyi çevreleyen park alanına bakıyor. Çakıl bir patika, taş heykellerin ve çitlerin yanından geçerek dolaşmak için birden fazla patikanın bulunduğu karışık bir ormanlık alana giriyor.

Ve saklanacak yerler.

Danny bavulunu açıyor ve içinden gece ceketi, kravatı ve elbise ayakkabıları çıkıyor. Ceketini dolaba asarken arkasından yaklaşıp kollarımı beline doluyorum.

"En azından hafta sonu birlikteyiz," diye mırıldandım. "Buradaki görevlerimin ne kadar önemsiz olduğunu göreceksin."

"Hayat kurtarıyorsun Danny. Bu hiç de önemsiz değil."

"Bu hafta sonu bir hayat kurtarmamın tek yolu, birinin kil güvercinini kaçırması ve onun yerine başka bir misafiri vurmasıdır."

"Bu heyecan verici olurdu."

Dönüyor ve kollarını bana doluyor. "Seninle evde kalmak kadar heyecan verici değil. Bunun yerine, burada çok fazla parası olan ve İngiliz soylusu gibi davranan insanlarla sıkışıp kaldık. Toprak güvercinlere ateş ediyorlar, çok fazla yiyip içiyorlar ve sonra da akşamdan kalmalarını ve hazımsızlıklarını tedavi etmemi istiyorlar."

"Bu yüzden mi buradalar? Kendilerini eğlendirmek ve sarhoş olmak için mi?" "Oh, onlar ve eşleri iyi vakit geçirecekler, ama bu hafta sonları

işle ilgilidir. Anlaşmalar, bağlantılar."

"Ne tür işler?"

"Bilmemeyi tercih ederim, bu yüzden dikkat etmemeye çalışıyorum." Gardırobu kapatıyor. "Sen de aynısını yapmalısın."

*

Konuşkan aşçıya göre bu akşam yemeğe otuz dört kişi bekleniyor. Tıpkı doktorlar gibi mutfak personeli de müşterinin eviyle ilgili en mahrem detayları bilir, bu yüzden ilk ziyaret ettiğim yerlerden biri mutfak oluyor. Aşçıya bir zamanlar bir restoranda çalıştığımı ve bu akşamki menüyü merak ettiğimi söylüyorum. Konuk listesinde üç vejetaryen, kabuklu deniz ürünlerine alerjisi olan bir kişi ve glütensiz diyet yapan iki kişi olduğunu öğreniyorum. Bu hafta sonu dolu bir ev için yemek pişirmenin, çok sayıda şarap kasası, peynir tekerlekleri, sığır eti eklemleri, çok sayıda jambon ve gine tavuğu ve bıldırcın tepsileri teslim almak anlamına geldiğini öğreniyorum. Mutfak personeli şafaktan önce ekmek ve hamur işlerini pişirmek için işe başlayacak ve ardından son tencerenin yıkanacağı gece yarısına kadar çalışmaya devam edecek.

Ertesi sabah, her şey yeniden başlayacak.

Hardwicke'in Londra'daki evinde de yemek yaptığı için bana Hardwicke'in geleneksel bir et ve patates adamı olduğunu, Silvia'nın İtalyan olmasına rağmen makarna yemekten kaçındığını ve Bella'nın yakın zamanda et yemenin dayanılmaz derecede acımasız olduğunu ilan ettiğini söyleyebiliyor. ("Ama şu aptal kızın fikrini tekrar değiştirmesini izleyin. Gelecek hafta biftekten başka bir şey istemeyecek.") Aşçı, ailenin ne zaman kahvaltı ettiğini, Phillip Hardwicke'in geceleri sık sık hamsili tost yediğini ve domatesten nefret ettiğini biliyor. Bu bilgiler bana pek faydalı görünmüyor ama yine *de* bilgi.

Her zaman aşçıyla konuşun.

Mutfağa yaptığım ziyaretin ardından bahçeye yöneliyor ve lavanta, biberiye ve çitlerin arasından dolanan çakıllı bir patikada dolaşıyorum. Taş bir banka yerleşiyorum ve buradan arabaların yanaşıp yeni misafirler getirmesini izleyebiliyorum. Siyah bir limuzinden iri yarı obez bir adam çıkıyor. Kalp krizi geçirmeyi bekliyor gibi görünüyor; Danny'nin hayat kurtarma becerilerine ihtiyaç duyulabilir. Adamın ön kapıya doğru paytak paytak yürümesini izlerken, arkamdan bir ses sesleniyor:

"Gerçekten neden burada olduğunu biliyorum Maggie."

Bella'nın bahçe yolunda yaklaştığını görmek için dönüyorum. Bir kez daha pembe giymiş, bitki bahçesinin bastırılmış grileri ve menekşeleri içinde neredeyse neon gibi görünen göz tırmalayıcı bir ton. Öğleden sonra sıcağında kızarmış, yanakları nemli ve pembe; bankta yanıma oturduğunda üst dudağındaki tüylerin üzerinde terin parladığını görüyorum.

"Senin hakkında konuştuklarını duydum,"

diyor. "Kim benim hakkımda konuşuyor?"

"Babam ve o pislik Victor. Sırrını biliyorum." Bunu gayet rahat bir şekilde, sanki yarın yağmur yağacağını haber verir gibi söylüyor.

Başka bir limuzin evin önüne yanaşır ve orta yaşlı bir çift iner. Keith bir kez daha onları karşılamak için ön kapıdan çıkar. Keith ve Victor, uygulayıcılar. Hardwicke çevresinde talihsiz sonlarla karşılaşan insanları düşünüyorum. Bir Jaguar'da diri diri yakılanları. Pencereden aşağı itilmiş. Kafasından vurulan. Phillip Hardwicke'e karşı gelirsen, bedelini ödersin.

Sakin ol, bence. *Her şeyi hafif tutun.*

"Neden benim hakkımda konuşuyorlardı ki?" diye sordum.

"Victor senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istedi. Senin etrafta olmanın bir risk olup olmadığını sordu."

"Risk mi?" Gülüyorum. "Bu çılgınlık."

"Victor delinin teki. Silvia ondan nefret ediyor. Göğüslerine baktığını söylüyor." Şaşırmadım. Silvia'nın çok güzel göğüsleri var.

Yeni gelen çift evin içinde gözden kaybolur ve şoför limuzini diğer arabalarla birlikte ahırın avlusuna park etmek üzere kenara çeker. Şu ana kadar bir düzine araç geldi ve hepsi de Manning House'a giden yolları izleyen kameralara yakalanmış olmalı. Acaba Diana'nın mal varlığı da arazide mi? Merak ediyorum.

kim olduğunu ve buradan acilen çıkmam gerekirse yardım için ona başvurup başvuramayacağımı.

"Peki bende olması gereken bu büyük sır nedir?" Bella'ya soruyorum. "Benim yüzümden buradasın."

"Öyle miyim?"

"Babam sana bakıcım olman için para ödüyor."

Bir anda tüm gerginliğim eriyip gitti. Bu benimle ilgili değil; Bella'yla ilgili. Tabii ki öyle. Ergenler her zaman dünyanın kendi etraflarında döndüğünü düşünürler.

"Asla para istemedim," diyorum ona.

"Ama *sen* benim bakıcımsın. Değil misin?"

Gözlerinin içine baktım. "Evet, benden sana göz kulak olmamı istedi ama bu kabul ettiğim anlamına gelmiyor."

"Neyi kabul ettiniz?"

"Hafta sonunu kocamla geçirmek için buradayım. Para almıyorum ve kesinlikle size ne yapıp ne yapamayacağınızı söylemek için burada değilim." Duraksıyorum ve yanlış yerlerini vurgulayan elbisesine bakıyorum. "Ama sana küçük bir dost tavsiyesi vereceğim. Pembe giymeyi bırak Bella. Cidden, kızıl saçlarınla bu rengi dolabından kovmalısın."

Elbisesine bakıyor, sonra bana kaşlarını çatıyor. "Bunu bana daha önce kimse söylememişti."

İç çektim. "Şimdi muhtemelen seni kızdırdım." "En azından bana doğruyu söyledin."

"Her zaman denerim." *Yalan söylemem gerekmediğinde.*

"Ah, siktir." Banktan kalktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Bu aptal şeyi söküp çöpe atmak için."

"Pahalı bir elbiseye benziyor. Bir hayır kurumuna gitmeli, sence de öyle değil mi? İyi bir amaç için kullanılmalı."

"Evet, tamam." Eve doğru ilerliyor ama birkaç adım sonra geri dönüyor. "Benimle odama gelir misin?"

"Tabii. Neden?"

"Bana pembe giymememi söyleyen tek kişi sensin. Belki gardırobumu gözden geçirebilirsin. Neleri saklamam gerektiğini ve neleri

vermeliyim. Sakıncası yoksa yani."

O kirpiksiz gözlere bakıyorum ve bu büyük evde ilgisiz bir baba ve onun metresiyle, göz alıcı güzelliği Bella'nın eksikliğini vurgulayan bir kadınla kapana kısılmış olmanın onun için nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum. Yatılı okulda, aynı derecede varlıklı ama mükemmel saçları ve ince kalçalarıyla kutsanmış kızlarla omuzlarını ovuşturarak muhtemelen nelere katlandığını düşünüyorum.

"Gardırobunuzu görmek isterim."

Birlikte eve doğru yürürken şöyle dedi: "Babama o haplardan hiç bahsetmedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

"Herkesin beni ona ispiyonlamakta bu kadar acele etmesinden nefret ediyorum. Keith ve Victor. Silvia. Hizmetçiler bile."

"Bunu sana asla yapmam."

"Peki, teşekkür ederim."

Bir an için birbirimize bakıyoruz, sessizliğin değerini anladığımız için aramızda bir bağ kurmuş iki suç ortağı.

"Nasıl sır tutulacağını bilirim Bella," diyorum. Bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Ben de öyle."

*

Bella'nın lüks yatak odası zümrüt yeşiline boyanmıştır, taç pervazları ve pilastrları altın rengindedir ve kanopili yatağının üzerinde zengin kadife perdeler asılıdır. Hardwicke'in açıkça arzuladığı gibi kraliyet ailesine uygun bir oda, ancak dolabının önünde duran pembe ve terli kız bir prensese hiç benzemiyor.

"Hepsi çöp, değil mi?" diyor. İki elbiseyi daha askılarından çekip çıkarıyor ve yatağın üzerine, giderek büyüyen atılmış giysi yığınının üzerine fırlatıyor. "Ne düşünüyordum ki?"

"Bunlar kesinlikle boktan *değil*, Bella." Az önce attığı elbiselerden birini elime alıyorum. İtalyan bir tasarımcıya ait, ipek, zarif detaylara sahip. Pahalı olduğu belli, dar giyilmesi gerekiyor. "Sadece kendine uygun bir tarz bulmalısın."

"Yani, beni *saklıyor*."

"Kesinlikle saklanmak istemezsiniz. *Görülmelisiniz*."

"Annem öyle demiyor." Pembe-turuncu psychedelic çizgili bir elbiseyi yığının üzerine fırlatıyor. İyi ki kurtulmuşum. "Sanırım onu utandırıyorum."

"Ah, Bella. Bunun doğru olmadığına eminim."

"Onunla tanışmadın. Annem mükemmeldir. O *her zaman* mükemmeldi."

Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyorum ama sesindeki tınıyı duydum ve şimdi de zalim moda endüstrisi tarafından onun gibi kızları aşağılamak için tasarlanmış gibi görünen kıyafetlerle dolu bir dolaba bakarken omuzlarındaki çökmeyi görüyorum. Uzanıp ona dokunmak, onu rahatlatmak istiyorum ama bu, geri çekilemeyeceğim duygusal bir çizgiyi aşmak gibi hissettirecek. Kendime onun arkadaşı olmak için burada olmadığımı hatırlatmak zorundayım. Onu kullanmak, ondan yararlanmak ve sonra da çekip gitmek için buradayım. Bağlılığımızın daha da derinleşmesine izin veremem.

Görkemli çınar ağaçlarının bulunduğu araba yoluna bakan pencereden dışarı bakıyorum ve bir Range Rover'ın ön kapıya yanaştığını görüyorum. Evden yeni gelenleri karşılamak üzere Keith çıkıyor; genç bir çift, yanlarında şaşırtıcı miktarda bavul getirmişler.

Bella gelip pencerenin önünde yanımda duruyor. "Bu hafta sonlarından nefret ediyorum," diyor konuklara bakarak. "Bütün bu insanlar babama yalakalık yapıyor. Benden hoşlanıyormuş gibi davranıyorlar."

"Neden senden hoşlanmasınlar ki? Ben seviyorum."

"Katlanılabilir olmasının tek sebebi sensin. Yoksa hafta sonunu okulda geçirmeyi tercih ederdim."

"Bunu babana söyledin mi?"

"Bu insanlarla tanışmak için burada olmam gerektiğini söylüyor. İsimlerini ve ne iş yaptıklarını öğrenmeliymişim."

"Çünkü bir gün işi senin devralmanı bekliyor."

"Sanki hiç isteyecekmişim gibi." Bana baktı. "Senin yaptığını yapmayı tercih ederim.

Moda alanında çalış."

Gülümsüyorum. "Ne yapmak istiyorsan onu yapmalısın. Bu onun hayatı değil, Bella. Senin hayatın."

"Hayır, değil." Pencereden dışarı bakıyor. "Yönetimi devralmak için güvenebileceği tek kişinin ben olduğumu söylüyor. Buna ne diyeceğim?"

"Hayır diyebilirsin."

Homurdanıyor. "Babamı tanımıyorsun."

Ama onu tanıyorum. Onun hakkında bilmediği şeyler biliyorum, onu dehşete düşürecek şeyler. Ona söylemek istememe neden olan şeyler: Kaç, Bella. Zehri sana da bulaşmadan önce hızlı koş, uzağa koş. Ama bunları söyleyemem. Onu kurtaramam. Tek yapabildiğim geride durup avını bağlayan örümceği izleyen soğuk gözlü böcekbilimci gibi gözlemlemek.

Kendimi ona, herkesin piyonu olan bu kıza bakmaya ikna edemiyorum. Onun yerine dolabına gidiyor, orada asılı olan kıyafetleri tarıyor ve siyah bir kokteyl elbisesine uzanıyorum. İpek, dekolteli bir bedeni ve kloş bir eteği var.

"Bu," diyorum ona dönerek. "Bu gece bunu giy."

"Annem bunu benim için aldı."

"O zaman annenin keskin bir gözü var."

Elbiseyi alır ve kaşlarını çatar. "Bu siyah."

"Sana çok yakışacak." Gülümsüyorum. "Güven bana."

*

O akşam Bella, her bedene uygun bir renk olan siyah kokteyl elbisesini giyerek arka terasa çıktı. Partinin kenarında durmuş bir kadeh soğuk roze şarabı yudumlarken, onun Fransız kapılarından çıkıp toplantıya katıldığını görüyorum. Kimse onu durduramadan bir tepsiden bir kadeh beyaz şarap kapıyor ve kalabalığın çevresinde dolaşıyor, sanki manyetik olarak itilmiş gibi asla tam olarak içine girmiyor. Görkemli bir yemeğin sunulduğu açık büfe masasını inceliyor ve benim durduğum yere doğru ilerlemeden önce tabağına gönülsüzce havuç çubukları ve kuşkonmaz ekliyor. Oyma istasyonuna ulaştığında aniden durup ısı lambasının altında sulu ve parlak bir şekilde parlayan pirzolaya bakıyor.

"Orada yarım bir inek yavrusu var gibi," diyor.

"Bu Aberdeen Angus bifteği, bayan," diyor garson. "En iyisi.
Bir dilim ister misiniz?"

"Tanrım, hayır! Ben vejetaryenim." Burnu kırış kırış, yürümeye devam ediyor ve terasın kenarında bana katılıyor.

"Bu elbise sana çok yakışmış," diyorum.

"Bir insan nasıl böyle kanlı et yiyebilir?"

"Ne zaman vejetaryen oldun?" "Çok uzun
zaman önce."

Yine de geçen yılki düğün yemeğimde Wellington bifteğini iştahla mideye indirdiğini hatırlıyorum. Bir gencin ifadesinin güvenilirliği buraya kadarmış.

"Dr. Gallagher nerede?" diye soruyor kalabalığa bakarak.

"Yukarıda bir yerde. Konuklardan birini bahçede bir arı soktu ve bu konuda biraz histerikleşti. İyi ki buradasınız, çünkü bu partide kimseyi tanımıyorum."

Bella bir havuç çubuğunu mavi peynir sosu birikintisinde sürüklüyor. "Hep aynı kalabalık. Babam onları daha önce de getirmişti."

"Kim olduklarını biliyor musun?"

"Çoğunun. Babam isimlerini tekrarlayıp duruyor, onları hatırlamam gerektiğini söylüyor." Elindeki havuçlu çubuğu ısırıyor, sonra ucunu sohbet eden iki adama doğrultuyor. "Bu adam Damien Cawley. Deutsche Bank'ta kredi memuru. Diğer adam da Oleg, Belaruslu. Dünyanın her yerinde otelleri var ve geçen yıl Battenberg'de doğum günü partime ev sahipliği yapacak kadar nazikti. Bu onun Londra'daki oteli."

"Oleg'in soyadı ne?"

"Oh, hatırlamıyorum. Slav bir şey. Oldukça havalı biri. Doğum günümde şampanya içmeme bile izin verdi."

Bir gencin gerçekten önemsediği şey de budur.

Oleg ve Damien'ın sessiz bir sohbet içinde başlarını birbirine eğmelerini izliyorum. Para, çamaşırhaneyle tanış. Bella'nın babasının ortakları hakkında bu kadar çok şey bilmesinden etkilendim. Hardwicke'in ona koçluk yaptığı çok açık. Babasının işleriyle ilgilenmediğini iddia edebilir ama belli ki dikkatini vermiş.

Terasın karşısında bir kadın yüksek sesle ve sarhoşça gülüyor. "Peki o kim?" diye soruyorum.

"Ah, o." Bella homurdanıyor. "En son buraya geldiğinde, tüm partinin önünde çimenlere kustu. Çok iğrençti. Onunla neden evli kaldığını anlamıyorum."

"Kocası kim?"

"Sandy Shoreham. Milletvekili." Kadının kolunu sıvazlayarak onu sakinleştirmeye çalışan gözlüklü adamı işaret ediyor. Bu ismi biliyorum. Shoreham, Muhafazakâr Parti'nin önde gelen bir milletvekili olarak tanınan konumuna rağmen, kolayca gözden kaçabilecek kadar renksiz görünen bir adam.

Silvia yanımızdan süzülerek geçiyor, siyah saçları dağınık ve parıltılı, vücuda oturan elbisesi kalçalarının her kıvrımını sarıyor. Yanımızdan geçerken birkaç erkek dönüp ona bakıyor, ama o bakışlardan habersiz, uyuşmuş bir sersemlik içinde sürükleniyor gibi görünüyor. Bu akşam henüz bir şey yediğini görmedim; onunki kadar ince bir vücut disiplin gerektirir.

"Oh, kahretsin. Bardağımı al.

Çabuk!" "Ne?"

"Ben baban." Şarap kadehini bana doğru itiyor ve ben de tam Hardwicke bize doğru bakarken kadehi alıyorum. İkimizin bir arada durmasına kaşlarını çatıyor ve Bella ona masum bir gülümseme veriyor. Evet, bebek bakıcısı burada, işini yapıyor. Başıyla onaylıyor, sonra da misafirlerinin arasına katılmak için arkasını dönüyor.

Bella kadehini geri alıyor ve şarabın geri kalanını yudumluyor.

Sandy Shoreham'ın karısı daha yüksek sesle gülüyor, topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanırken başını geriye atıyor. Her kokteyl partisinde bir tane vardır, herkesin kafasını sallamasına neden olan konuk, ertesi sabah utanç içinde uyanacak olan konuk. Kocası bankacılar ve oligarklarla ittifak kurabilsin diye neşesiz akşamlara sürüklenen bu kadın için neredeyse üzüleceğim ama yasal ya da yasadışı işler böyle yürütülüyor. Hardwicke sadece tüm hareketli parçaları bir araya getiriyor.

Misafirlerinin arasında dolaşmasını, sırtlarını sıvazlamasını, dinlemek için eğilmesini, eşlerine dikkatle gülümsemesini izliyorum. Bella'nın hiç hoşlanmadığı adam Victor, her zaman birkaç adım ötede, yakınlarda geziniyor. Silvia'nın göğüslerine arsızca bakan adam. Victor bana doğru bakıyor. Beni sorduğunu biliyorum ve bakışları beni huzursuz ediyor, ben de arkamı dönüyorum.

İşte o zaman arkamda duran adamı fark ediyorum. Koyu renk saçları, baykuş gözlükleri ve sanki yeni kilo vermiş gibi omuzlarına dökülen bir yemek ceketi var. Bir an bakışlarımız kilitleniyor; sonra uzaklaşıyor. Teras merdivenlerinden çimenliğe inişini izliyorum.

"Kim bu adam?" Bella'ya sordum. "Çimlerin üzerinde yürüyen."

Omuz silkiyor. "Babamın paralı adamlarından biri. Onu burada sadece birkaç kez gördüm."

"Adını biliyor musun?"

"Stephen bir şey. Babamın benimle tanıştırdığı *herkesi* takip edemiyorum. Bak, tatlı getirmişler."

Bella açık büfe masasına geri dönüyor, ama ben çimenleri geçerken gözümü adamdan ayırmıyorum. Başını öne eğmiş, elleri ceplerinde.

Görünmez olmak için küçülmeye çalışmaktadır. Evin köşesinde gözden kaybolurken Victor ve Hardwicke de teras merdivenlerinden inerek onu takip ederler.

Garip bir şeyler oluyor.

İçkimi bırakıyorum ve gözüm Hardwicke ve Victor'da, kalabalığın kenarından dolaşıyorum. Merdivenlerde durup beni izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum ama kimse yok. Kimse doktorun karısının neyin peşinde olduğunu umursamıyor.

Çimenlere adım atıyorum, yüksek topuklu ayakkabılarım çimlere batıyor. Victor ve Hardwicke'in acelesi varmış gibi görünmüyor, ama belli ki akıllarında bir hedefle evin doğu kanadına doğru yürüyorlar. Ben de onların arkasından gidiyorum, sadece arazide gezinen bir misafirim. Doğu kanadının kenarına ulaşıyorum ve bir leylak çalısının gölgesinde duruyorum.

Hardwicke ve Victor avludan geçip ahırlara doğru yürüyorlar.

"Maggie?"

Danny'yi görmek için arkamı döndüm. Leylak çalısı ikimizi de karanlığa gömdüğü için ben onun yüzünü okuyamıyorum, o da benimkini. Gölgelerde buluşan yüzsüz siluetleriz. Belki de hep öyleydik.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Arabadan bir şey almam gerekiyor." Tüm araçların park edildiği ahır avlusuna doğru başımı sallıyorum.

"Sizin için getirebilirim. Neye ihtiyacınız

var?" "Kitabım. Sanırım arka koltukta

unuttum." "Bir bakayım. Parti nasıldı?"

"Çok güzel."

"Bella uslu duruyor mu?"

"Bir bardak şarabı gizlice içmek dışında, evet. Beesting hastası nasıl?"

İç geçiriyor ve yatak odasının pencerelerine bakıyor. "Kadının kolunun kesilmesi gerektiğini düşünebilirsin, o şekilde devam ediyordu. Gidip kitabını getireyim. Terasta görüşürüz."

Park halindeki arabamıza doğru yürüyor ama arka koltukta bir kitap bulamıyor çünkü yok. Kocama söylediğim başka bir yalan daha.

Dahası da olacak.

*

Karanlıkta sessizce giyinip Danny'yi yatakta uyurken bırakarak odamızdan çıktığımda saat sabahın üçünü biraz geçiyordu. Saatlerdir uyanıktım, evin sessizleşmesini, bulaşıkların son takırtısını, borulardaki suyun son vınlayışını bekliyordum. Şimdi loş hizmetli merdivenlerinden aşağı iniyorum. Birkaç saat içinde mutfak personeli kahvaltı için hazırlanmak üzere işlerinin başına dönecek ama bu saatler karanlıkla şafak arasındaki, uykunun bir evin üzerinde en ağır bastığı hayaletli saatler ve merdivenlerde kimseyle karşılaşmıyorum.

Mutfağın ışıkları kapalı, paslanmaz çelik yüzeyler karanlıkta sadece belli belirsiz parlıyor. Gölgelerin arasından, gömme buzdolabının, lavaboların ve hazırlık tezgâhlarının yanından geçip dışarıya, mutfak bahçesine çıkıyorum.

Ahırların içine bakma vakti geldi.

Hardwicke, Victor ve gözlüklü adam dün gece orada kayboldular. Hardwicke ve Victor yaklaşık bir saat boyunca partiye dönmediler ve onları neyin uzak tuttuğunu bilmek istiyorum.

Lavanta ve biberiye kokularını karıştırarak geçtiğim bahçe yolunu takip ediyorum ve evin önüne ulaşıyorum. Üst kattaki pencereler karanlık, misafirler uyuyor. Bu gece kovalar dolusu şarap ve viski aktı ve sabah akşamdan kalmalar ve domates suyu ve aspirin için umutsuz çağrılar olacak, ama şimdi her şey sessiz.

Avlunun çevresini takip ederken gölgelerin arasına girip çıkıyorum. Park etmiş arabaların arkasından geçerek ahırlara doğru ilerliyorum. İçeride ışıklar kapalı ve kapıdan içeri süzüldüğümde atları göremiyorum ama kokularını alabiliyorum. Ve onları duyuyorum: Bir toynak sesi. Yumuşak bir selamlama sesi.

El fenerimi açıyorum ve ışın, bir bölmeden bana bakan parlak bir gözün yansımasını yakalıyor. Adamların dün gece burada ne işi vardı? Sadece atları seyretmek için geldiklerinden şüpheliyim. El fenerim samanların aydınlattığı zeminde bir ileri bir geri gidip geliyor. Ne aradığımı bilmiyorum ama görürsem tanırım. Bir belge parçası. DNA hediyeli bir sigara izmariti. Burada ne iş yapıldığına dair bir ipucu, herhangi bir ipucu arıyorum.

Önce ahır müdürünün ofisine giriyorum, orada bir masa ve iki sandalye görüyorum. Duvarlarda yakışıklı atların fotoğrafları asılı. Masayı arıyorum ve çekmecelerden birine sıkıştırılmış defteri karıştırıyorum, ama bulduğum her şey atlarla ilgili gibi görünüyor. Veteriner faturaları, nalbant faturaları, yem teslimatlarının kayıtları var. Aklımdan kısa bir süreliğine *buranın* Londra'daki aklama merkezinin bir parçası olabileceği, Rus parasının at etine gittiği gibi çılgınca bir düşünce geçiyor ama bu pek mantıklı değil. Vergiden düşmek için kullanılmadığı sürece, at sahibi olmak kötü bir yatırım, bir daha asla göremeyeceğiniz parayı akıttığınız dipsiz bir kuyu.

El fenerimi sandalyelere tutuyorum ve koltukları kaplayan tozu görüyorum. Uzun zamandır kimse oturmamış. Adamlar bu ofise gelmedi.

Ahırlara geri dönüyorum ve yarım düzine atın dikkatli bakışları arasından geçerek yavaşça sıranın aşağısına ilerliyorum. Gece geç saatteki davetsiz misafirliğimden tedirginler ve huzursuz ayak sesleri, gergin bir kişneme duyuyorum. Adamlar bu kadar uzun süredir burada ne yapıyorlardı? Onları bu binaya getiren neydi?

Sonra ahırın en ucunda, samanla aydınlanmış zeminde sürüklenen bir şeyin bıraktığı çizik izlerini görüyorum. Sürüklenme izleri son ahıra kadar gidiyor.

Boş ahırın kapısını açıp ışığımı içeriye tutuyorum. Bir şey bana geri yansıyor: yatağın üzerinde duran bir gözlük. Ama nefesimi kesen şey gözlük değil. O gözlüğün yanında yatan şey: parmakları pençe şeklinde donmuş bir el.

Işınım elden kola, omuza doğru ilerliyor. Yüze. Kıpırdayamayacak, nefes alamayacak kadar sersemlemiş bir halde durağın içinde yatan ölü adama bakıyorum, yüzünü o akşam daha önce gördüğüm adama. Ölümcül boğuşma sırasında düşen ya da tekmelenen gözlükleri takan adam. Çıkık diline bakıyorum, gözlerindeki noktasal kanamalara dikkat ediyorum ve nasıl öldüğünü biliyorum. Yanına çömeliyorum ve ışığı boynuna tutuyorum. Boğazına sarılan ipin bıraktığı çürüklere. Bu bir profesyonelin işiydi.

Kimsin sen? Hardwicke neden ölmeni istedi?

Dışarıdan erkek sesleri duyuyorum, yaklaşıyorlar.

Ayağa fırlıyorum, ölü adamın ahırından dışarı fırlıyorum ve kapıyı tekrar kilitliyorum. Çılgınca etrafta saklanacak bir yer arıyorum.

Sesler daha yüksek. Adamlar binaya girmek üzeredir, tek giriş ya da çıkış yolundan girerler.

Bitişik ahırın kapısını açıyorum, içeri dalıyorum ve kapıyı tekrar kilitliyorum. Burada yalnız değilim; hemen yanımda duran bir at var, istilamdan ürkmüş bir at. Ahırı tekmeliyor ve sıkıntıyla kişniyor.

Ahırın ışıkları yanıyor.

Artık ahırdan çıkamıyorum. Şu anda tepinen ve kişneyen gergin bir atla burada kapana kısılmış durumdayım. Köşeye çömelip kendimi olabildiğince küçültüyorum.

Adamlar yaklaşıyor ve Keith ile Victor'un seslerini tanıyorum.

"Bunu bu kadar ürküten ne?" diyor Victor.

"Başka ne olabilir ki? Muhtemelen kokusunu
alıyordur."

Şimdi üçüncü bir ses konuşuyor, beni köşeme daha da büzüştüren bir ses. Hardwicke, "Onu buradan çıkarın," diye emrediyor.

Tekerleklerin gıcırtısını duyuyorum. Cesedi taşımak için yanlarında bir araba getirmişler. Benim gibi onlar da evin sessizleşmesini ve ne yapacaklarını kimsenin görmemesini beklediler.

At yine kişniyor, duvara öyle bir şiddetle vuruyor ki, toynaklarından birinin altında kalmamak için köşeye siniyorum. Son ahırın kapısının gıcırtıyla açıldığını duyuyorum. O kadar yakındalar ki Victor ve Keith'in cesedi kaldırıp arabaya koyarken çıkardıkları homurtuyu duyabiliyorum.

"Gözlük," diye tersledi Hardwicke. "Gözlüklerini getirin."

Ağır nefes alıp verme. Ayakkabıların samanlıkta çıkardığı ses.

At bir tekme daha atıyor. Kişnemesi o kadar yüksek ki çığlık gibi geliyor.

"Neyin var senin, ha?" diyor Victor. Bir kol atı sevmek için ahır kapısının üzerinden uzanırken başımı kaldırıp bakıyorum. Adamın tek yapması gereken aşağı bakmak ve beni görecek.

Hardwicke, "O dişler kemiğe kadar ısırabilir," diyor. "Ondan uzak durun."

Victor'un kolu kaybolur. "Onu neden tutuyorsun?"

"*Beni* ısırmıyor." Hardwicke gülüyor. "Ne olacağını biliyor."

At arabası gıcırdayarak uzaklaşırken, ben ahırın köşesinde büzülüp kalıyorum. Dışarıda çalışan iki arabanın sesini duyuyorum, sonra tekerlekler çakıllar üzerinde çatırdıyor ve araba motorlarının homurtusu sessizliğe gömülüyor. Şimdi dışarı çıkma zamanı, ama ahırın ışıkları hâlâ yanıyor. Kapatmayı mı unuttular yoksa geri mi dönüyorlar?

Ayağa kalkmaya başladım. Kımıldama.

Birisi ıslık çalıyor. Bu Hardwicke. Neden geride kaldı? Neden binayı terk etmedi? *Biliyor olmalı. Bir şekilde bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor.*

Islık sesi bana doğru ilerliyor. Melodi "Cesur İskoçya", çok neşeli, çok neşeli. Çok korkutucu. Yaklaştıkça yaklaşıyor, kaslarım geriliyor, bacaklarım ölümüne bir dövüşe hazırlanıyor, ben Hardwicke'e karşı. Saldırım hızlı olmalı. Boğazına bir yumruk, göz çukuruna bir bıçak darbesi. Elim yumruk haline gelmeye başladı bile.

Islık sesi kesildi.

Elinin at etine çarpışını ve karşılık veren bir çıtırtı duyuyorum. "İşte iyi bir kız," diyor. Atını sevmek için ahırlardan birinde durakladı. Ne kadar da iyiliksever bir efendi o. Ölüm dağıttığı kadar rahatça sevgi de dağıtıyor.

Islık tekrar başlıyor, ama bu sefer geri çekiliyor. "Cesur İskoçya" uzaklaşırken titrek bir nefes alıyorum. Ahırın ışıkları sönüyor. Ayak sesleri çakılların üzerinde çıtırdıyor.

Karanlıkta, Hardwicke'in ahırdan iyice uzaklaşmasını, eve geri dönmesini sağlayacak kadar uzun süre bekliyorum. O zaman bile dışarı çıkmanın güvenli olduğundan emin değilim ama bütün gece burada kalamam. Yakında mutfak personeli uyanmış ve kahvaltı hazırlıyor olacak; kimse evden çıktığımı anlamadan önce odama dönmeliyim.

Ahırdan çıkıp dışarı çıktığımda kalbim göğsümde güm güm atıyor. Dışarıda, avluda iki arabanın park ettiği boş yerleri görüyorum, bunlardan birinin ölen adama ait olduğuna şüphe yok. Sabahleyin ortadan kayboluşunu evdeki yardımcıya açıklamak kolay olacak. *Bir telefon almış ve gece yarısı gitmek zorunda kalmış. Akşam yemeği için bir misafir eksildi.*

Ağaçların arkasına gizleniyorum. Gece serinledi ama ben terliyorum, titriyorum. Bir yerlerde içinde ceset olan bir araba imha edilirken, üst katta Phillip Hardwicke yatağında uyuyor ve rahatsız edilmiyor.

Birkaç saat içinde şafak gökyüzünü aydınlatacak ve Manning House uyanacak. Kahvaltı servis edilecek ve konuklar bahçelerde yürümek ya da kil güvercinlerine ateş etmek için dışarı çıkacak. Ben de onlara katılacağım, çünkü herkes benden bunu yapmamı bekliyor. Çok güzel bir gün olacak.

Çok güzel bir gün.

BÖLÜM 21

"O bizden biriydi," diyor Diana.

Artık toplum içinde birlikte görülme riskini göze alamayız, bu nedenle bu tür toplantılar için ayrılmış, gözlerden uzak ve düşmanın izlemesinin imkansız olduğu güvenli bir evdeyiz. Buraya gelebilmek bile birçok kaçamak manevra yapmamı gerektirdi: metroda iki kat geri gitmek, sonra da takip edilmediğimden emin olmak için tencere, elektronik eşya ve sigara satan dükkanların önünden geçerek sokaklarda zikzaklar çizmek. British Museum'da artık sohbet olmayacak.

Pencerenin önünde durmuş, aşağıdaki kalabalık caddeye bakıyorum. Hafta içi normal bir öğle vakti gibi görünüyor, insanlar dışarıda alışveriş yapıyor ya da öğle yemeği yiyecek bir yer arıyor. Ancak ses geçirmez baloncuk odamızdan gördüğüm, etraflarında akan karanlık ve tehlikeli akıntılardan habersiz, bilgisiz insanlar.

"Kimdi o?" Ben sordum.

"Adı Stephen Moss'tu. UGB'de banka uyum memuruydu. Bir yıldır Hardwicke'in hesaplarına giren ve çıkan şüpheli işlemleri işaretliyordu, ancak üstleri bu bilgilerle hiçbir şey yapmadı. Hareketsizliklerinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı ve kendisine ulaştığımızda bizimle çalışmayı kabul etti."

"Ücret karşılığında mı?"

"Hayır. Bu yüzden yapmadı."

Yani o ilkeli bir varlıktı. Onlar en iyileri, en güvenilir olanlarıdır. Ve onları kaybettiğimizde, en trajik olanlar da onlardır.

Dönüp Stephen Moss'un Diana'nın dizüstü bilgisayar ekranında görüntülenen fotoğrafına bakıyorum. Hafta sonu Manning House'da gördüğüm adam daha zayıftı ama bu kesinlikle aynı adam. Bu kadar kilo vermesinin nedeni hastalık mıydı, yoksa alevlere çok yakın uçmanın ve alevlerin her an onu yutabileceğini bilmenin stresi mi?

"Saab'ı bu sabah Leeds'teki havaalanı otoparkında terk edilmiş halde bulundu," diyor.

"Peki ya Bay Moss?"

"Cesedinin yeri tespit edilemedi. Bunun büyük bir kayıp olduğunu söylememe gerek yok. Hardwicke hakkında bize çok değerli finansal bilgiler veriyor ve paranın hangi hesaplardan geldiğini ve nereye gittiğini takip etmemize yardımcı oluyordu. Şimdi kör olduk."

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Korkunun karıncalanması. Hâlâ kâbuslarımda ıslık çalan "Scotland the Brave "in yankıları peşimi bırakmıyor. "Eğer ona işkence etselerdi, onlara benden bahsedebilirdi."

"Yapamazdı, çünkü sizden haberi yoktu. Bu yüzden ikinizi de karanlıkta tuttuk."

"*Onu* biliyorlardı."

"Ama seni bilmiyorlar." "Nereden

biliyorsun?"

"Çünkü sen hâlâ hayattasın."

"Onu kim ifşa etti?"

Diana başını sallar. "UGB'den biri olabilir. Moss'un Hardwicke'in hesaplarını incelediğini bilen biri."

"Ulusal Suç Ajansı'nda bir köstebekleri olabilir mi? Ya da diğer kurumlarından birinde?"

"Bu bir sorun olabilir," diye itiraf ediyor. "Londra'da çok fazla para dönüyor ve icra kurumlarından birinde birilerinin satın alınmış olma ihtimali var. Aksi takdirde, sen ve ben bu karmaşaya dahil olmak zorunda kalmazdık."

Masaya oturdum. Aşağıdaki cadde trafikle dolu ama hiçbirini duymuyoruz çünkü bu yalıtımlı pencereler ve ses geçirmez duvarlar her şeyi kapatıyor. Çaydanlık ve çay fincanlarıyla donatılmış bir masada sessizce birbirimize bakıyoruz. Londra'da yaşadığım aylar beni bu ikindi çayı ritüeline boyun eğmeye zorladı, şu anda canımın çektiği şey sert ve sade bir kahve olsa da.

"Bu görevden ayrılmak istiyorum," diyorum.

"Ne?" Çenesini kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü zaten bir varlığınızı kaybettiniz ve onun nasıl açığa çıktığını bile bilmiyorsunuz."

"Maggie, neler yaşadığını anlıyorum. Korktuğunu biliyorum ama-"

"Evet, Danny için korkuyorum. O bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Eğer benim peşime düşerlerse, onun da peşine düşerler. Ben bunun için gönüllü oldum ama o olmadı ve onun zarar görmesine izin vermeyeceğim. Ayrıca, bir yalanı yaşamak çok zordu. Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayan bir adamla yatmak."

"Bu işin doğası böyle. Bunu biliyorsun."

"Ve artık yeter. Sana istediğini verdim." "Henüz değil.

Her şeyi değil."

"Hardwicke'in tıbbi kayıtları sizde. Vücudundaki her burkulmayı, her beni biliyorsun. Benden istediğin buydu."

"Ama şimdi Stephen Moss'u kaybettik. Hardwicke'in mali durumu konusunda ne gözümüz ne de kulağımız var."

"Ben onun bankacısı değilim. Bu konuda

bilgim yok." "Kızıyla bir ilişkiniz var."

"Daha on beş yaşında. Hiçbir şey bilmiyor."

"Senden hoşlanıyor. Aileye uyum sağlamana yardımcı

olacak." "Yine söylüyorum, o daha *on beş yaşında.*"

"Bu da onun güvenini kazanmayı kolaylaştırıyor."

Bella'yı gülünç pembe kıyafetleri içinde, hantal ve ilgi açlığı içinde düşünüyorum. Muhtaç genç kızları ve onları manipüle etmenin, kullanmanın ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum. Ve bunu yapmanın ne kadar yanlış olduğunu. Bu konuda çok şey yanlış geliyor.

"Artık bana ihtiyacın yok," diyorum. "Hardwicke'i enselemek istiyorsan, muhtemelen bunu şimdi yapabilirsin. Polisi Moss'un cinayeti konusunda uyar, onlar da araştırsınlar. Ahırda bazı adli kanıtlar olmalı."

"Ortada ceset yok. Dolayısıyla, bir cinayet *olduğunu*

kanıtlamanın hiçbir yolu yok." "Eğer cesedi ortaya çıkarsa-"

"Öyle olsa bile, nerede ve ne zaman öldürüldüğünü söyleyebilecek tek tanık sizsiniz. Kendini ifşa etmeye, kimliğini açığa çıkarmaya istekli misin?"

Stephen Moss'u düşünüyorum ve boynuna dolanan çarmıhı ne kadar çılgınca pençelemiş olabileceğini. Hardwicke'in kimin için çalıştığımı öğrenirse bana ne yapacağını düşünüyorum. Bir nefes verdim. "Hayır."

"Ben öyle düşünmemiştim. Her neyse, şu anda peşinde olduğumuz kişi Hardwicke değil. O çok daha büyük bir finans makinesinin sadece bir dişlisi. O makineyi Moskova adına kimin manipüle ettiğini bilmemiz gerekiyor. Cyrano'yu istiyoruz."

Yakalanması zor Rus uyuyan. Adamın kimliği hala bir muamma ve sekiz yıl sonra bile onun hakkında, çoğu kuratöründen ya da idarecisinden gelen mesajlardan elde edilen, sadece bölük pörçük bilgilere sahibiz. Artık akut aralıklı porfiriden muzdarip olan ve düzenli olarak heme arginate ilacı infüzyonuna ihtiyaç duyan bir kadın arkadaşı olduğunu biliyoruz. Diana ile British Museum'da yaptığım son görüşmede, böyle bir hastanın Galen doktorları tarafından tedavi edilip edilmediğini sormuştu, ancak böyle bir kayda rastlamadım.

"Size Manning House'un hafta sonundaki konuk listesini verdim. Belki Cyrano da onlardan biriydi. Oradan başla," diye önerdim.

"Değildi. SIGINT Moskova'dan yeni bir iletişim yakaladı," diyor. "Cyrano'nun şu anda ülke dışında olduğunu biliyoruz."

"O zaman onu bulmanda sana bol şans dilerim." Gitmek için ayağa kalktım. "Çünkü istifa mektubum üzerinde çalışıyor olacağım."

"Henüz değil, Maggie. Sana hâlâ ihtiyacımız var." "Size verebileceğimi verdim."

"Orada bir daha fazla şey sen olabilir teslim et. Buson SIGINT dinlemesinde Malta'dan bahsediliyor."

Ona dönüyorum. "Malta mı?"

"Bir toplantı olacak. Bir müzakere."

Bir anda neden istifa edemeyeceğimi anladım, henüz değil. "Hardwicke gelecek hafta Malta'ya gidiyor," diyorum.

"Bu yüzden size ihtiyacımız var. Kocanız ona eşlik mi edecek?"

"Evet, ama Malta gezisi önemli değil. Hardwicke oraya sadece Bella'yı alıp Londra'ya geri getireceğim."

"Bella'nın Malta'da ne işi var?"

"Annesi Camilla orada tatil yapıyor. Bella onunla vakit geçirmek için uçtu."

"O zaman ben de *seni* Malta'da istiyorum. Hardwicke'in jetiyle konuş, oraya gitmesinin başka bir nedeni olup olmadığını öğren."

"Cyrano ile tanışmak için demek istiyorsun."

Başını sallıyor. "İki erkek, aynı adada, aynı zamanda. Bu olasılık çok kışkırtıcı."

Dizüstü bilgisayarına bakıyorum. Ekran karardı, ama Stephen Moss'un yüzünün görüntüsü hafızama o kadar silinmez bir şekilde kazındı ki, onu hala orada görebiliyorum, tıpkı o at ahırında ölü yattığını hala görebildiğim gibi,

dili dışarı çıkmış, gözleri nokta nokta kanamalarla beneklenmişti. Phillip Hardwicke'le karşılaşırsanız, başınıza bunlar gelir.

"Bunu yapmayacağım. Başka bir yol bul."

"Bu bizim en iyi şansımız. Belki de tek şansımız."

"Malta'daki Hardwicke'i gözetleyin yeter. Bunun için bana ihtiyacınız yok."

"Başka hiç kimse ona Danny kadar yaklaşamaz. O bizim gizli silahımız."

"O benim kocam."

"Gerçekten mi Maggie?" Diana güler. "Duygu görevden önce mi gelir? Hep böyle yumuşak mıydın?"

Masanın öbür ucundan birbirimize bakıyoruz. Yirmi yılı aşkın bir süredir ülkeme hizmet ediyorum. Sayısız yalan söyledim, tekrar tekrar kök saldım, hatta hayatımı tehlikeye attım. Şimdi, bu görevi reddettiğim için, bu hizmet yıllarının hiçbir anlamı yok.

"Malta'dan sonra ben yokum," diyorum sonunda.

"Kalıcı olarak." Başını salladı. "Elbette. Eğer gerçekten istediğin buysa."

"Sana ne istediğimi söyleyeyim. Kocamla sıradan bir hayat istiyorum. Sıradan *olmamızı* istiyorum. Bir kedimiz olsun, bir bahçemiz olsun. Takip edilme endişesi olmadan sokakta birlikte yürüyelim."

"Hepsi senin olacak Maggie," diyor ve sonra dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Ama henüz değil."

*

Duşun altında durup saçımdaki şampuanı durularken Danny buzlu camdan beni izliyor. Eskiden onun ilgisinin şehvetli odağı olmaktan hoşlanırdım, ama bu gece şehvet sadece bir dikkat dağıtıcı. Vermem gereken zor kararlar, planlamam gereken bir gelecek var.

Bizim geleceğimiz. *Ben* ne zaman *biz* oldum, *benimki* ne zaman *bizimki* oldu hatırlamıyorum. Hayatlarımızın birbirine karışması o kadar kademeli bir süreçti ki zamirlerin ne zaman değiştiğini, ne zaman onun her zaman yanımda olacağını kanıksamaya başladığımı fark etmedim.

Duştan çıktığımda elinde bir havluyla beni bekliyordu.

"Manzaradan asla bıkmam," diyor havluyu üzerime örterken. Beni banyo duvarına yaslıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Zihnim başka bir yerde, seçimlerimi tartarken ve olası sonuçları düşünürken bile, bedenim otomatik olarak ona tepki veriyor. Aramızdaki ilişkinin bu kadar karmaşık hale gelmemesi gerekiyordu. O sadece bir tatil kaçamağıydı, sıcak bir Bangkok gecesinde sıcak bir vücuttu, aşık olmam gereken biri değildi. Evlenmem gereken biri değildi.

Şimdi onu kaybetme düşüncesine katlanamıyorum. Bu da ona kimin için çalıştığım ve evliliğimizin nasıl daha büyük bir planın parçası olduğu hakkındaki gerçeği asla söyleyemeyeceğim anlamına geliyor. Söylediğim yalanları, aldatmaca üzerine aldatmacaları asla açıklayamam: Rol için tutulan sahte nedimem. Diana ile gizli toplantılarım. Kopyaladığım Galen'ın tıbbi kayıtları, hastalarının olduğu kadar kendisinin de güvenini ihlal ettim. Bu çifte hayatı ne kadar sürdürürsem, gerçeğin ortaya çıkma olasılığı o kadar artacak ve ortaya çıktığında, evliliğimizin gerçek olduğundan şüphe edecek, bunun sadece aşkla ilgisi olmayan uygun bir uydurma olduğunu varsayacak. *Gerçeği öğrenseydin, beni hâlâ ister miydin?*

Öğrenmekten korkuyorum.

O gece, karanlıkta onun yanında yatarken, sonunda kararımla barıştım. Ne yapmam gerektiğini biliyorum, çünkü hiçbir şey benim için Danny kadar önemli değil. Ne bu görev, ne kariyerim, ne de çalkantılı dünyanın geri kalanı, sadece Danny ve ben. Yan dönüyor ve kolunu bana doluyor. Kokusuna o kadar alışmışım ki artık kendi kokum gibi, sanki onun özünü tenime çekmişim gibi.

Kolunu okşayıp onu uyandırmak için dürtüyorum. "Danny?" "Hmmm."

"Her şeyi bir kenara bırakmaktan bahsettiğin zamanı hatırlıyor musun? Londra'dan ayrılmak ve başka bir şey yapmak, çılgınca bir şey?"

Yavaşça gözlerini açar. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" "Gelecek hakkında düşünüyordum."

"Ah canım. Kulağa ciddi geliyor."

"Ben ciddiyim. Danny, bence bunu yapmalıyız."

Artık tamamen uyandı ve bana bakıyor. "Daha önce bu fikre pek sıcak bakmıyordun."

"Gerçekten neyin önemli olduğunu düşündüm. Galen'deki işi kabul ettin çünkü annen borçlarını ödemekte zorlanıyordu ve sen de ona yardım etmek istedin. Ama şimdi o vefat etti ve bizim paraya ihtiyacımız yok." Duraksıyorum. "Mutlu olmadığını biliyorum."

"Ne istiyorsun Maggie?"

"Nefret ettiğin bir işe bağlanmanı, sevmediğin hastalarla ilgilenmeni istemiyorum."

"Sadece bazıları."

"Galen size iyi ödeme yapıyor olabilir ama bu kadife bir tuzak. Hastalar, pratikte size sahipler. Bizim gibi insanlar hakkında böyle düşünüyorlar. Satranç tahtasında biz sadece piyonuz."

Sessizleşiyor ama vücudunun heyecanla uğuldadığını hissedebiliyorum. "İstifa edersem, bu daireden vazgeçmek zorunda kalacağız."

"Zaten hiçbir zaman bizim olmadı."

"Bu çok daha küçük bir yere taşınmak demek. O kadar da güzel değil." "Bir çadırda da yaşayabiliriz, umurumda değil."

"Ve geçimimizi sağlamamız gerekecek."

"Birikimim var. Ve bir iş bulabilirim. 'Boş zamanların kadını' bana hiçbir zaman uymadı zaten."

Gülüyor. Gerçekten mutlu bir kahkaha. "Belki bir 'boş zaman beyefendisi' olabilirim."

"Hayır işlerine geri dönebilirsin. Bunu yaparken mutluydun."

"Öyleydim, gerçekten öyleydim. Tekrar seyahat edebiliriz. Tayland'a geri döneriz." "Ya da Güney Amerika'ya."

"Ya da Madagaskar!"

Şimdi ikimiz de eski esprimize gülüyoruz, tıpkı ilk tanıştığımızda güldüğümüz gibi. Gece vaatlerle dolup taşıyor. Kaçış ikimizin de özlemini çektiği şeydi ve şimdi bunu birlikte yapacağız.

"Haber vermem gerekecek," diyor. "Tanrım, bu hiç hoş olmayacak. Hastalarımın görev yerlerini değiştirmeleri, programlarını değiştirmeleri gerekecek."

"Galen'den ilk kez bir doktor istifa ediyor olamaz. Her işte olduğu gibi başka birini işe almak zorundalar."

"Phillip Hardwicke ile Malta'ya uçmam planlanıyor. Bu seyahatten vazgeçmek için artık çok geç."

"Geri adım atma, sadece bunu son görevin yap. Bella'yı yola getirmek için yardım isteyebilir, o yüzden ben de gelebilirim. Eve döndüğümüzde eşyalarımızı toplamaya başlarız. Bir uçağa atlar ve bir yerlere *gideriz*. Belki bu sefer gerçekten Madagaskar'a gideriz."

"Nereye gittiğimiz umurumda değil Maggie. Yeter ki birlikte olalım." Derin bir nefes alır. "Şimdi. Bir istifa mektubu yazmalıyım."

Ben de öyle. Yirmi yıl boyunca ülkeme sadakatle hizmet ettim. Sayısız yalan söyledim, uçaklardan atladım ve Sam Amca için şarapnel yedim. Şimdi diyorum ki, siktir et hepsini. Hardwicke'i, Cyrano'yu ve dünyanın ebediyen kanlı halini sikeyim.

Danny ve ben kaçıyoruz.

BÖLÜM 22 JO

Purity, Maine, şimdi

Polis olarak çalıştığı süre boyunca Jo, orada burada aptal avcılarla karşılaşmıştı; ayağı takılıp kendini ayağından vuran ya da bir geyiği hedeflediğini sanıp birinin ineğini yere düşüren erkeklerle (ve neredeyse hepsi erkekti). Olmaması gereken yerlerde, ilan edilmiş arazide ya da bir konutun üç yüz metre yakınında dolaşan avcılarla karşılaştı. Bir keresinde, av gezisi sırasında kendi babasını öldüren bir adamı bile gözaltına almıştı, ancak ateş etmenin kasıtlı olduğunu *kanıtlayamamıştı*. Glen Cooney o zaman şefti ve ona en iyi ihtimalle kasıtsız adam öldürme suçlaması yapabileceklerini söylemişti. O güne kadar bir katilin serbest kaldığına inanıyordu. Her yıl, tüfekle avlanmak için geyik mevsimi açıldığında, silahlı adamların beyaz kuyruklu herhangi bir şeyi patlatmaya hevesli bir şekilde ormana daldıklarında sık sık meydana gelen felaketlere karşı kendini hazırladı.

Maggie Bird'ü vurmaya çalışan adam geyik avlamıyordu.

Jo, saldırganın ateş ettiği ağaçların arasında dururken bu çok açıktı. Bulabildiği tüm mermi kovanlarını toplamış, çizme izlerini adamın aracını bıraktığı toprak yola kadar takip etmiş ve eyalet kriminal laboratuvarına bu izlerin görüntülerini ve lastik izlerini göndermişti. Bu bir cinayet davası kadar heyecan verici olmayabilirdi ama Jo için Dedektif Alfond gibi biri dizginleri elinden almadan bir soruşturmayı yürütmek aynı şekilde heyecan vericiydi. Kimse yaralanmadığına ve sadece RTV'de hasar meydana geldiğine göre, bu olay Maine eyaletinin yüksek ve güçlü bir dedektifi için çok önemsizdi. Bu dava Jo'nun davasıydı ve sorumlu olduğu için çok heyecanlıydı.

Ormandan geçerek geri döndü ve ateş edenin aracının bulunduğu toprak yola park ettiği aracına bindi. *Sonra hangi yöne gittin?* diye merak etti.

Kasabaya dönmeyi deneyelim.

Doğuya, köye doğru giden yolda ilerledi; karla kaplı tarlaların ve çıplak ağaçların yanından, yamyamlığın çeşitli aşamalarında paslanmış bir düzine arabanın bulunduğu bir çiftlik evinin yanından geçti. Önüne çıkan ilk işyeri yem dükkanıydı. Hayvan yemi almaktan çok daha fazlası olan bu dükkân, aynı zamanda atınız için tuz blokları, çim biçme makineniz için yedek parçalar ve hatta ilkbaharda, gün batımına doğru uçmak için hayatta kalabilecek ya da kalamayacak bir kutu ördek yavrusu satın alabileceğiniz bir yerdi. Otoparka girdi ve girişe baktı. *İşte buradasın. Umalım da sadece gösteriş için olmasın.*

"Selam Jo," dedi yem dükkânı sahibi Vern, kapıdan içeri girerken. "Daha fazla köpek maması için mi geldin?"

"Hayır. Lucy diyette. Ona başka bir şey yedirmemem gerekiyor."

"Bana yeterince zayıf göründü."

"Onu bir kamyonetin arkasına taşımak zorunda değilsin. Buraya resmi bir iş için geldim."

"O ölü kadın mı?"

"Hayır, o davayı eyalet polisi devraldı. Bu sabah Blackberry Çiftliği'nde yaşanan bir olayla ilgili. Güvenlik kameranız çalışıyor mu? Ön taraftaki mi? Bu sabahki görüntülere ihtiyacım var. Sabah sekiz ile dokuz arası."

Vern onu şaşırtarak güldü. "Görüntüleme başına ödeme için ücret almaya başlamalıyım."

"Ne?"

"O videoyu isteyen ikinci kişisiniz." Mağazadaki bilgisayara gitti. "Dosyayı size hemen e-posta ile göndereceğim..."

"Başka kim istedi?"

"Kütüphane kurulundaki şu hoş bayan. Kütüphanenin bir güvenlik kamerası kurmayı düşündüğünü söyledi ve çekimlerimin ne kadar net olduğunu görmek istedi. Bu modeli almaya karar verirlerse diye."

"Ve ona görüntüleri gösterdin mi?"

"Onun için bir kopya hazırladım, böylece kütüphane kurulu kaliteyi değerlendirebilir." Kızın kaşlarını çattığını görünce durakladı. "Bir zararını görmedim. Dışarıda heyecan verici bir şey olmuş gibi değil."

"Bu kadının adı neydi?"

Vern dudaklarını büzerek durakladı. Kıdemli bir an. "Biliyor musun, şu güzel eşarplı, hoş görünümlü kadın. O ve kocası Chestnut Sokağı'ndaki evi satın aldılar."

Jo iç çekti. "Slocumlar."

Kendi kafasına bir tokat attı. "Tabii ya. *Bu* onların adı."

Yine onlar. Neden sürekli en uygunsuz yerlerde ortaya çıkıyorlardı? Jo meraklı köylülerle uğraşmaya alışkındı ama Slocum'lar kontrolden çıkmıştı.

Cep telefonu çaldı.

"Selam Mike," diye cevap verdi dışarı çıkıp aracına doğru yürürken.

"Eyalet suç laboratuarından aradılar." dedi. "Ateş eden kişinin aracındaki izleri tespit ettiler."

"Devam et."

"Lastikler Goodyear Wranglers, dört mevsim. TrailRunner AT, 235/75R15. Herhangi bir sayıda SUV'a takılmış olabilir, bu yüzden aracı tanımlamamıza yardımcı olmuyor."

Goodyear. Birden Slocum'larla en son Maggie Bird'ün garaj yolunda çarpıştıkları zamanı hatırladı. Karda farklı bir lastik izini incelediklerini ve Ingrid Slocum'un şöyle dediğini hatırladı: *Sanırım bunlar Goodyear*.

Mike'a, "Suç laboratuarını ara," dedi. "İki gece önce Maggie Bird'ün araba yolundaki izlerin analizini istiyorum."

"Cinayeti mi kastediyorsun? Bu bizim değil-"

"Bunun bizim davamız olmadığını *biliyorum*. Bana sadece raporu getirin."

Arabasında beklerken, yem dükkanının önündeki yolu izledi ve kaç araba geçtiğini saydı. Burası doğrudan köye giden yollardan biri olmasına rağmen trafik hafifti, araçlar arasında bir ya da iki dakika vardı. Yaz geldiğinde, turistler kasabaya geldiğinde bu yolda çok daha fazla trafik olurdu; insanlar göl kenarındaki evlerinden kasabada ıstakoz yemek ya da gün batımı gezisi için rüzgâr gemilerinden birine binmek için yola çıkarlardı. Ancak bu kış gününde yol neredeyse ıssızdı.

Cep telefonu çaldı. Yine Mike.

"Anladım," dedi. "Diğer lastikler Goodyear Wranglers, TrailRunner AT, iki üç ..." Durdu. "Hey, bu aynı araç."

"Şart değil," dedi Jo. "Sadece aynı tip lastik. Buralarda Goodyear TrailRunner'ları olan başka SUV'lar da olmalı."

"Ama olasılıklar nedir?"

Bilmiyordu. Bu, benzin istasyonundaki tamirciye sorulacak bir soruydu, şehirde kaç tane Goodyear TrailRunner olduğunu o daha iyi bilirdi. Dedektif Alfond'a haber *vermeliydi*, çünkü vurulma olayı Bianca'nın cinayetiyle bağlantılı olabilirdi. Ama önce bu işin peşini ne kadar bırakabileceğini görmek istiyordu. Glen Cooney bir keresinde ona Purity'de kalmakta ısrar ederse bir polis olarak kendini asla geliştiremeyeceğini söylemişti. Bu onun esneme şansıydı ve kendi davasında çalışıp ipuçlarının hangi yönü gösterdiğini görmek iyi hissettiriyordu.

Şu anda bu ipuçlarının hepsi aynı yöne işaret ediyordu: gizemli Maggie Bird'e.

BÖLÜM 23
MAGGIE

Declan deniz kıyısında eski bir kaptan evinde yaşıyor ve ben birkaç kez ziyaret etmeme rağmen hiç üst kata çıkmadım. Benim gibi o da hayatını ayrı kutulara bölmüş özel bir insan. Alt kat, aylık kitap grubumuzun bazen toplandığı halka açık kutusudur. Penobscot Körfezi'ne bakan oturma odasında martinilerimizi yudumlar ve dedikodu yaparız; yaz aylarında ise sırayla teleskopundan gün batımı yolculuklarından dönen yelkenlileri izleriz. Yemek odasında akşam yemeğine oturdum, mutfağında bulaşık yıkadım ve ara sıra makyaj odasını ziyaret ettim ama bir kez bile kendisine ayırdığı üst kata çıkmadım. İkimiz de bu kutuları ayrı tutmaya özen gösteriyoruz: Üst kat/alt kat. Özel/kamusal. Önce/sonra.

Ancak bugün bana yapılan keskin nişancı saldırısı, iyi düzenlenmiş hayatlarımızı havaya uçurdu - ya da en azından benim hayatımı havaya uçurdu. Şimdi onun üst kattaki misafir odasında geçici olarak ikamet ediyorum, hiç de hayal ettiğim gibi olmayan bir oda. Declan'ın kendisi gibi, soğukkanlı bir şekilde sade, temiz hatlara sahip ve minimum süslemeli olmasını bekliyordum. Bunun yerine dantel perdeler, kapitone bir yatak örtüsü ve şifonyerin üzerinde duygusallığı yansıtan eski siyah-beyaz fotoğraflar buldum. Bu onun şüphelenmediğim hassas bir yönü.

Fotoğraflardan biri, kucağında siyah saçlı bir çocukla gülümseyen bir kadını gösteriyor. Çerçeveyi çeviriyorum ve arkasında yazan yılı görüyorum. Bu Declan ve o beş yaşındayken apandisit patlaması sonucu ölen annesi olmalı. Annesinden pek bahsetmiyor ama çocukluğunun nasıl geçtiğini, annesiz büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum. On iki yaşındayken yatılı okula gönderildiğini biliyorum, çünkü diplomat babası düzgün bir ebeveyn olamayacak kadar dünya işlerine dalmıştı ve kendi çocukluğumu düşünüyorum

Kaçmak için sabırsızlandığım alkolik bir babanın yükü altında geçen gençlik yılları. Bu, annesiz olmanın başka bir versiyonuydu ve her iki versiyon da mutlu bir versiyon değildi.

Declan'ın merdivenlerin dibinden bana seslendiğini duyuyorum: "Maggie, Ben geldi! Ve yemek hazır!"

Yarım paketlenmiş valizimi odada bırakıyorum ve Declan'ın yaşadığı ve çalıştığı yerlerin çerçeveli fotoğraflarının yanından geçerek aşağı iniyorum. Budapeşte. Prag. Varşova. Bir grup öğrenciyle çevrili, üniversite kampüsüne benzeyen bir yerde durduğu bir resimde duraklıyorum ve binalardan birinin üzerinde Lehçe kelimeler görüyorum. Kraków'daki Jagiellonian Üniversitesi. Saçları hala siyah ve şimdikinden çok daha dağınık, ama tüvit ceketiyle olması gerektiği gibi bir akademisyen gibi görünüyor. Ne kadar genç görünüyor. İkimiz için de yıllar nereye gitti?

Mutfakta Ben ve Declan'ın çoktan viskilerini doldurmuş olduklarını görüyorum. Ocakta, Declan'ın dondurucusundan çıkardığı ve muhtemelen Budapeşte'deki görevinden kalma bir tarife göre yaptığı gulaş pişiyor.

"Viski, Mags?" Declan şişenin mantarını açarak soruyor. "Gördüğüm kadarıyla doğrudan ciddi bir şey."

"Bu ciddi bir gelişmedir."

Viski bardağını alıyorum. Bu gece buna gerçekten ihtiyacım var. "Teşekkür ederim Declan. Yatak için de."

"Eve dönemezsin, bunu biliyorsun," diyor Ben. "Seni kimin ve neden öldürmeye çalıştığını çözene kadar olmaz."

"Ve durumumla ilgili bu moral verici özet için teşekkür *ederim* Ben."

"Ne yazık ki, doğru bir özet," diyor Declan. Gulaşı kepçeyle üç kaseye koyup mutfak masasına taşıyor. Onu daha önce hiç önlük giyerken görmemiştim. Bağladığı önlük siyah ve üzerinde görkemli Cunard logosu işlenmiş; bir diplomatın oğlu için son derece uygun görünüyor. Declan bir önlüğü şık gösterebilecek tanıdığım tek adam. Viskilerimiz ve dumanı tüten, kırmızı biber kokulu gulaş kaselerimizle oturuyoruz.

"Kafa kafaya verip bu işi çözmeliyiz, çünkü yerel polise güvenemeyiz," diyor Ben. "Gerçi Bayan Thibodeau yeterince zeki bir kıza benziyor."

"Çok zekice," diyorum. "Sorularının tonunu beğenmedim, sanki zan altında olan benmişim gibi. O bir sorun olabilir."

Kapı zili çaldı. Sandalyemde doğrulup oturma odasına doğru bakıyorum.

"Bunlar Ingrid ve Lloyd olmalı," diyor Declan. Kapıyı a ç m a k için mutfaktan çıkar.

"Onlara ne olduğunu anlattın mı?" Ben'e sordum.

"Elbette. Burada hepimiz aynı takımdayız ve herkesin elini taşın altına koyması gerekiyor. Eski günlerdeki gibi olacak."

"Neden bundan zevk alıyormuş gibi konuşuyorsun?"

"Açıkçası, emeklilik hiçbirimiz için pek eğlenceli olmadı. Bu bize hala gerekenlere sahip olup olmadığımızı görmek için bir şans veriyor. Yeniden işe yarar hissetmek güzel. Tabiri caizse oyuna geri döndük."

"Bu sefer oyun *benim*."

Declan yeni gelenlerle birlikte mutfağa döner. Ingrid dizüstü bilgisayarını getirmiştir ve Lloyd da uzun bir karton tüp taşımaktadır. Ingrid her zamanki gibi özenle bağladığı eşarplarından birini takıyor, bu seferki zengin koyu sarı ve kırmızılara boyanmış. Sonbahar renkleri. Eşarp bağlama sanatında hiçbir zaman ustalaşamadım ve o mutfak masasına otururken, gümüş saçları ve porselen teniyle ne kadar zahmetsizce zarif göründüğünü kıskanarak karmaşık düğüme bakıyorum.

"Kokladığım gulaş mı?" diyor Lloyd, her zamanki gibi doğruca ocağa gidiyor.

"Keçi etiyle yaptım. Buyurun," diyor Declan.

Tabii ki Lloyd'un da var; yemeğe dalmaktan hiç çekinmez. Gulaşı sevinçle bir kâseye dolduruyor ve masaya oturuyor. Bu akşam bir toplantı çağrısı yapıldığını bilmiyordum, ama anlaşılan Declan Yarasa Sinyali göndermiş ve işte buradayız, beş ömürlük deneyime sahip beş yaşlı casus. Emekli olmak işe yaramaz demek değildir. Buradaki herkes kendi işinin püf noktalarını getirdi.

Lloyd bir kaşık gulaşı mideye indirdikten sonra karton tüpün bir ucunu açtı. İçinden bir topoğrafik harita çıkıyor ve onu kaselerimiz ve çatal bıçak takımlarımızın arasında masanın üzerine açıyor. Haritadaki coğrafyayı hemen tanıyorum. Böğürtlen Çiftliği ve çevresindeki bölgenin yanı sıra Purity sahil köyünü de içeriyor.

Lloyd sarı renkle işaretlediği yolları göstererek, "Mülkünüze giden tüm erişim yollarının altını çizdim," diyor. "Tetikçinin arazinize nereden girdiğini biliyoruz, aracını sizin mülkünüz ile güneydeki komşunuzun mülkü arasında uzanan toprak yola park etmiş." Lloyd bana baktı. Ağzının kenarında kırmızı biber kırmızısı bir gulaş lekesi var, bu onun sınır tanımayan iştahının bir hatırası. Lloyd'un ilginç cazibelerinden biri de bu, hayatı böylesine hevesle yutması. "Bu komşuyu ne kadar iyi tanıyorsun? Sanırım adı Ronald Farrell?"

"O devamsız bir toprak sahibi," diyorum. "Onunla sadece bir kez, taşındıktan kısa bir süre sonra tanıştım. Seksen iki yaşında, Rockland'da bir huzurevinde yaşıyor."

"Başka ne var?"

"Massachusetts'te yaşayan bir oğlu var. İki torunu var, ikisi de Maine'de yaşamıyor. Mülkü koruma altında ve çoktan arazi vakfına vasiyet etti." Çevremdeki meslektaşlarıma bakıyorum. "Çiftliği satın almadan önce tüm yakın komşularımın geçmişini araştırdım. Hepsi temiz çıktı."

Lloyd başını sallar. "O zaman tetikçinin arazinize ulaşmak için hangi yolu izlediğine geçelim."

Ben haritadaki toprak yolu işaret ediyor. "Burada, park ettiği yerde lastik izlerini bulduk."

"O toprak yola ulaşmanın tek yolu," diyor Lloyd, "buradaki West Fork Yolu. Asfalt, kuzeye ve güneye gidiyor."

"Bunu biliyoruz, Lloyd."

"Benimle kalın. West Fork Yolu'nun iki erişim yolu vardır: kuzeyde Pondside Yolu ve güney ucunda Village Yolu. Köy Yolu doğrudan Purity'ye çıkıyor. Oradan, kasabanın dışına çıkan dört yoldan herhangi birini kullanmış, sonra da kıyıdan yukarı ya da aşağı gitmiş olabilir. Oradan nereye gittiğini kestirmek zor, o yüzden ..." Lloyd karısına baktı.

"Yani," diyor Ingrid, "ben işimi yaptım."

Ki bu Ingrid olduğu için her anlama gelebilir.

Dizüstü bilgisayarını açıyor. "Bizimki gibi küçük bir kasabada yaşamanın sorunu CCTV'lerin görece azlığı."

"Eskiden bunun iyi bir şey olduğunu düşünürdük," diyor Ben.

"Bir suikastçının izini sürerken olmaz. Ben de arabama bindim ve bölgedeki tüm güvenlik kameralarını aramaya başladım. Pondside Yolu'nda

İki evin güvenlik kamerası var ama ikisi de yolu görmeden araba yollarına bakıyor. Ancak Village Road'da, kasabaya yaklaştıkça, aradığımızı bulduk. Tam burada bir CCTV var." Bir kalemle haritadaki yeri daire içine alıyor. "Burası Simonton Yem ve Tahıl. Sahibiyle konuştum ve bu sabahki görüntülerini paylaşmaktan mutluluk duydu. Ve işte buradayız. Sabah sekiz on yedi, tetikçinizin kaçmaya çalıştığı saatlerde. Sanırım araç bu."

Bize ekranını göstermek için dizüstü bilgisayarını çeviriyor. Hepimiz eğilip hareketsiz çekimde yakalanan siyah Toyota SUV'a bakıyoruz. Bianca'nın cesedini garajımın önüne bırakan araçla aynı olabilir. Renkli camları nedeniyle sürücü karanlık bir siluetten biraz daha fazlası.

"Ateş edenin bu *olduğundan* emin olamıyorum," diyor Ingrid. "Bunun yerine kuzeye, köyden uzağa kaçmış olabilir, orada da güvenlik kameraları yok. Ancak zaman dilimini, aracın tipini ve benzer bir aracın birkaç gece önce o kadının cesedini sizin garaj yolunuza bıraktığı gerçeğini göz önünde bulundurarak, adamımızın bu olduğuna d a i r yüzde doksan beş, belki de doksan altı olasılıkla hareket edeceğim."

"İşte bu yüzden bu kadınla evlendim," diyor Lloyd, ikinci gulaşı yapmak için ocağa dönerken.

"Henüz bitirmedim," diyor Ingrid. Geliştirilmiş bir fotoğrafa ulaşana kadar dizüstü bilgisayarındaki görüntülere tıklıyor. Görüntüde SUV'un arka tamponu ve Massachusetts plakası net bir şekilde görülüyor.

"Bu bir Alamo kiralık araba," diyor Ingrid. "Dört gün önce Logan Havaalanı'ndan, Frank Sardini adında Florida ehliyetli bir adam tarafından teslim alındı." Bana baktı.

"İsmini bilmiyorum," diyorum.

"Ben öyle düşünmemiştim." Frank Sardini'nin ehliyetinin bir fotoğrafını çıkarıyor. "Ehliyetindeki kimlik bilgilerine göre, kırk iki yaşında beyaz bir erkek, 1.80 boyunda, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü. Yüzünü tanımadığınızı tahmin ediyorum," diyor Ingrid.

"Bu adamı daha önce hiç görmedim."

"Bu hiç iyi değil," diyor Declan. "Sırf Maggie'yi öldürmek için kasabaya gelen bir yabancıyla mı karşı karşıyayız?"

"Daha da kötüsü var," diyor Ingrid. "*Bu* Frank Sardini'nin ehliyeti ve kredi kartı çalıntı bir kimliğe dayanıyor. Gerçek Frank Sardini kırk bir yıl önce, dört aylıkken ölmüş."

Mutfak sessizleşiyor. Kanın kulaklarımda tıslադığını duyabiliyor, kalbimin uğursuz gümbürtüsünü hissedebiliyorum.

Declan yumuşak bir sesle, "Yani o ölü bir dublör," der. Ingrid başını sallar. "Korkarım öyle."

Bu düşündüğümden de kötü. Bu ustalık seviyesi bana tahmin ettiğimden daha zorlu insanlarla karşı karşıya olduğumu söylüyor. Masanın etrafındaki meslektaşlarıma bakıyorum ve yüz ifadelerinden onların da aynı şekilde rahatsız olduklarını görüyorum.

"Senden daha fazlasına ihtiyacımız var Maggie," diyor Ben. "Senin ölmeni kim istiyor?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Bir şeyler biliyor olmalısınız. Sadece bize söylemiyorsun."

Söyledikleri doğru. Kimseye anlatmadığım şeyler var, çünkü olanları düşünmek çok acı verici. O kadar acı verici ki yıllardır bundan kaçıyorum.

"O zaman bildiklerimizle başlayalım. Tüm bunlar kaybolan Diana Ward ile ilgili gibi görünüyor," diyor Declan. Tuzluğa uzanıyor ve onu masanın ortasına taşıyor. "Bir Numaralı Fraksiyon onu bulmak istiyor. Gizemli Bianca'yı Diana'nın yerini bulmaya yardım etmeni istemek için gönderdiler."

Ben biberliği masanın ortasına, tuzluğun yanına taşır. "Ve işte karşınızda İki Numaralı Grup."

"Evet," diyor Declan. "Bu insanlar Bay Frank Sardini'yi ya da gerçekte her kimse onu Bianca'dan kurtulması için gönderiyorlar. Çift dokunuş." Tuzluğu devirerek yan yatırıyor. "Sonra Bay Sardini *seni* öldürmeye çalışıyor. Neden?"

Hepsi beni izlerken, yere düşmüş tuzluğa bakıyorum ve Bianca'nın araba yoluma serilmiş cesedini düşünüyorum. "İkimizin de ölmesini istiyorlar. Diana *ve* benim."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diyor Declan.

"Hayır. Ben on altı yıl önce Ajans'tan ayrıldım, Diana da birkaç ay sonra. Bu süre zarfında onunla hiç temasım olmadı."

"Peki bu neden şimdi gündeme geliyor?" diye soruyor Ben.

Ona baktım. "Bu Malta'da olanların geri tepmesi olmalı. Cyrano Operasyonu için."

Birbirlerine bakıyorlar. Operasyonun detayları, ajanların isimleriyle birlikte gizli kalsa da, arkadaşlarım

Yıllarca İngiliz sosyetesinin elit çevrelerine sızdığı söylenen Rus uyuyan Cyrano'yu duydu.

Ingrid, "*Sen* de mi o indirmenin bir parçasıydın?" diye soruyor.

"Evet. Diana da öyleydi." Duraksıyorum. "Operasyon ... beklenmedik sonuçlara yol açtı." Sonuçlar o kadar acı vericiydi ki görev hakkında hiç kimseyle konuşmadım. O yarayı yeniden açmaya dayanamıyorum ama artık başka seçeneğim yok. Bianca'nın bedenini temsil etmesi gereken tuzluğa bakıyorum ama o benimkini de temsil ediyor olabilir. Bugün beni öldürmeye çalıştılar ve neredeyse kesinlikle tekrar deneyecekler. "Teşkilat'tan ayrılma sebebim bu. Malta'da olanlar yüzünden."

"Bunca yıldan sonra geri tepme mi?" Ingrid kaşlarını çatarak söylüyor. "Ölü bir dublör göndermek ve seni buraya kadar takip etmek için kaynak gerekiyordu. Senin ölmeni çok istiyor olmalılar."

"Cyrano'nun adamları olduğunu varsayıyorum. Onu yakalamamızın intikamı. Ruslar unutmaz ve asla affetmezler."

"*Varsayıyor* musun? Yani başkaları da olabilir mi?"

"Kim ölmemi istiyor?" Yorgun bir kahkaha attım. "Bundan şüphem yok." Masanın etrafına bakıyorum. "Ve muhtemelen burada bunu söyleyebilecek tek kişi ben değilim."

Kimse cevap vermiyor. Kimse cevap vermek istemiyor.

Declan'ın telefonunda bir alarm çalıyor. Hepimiz dikkat kesildik. "Hareket sensörü," diyor ve ekranına bakıyor.

Kapı çalıyor. Eğer bir suikastçıysa, ön kapıdan girmeye karar vermiştir. Kapı

. "Birini bekliyor musun?" diye sorar Lloyd.

"Hayır." Declan telefonundaki kamera görüntüsünü açıyor ve iç

çekiyor. "Sakin ol.

Bu Jo Thibodeau, inatçı kuş köpeğimiz. Hızla büyük bir baş belası haline geliyor." Ayağa kalkıyor, önlüğünü çıkarıyor ve sandalyesinin üzerine atıyor. "Ben onu savuştururum."

Declan ön kapıyı açarken mutfaktan onu dinliyoruz. Konuşma fırsatı bile bulamıyor.

Thibodeau, "Maggie Bird'ü görmeye geldim," diyor.

"Neden burada olduğunu düşünüyorsun?" Declan

sorar.

"Çünkü Ben Diamond'ın evinde değil ve Volvo'nuzun garajınızda değil, sokakta park halinde olduğunu görüyorum. Kamyonetini oraya mı sakladın?"

"İyi bir zaman değil. Akşam yemeği yiyeceğiz."

"Bu uzun sürmez."

Thibodeau durdurulamaz bir şekilde mutfağa giriyor ve Declan'ın masasının etrafında oturan dördümüze kaşlarını çatarak bakıyor. "Ciddi misin?" dedi bana. "Bugün başına gelenlerden sonra, burada bir akşam yemeği partisinde misin?"

"Bunlar benim arkadaşlarım," diyorum.

Dikkati doğrudan masanın üzerindeki topo haritaya yöneldi. Lloyd'un sarı renkle işaretlediği yollara. "Nedir bu?"

"Erişim yollarına bakıyorduk," diyor Lloyd. "Maggie'nin arazisinin içinde ve dışında. Biz sadece soruşturmaya yardımcı olmaya çalışıyoruz."

Thibodeau iç çeker. "Pekâlâ millet, hepinizin gitmesini istiyorum. Bayan Bird ile yalnız konuşmak istiyorum."

"Hayır," dedim. "Onları burada istiyorum. Dediğim gibi, bunlar benim arkadaşlarım ve size yardımcı olabilirler."

"Bundan oldukça şüpheliyim."

"Yapabileceğimizi düşünmüyor musun?" der Ingrid ve Thibodeau'yu Ingrid'in çok iyi yönettiği sert bakışlarıyla sabitler. Bir sorgucu olarak efsanevi olması şaşırtıcı değil.

Thibodeau'nun yüzü kızarır. "Ben öyle bir şey demedim, hanımefendi."

Declan bir centilmen edasıyla bir sandalye çekti. "Lütfen, Şef Thibodeau, neden oturup bize katılmıyorsunuz? Aramızda sır yoktur."

Thibodeau sanki eski moda hareketi aşağılayıcıymış gibi sandalyeye ters ters bakıyor ama sonunda oturuyor ve küçük defterini çıkarıyor. Onun ısrarcı bir kadın olduğu şimdiden belli ve biz onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsak o da o kadar sert karşılık verecek. Ben onun geçmişini araştırdı ve onun bir Purity yerlisi olduğunu, hayatı boyunca Maine eyaletinde yaşadığını ve on yıldan fazla bir süredir yerel polis departmanında çalıştığını biliyoruz. Bu kasabayı ve sakinlerini bizden daha iyi tanıyor ve şimdi bizi de bu resme dahil etmeye çalışıyor. İstihbarat toplama sanatının incelikleri konusunda eğitimli olmayabilir ama at zekâsı onu alt etmeye yetiyor ve muhtemelen beş kır saçlı emeklinin bunu nasıl başardığını merak ediyordur.

"Peki bana ne sormak istiyorsun?" Dedim.

Thibodeau not defterini açtı. "Tetikçinin adını bulduğumuza inanıyoruz. Frank Sardini, kırk iki yaşında, Orlando, Florida'dan. Bu adamı tanıyor musunuz, Bayan Bird?"

"Hayır," dedim.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bunu düşünmek için bile durmadın."

"İhtiyacım yok."

"Ya da belki de onu tanıdığınızı kabul etmek istemiyorsunuzdur?" "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Bilmiyorum! Orlando'dan bir adamın neden bir tavuk çiftçisini vurmak için buraya kadar geldiğini söyler misiniz?"

"Muhtemelen Frank Sardini'ye sormalısınız."

"Hâlâ yerini tespit etmeye çalışıyoruz. Boston'daki Alamo'dan siyah bir Toyota SUV kiraladığını biliyoruz. Araç bu öğleden sonra saat birde iade edildi. Plakası, tam da saldırganın olay yerinden kaçtığı sırada, yem dükkanının güvenlik kameralarına yakalandı." Ingrid'e suçlayıcı bir bakışla bakıyor. "Ve *sen* de Vern'in görüntülerini almak için etrafta dolanmamalıydın."

"Kütüphane yönetim kurulu adına oradaydım." "Evet." Jo homurdandı.

"Elbette."

Aslında oldukça etkilendim çünkü bu detayları küçük bir kasaba polisinin öğrenebileceğini düşündüğümden çok daha hızlı bir şekilde öğrendi. Onu hafife almışız, ki bu belki de ondan çok bizim hakkımızda bir şey söylüyor. Bize başka ne gibi sürprizler yapacak?

"Kiraladığı SUV'de Goodyear TrailRunner lastikleri vardı," diyor Thibodeau. "Cesedi garajınızın önüne bırakan araçta da aynı marka vardı." Bana döndü. "İlginç bir tesadüf, sizce de öyle değil mi Bayan Bird?"

"Şu Bay Sardini'nin izini sürdünüz mü?" Ben soruyor.

"Üzerinde çalışıyorum. Orlando polisiyle temasa geçtim ve şu ana kadar herhangi bir tutuklama emri ya da mahkumiyeti olmadığını öğrendim. Ancak bir sigorta acentesi olan kayıtlı iş yerini aradığımda, oradaki hiç kimse bu adamı duymamıştı."

"Çünkü o öldü," der Ingrid. Thibodeau ona döner. "Ne?"

"Gerçek Frank Sardini dört aylıkken SIDS'ten öldü. Boston'da o cipi kiralayan adam sadece ismi çaldı ve onu tutuklamak bir yana, bulabileceğinizden bile şüpheliyim."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Ingrid dizüstü bilgisayarını uyandırır ve ekranı Thibodeau'ya bakacak şekilde çevirir. "Ben de kendimce biraz araştırma yaptım. Doğum kayıtlarını, ölüm kayıtlarını araştırdım ve Orlando'ya birkaç telefon görüşmesi yaptım."

Thibodeau dizüstü bilgisayar ekranındaki sahte Frank Sardini'nin Florida ehliyetinin görüntüsüne bakıyor. Şu anda kendini aşağılanmış hissettiğine şüphe yok ama bu adil bir yarışma değil. Ingrid istihbarat toplama sanatında ustalaşmak için bir ömür harcadı. Ayrıca küçük bir Maine kasabasındaki bir polisin ancak hayal edebileceği içeriden kaynaklara sahip.

"Adam gerçekten her kimse," diyor Ben, "artık bölgeden çoktan uzaklaştı."

Thibodeau masanın etrafından bize bakıyor. İpek eşarbıyla zarif Ingrid'e. Neşeli tombul Lloyd'a. Kabadayı traşlı kafasıyla Ben'e ve siyah-İrlandalı yakışıklılığıyla Declan'a. Sonra bana baktı, sadece bir tavuk çiftçisi olduğunu iddia eden kadına. Yoluna bir ceset atılmış olan kadına ve ormandan ona ateş eden bir suikastçıya.

"Siz de kimsiniz?" Thibodeau ağzından kaçırır. Lloyd,

"Biz sadece emekliler iz," der.

"*Neyden* emekli oldun?" Thibodeau Ingrid'e bakar.

"Çok uluslu bir şirkette yönetici sekreteriydim," diyor Ingrid. "Peki ya siz?" Thibodeau Ben'e döner.

"Uluslararası konaklama malzemeleri. Dünyanın en iyi otellerinden bazılarına mobilya ve restoran ekipmanları sattım."

"Tarih profesörüydüm," diyor Declan.

"Ve geçen gece size söylediğim gibi bir gümrük komisyoncusu için çalışıyordum," diyorum. Hepimiz resmi olmayan gizli kimliklerimize ne kadar da kolay sığınıyoruz. O kadar uzun zamandır yalan söylüyoruz ki artık bu bizim için ikinci doğa.

Sonunda Thibodeau, aramızda gayri resmi olarak çalışmayan tek kişi olan Lloyd'a bakar. Onu gerçekte hangi ajansın işe aldığını açıklamasına izin verilen tek kişi.

Lloyd neşeyle, "Ben sadece bir analisttim," diyor.

"Yani psikanalist gibi mi?" diyor Thibodeau.

Lloyd gülüyor. "Tanrım, hayır. Bütün gün masa başında oturdum. Hükümet için bilgi topladım ve veri topladım. Pek heyecan verici değildi aslında."

"Emekli olabiliriz," diyor Ingrid, "ama aynı zamanda kudurmuş gizem hayranlarıyız. Yani, iyi bir dedektif romanını kim sevmez ki? Bu kitabın

ilham kaynağı da bu.

küçük suç çözme kulübümüz. Eğer yeterince cinayet romanı okursanız, polis işleri hakkında oldukça bilgili olursunuz."

Thibodeau topo haritaya bakarak, "Şaka yapmıyorum," diye mırıldandı. "Peki bu kulübünüze ne diyorsunuz?"

Bir sessizlik var. Ingrid'in şöminesinin etrafında durup içkilerimizi yudumlarken gizemli Bianca'yı konuştuğumuz geceyi düşünüyorum.

"Martini Kulübü," diyorum.

Arkadaşlarımın hepsi başlarını sallayıp gülümsüyorlar.

"Lütfen dikkatimizi dağıtmayalım," diyor Declan. "Şu Frank Sardini denen her kimse, ona odaklanmamız gerekiyor."

Thibodeau iç çeker. "Tanrım. Bu iş çok daha karmaşık bir hal aldı."

"Biz de yardım etmek için buradayız," diyor Ingrid. "Emekli olabiliriz ama
Yıllar içinde birkaç dedektiflik becerisi edindim."

"Gizem romanları okuyarak mı? Doğru." Thibodeau bana baktı. "Bazı cevapların olmalı. Az önce biri seni öldürmeye çalıştı. Kimin ölmeni istediği hakkında bir fikrin var mı?"

Bianca'nın cesedini temsil eden düşmüş tuzluğa bakıyorum. O, henüz tamamlanmamış bir dizi ölümden sadece biri. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. *Ama nedenini biliyor olabilirim.*

*

Declan ve ben on altı yıllık tek tahıllı viskisinin son iki santimine kadar içtik. Bu gece için gereğinden fazla içmiştim ama "Bunu da bitirebiliriz" dedi ve kalanını kadehlerimize boşalttı. Diğer herkes evine gitmişti. Sadece ikimiz şöminenin önünde oturuyoruz. Alevler söndü ve şimdi zar zor titriyor, ama yakında yatmak için üst kata çıkacağız, bu yüzden daha fazla odun vermiyor. Bunun yerine ateşin yavaş yavaş kor haline gelmesine izin veriyoruz. Kaçınılmaz bir ölüm.

"Senin için doldurduğum ilk viskiyi hatırlıyor musun?" diye soruyor. "Beni zehirlemeye çalıştığını düşünmüştüm."

"*O kadar* da kötü bir şişe değildi. Sadece sekiz yıllık bir fıçı, ama hatırladığım kadarıyla tek malttı."

"Bu benim ilk tadımımdı. Deneyimsiz bir damak zevkim vardı, bu yüzden pek beğenmedim." Benim için doldurduğu şeyi yudumluyorum ve iç çekerek tadını çıkarıyorum

Dilimde karamela tadı. "Tanrım, o zamanlar tam bir bebektim. Pek çok açıdan."

"'Taze yüzlü' Ben seni böyle tanımladı. Geri kalanımızın aksine, lastiklerimizde fazladan kilometreler var."

Evet, Declan'ın lastiklerinde benden daha fazla kilometre var. Tam olarak sekiz yıl daha fazla. Yeni askerler olarak tanıştığımızda otuz yaşındaydı ve Avrupa tarihi üzerine doktora yapmıştı. Bu, akademide gayri resmi olarak faaliyet gösterirken faydalı olduğunu kanıtlayan değerli bir kimlikti. Geçen zaman bir zamanlar simsiyah olan saçlarını gümüş rengine boyamış, gözlerinin etrafında gülme çizgileri oluşmuş, ama yıllar onun koyu renkli yakışıklılığını daha da derinleştirmiş. Seçkin bir diplomatın oğlu olan bu adam artık bir diplomata çok benziyor.

"Bunun yerine hayatınızda ne yapmış olabileceğinizi hiç merak ettiniz mi?" diye soruyor.

"Yani, Ajans yerine mi?" "Evet."

"Belki de *gerçek* bir ithalat analisti olarak çalışırdım. Aslında kimliğimi sevmiştim." Ona baktım. "Ve tahmin ediyorum ki sen gerçekten bir tarih profesörü olurdun."

"Tüvit ceketler, sarmaşık kaplı kolejler. Her yedi yılda bir izin. Sevilmeyecek ne var?"

"Bir de etrafını saran o genç kızlar var."

"Bunu bir fayda olarak görmüyorum. Beşik soymak benim için hiçbir zaman cazip olmadı." Viskisinden düşünceli bir yudum alır. "Eğer yollarımız farklı olsaydı, sen ve ben asla tanışamazdık. Şu anda birlikte oturuyor olmazdık. Bunu düşünmek çok üzücü."

"Yine de buradayız." Ona gülümsüyorum. "En azından bunun için minnettarım."

Sessizleşiyoruz, ikimiz de şömineye bakıyoruz. Külle kaplı bir kütük devriliyor ve bir kor yağmuru gönderiyor.

"Malta'da ne oldu?" diye soruyor.

"Temel bilgileri zaten biliyorsun. Cyrano Operasyonu."

"O zaman yakalandığını biliyorum. Ve yıllar boyunca bir Rus uyuyanın Downing Street'e sızmış olabileceğine dair söylentiler duymuştum."

"İlk ipuçları SIGINT aracılığıyla geldi. Bir Rus idareciden sahadaki bir ajana giden ve ele geçirilen bir iletişim. İngilizler ve Teşkilat onun kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Parlamento üyesi mi? Parlamento üyesi mi?

Muhafazakâr Parti'de mi? Ya da belki de İngiltere'nin Ulusal Suç Ajansı'nda çalışıyordu, Rus kara parasının aklanmasıyla ilgili herhangi bir soruşturmayı engelleyecek kadar yüksek bir mevkideydi. Cyrano'nun gerçek mi yoksa sadece bir hayalet mi olduğundan bile emin değildik. İstihbarat camiasının paranoyasının bir ürünü."

"İngilizlerin halletmesi gerekmez miydi? Neden mızrağın ucu bizdik?"

"Çünkü İngiliz istihbaratının her hareketi defalarca tehlikeye atıldı ve birkaç adamından fazlası suikasta kurban gitti. Sekiz yıl boyunca bu adam bir gizemdi."

"Cyrano Operasyonu'na kadar mı?"

Başımı salladım. "O operasyonu Diana Ward yürüttü. Doğru ya da yanlış, onu alaşağı ettiği için övgüyü o aldı."

"Peki senin rolün neydi?"

"Beni operasyona o getirdi. Ben sadece makinenin bir dişlisiydim." "Tek olduğun bu olamaz, Maggie."

"Gerçek tutuklama sırasında orada değildim. Ya da onu Fas'a uçurduktan sonraki sorgulamada. Bunların hepsi Diana'nın işiydi."

"Peki senin bu olaydaki rolün neydi?"

Omuz silktim. "Ben sadece yolu gösterdim. O da oradan devam etti." "Peki ondan en son ne zaman haber aldınız?"

"Malta'dan beri değil. O bana hiç ulaşmadı, ben de ona hiç ulaşmadım. Bunun için bir sebep yoktu. Cyrano'yu yakaladıkları günün ertesinde istifa ettim."

"Bana nedenini söylemek ister misin?"

"Hayır, istemiyorum." Cevabım niyetlendiğimden daha kaba bir şekilde çıkıyor ve bir an için onu susturuyor. Bakışlarımı şöminedeki közde tutuyorum ama onun beni incelediğini hissedebiliyorum. O benim en eski arkadaşlarımdan biri, belki de en yakın arkadaşım, ama aramızda yıllar içinde yavaş yavaş inşa edilmiş, bir ömür boyu birikmiş sırlardan oluşan bir duvar var. Ve yaralar.

"Cyrano on altı yıl önce yakalandı," diyor. "Bunca zaman sonra bunun gerçekten intikam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ruslara Batı'da büyük bir darbe indirdik. Londra'daki aklama merkezini çökerttik, İngiltere'de hükümetin en üst kademelerindeki yolsuzlukları ortaya çıkardık. Moskova'nın misilleme yapması mantıklı."

"Ama peşinden gelmek için neden şimdiye kadar bekledin?"

"Belki de isimlerimizi yeni öğrendikleri içindir. Bianca bana Ajans'ta yakın zamanda bir güvenlik ihlali olduğunu ve birinin Cyrano dosyasına eriştiğini söyledi. Benim adım da o dosyadaymış. Beni bulmaları zaman alırdı, çünkü soyadımı değiştirdim, yıllarca bir bavulun içinde yaşadım. Kosta Rika'daydım, Meksika'daydım. Asya'da dolaştım. Sonra e-postanı aldım, Maine'e taşınmışsın. Nirvana'yı bulmuşsun gibi konuştun."

"Fazla abartmış olabilirim."

"Hayır. Hayır, yapmadın. Bu köy *gerçekten* evim gibi hissettiriyor. Ya da tüm bunlar olana kadar öyleydi. Sadece dünyanın güvenli küçük köşesine dikkat çektiğim için üzgünüm. Hepinizi ifşa etmişim gibi hissediyorum."

"Bunu atlatacağız. Her zaman atlatırız."

"Her zaman değil. Bu hafta kendimle ilgili sahip olabileceğim tüm süper kahraman hayallerini yıktı." Viskinin kalanını yudumluyorum ve ayağa kalkıyorum. "Geç oldu. Sabah görüşürüz. Ve teşekkür ederim Declan. Sadece bu gece için değil, her şey için."

"Sen de benim için aynısını yapardın."

Ona gülümsüyorum. *Evet. Evet, yaparım.* Oturma odasından çıktım ve seslendiğini duyduğumda çoktan merdivenlerin dibindeydim:

"Burada kalabileceğini biliyorsun Maggie. İhtiyacın olduğu sürece." "Ne teklif ettiğine dikkat et."

"Burası büyük bir ev, belki de benim için fazla büyük. Arkadaşlığınızı kullanabilirim." Bir duraklama. "Arkadaşlığını *seviyorum*."

Ben de seninkini sevdim.

Oturma odasının kapısından onu şöminenin başında oturmuş, küllere bakarken görebiliyorum. Bana bakmıyor. Birbirimizi neredeyse kırk yıldır tanıyoruz ama onda her zaman soğuk bir entelektüelin mesafesi vardı. Bana evini açmış olsa da, aramızdaki mesafeyi hâlâ hissediyorum, güvensizliğin ikinci doğa olduğu iki insan arasındaki herhangi bir ilişkide inşa edilmiş.

"Bunu kesinlikle düşüneceğim," diyorum.

Merdivenlerden yatak odama çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Bu evde kendimi güvende hissetsem de, sadece arkadaşlarım ve Jo Thibodeau burada olduğumu bildiği için alışkanlıktan kapıyı da kilitliyorum. Declan'ın son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemi var ve benim gibi o da silahlı. Bu akşam erken saatlerde, Declan'ın

silah kasasından bir kutu mermi alıp iki şarjör dolduruyor. Görünüşte sakin görünüyor ama o da gergin olmalı.

Telefonum yeni bir mesajla çalıyor. Öğleden önce gönderdiğim şifreli e-postanın cevabı.

Willing to meet. Bangkok. Details to come.

Şimdi nereye gitmem gerektiğini biliyorum. Malta'da benimle birlikte olan, nefret ettiğim kadının izini sürmeliyim. Cevaplar Diana'da. Bizi kimin öldürmeye çalıştığını bilecektir.

Ama o gece gözlerimi kapattığımda bir kez daha tek düşünebildiğim Danny oluyor. O sabah bavullarını son kez toplarken bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Bana veda öpücüğü vermek için eğildiğinde. Planladığımız gibi kaçmış olsaydık, o son görevi reddedip Malta'ya hiç gitmemiş olsaydım, hayatlarımız ne kadar farklı olurdu.

İşte orada her şey dağıldı. Malta'da.

BÖLÜM 24

Malta, on altı yıl önce

Bella Hardwicke annesinin kızıl saçlarını ve kusursuz pembe tenini miras almış olsa da, ne yazık ki Camilla'nın kuğu gibi boynunu ya da muhteşem duruşunu miras almamış. Camilla'nın kahvaltı masasında karşı karşıya otururken ikisini karşılaştırmamak mümkün değil; zarif anne ve çirkin ördek yavrusu kızı. Bu kavurucu günde, Camilla'nın kiraladığı villanın bahçe terası asmalarla gölgelenmiş serin bir sığınak. Yakınlardaki bir taş çeşme şırıldayarak bize doğru hoş bir sis gönderiyor ve portakal ağacındaki serçeler cıvıldıyor. Manzaranın büyük bölümüne taş ve betonun hakim olduğu, yeşillikten son derece yoksun bir adada, bu eski manastır Valletta'nın trafiğinden uzak, yemyeşil bir sığınak.

"Seni neden jetimle Londra'ya geri götüremiyorum bilmiyorum," diyor Camilla. "Sanki baban seni eve getirmem konusunda bana güvenmiyor."

"Babam zaten buraya gelmesi gerektiğini söyledi." Bella çatalıyla tabağındaki çilekleri boş boş gezdiriyor. Anladığım kadarıyla çilek sevmiyor, çünkü tek bir tanesi bile ağzına gitmedi. Bunun yerine, sanki kuşatma altındaymış gibi onları bir savunma hattına dizmiş.

"Buraya gelmek için başka bir nedeni mi vardı?" Camilla öyle diyor.

"Biriyle buluşması gerektiğini söyledi. Bu yüzden yarına kadar uçmuyoruz. Bu yolculuk benimle ilgili değil. Yine işle ilgili." Bella iç geçiriyor ve çatalı bırakıyor. "Muhtemelen eve dönerken bir iş konuşması daha dinlemek zorunda kalacağım. Bana hep paradan bahsediyor."

Camilla kızına bakarken yüz ifadesi yumuşuyor. Evet, eski kocasının önceliklerinin ne olduğunu çok iyi anlıyor. "Çünkü sen onun neden bahsettiğini anlıyorsun. Rakamları benden daha iyi anlıyorsun, hayatım."

"Para hakkında konuşmak *istemiyorum.* Bugün ne yapacağımız hakkında konuşmayı tercih ederim." Bella bana baktı. "Gelmene çok sevindim! Annemin seninle tanışmasını istedim."

"Bella durmadan senden bahsediyor Maggie," diyor Camilla. İfadesi yeterince dostça, ama tam onayını sakladığını hissediyorum. Ne de olsa eski kocasının çevresinin bir parçasıyım ve bu nedenle güvenilir olmam gerekmiyor.

"Maggie moda sektöründe çalışıyor," diyor Bella.

"Eskiden çalışıyordum," diye düzeltiyorum.

"Eski işimde." "Ve şimdi Phillip için mi çalışıyorsun?" Camilla soruyor.

"Oh, hayır. Kocam Dr. Gallagher ile birlikte buradayım. Bay Hardwicke eve dönüş uçuşunda Bella'ya eşlik etmem için beni davet etti."

"Çünkü söyleyeceğim hiçbir şeyle ilgilenmiyor," diye mırıldandı Bella.

"Bu sadece baban," diyor Camilla. "Herkese karşı böyle davranır. Onun nasıl bir adam olduğunu bilseydim ..." Dilinin ucuna gelen sözcükleri bastırarak durakladı. Bunun yerine, mermer heykellerin su mavisi bir yüzme havuzunu çevrelediği bahçeye bakıyor. Kiraladığı villa, Hardwicke'in partisiyle kaldığım Valletta'daki steril otelden çok daha çekici ve kesinlikle herkesi barındıracak kadar büyük, ancak acı boşanmalarından sonra eski eşler birbirlerinden temkinli bir mesafe tutmaya devam ediyor.

"O kadını da yanında getirdi mi?" Camilla bana soruyor.

"Silvia'yı mı kastediyorsun?" Başımı sallıyorum. "Hayır, o Londra'da kaldı." "Keith ve Victor?"

"Evet, buradalar."

Camilla yüzünü buruşturuyor. "Tweedledee ve Tweedledum. Onlar olmadan hiçbir yere gitmez. Nasıl gidiyor bu arada? Phillip ve o kadın?"

"Ah, anne," diye inliyor Bella. "Onun hakkında konuşmayalım. Lütfen."

"Haklısın." Camilla iç geçirir. "Tabii ki haklısın. Sadece *bunun* ne kadar süreceğini merak ediyorum."

"Bir öncekinden daha uzun," diyor Bella. "En azından Silvia bana bir sürtük gibi davranmıyor."

"Bella."

"Evet, bu doğru. Sonuncusu-"

"Hayatımıza devam etmemiz gerekecek. Bunu kendime de hatırlatmam gerekiyor. Hayatımıza devam etmek en mantıklısı."

Bella kollarını kavuşturmuş, sandalyesinde geriye yaslanıyor. Serçeler cıvıldarken ve hizmetçi kahvaltı tabaklarını toplamak için bir tepsiyle aşağı inerken üçümüz bir süre konuşmadan oturuyoruz. Bella'ya sormadan önce hizmetçinin tekrar gitmesini bekliyorum:

"Baban adada ne iş yapıyor?" "Sormadım. Sadece bu gece bir toplantısı olduğunu biliyorum." "Kiminle?"

Omuz silkiyor. "Birisi."

Birine. Camilla'ya bakıyorum, ama kendine bir kahve daha dolduruyor ve dikkat ediyor gibi görünmüyor.

"Ama bu demek oluyor ki bugün bütün günümüz var," diyor Bella parlayarak. "Hadi alışverişe gidelim!"

"Yapamam, sevgilim," diyor Camilla. "Bu öğleden sonra babanla buluşmak için sözleştik. Neden siz ikiniz şehre taksiyle gitmiyorsunuz?"

Bella ayağa fırlıyor. "Çantamı alacağım!"

Bella bahçe merdivenlerinden çıkıp villaya girerken Camilla ve ben sessiz kalıyoruz. Camilla ancak kızı gözden kaybolduktan sonra sordu: "Sana para ödüyor mu? Onun arkadaşı olman için?"

"Bir kuruş bile yok." Gözlerinin içine bakıyorum. "Ben onun arkadaşıyım." "Neden?"

"Bella'dan hoşlanıyorum."

"Phillip'in seni buraya getirmesinin tek nedeni bu mu? Çünkü sen Bella *gibi* mi?"

"Kocam zaten buraya geliyordu ve ben Malta'ya hiç gitmedim. Peşine takıldığım için mutluydum."

En azından bu ona mantıklı geliyor. Kızının arkadaşı olmamdan daha mantıklı. Ailesi her ne kadar varlıklı olsa da, Bella talihsizliğin içine doğmuş, ona zar zor tahammül eden bir babası ve ona acıyan bir annesi var. Bu kadar muhtaç bir kız olmasına şaşmamalı.

"Pek arkadaşı varmış gibi görünmüyor," diyorum. "O iğrenç okulda hiç arkadaş bulamayacak." "O zaman neden orada?"

"Phillip bunun 'karakteri geliştirdiğini' söylüyor. O yatılı okulda acı çekti, bu yüzden o da acı çekmeli."

"Bu pek babacan görünmüyor."

"O bir kız çocuğu yetiştirmiyor; onu kendisinin bir klonuna, dizginleri teslim edeceği birine dönüştürmeye çalışıyor. İki artı ikiyi toplayabildiğinden beri onu bunun için yetiştiriyor. Onun için her şey işle ilgili. Benim çok geç öğrendiğim gibi."

Kahvesine daha fazla şeker karıştırmasını, kaşığını porselen fincana müzikal bir şıngırtıyla vurmasını izliyorum. Portakal ağacındaki bir serçe cıvıldayarak cevap veriyor.

"Ne kadar süredir evlisiniz, sorabilir miyim?" Dedim.

"Sekiz yıl. Yaklaşık yedi buçuk yıl çok uzun bir süreydi. Boşandığımızda Bella'nın velayetini istedim ama Phillip hiçbir şeyin mülkiyetinden asla vazgeçmez, gerçekten istemediği bir şey olsa bile. Onu benimle ziyaret etmeyi kabul ettirebildiğim için şanslıydım." Daha yakına eğildi ve sessizce şöyle dedi: "Eğer gerçekten onun arkadaşıysan, lütfen ona göz kulak ol."

"Elbette." "Ve

dikkatli ol."

Kaşlarımı çattım. "Neye dikkat edeceksin?"

"Birlikte çalıştığı insanlar. Beni korkutuyorlar. Beni hep korkuttular."

"Keith ve Victor'u mu kastediyorsun?"

"Ah, onlar!" Elini umursamazca sallıyor. "Hayır, onlar bir şey değil. Diğerleri."

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"İş yaptığı insanlar. Bella'yı onlardan uzak tut. Eğer bir şeyler ters giderse, bir anlaşma Phillip'in yüzüne patlarsa, onu yakınlarda istemiyorum."

"Bana daha fazlasını anlatamaz mısın?"

"Yapmazsam daha iyi olur. İkimiz için de." Bir an bana baktı. "Bu doğru mu? *Gerçekten* bunun için sana ödeme yapmıyor mu?"

"Teklif etti ama parasını kabul etmedim."

"O zaman bunu geri çeviren ilk kişi sen olursun."

"Dünyadaki her şey satın alınamaz."

"Phillip aynı fikirde değil." Bella evden çıkarken başını kaldırıp bakıyor.

"Ben hazırım, Maggie!" Bella sesleniyor. "Hadi, alışverişe gidelim!"

Masadan kalktım. "Kahve için teşekkür ederim."

"Ve kızımın arkadaşı olduğun için teşekkür ederim." Duraklıyor ve sessizce ekliyor: "Eğer gerçekten öyleysen."

*

Valletta'nın dar sokaklarında yürürken Bella, "Babamın seni getirmesine çok sevindim," diyor. "Okuldan hiçbir arkadaşım benimle burada takılmak istemedi ve annem de ..." Omuz silkiyor. "O sadece annem."

"Her yaz buraya gelir mi?"

"Hayır, geçen yıl Korsika'ydı. Sadece soğuktan kaçmak için geliyor."

"Arjantin'de hava soğuk değil."

"Orada şimdi kış var."

"Hala o kadar soğuk

değil."

"Eğer annemsen öyle. Hava ne kadar sıcaksa, o kadar mutlu oluyor. Ben sıcaktan nefret ediyorum ama o garip bir kertenkele gibi."

Bella bir sokak satıcısının arabasında durur ve incik boncuk takıları incelemek için zaman ayırır. Şapkasını unutmuştur, yüzü artık endişe verici derecede güneş yanığıdır ve şişmiş yanaklarında ter parlamaktadır. Parlak pembe bir plaj topuna benziyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, elinde bir çift teneke telkari küpe tutarak.

"Sanırım sokağın yukarısındaki diğer arabada daha

ucuzlardı." "Aynısından mı vardı?"

"Aynı."

"Vay canına, her şeyi fark ediyorsun, değil mi?"

Evet, biliyorum. Bu sabah Gavin'i otelin lobisinde oturmuş gazete okurken fark ettim. Diana'yı da otelin restoranında, Hardwicke ve Keith'in kahvaltı ettiği yerin birkaç masa ötesinde otururken fark ettim. Diana'nın ekibi Hardwicke'in partisiyle aynı Valletta otelinde kalıyor, gözetleme operasyonu için lüks bir yer ve hepsi Sam Amca'nın izniyle.

"Boş ver," diyor Bella ve küpeleri arabaya geri koyuyor. "Sanırım onları zaten sevmiyorum." Başını kaldırıp parlayan güneşe bakıyor. "Tanrım, çok sıcak."

"Ve sen yanıyorsun. Şapka takmalısın."

"Annem de bana bunu söyleyip duruyor."

"Otele gelip serinlemek ister misin? Yoksa seni öğle yemeği için annenin villasına mı götüreyim?"

Bella yüzünü buruşturur. "Annemin yeri değil. Aşçısının servis ettiklerinden nefret ediyorum, sıkıcı salatalar ve ızgara balıktan başka bir şey yok. Şu anda *gerçekten* ne istiyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Bir hamburger ve patates kızartması. Bunu otelinizden

alabiliriz, değil mi?" "Senin vejetaryen olduğunu sanıyordum."

"Denedim. Ama biliyorsun, bu gerçekten zor."

Gülüyorum. "Hadi o zaman. Hamburger olsun."

Arnavut kaldırımlı sokaklarda ilerliyoruz, ikimiz de terliyoruz ve sıcakta kendimizi yelpazeliyoruz. Bir alışveriş gezisi için son derece başarısız bir gezi oldu ve Bella'nın elinde sadece içinde ipek bir eşarp olan plastik bir çanta var. Manning House'daki dolabının bir servet değerinde zevksiz elbiselerle dolu olduğunu düşünüyorum. Bu kesinlikle bir ilerleme. Seçici olmayı öğreniyor.

Öğleden sonrasının o tembel saati, öğle yemeğinden sonra ama akşam yemeği için çok erken ve otelime ulaştığımızda içerideki yemek salonunu terk edilmiş buluyoruz. Ev sahibesi bizi dışarıya, deniz kenarındaki terasta bir masaya götürüyor. Bella hemen menüyü kapıyor ve değerli hamburgerini sipariş etmeye o kadar odaklanıyor ki, az pişmiş, patates kızartması ile birlikte, yemek terasında başka kimlerin olduğunu fark etmiyor. Keith'in uzak bir köşede, neredeyse gözden uzak bir yerde oturduğunu görüyorum, bu da işvereninin de yakınlarda olması gerektiği anlamına geliyor. Terasa göz gezdiriyorum ve işte orada, Camilla ile birlikte bir sıra saksı palmiyesinin hemen ötesindeki bir masada oturuyor. İkisi de gülümsemiyor ve kısır bir maç yapan satranç rakipleri gibi masanın karşısında birbirlerine bakıyorlar. Saksı bitkileri onları kısmen gözlerden saklasa da, yapraklar seslerini boğmuyor.

". . . çok tehlikeli bir iş! Onun bu işin içine sürüklenmesini istemiyorum," diyor Camilla.

Bella başını kaldırıp annesinin sesine bakıyor ve inliyor. "Oh Tanrım. Buradalar."

"Öyle değilmiş gibi davran."

"Senin için söylemesi kolay. Belki de gitmeliyiz."

Ama gitmek istemiyorum. Ne konuştuklarını duymak istiyorum. "Zaten sipariş verdin," diyorum ona. "Onları görmezden gel ve yemeğini ye."

Hardwicke şimdi konuşuyor, sesi daha kısık. Tek çıkarabildiğim: "Bizim anlaşmamız değil."

"O mutlu değil."

"İstikrara ihtiyacı var."

"Yatılı bir okulda mı? Oradan nefret ediyor."

"Bat ya da yüz. Dünyanın nasıl işlediğini öğrenmek zorunda. Ben böyle öğrendim."

"Hayat bir eğitim kampı değildir! Onu evime götürmek istiyorum" diyor Camilla.

"Anlaşmamız böyle değildi."

"Bunu asla kabul etmedim. Sen *talep ettin*."

"Avukatlarınızın beceriksiz olması benim sorunum değil."

Birbirlerine ters ters bakan çifte bakıyorum ve şöyle düşünüyorum: *Silvia'nın Londra'daki evinde kalmasına şaşmamalı*. Bir metres ve eski eşin aynı adada birbirlerinin etrafında dönmesinden daha istikrarsız bir durum hayal edemiyorum.

Bella sanki devasa bir baş ağrısı çekiyormuş gibi başını ellerinin arasına alıyor. "Tanrım, lütfen bana hamburgerimi getir."

"Onları tanımıyormuş gibi davran. Senin yaşındayken ben de böyle yapardım."

"Ailenle mi?"

"Babam. Ne zaman sarhoş olsa, onu kasabada sendelerken görsem, yürümeye devam ederdim."

"Bana ondan hiç bahsetmedin."

"Söyleyecek pek bir şey yok."

"Kendin hakkında konuşmayı sevmiyorsun, değil mi?" "Çok ilginç biri değilim."

"Gördün mü? Yine yapıyorsun. Kendin hakkında konuşmuyorsun."

Demek fark etmiş. Bazen genç kızların ne kadar anlayışlı olabileceğini unutuyorum. Konuyu değiştirmenin zamanı geldi. Ailesine bakıyorum. "Gerçekten anlaşamıyorlar, değil mi?"

"İşte bu yüzden asla evlenmeyeceğim."

"Asla asla deme."

"Dr. Gallagher gibi biriyle tanışmadığım sürece." Gülümsüyorum. "Korkarım onun için konuşuldu."

"Bana sana baktığı gibi bakan bir adam istiyorum."

Bu yorum beni duraksattı. Bazen doğruyu bulmak için zeki bir genç olmak gerekir. O kadar çok yalanın ardına saklandım ki; hayatımdaki tek gerçek şeyi, Danny ile birbirimizi sevdiğimizi fark etmek Bella'ya kaldı. Benim hakkımda başka neler gördüğünü merak ediyorum. Sorularından kaçındığımı, kendime ait hiçbir sırrı paylaşmadığımı zaten biliyor. Ondan sakladığım en büyük sırrı, yani arkadaşlığımızın sadece bir kurgudan ibaret olduğunu öğrense kesinlikle yaralanırdı.

Yemek nihayet gelir ve Bella hiç vakit kaybetmeden patates kızartmasına saldırır. Hamburgeri iki eline alıp tam ağzına götürmek üzereyken annesinin Hardwicke'e söylediklerini duyuyor:

". . . ve dört *kilo* aldı. Bunun olmasına nasıl izin verdin?" Bella duraksıyor, hamburger dudaklarında.

"Yeterince sağlıklı görünüyor," diyor Hardwicke. "Kaç kilo olduğu ne fark eder ki?"

"Evinizde ona dikkat eden biri var mı? O kadın mı?"

Hardwicke, "Silvia'nın bununla hiçbir ilgisi yok," diyor.

"Hayır, tabii ki değil. Neden umursasın ki? *O* istediğini aldı." Camilla sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "O senin de kızın. En azından ona biraz şefkat göstermeye *çalış*. Eğer yapamıyorsan, o zaman bana ait." Camilla, Hardwicke'in yanından uzaklaşıyor ve aniden birkaç masa ötede oturan bizi görüyor.

"Merhaba anne," diyor Bella, sesi korkmuş gibi çıkıyor.

Camilla Bella'nın yemeğine kaşlarını çatıyor. "*Hamburger* mi? Ah, Bella." "Acıkmıştım."

"Bir dahaki sefere salatayı dene." Hardwicke'e düşmanca bir bakış fırlatır. "Sabah babanla birlikte gideceksin. Şimdi geri dönmeli ve eşyalarını toplamalısın."

"Daha yeni yemeye başladım."

"Senin için paketleyebilirler. Hadi gidelim."

Bella yenmemiş hamburgerine bakıyor ve iç çekerek onu bırakıyor. "Sanırım artık aç değilim." Yenilmiş bir şekilde ayağa kalkıyor ve bana "Beni alışverişe götürdüğün için teşekkürler" diyor.

"Yarın havaalanında görüşürüz, Bella."

Camilla ve kızı restorandan çıkarken Hardwicke masasında oturmaya devam eder, omuzları kaskatı kesilmiştir. Tüm parasına, tüm gücüne rağmen hayatındaki kadınları kontrol edememesi onu çileden çıkarıyor olmalı. Denize karşı oturuyor, parıldayan ufka karşı arkadan aydınlatılmış siyah bir siluetten biraz daha fazlası. Yüzünü göremiyorum, bu yüzden her şeyin başladığı, beyninin bir yerinde kıvılcımın çakıldığı ve beyin korteksindeki elektrik fırtınasını başlattığı anı tam olarak belirleyemiyorum.

Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair ilk ipucum cam bardağın masadan düşüp kırılması oldu. İlk tepkim *dikkatsizlik* oldu. Sonra sandalyesinden yana doğru devrildiğini, masa örtüsünü de beraberinde sürüklediğini, porselen ve gümüş takımları dağıttığını görüyorum. Çarpma sesi terastaki herkesin dikkatini çekiyor. Hardwicke yerde titreyerek ve seğirerek yatarken hepsi şaşkınlıkla onu izliyor.

Keith sandalyesinden fırladı. Hardwicke'in yanına diz çöktüğünde, telefonuyla konuşmaya başlamıştı bile: "Dr. Gallagher, nöbet geçiriyor! Restoran terasına!"

Hardwicke çırpınmaya devam ederken iki sunucu felç olmuş gibi duruyor. Başının yanında duran kırık camı görüyorum ve kırıkları tekmeleyerek uzaklaştırmak için ayağa kalkıyorum, ama çoktan kendini kesmiş ve taze kan yere bulaşıyor. Bu aşağılayıcı gösteriyi izlemek için toplanan kalabalıktan sandalyelerin geri çekildiğini, seslerin yükseldiğini duyuyorum.

"Uzak durun, hepiniz! Ona biraz yer açın, Tanrı aşkına!" Keith bağırıyor.

Sandalyeleri kenara itiyorum, yere düşen masa örtüsünü topluyorum ve Hardwicke'in başını yastıklamak için altına sokuyorum. Geçirdiği nöbetin şiddeti beni dehşete düşürüyor. Bu kasılmalar ne kadar sürebilir? Kemiklerin kırılması ya da kalbin durması ne kadar sürer?

Sonra Danny'nin sesini duyuyorum, kalabalığı yararak ilerlerken herkese kenara çekilmelerini emrediyor. Elinde tıbbi çantasıyla yanımda diz çöküyor.

"Kanaması var," diyorum.

"Bu bekleyebilir." Plastik bir kartuşun kapağını açarak dağıtım nozülünü ortaya çıkardı. "Kafasını sabit tutun!"

İki elimle Hardwicke'in başını kavradım. Kan saçlarına ve parmak uçlarıma bulaşıyor. Doğruca gözlerinin içine bakıyorum. Yarı açık, irisleri geriye kıvrılmış, sadece beyazları görünüyor. Bacakları yere vuruyor, güm güm güm. *Hayatını burada sonlandırmak ne kadar kolay olurdu*

ve şimdi, düşünüyorum. Boğazını kesip açmak ya da yüzüne boğucu bir yastık dayamak. Bu adaleti sağlamanın, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmenin bir yolu olurdu. Ama burada kocamın bu canavarı hayatta tutmasına yardım ediyorum.

Danny kartuş başlığını hızla Hardwicke'in burun deliğine sokar ve pistona basar.

"Ona ne veriyorsun?"

"Midazolam. Henüz bunun için resmi olarak onaylanmadı, ama daha önce onun için işe yaramıştı." Soğukkanlı kocam, sadece kararlı sesiyle bile beni sakinleştirmeyi başardı. "Burada ne oldu? Nöbeti başlatan neydi?"

"Hiçbir şey. Sadece şuradaki masada oturuyordu ve
Deni
z." Danny masaya bir göz atar. "Güneş ışığı. Suyun üzerindeki
yansımalar." "Bu onu harekete geçirebilir mi?"

"Titreşim olabilir." Nöbet geçiren Hardwicke'e bakar.
hafiflemeye başladı bile. "Tamam. İkinci bir doza ihtiyacı olacağını sanmıyorum. Ona biraz zaman verelim, uyanmasına izin verelim. Şimdi şu kafa derisine bir bakayım."

Yaklaşan bir siren sesi duyuyorum.

Keith, "Ambulansı kim çağırdı?" diye
sorar. "Ben aradım efendim," diyor
garsonlardan biri.

"İhtiyacı yok! İstemiyor!" "Bilmiyordum-"

Danny, "Sorun yok, sorun yok," diyor ve sunucuya güven verici bir gülümseme gönderiyor. "Bu nöbetleri daha önce de geçirdi ama tabii ki sen bunu bilmiyordun. Maggie, bana biraz gazlı bez uzatabilir misin?"

Danny'nin tıbbi çantasını karıştırıp steril gazlı bezi ararken bir etiket gözüme çarpıyor. Kutunun kendisi dikkat çekici değil, sadece beyaz karton ve içindekiler siyah renkte basılmış, ama içerdiği ilacın adı Danny'nin tıbbi çantasının derinliklerinden bana bağırıyor.

Daha önce birçok kez çantasının içine baktım, bu yüzden genellikle hangi ilaçları bulundurduğunu, hangi aletlerin onunla her yere gittiğini biliyorum. Çantasında heme arginatı ilk kez görüyorum.

"Maggie?" Danny söylüyor.

Ona gazlı bez paketini veriyorum. Paketi yırtıp açmasını ve Hardwicke'in kafa derisine bir kare gazlı bez bastırmasını izleyin. Beyaz pamuk kanla kırmızıya boyanıyor.

Cyrano Malta'da.

Ambulans ekibi bir sedyeyle gelir. Hardwicke'e ulaştıklarında, gözleri çoktan açılmış ve şaşkınlıkla etrafına bakınmaktadır.

Danny, "Onu süitine taşıyalım," diyor. Bir sağlık görevlisi "Hastaneye değil mi?" diye sorar.

"Hastaneye gitmesine gerek yok. Onu üst kattaki odasına götürün."

Tüm dikkatler Hardwicke'in üzerinde, bu yüzden kimse beni izlemiyor. Onları asansöre kadar takip etmemi ve onlarla birlikte içeri girmemi ya da dördüncü kata çıktıklarında hemen arkalarında olmamı umursamıyorlar.

Onları Hardwicke'in özel süitine kadar takip ettiğimi fark etmediler.

Daha önce buraya gelmemiştim. Danny ve benim uyuduğumuz oda bir kat aşağıda ve bu kata çıkmam için hiçbir neden yoktu. Diana'nın ekibinden hiçbiri buraya giremedi çünkü temizlik görevlilerinin girmesine izin verilmedi ve Keith ya da Victor her zaman süitin içinde konuşlanmış durumda. Bakmak için tek şansımız bu.

Üç yatak odalı bir süit ve odalardan ikisinin -muhtemelen Keith'in ve Victor'un- kapıları kapalı. Ortak alanda limon ve krem rengi ipek döşemeli bir kanepe ve sandalyeler var. Masanın üzerinde bir kase meyve, viskiler ve şampanyalarla dolu bir bar ve duvarda büyük ekran bir televizyon var. Fransız kapılar okyanus manzaralı bir balkona açılmaktadır.

Köşede bir dizüstü bilgisayarın bulunduğu bir masa var.

Açık kapıdan Hardwicke'in yatak odasına bakıyorum. Herkes onu yatağına taşımakla meşgul; bana dikkat etmiyorlar.

Dizüstü bilgisayara geçiyorum ve uyandırmak için klavyeye dokunuyorum. Bir oturum açma ekranı beliriyor. Elbette parola korumalı ama dizüstü bilgisayarın arkasında kıvrılmış bir USB çoklu bağlantı adaptörü var. Ona bağlı bir USB bellek var.

Sedye tekerleklerinin gıcırtısını duyuyorum. Sağlık görevlileri ayrılmak için toparlanıyorlar ve bir sonraki hamlemi düşünecek, sonuçlarını değerlendirecek zamanım yok. Tek gördüğüm fırsat.

USB belleği çıkarıp cebime koydum ve odadan çıktım.

Merdiven boşluğunu kullanıyorum. Üçüncü kata çıktığımda koridorun en ucunda bir temizlik arabasının durduğunu görüyorum ama temizlikçi bir misafir odasında meşgul. Diana'nın operasyonları ayarladığı 302 numaralı odaya gittiğimde beni görmüyor. Kapıyı tıklatıyorum.

Diana kapıyı açıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. Onu geçip odasına girdim.

"Burada ne işin var? Burada olmamalısın-" Ona

USB belleği uzatıyorum. "Bunu kopyala.

Şimdi." "Nedir bu?"

"Hardwicke'in bilgisayarından."

Hemen dizüstü bilgisayarına geçer ve sürücüyü USB girişine takar. Hardwicke'in dizüstü bilgisayarı şifre korumalı olsa da, USB bellek şifre korumalı olmayabilir. İçerik aktarılmaya başladığında kalbim çarparak izliyorum. Dosya dosya Diana'nın bilgisayarına aktarılıyor.

"Bütün bu dosyalar da ne?" Diana ekrana kaşlarını çatarak sorar.

"Bilmiyorum. Az önce bilgisayarından aldım. Onlar kaybolduğunu fark etmeden önce geri almam gerek."

"Seni görmüş olma ihtimalleri var

mı-" "Cyrano burada. Malta'da."

Başını çevirip bana bakıyor. "Ne? Nereden biliyorsun?"

"Danny'nin tıbbi çantasında bir kutu heme arginate şişesi var. Londra'dan getirmiş olmalı. Daha önce hiç görmemiştim."

Dosyalar aktarılmaya devam ediyor, hepsi şifreli isimlerle etiketlenmiş. Saniyeler geçtikçe saatime bakıyorum. *Acele et. Acele et.* Neden bu kadar uzun sürüyor? Yukarı çıkıp Hardwicke'in süitine gitmeli ve sürücüyü onun bilgisayarına geri koymalıyım. Fark edilmeden bunu başarsam bile, uğraşmam gereken başka bir sorun daha olacak: Dizüstü bilgisayarında cihazın düzgün bir şekilde çıkarılmadığını söyleyen mesajı nasıl silebilirim? Nöbet geçirdikten sonraki kargaşada belki bunu görmezden gelirler. Ve grand mal nöbetler hafızada boşluklar bırakmaz mı? Ben de buna güveniyorum. Hardwicke hatanın kendisinde olduğunu varsayacak.

Transfer tamamlandı. Nihayet.

Diana USB belleği çıkarıp bana verdi. "Danny o şişelerin kimin için olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Ve ilacı taşıması için de bir neden yok. Bildiğim kadarıyla adadaki tek hastası Hardwicke."

"O zaman peşine bir kuyruk takarız. Eğer Cyrano

Malta'daysa-" "Danny bizi doğruca ona götürecektir."

BÖLÜM 25

Merdivenlerden dördüncü kata çıkarken cebimde saatli bir bomba taşıyormuşum gibi hissediyorum. Hardwicke'in adamları üzerimdeki USB belleği bulursa, bu bir bomba da olabilir, çünkü bu benim kaderimi belirleyecek. Bilgisayarından alanın ben olduğumu bilecekler.

Bu da benim ortadan kaldırılmam gerektiği anlamına geliyor. Ama önce gerçeği ortaya çıkarmak için ellerinden geleni yapacaklar.

Hardwicke'in süitine giden koridorda yürürken bombanın daha yüksek sesle çalıştığını hissedebiliyorum. Kapı kapalı. Kilitli. Kalbim güm güm atıyor ve kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırırken ellerim kararsız.

Victor açıyor. Hiçbir zaman arkadaş canlısı olmamıştı ve şimdi de bana şüpheyle bakıyor gibi görünüyor. Yoksa bu sadece benim suçlu hayal gücüm mü?

"Bay Hardwicke'in nasıl olduğunu kontrol etmek
istedim," diyorum. "Uyuyor."

"Kocamla konuşabilir miyim? Ona söylemem
gerek-" "O gitti."

"Ama az önce buradaydı."

"O ve Keith'in biriyle buluşmaya gitmesi gerekti. Akşam yemeğine
kadar dönerler." "Nereye gittiler?"

"Bakın, Bayan Gallagher," diye tersledi. "Bara gidip bir içki içsenize, ne dersiniz? Yapacak işlerim var." Kapıyı kapattı.

Biriyle buluşmaya gittiler.

Koşarak dört kat aşağı indim ve lobiye koştum. Danny'yi göremedim.

Dışarıya, siyah bir Mercedes'in az önce otele yanaştığı porte cochere'e doğru koşuyorum. Danny burada da yok.

Telefonumu çıkarıp Diana'yı uyarıyorum. **He's on the move! I need eyes on . . .**

Sonra onları fark ettim: Danny ve Keith, trafikle tıkanmış bir caddede ilerliyorlar. Danny sağlık çantasını taşıyordu.

Yakınlarda onları takip edecek başka kimse yok. Ben olmak zorundayım.

USB bellek hala cebimde, ama onu Hardwicke'in süitine nasıl ve ne zaman geri götürebileceğim konusunda endişelenecek vaktim yok; tek odak noktam şu anda caddede ilerleyen iki adam. Danny takip edildiğinin farkında değil gibi görünüyor, çünkü arkasına bakmak için hiç durmuyor. Köşede durup etrafını inceleyen Keith. Bu tehlikeli bir oyuna zorlandım. Beni fark ederse, onları takip ettiğimi anlar.

Geri çekiliyorum ve sahil şeridinde ilerlerken onlara daha fazla yol veriyorum. Burada çok az siper var, saklanacak kapı aralığı yok, yakındaki dükkânlara girilecek bir yer yok. Mesafe benim tek dostum ve oldukça geride kalıyorum, avım hâlâ görüş alanımda, ama zar zor.

Marinaya doğru gidiyorlar.

Yelkenli direklerinden oluşan bir orman suyun üzerinde sallanıyor, limandan geçen bir motorlu teknenin bıraktığı dalgalarla sallanıyor. Danny ve Keith bir rıhtımdan aşağı inmeye başladığında durmak zorunda kalıyorum. O rıhtımda kesinlikle korunaklı bir yer yok ve onları takip edersem fark edilmem çok kolay olacak. Hayal kırıklığı içinde, adamların beklemekte olan bir kayığa doğru yürümeye devam etmelerini izliyorum. İçine tırmanıyorlar.

Onlar uzaklaşırken ben de rıhtıma atlıyorum, bakışlarım kayığa yapışmış. Çok uzağa gitmiyor, doğruca limanda demirli megayat filosuna yöneliyor. Sadece zenginlerin zevklerine adanmış koca bir gemi donanması.

"Bunlar onlar mı?" diyor bir ses.

Döndüğümde Gavin'in yanımda durduğunu görüyorum. Dikkatim Danny ve Keith'e o kadar odaklanmıştı ki, meslektaşımın bana yardım etmek için yanıma geldiğini fark etmemiştim.

"İşte," diyorum, kayıklarının az önce bağlandığı yatı işaret ederek.

Gavin bir çift dürbünü gözlerine kaldırdı. "Şimdi gemiye çıkıyorlar."

"Teknenin adı ne?"

"Bir göz atın." Bana dürbünü uzattı.

Yatın kıç tarafına bakıyorum ve merceklerin arasından isim aniden net bir şekilde ortaya çıkıyor. *Ravenous*.

"Sanırım Cyrano'yu bulduk," diyor Gavin.

*

Malta'ya yapmak için geldiğim şeyi yaptım. Bavullarımı toplayıp uçağa atlamamı ve her şeyden uzaklaşmamı engelleyecek hiçbir şey yok. Yapmam *gereken* de bu, çünkü Cyrano Operasyonu'ndaki rolüm sona erdi. İki saat içinde Diana'nın ekibi, Hardwicke ile olan küçük ilişkileri daha önce herhangi bir şüphe uyandırmamış olan milyarder işadamı Sir Alan Holloway'e ait *Ravenous* adlı yata doluşacak. Ancak şimdi Ajans, Holloway'in karanlık başlangıçlarına ve İngiliz sosyetesinin stratosferine gizemli bir şekilde hızlı tırmanışına odaklanıyor. Holloway sorgulanmak üzere Fas'taki bir gözaltı merkezine götürülmek üzere bir uçağa bindirildiği anda, Ruslar uyuyan casuslarının açığa çıktığını anlayacaklardır. Sızıntının Hardwicke'in çevresinden birinden geldiğini düşüneceklerdir.

Hardwicke'in ona ihanet edenin ben olduğumu anlaması uzun sürmeyecektir.

Şu anda bir uçakta, Hardwicke ve Rusların beni bulamayacağı bir yere gidiyor olmalıydım. En güvenli hareket tarzım ortadan kaybolmak, ama bu Danny'yi sonuçlarıyla baş etmesi için geride bırakmak anlamına gelir ve bunu yapamam.

Onun yerine beklerim.

Sonunda anahtar kartının kapıyı açtığını duyduğumda dışarısı neredeyse karanlıktı. Odamıza giriyor ve sağlık çantasını şifonyerin üzerine koyuyor. Sadece sessizliğinden bile bir şeylerin ters gittiğini anladım. Bir şeyler değişmişti.

"Nerelerdeydin?" diye sordum.

"Bir hastayı görmem
gerekiyordu."

"Hardwicke şimdi iyi mi?"

"Hardwicke değil. Başka biri."

"Adada başka bir hastanız mı var?"

"Burada bir yatta yaşıyor ve tıbbi yardıma ihtiyacı vardı.
Bay Hardwicke bir ev ziyareti yapmamı istedi."

"Bir yatta mı? Nasıl bir şeydi?"

"Gerçekten önemli mi?"

"Sadece merak ediyorum. Daha önce hiç-"

"Sende var mı Maggie?" diye soruyor
sessizce. "Neye sahip miyim?"

"USB bellek."

Birkaç kalp atışı boyunca ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Neden bahsediyorsun sen?" Sonunda söyledim.

"Hardwicke'in bilgisayarında kayıp bir tane var. Son derece gizli finansal bilgiler içeriyor. Keith ve Victor şu anda odayı didik didik edip onu arıyorlar."

"Neden bana soruyorsun?"

"Çünkü sen oradaydın, odadaydın. Çünkü seni onun bilgisayarında gördüm."

"Nasıl-"

"Yatak odasında bir ayna var. Onu sedyeden indirirken aynaya baktım ve seni diğer odada gördüm. Seni bilgisayarının başında gördüm ama o anda bir şey düşünmedim. Sonra sürücüyü aradıklarını duydum ve fark ettim. Sen olabileceğini fark ettim." İç çekiyor, derin bir yorgunluk sesi. "Eğer sendeyse, onlar soru sormaya başlamadan önce onlara geri götürmeliyim. Seni aramaya gelmeden önce."

Bacaklarım altımdan kayıp gidiyor ve bir sandalyeye çöküyorum. "Onlara beni gördüğünü söyledin mi?" Yavaşça soruyorum.

"Onlara tek kelime etmedim. Lütfen, bu işi halletmeme izin verin. Çok geç olmadan."

Kocamın gözlerinin içine bakıyorum. Beni sevdiğine, benimle bir hayat kurmak istediği için evlendiğine inanıyorum. Ama eğer yanılıyorsam ve onun gerçek sadakati Phillip Hardwicke'e ise, o zaman yapmak üzere olduğum şey beni ölü bir kadın yapabilir.

USB belleği almak için cebime uzanıyorum ve eline tutuşturuyorum. "Teşekkür ederim," diyor ve gitmek için dönüyor.

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Cebine koyarız ya da yatağının altına atarız. Nöbetleri bir süre kafasının karışmasına neden olur, bu yüzden belki de bunun sadece postiktal amnezi olduğuna inanırlar. Kendi kendine çıkardığını ve yaptığını unuttuğunu düşünürler."

"O zaman benim hakkımda bir şey söylemeyecek misin?"

"Hayır." Kapıda duraksıyor. "Ama geri döndüğümde konuşacağız. Ve bana her şeyi anlatacaksın."

O çıktıktan sonra sandalyeden kalkmadım. Şimdi kaçma zamanı, o dönmeden, Hardwicke'e ona ihanet edenin ben olduğumu söylemeden önce, ama kıpırdayamıyorum. Sandalyeme sabitlenmiş durumdayım, idam için bağlanmış bir mahkûm kadar hareketsizim. Birinin kafama bir kurşun sıkması umurumda değil, çünkü bu Danny'nin bana ihanet ettiği anlamına gelir ve bu da başlı başına bir ölüm gibi hissettirir.

Dışarıda gece çöküyor ama ışığı açmıyorum. Aşağıdaki restorandan kahkahalar ve müzik sesleri duyuyorum ve Danny'nin geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum. Benimle evli olduğu için onun da tehlikede olmasından endişeleniyorum. Şimdiye kadar Diana'nın ekibi *Ravenous*'a baskın yapmıştı ve Sir Alan Holloway, hayatı boyunca alışılmadık bir uyuşturucuya ihtiyaç duyan ve bizi ona götüren kadın arkadaşıyla birlikte gözaltındaydı.

Çık dışarı. Bavullarını topla ve Malta'dan hemen git! diye bağırıyor içgüdülerim ama kapı açılıp Danny ışıksız odaya girdiğinde hâlâ sandalyemde oturuyordum. Kapıyı kapatıyor ve karanlıkta duruyor.

"Maggie?" diye sesleniyor.

"Buradayım," diyorum.

Işığı açmıyor. Belki de bana bakmaya dayanamıyor. "İcabına bakıldı," diyor. "Cebine koymayı başardım. Orada olduğunu unuttuğunu düşünecekler."

"Yani artık her şey yolunda. Her şey bitti mi?"

"Söz konusu olan buysa." Gölgelerin arasında bir siluet gibi duruyor, sanki yaklaşmaktan korkuyormuş gibi odanın yarısında benden uzakta duruyor. Pençelerimi açıp üzerine atılacağımdan korkuyor. "Uzun bir yürüyüş yaptım," dedi. "Bana söyleyeceğin şey için kendimi hazırlamam gerekiyordu."

"Duymaya hazır mısın?"

"Pek sayılmaz. Çünkü iyi olmayacağını varsayıyorum."

"Otur," dedim. "Lütfen, sevgilim."

"O kadar kötü, değil mi?" "Korkarım öyle."

İç çekerek yatağa oturur. "Gerçek olduğu sürece."

*

Karanlıkta ona her şeyi anlatıyorum. Ona söylediğim tüm yalanları, gerçekte kim olduğuma ve kimin için çalıştığıma dair yalanları ortaya çıkarırken yüzümü görmesine dayanamıyorum. Ortaya çıkardığım her yeni sırla birlikte, uzun zamandır üzerimde olan aldatmacanın ağırlığından yavaş yavaş kurtulduğumu hissediyorum. Ona Phillip Hardwicke hakkında neden istihbarata ihtiyacımız olduğunu ve onun neden tehlikeli olduğunu anlatıyorum. Hardwicke'in ahırında boğulmuş olarak bulduğum Stephen Moss'u anlattım. Ona Hardwicke için çalışan diğer talihsiz insanları ve onların sadakatsizlikleriyle nasıl başa çıktığını anlattım: kurşunla, pencereden aşağı iterek ya da canlı canlı yakarak.

Ona Danny'nin daha bu öğleden sonra yatını ziyaret ettiği Cyrano'dan bahsediyorum. "Bunlar vardır Canavarlar, Danny. Onlar foment Nefretler ve isyanları silahlandırıyorlar. Masum erkeklerin, kadınların ve çocukların kanı üzerinden kazanç sağlıyorlar. etrafında ve Dünya tarafından satış yasadışı küme Bombalar, beyaz fosfor, sinir gazı, piyasa neyi gerektiriyorsa, kimin parası varsa. Siz bir doktorsunuz çünkü hayat kurtarmaya inanıyorsunuz, ben de öyle. Bu yüzden bu işi yapıyorum, çünkü dünyayı güvende tutmaya yardımcı olduğuma inanıyorum. Ayrıca, bazen amaçların araçları haklı çıkardığına da inanıyorum. Bu yüzden Phillip Hardwicke'e yakınlaşmam gerekiyordu. Bu yüzden Bella ile bir bağ kurmam ve aileye girmem gerekiyordu. Bu yüzden o USB belleği çalmak zorundaydım. Parasının nereden geldiğini ve nereye gittiğini bilmemiz gerekiyordu, çünkü bu bize diğer canavarları tespit edip bu savaş makinesi. Bunu iyi bir amaç için yaptım." "Ve bu beni kullanmak anlamına geliyordu."

"Galen'in hasta dosyalarına girmem gerekiyordu."

"Benimle bu yüzden mi evlendin? O dosyalara ulaşmak için mi?" "Seninle evlendim çünkü seni seviyorum."

"Bunun doğru olduğunu nereden bileceğim?"

"Bilmiyorsun. Tek yapabileceğim bunu her gün, hayatımızın geri kalanı boyunca tekrarlamak.

Seni seviyorum."

"Hayatımızın geri kalanı." Kelimeleri yabancı bir dil okur gibi söylüyor. "Gerçekten böyle olacağını mı düşünüyorsun, sen ve ben birlikte, ölüm bizi ayırana kadar?"

"Ben de bunu istiyorum Danny. Bu yüzden tüm bunları seninle

paylaşıyorum. Bunlar kimseye anlatmamam gereken ayrıntılar ama sana anlatıyorum çünkü seni seviyorum. Sana güvenmeyi seçiyorum. Lütfen, *bana* güvenmeyi kalbinde bulabilirsen."

Derin bir nefes alır. "Bilmiyorum."

Karanlıkta oturuyoruz, bir an bile konuşmuyoruz. Aramızda olan onca şeyden, onca yalandan sonra, "Bilmiyorum" umabileceğim en iyi şey. Belirsizlik, beni affetme ve evliliğimizi sürdürme şansı olduğu anlamına geliyor.

Ama önce bu geceyi atlatmak zorunda.

O gece aynı yatağı paylaşmamıza rağmen birbirimize dokunmuyoruz. Yan yana yatıyoruz, ikimiz de uyuyamıyoruz, saatler ilerledikçe. Dışarıda gökyüzü aydınlanırken.

Şafak vakti yataktan kalkıp giyiniyor. Bavulunun fermuarını çektiğini duyunca doğruldum.

"Ben de toplanmayı bitirmeliyim," diyorum.

"Hayır." Yanımdaki yatağa oturdu. "Burada kalmalısın Maggie. Londra'ya yalnız döneceğim."

"Ne? Neden?"

"Hardwicke'ten uzak durman daha güvenli olur. Seni onun yakınında istemiyorum."

"Ona ne söyleyeceksin? Bella'ya ne söyleyeceksin?"

"Birkaç günlüğüne adayı kendi başına keşfetmek istediğini." "Peki ya sen?"

"Onunla birlikte geri dönmek zorundayım. Benden bunu bekliyor ve şimdi geri dönemem."

"Hayır, Danny! Başka bir yere uçalım, sen ve ben. Bir uçağa atlar, bizi bulamayacağı bir yere gideriz."

"Bunu yapmak zorundayım Maggie."

"Sadece senden bunu *beklediği* için mi?"

"Çünkü zamana ihtiyacım var. Senden."

Ona bakıyorum. Sabah güneşinin ışığında, yıllar önce Bangkok'ta tanıştığımızdan beri yüzünün nasıl değiştiğini tüm açıklığıyla görüyorum. Saçlarında daha fazla ak, gözlerinde daha fazla yorgunluk görüyorum. Şimdi bile, onun elimden kayıp gittiğini hissederken, onu birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum.

"Ne kadar sürecek?" Yumuşakça soruyorum.

"Bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Nasıl ilerleyeceğimize karar vermek için zamana."

Biz kelimesini kullandı. Çoğul kelimesini seçmesinin bir anlamı var, değil mi?

Öne doğru eğiliyor ve beni alnımdan nazikçe öpüyor. Bunun bir veda öpücüğü olduğuna inanmıyorum. İnanmayı reddediyorum. "Seni arayacağım. Söz veriyorum," diyor. "Belki bugün değil ama hazır olduğumda seni arayacağım."

O odadan çıkarken ben yatakta büzülüp kalıyorum, aslında yapmak istediğim şey çantamı toplayıp onu Hardwicke'in jetinin bizi beklediği havaalanına kadar takip etmek olsa da. O jete binip onlarla birlikte Londra'ya geri dönersem Danny ne diyebilir ki?

Ya da benden yapmamı istediği şeyi yapabilirim. Ona karar vermesi için gereken zamanı ve alanı tanıyabilir ve aşkımızın bunu atlatacağına güvenebilirim.

Alnıma, beni öptüğü yere dokunuyorum, dudaklarının tenime değdiği anın tadını çıkarıyorum. Beni daha önce de pek çok kez öpmüştü ama aklımda kalan anı bu. Bu anıya tutunmak zorundayım, çünkü bu bana verdiği son öpücük olacak.

Üç saat sonra, Phillip Hardwicke'in jeti denizin üzerinde patlar.

BÖLÜM 26 JO

Şimdi

Betty Jones Emlak ofisi, Jo'nun çocukluğundan bu yana Ana Cadde'de varlığını sürdüren birkaç işyerinden biri olarak, her zaman bulunduğu aynı düzenli beyaz kulübede yer alıyordu. Aynı verandanın basamaklarından çıktığını, kapı açıldığında çalan aynı zili, hiç değişmeyen ayrıntıları hatırlıyordu. Yıllar boyunca Jo ve babası, büyük büyükbabasının evini ve büyük teyzesinin çiftliğini satmak, Jo'nun iki yatak odalı bungalovunu ve babasının Hobbs Göleti'ndeki kampını satın almak için Betty Jones'un hizmetlerini kullanmışlardı. Son kırk beş yıl içinde Purity köyünde herhangi bir mülk el değiştirmişse, şartlar muhtemelen emekli olmayı reddeden ve muhtemelen avucunda bir MLS kitabıyla ölecek olan Betty Jones tarafından müzakere edilmişti.

Kapı zili çaldığında Betty masasından başını kaldırdı. Yetmiş dört yaşında olmasına rağmen saçlarını hâlâ simsiyah boyatıyor, hâlâ blazer ceket ve yakalı beyaz bluz giyiyor ve gözlerinde hâlâ bir pazarlamacının hevesli ışıltısı vardı. "Merhaba Jo!" dedi. "Hava henüz ısınmadı mı?"

"Henüz değil."

"İnsanlar erken bir bahar olacağını
söylüyor." "İnsanlar bir sürü şey
söylüyor."

"Babanın mutfak tadilatı nasıl gidiyor?" "Bunu duydun
mu?"

"Hırdavatçıda. Pete, babanın şu yeni çıkan indüksiyon ocaklarından aldığını söyledi. Biliyorsun, bir mutfak tadilatı genellikle satış zamanı geldiğinde kendini amorti eder, ama herkes propandan vazgeçmeye hazır değil. Owen bunu düşünmeliydi."

"Babam yakın zamanda satmayı planlamıyor, ama satarsa, eminim evrak işlerini halletmeye hazır olursunuz. Betty, merak ediyordum da-"

"Peki ya kardeşin? Finn hala kuzeyde mi çalışıyor?"

Jo kendini yavaşlamaya ve nefes almaya zorladı. *Büyük konuşmadan önce küçük konuşmak* babasının ona her zaman söylediği şeydi ve Jo'nun doğrudan işe girme eğilimini dizginlemeye çalışıyordu. Hiçbir zaman sokakta oyalanacak, komşularla sohbet edecek biri olmamıştı ve bunun genellikle dostça davranmadığı şeklinde yanlış anlaşıldığını biliyordu, oysa diğer herkesle kıyaslandığında söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Yine de kardeşi Finn konusunda paylaşacak haberleri vardı.

"Onun için zor bir haftaydı. Bu yıl buz çok daha ince ve kar motosikletli bir çocuk göletlerden birine girmiş. Warden Service'in arama ve kurtarma çalışması yapması gerekti, Finn de cesedi almak için aşağı indi."

Betty başını salladı. "Korkunç bir iş."

"Yapmak için eğitildiği şey bu."

"Ona Betty'nin selamını söyle. Bir ev almaya hazır olduğunda, onun için bazı iyi beklentilerim var."

Bir duraklama. *Bu kadar zorunlu havadan sudan konuşma yeter,* diye düşündü Jo. "Betty, acaba bana bir konuda yardımcı olabilir misin?"

"Yeni bir yer mi arıyorsun? Şu b u n g a l o v u n çok mu küçük gelmeye başladı?"

"Hayır, sadece kasabaya yeni gelenler hakkında bilgi almak istiyorum. Muhtemelen onlara evlerini satmışsındır."

"Muhtemelen yaptım.

Kimi?" "Maggie Bird,

mesela."

"Ah evet. Lillian'ın eski evini, Böğürtlen Çiftliği'ni satın aldı. Gerçekten sorunsuz bir satış oldu."

"Peki ya Declan Rose? Ben Diamond? Ingrid ve Lloyd Slocum
"

Betty gülümsedi. "Oh, hepsinin komisyoncusuydum."

"Onlar hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Maple Sokağı'ndaki evi Bay ve Bayan Diamond'a sattım. Belki on yıl önce. Zavallı şey, bir yıl sonra öldü. Felç geçirdi sanırım. Sonra Chestnut Sokağı'ndaki evi Slocum'lara sattım. Ben Diamond'ın arkadaşlarıydılar ve onu ziyaret etmek için buraya geldiklerinde kasabayı o kadar sevdiler ki onlar da buraya taşınmaya karar verdiler. Sonra arkadaşları Bay Rose

buraya geldi ve denizin aşağısındaki eski kaptan evini satın aldı. Kötü durumdaydı, bir sürü tadilat gerekiyordu ama tüm orijinal ahşap işçiliği vardı. Çok güzel bir şekilde onardığını duydum."

"Yani buraya taşınmadan önce birbirlerini tanıyorlar mıydı?" "Ben de öyle anladım. Virginia'dan eski arkadaşlar." "Satış sözleşmelerini görebilir miyim?"

Betty kaşlarını çattı. "Bekle, bu bir tür polis işi mi, Jo? Ne yapmışlar?"

"Hiçbir şey. Sadece biraz bilgi almak istiyorum. Bilirsiniz, yeni sakinlerimizi tanımak için."

"Hepsi emekli. Ve Bay Diamond, en az yetmiş yaşında olmalı. Başlarının belaya gireceğini sanmıyorum."

"Başları belada değil. Güvenin bana."

Betty bir an ona baktı, şüphesiz müşteri gizliliği ile Jo'nun ailesiyle olan uzun süreli tanışıklığını tartıyordu. Küçük bir kasabada, hangi insanlara güvenip hangilerine güvenemeyeceğinizi öğrenirsiniz ve Thibodeau ailesi, ilçedeki çok kuşaklı kökleriyle, onlardan şüphe etmesi için ona hiçbir zaman bir neden vermemişti.

"İzin verin size kopyalarını çıkarayım," dedi Betty.

*

O akşam, Jo dondurucudan bir tuğla dolusu artık köfte çıkardı ve biraz gevşek havuç ve yeni filizlenmeye başlayan bir patates topladı. Patatesi yemek hâlâ güvenliydi, değil mi? Bunu internetten araştırmalı ya da babasına sormalıydı. Babası emekli bir lise biyoloji öğretmeniydi ve cevabı neredeyse kesinlikle biliyordu ama bu gece Greenville'de Finn'i ziyaret ediyordu ve yeşil bir patates ne kadar zehirli olabilirdi ki? Patatesi soyup dilimledi ve ocakta suda pişerken mutfak masasına oturup Betty'nin ofisinden gelen fotokopi dosyaları okudu.

Gayrimenkul alım sözleşmelerinde kişisel bilgilere pek yer verilmiyordu. Ayrıntıların çoğu satın alınan mülklerin kendileriyle ilgiliydi: konum, ne zaman inşa edildiği, ne kadar arazi olduğu, hangi devirlerin dahil olduğu. Alıcıların önceki gayrimenkulleri hakkında hiçbir şey yoktu.

ancak önceki adreslerinin hepsinin Virginia'da aynı coğrafi bölgede olduğunu öğrendi: McLean (Slocumlar), Falls Church (Ben Diamond) ve Reston (Maggie Bird ve Declan Rose). Muhtemelen aynı toplumda yaşadıkları için birbirlerini bu şekilde tanıyorlardı. Hepsi de Maine'deki evlerini nakit parayla satın almışlardı; hiçbiri ipotek istememişti, bu da alışılmadık olsa da şaşırtıcı değildi. Virginia'daki mahallelerine kıyasla Maine kırsalındaki emlak ucuzdu ve McLean'deki bir evin satışı, Purity köyünde nakit parayla bir ev satın almak için yeterli fonu kolayca yaratabilirdi.

Şimdiye kadar bu tuhaf emekliler grubu hakkında pek bir şey öğrenememişti. Sosyal medyada da onlar hakkında pek bir şey öğrenememişti, çünkü hiçbiri Facebook, Twitter ya da Instagram'da görünmüyordu - en azından kendi isimleriyle. Ancak bir Google araması birkaç sonuç verdi. Declan Rose gerçekten de iddia ettiği gibi bir tarih profesörüydü ve adı Doğu Avrupa'daki bir üniversitenin eski bir fakülte listesinde geçiyordu. Diğerlerinin internette göründüğü tek yer, Purity kasaba kütüphanesine bağışta bulunanlar olarak listelendikleri yerel gazetedeki son bir makaleydi. Maine'e taşınmadan önce görünmez olmuşlardı.

Jo tekrar aşağıya, ev satın alma anlaşmalarına baktı. Bir tarih profesörü, bir otel malzemeleri satıcısı, bir sekreter, bir gümrük komisyoncusu ve bir hükümet analistinin ortak noktası neydi?

Bir analist. Lloyd Slocum'un analist olarak yaptığı iş hakkında söylediklerini hatırladı: *Bütün gün masa başında oturdum. Hükümet için bilgi topladım ve veri topladım. Aslında pek heyecan verici değildi.*

McLean, Virginia'da yaşayan bir hükümet analisti.

Jo aniden sandalyesini geriye itti ve neredeyse köpeğinin patisini yakalıyordu. Lucy irkilerek bir havlama sesi çıkardı. "Ben bir aptalım," dedi köpeğe. Ocağı kapattı ve askıdan ceketini aldı. "Hadi Lucy. Biraz gezelim."

*

Lloyd Slocum kapıyı bir önlük ve fırın eldiveni giyerek açtı. Jo ön verandadan fırında pişen etin kokusunu alabiliyordu. Oturan Lucy bile

Jo'nun park etmiş arabasındaki lezzetli aromanın kokusunu alabildi ve aç bir inilti çıkardı.

"Merhaba Şef Thibodeau," dedi Lloyd. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette, elbette. Kusura bakmayın, risotto yüzünden dikkatim dağıldı. Sürekli dikkat istiyor, biliyorsun." Ona el sallayarak eve girdi ve hemen mutfağa yöneldi. Kadın da onu takip etti ve adamın doğruca ocağa gidip kaynayan pilav tenceresini karıştırmasını izledi. Evde onun için yemek pişiren bir erkeği olmaması çok kötüydü. Bu akşamki kendi yemeğini, donmuş köfte ve yeşil, belki de zehirli patatesi düşündü ve kesme tahtasının üzerindeki taze kıyılmış otlara ve salata makinesindeki bebek marullara imrenerek baktı. Daha fazla salata yemesi gerektiğini biliyordu ama buzdolabında balçık haline gelene kadar beklettiği marulları kaçınılmaz olarak unutuyordu.

"Peki bu gece çeten nerede?" diye sordu.

"Çetem mi?"

"Bay Rose, Bay Diamond. Maggie Bird. Kendinize ne diyorsunuz? Martini Kulübü mü?"

"Ben koridor nöbetçisi değilim. Kapılarını çalmayı denediniz mi?"

"Hiçbiri evde değil. Bana hepsi şehri terk etmiş gibi geliyor. Nereye gittiklerini biliyor musun?"

Lloyd onun sorularına aldırmadan risotto'sunu karıştırmaya devam etti. "Dediğim gibi, ben koridor nöbetçisi değilim."

"En azından karınızın nerede olduğunu biliyor musunuz?" "Ingrid yukarıda, bilgisayarda bir şeyler karıştırıyor." "Sanırım bu tür şeylerde iyidir."

"Kurcalamak mı? Oh evet."

"Siz de öyle olmalısınız Bay Analist. CIA için, anladığım kadarıyla?"

Lloyd sanki onu duymamış gibi tenceresini karıştırmaya devam etti. Bu adamı bir suçtan dolayı sorgulamak zorunda kalmaktan nefret ediyordu, çünkü muhtemelen hiçbir yere varamayacaktı.

"Eee?" Jo söyledi. "Bu doğru, değil mi?" "İnkâr mı ettim?"

"Bunu hiç itiraf etmedin. Bu çok gizli bir şey mi? Gerçeği söylemeye iznin var mı?"

"İznim var ama yapmamayı tercih ederim. Madem bir kanun adamısınız, evet, Merkezi İstihbarat Teşkilatı'nda analist olarak çalıştığımı itiraf edeceğim. Bu kulağa bir çeşit James Bond'muşum gibi gelebilir ama aslında bütün gün masa başında oturuyordum. Çok kahve içtim, çok toplantıya gittim."

"Peki ya eşiniz, 'sekreter'?"

Bu onu bir an için duraksattı. "Çok iyi bir sekreterdi." "Başka neydi?"

"Ingrid'e sormalısın."

"Bana gerçeği söylerse, beni öldürmek zorunda kalacak mı?"

Lloyd yorgun bir iç çekti. "Bu şakayı hiç komik bulmamıştım."

Mutfak saati çaldı. Lloyd fırını açtı, içinden mis g i b i domuz rostosu kokusu yayıldı. T a v a y ı çıkarıp ocağın üzerine koydu ve Jo yağla parlayan gevrek deriye baktı. Tanrım, nerede olabilirdi Yemek pişiren bir koca mı buldu?

"Tek sormak istediğiniz bu muydu, Şef Thibodeau?"

"Arkadaşların. Çetenin geri kalanı. Onlar da CIA'den miydi?"

"Neden sordunuz?"

"Maggie Bird'e yapılan saldırıyla ilgili olduğunu düşünüyorum."

Ona bakmadan risottoyu karıştırmaya devam ediyordu. Tahta kaşığı tencerede daireler çizerken birkaç saniye geçti. "Bunu *çeteyle* tartışacağım," dedi sonunda.

"Şu anda neredeler?" "Bunu
açıklamaya yetkim yok." "Yani
biliyorsun."

"Belki."

"Ama bana söylemeyeceksin."

Kaşığı bıraktı ve yüzünü ona döndü. Önlük giyiyor olabilirdi. Üzerine domuz yağı sıçramış ve babası olacak kadar yaşlı olabilirdi ama baykuş gözlüklerinin arkasından ona bakan gözler, karşılaşmak istemeyeceği bir adamın gözleriydi. "Size bilmeniz gerekenleri, bilmeniz gereken zamanda söyleyeceğim, Şef Thibodeau. *Çetemin* hâlâ elde etmekte olduğu ek bilgiler var. Zaman alacak ve bir miktar kazı yapılacak ama daha iyi bir resim elde ettiğimizde bunu sizinle paylaşmayı düşüneceğiz."

"Düşünmek mi?"

"Nezaketen. Yardımcı olmayı severiz," dedi. Yüzündeki gülümseme geri gelmişti ama artık ondan bir şey öğrenemeyeceğini açıkça belirtmişti.

Eve dönerken *bir grup yaşlı tarafından alt edildiğini* düşündü.

Belki de *sıradan* yaşlılar değillerdi. Ve düşününce, onlar da o kadar yaşlı değillerdi. Seksen sekiz yaşında hâlâ kendi odununu kesen büyükbabasını ve şu anda altmış yedi yaşında olan ve Tumbledown Dağı'na nefes almak için durmadan tırmanabilen babasını düşündü. Ingrid ve Lloyd Slocum sadece yetmişli yaşlarındaydı ve hala oyunlarının zirvesinde görünüyorlardı. Gümüş rengi saçlarının arasında, onunla paylaşmayacakları bir hazine dolusu sır saklıyor olmalıydılar.

En azından henüz değil.

BÖLÜM 27
MAGGIE

Bangkok, şimdi

Takip ediliyorum.

Wang Lang pazarında ilerlerken peşimdekilerin bakışlarını sırtımda hissediyor, tüccarların mallarını incelemek için sık sık duruyorum. İpek eşarplar satan bir tezgâhta, her biri buruşuk selofanlara sarılmış renk cümbüşünü inceliyorum. Eşarpları satan kadın yaşlı görünüyor, iki eksik ön dişi ve tabaklanmış deri gibi bir cildi var ama gözleri parlak ve uyanık bir şekilde seçtiklerini incelememi izliyor. Aslında bir eşarp almak istemiyorum, çünkü evdeki dolabımda unuttuğum tek tük doğum günlerinde hediye olarak vermeye hazır bir düzine eşarbım zaten var, ama yine de buradan bir tane alıyorum, grinin sakin tonlarından birini seçiyorum. Gerçekten de anonim olduğu için tercih ettiğim renk bu. Pazarlıkla fiyatı altı yüz baht'a indiriyorum ve bileğimde sallanan yeni satın aldığım ürünün içinde bulunduğu plastik poşetle oradan uzaklaşıyorum. Acelem yok, sadece tatile çıkmış bir turistim ve bugün pazarda sandalet ve kargo şortundan oluşan gezgin kıyafetlerimizle dolaşan birçoğumuz var. Bu genç turistler hatırladığımdan daha uzunlar. Yoksa yıllar içinde saçlarım ağardıkça ve eklemlerim sertleştikçe ben de mi küçüldüm? Bu pürüzsüz tenli gençler kadar göz alıcı olmadığım kesin. Bir zamanlar ortadan kaybolmak için kılık değiştirmem gerekiyordu; şimdi ise hiç çaba sarf etmeme gerek yok, çünkü gerçekten görünmezim.

Şu anda beni takip eden iki adam hariç herkese.

Pazarda dolaşırken onları sarsmaya çalışmıyorum. Bilgisiz görünmek her zaman daha iyidir, çünkü kuyruklar fark edildiklerini anladıklarında oyun değişir. Oynamak çok daha zorlaşır.

Pazarın yiyecek arabalarının bulunduğu bölümüne u l a ş ı y o r u m ve yavaşlıyorum, kedi-fare oyununun bir parçası olduğu için değil, Danny ile burada tanıştığım için. Bunca yıl sonra bile, arabalardan yayılan kokular gibi burası da hemen hemen aynı. Yıldız anason ve tarçın, fesleğen ve kişniş kokularını içime çekiyorum ve onu yine burada, yırtık pırtık sırt çantası ve kötü çevrilmiş Tayca tişörtüyle dururken görebiliyorum. Ve gülümsemesi; kimse bana Danny'nin gülümsediği gibi gülümsemedi ve bu benim çöküşüm oldu. Birlikte oturduğumuz, eriştelerimizi höpürdeterek yediğimiz küçük plastik masalara bakıyorum ve keder aniden üzerime çöküyor, o kadar güçlü bir gelgit dalgası ki topuklarımın üzerinde geri dönüyorum.

Pazar, altın varaklarla bezenmiş renklerden oluşan bir bulanıklığa dönüşür. Sesler uzak bir uğultuya dönüşüyor. Artık etrafımdaki insanlara dikkat etmiyorum ve takip edilip edilmediğim umurumda değil. Birinin beni bir kapı aralığından sürükleyip kafama bir kurşun sıkması bile umurumda değil. Eğer şimdi ölürsem, son hatıram Danny'nin yüzü olacak.

Bu pazara gelmemeliydim. Hayaletleri çağırmamalıydım.

Hava çok yakın, çok yoğun, zehirli bir buhar, ter ve baharat bulutu. Yiyecek tezgâhlarından uzaklaşıyorum ve bir vitrinin önünde durana kadar körlemesine bir ara sokağa giriyorum. İçeride elbiseler, başsız mankenlerin üzerinde sergilenen ipek şekerlemeler görüyorum. Birkaç derin nefes alıyorum ve gözyaşlarımı yutarak vitrine bakıyorum, sanki içerideki elbiselere hayranmışım gibi. Kendi yansımamı görüyorum ve yüzümün şu anki haliyle yüzleşmek acı veriyor. Eğer dünyada aynalar olmasaydı, kendimizi zamanda donmuş, yüzümüzü olduğumuzdan onlarca yıl daha genç hayal edebilirdik, ama bu pencere bu yanılsamayı paramparça ediyor. Altmış yaşındayım ve yansımamda o yılların her birini görebiliyorum. Otelden çıktığımdan beri beni takip eden iki adamı da görüyorum. Adamlardan biri bir dondurma arabasının yanında duruyor; diğeri ise bükülmüş ipten yapılmış hayvan figürlerini inceliyormuş gibi yapıyor. İkisi de bana doğru bakmıyor ama gerçekten bana odaklandıklarını biliyorum ve bu ilgi için minnettarım.

Sonunda Ben bakışlarını pencerede buluşturuyor ve omuz silkiyor. Yüzü kızarmış ve kel kafası sıcakta parlıyor. Maine'deki evimizde bugün en yüksek sıcaklık yirmi iki derece ve hiçbirimiz -Ben, Declan ya da ben- Bangkok'un sıcağına henüz alışamadık. Gençken zaman diliminden zaman dilimine sıçrayabilir, bir uçaktan inip bara gidebilir ve

ertesi sabah gürlemeye hazır. O günler geçti ve hem Ben'in hem de Declan'ın yüzlerindeki yorgunluğu görebiliyorum. Üç yaşlı casusun hala gerekenlere sahip olduklarını kanıtlamaya çalışmaları kadar üzücü bir şey yok.

Başımı sallayarak geri dönme vaktinin geldiğini belirtiyorum. Sıcak ve jet lag şimdilik bizi yendi, ama en azından bu küçük pazar gezintisinden bir şey öğrendik: kimse beni takip etmiyor. Ben ve Declan hala peşimizdeyken, hepimizin biraz kestirebilmesi için otele dönüş yolunu gösteriyorum.

*

Karanlık çöktüğünde, nihayet tropik halsizliğimi üzerimden atabiliyorum ve dışarıya, kadifemsi Bangkok gecesine doğru yürüyorum. Otelin terasının kenarında arkadaşlarımı görüyorum, ikisi de parmaklıkların yanında duruyor. Ben arkasını dönmüş nehre doğru bakıyor, kel kafası gölgelerin arasında belli belirsiz parlıyor, Declan ise bana doğru bakıyor, terası izlerken bile rahat bir duruşu var. Emeklilik yılları içgüdülerini köreltmemiş. Geleceğimi bildikleri için 360 derecelik bir görüş açısına sahipler ama ben tam yanlarında durana kadar ikisi de tek kelime etmiyor.

Declan selamlamak için içkisini kaldırıyor. Bardağındaki buz küplerinin şıngırtısını duyuyorum ve cin toniğin turunçgil kokusunu alıyorum. "İyi uyudun mu?" diye soruyor.

"Evet. Tanrım, bu lanet sıcağı unutmuştum. Siz ikiniz uyumayı başardınız mı?"

Declan homurdanıyor. "Yaşlanıyoruz, Mags. Şekerlemeler artık günlerimizin düzenli bir parçası."

"Bu da demek oluyor ki," diyor Ben, çemberimize dönerek, "kendimizi hızlandırmalıyız."

"Düzenli bir sürünme işe yarayacaktır." Declan cin toniğinden bir yudum alıyor ve buz küplerinin şangırtısı ve nehrin kıyıya vuran sesi bir zaman yolculuğu portalı gibi. Sesler beni doğruca görevlerin beni bu şehre getirdiği ve aynı nehrin kenarında durup Chao Phraya boyunca ilerleyen teknelerin dizel egzozuyla hafifçe renklenen havayı soluduğum gecelere geri götürüyor. Keşke aynı geçit beni genç bedenime de geri götürebilseydi.

Öğleden sonraları kestiren, çok uzun yürüdüğünde bileği ağrımayan. Saçları hala koyu ve parlak olan.

Ben küpeşteye yaslanıyor ve yanından geçen bir turist teknesinin ışıkları kafa derisine çok renkli bir parıltıyla yansıyor. "Görünüşe göre trol ağımız boş çıktı."

"Bu sadece ilk gün," diyor Declan. "Yarın onları fark edebiliriz." "Ya da bu zaman kaybı olabilir," diyorum. "Belki de ben artık bir Hedef. Ya da beni takip etmekten vazgeçtiler. Ben buradan devam edebilirim, siz ikiniz eve gidin. Ya da Phuket'te bir plaj tatiline çıkın. Harcanmış gençliğinizi yeniden yaşayabilirsiniz."

Ben homurdanıyor. "Bize bakan tek kadın büyükanneler olunca aynı şey olmuyor."

"Büyükanne aksiyonunda yanlış bir şey yok."

"Seni kendi başına bırakmayacağız," diyor Declan. "Neler olduğunu anlayana kadar olmaz."

"Bu sizin kavganız değil çocuklar.

Benim kavgam." "Bu da onu bizim

yapar."

"Biz artık Silahşörler değiliz. Lütfen. Evinize gidin."

"Tanrım, Maggie!" diyor Declan. "Uzun vadede burada olduğumuza seni ikna etmek için ne gerekiyor? Her zaman birbirimizin arkasını kolladık. Dünyanın iki ayrı ucunda yaşarken bile birbirimize güvenebileceğimizi biliyorduk." Declan gözlerimin içine bakıyor. "Bu şimdi de değişmiyor."

"Sadece incinmeni istemiyorum."

"O zaman bize neyle karşı karşıya olduğumuzu söyleyin," diyor Ben.

Karanlıkta karşı karşıya geliyoruz, birbirlerine gerçekten güvenmeleri gereken ama daha iyisini bilecek kadar tecrübeli üç eski arkadaş.

"Keşke cevapları bilseydim," diyorum.

"Bize Malta'dan bahsettiniz. Hardwicke hakkında. Atladığınız bir şey var mı?"

"Bildiğim her şeyi biliyorsun."

"Diana Ward'ın kaybolduğunu biliyoruz," diyor Ben. "Birinin onu bulmanızı istediğini biliyoruz. Ve başka biri *de* onu bulmanızı istemiyor, bu yüzden sizi durdurmak için ölü bir dublör gönderdiler."

"Bu durumu özetliyor."

"Tüm bunlar ne anlama geliyor? Bu farklı gruplar kim? Neden Diana'yı arıyorlar, yoksa gerçekten başka bir şeyin mi peşindeler?"

"Hiçbir fikrim yok." Nehre dönüyorum ve iç çekiyorum. "Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi."

*

Otelden çıkıp dolambaçlı bir yoldan Sathorn İskelesi'ne gittiğimde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bu kez yalnızım ve tek başıma yürüdüğüm için kendimi hem savunmasız hem de özgür hissediyorum. Bu geç saatte sokaklarda sadece birkaç başıboş turist var, onların da çoğu çakırkeyif. Sokakların neredeyse ıssız olması kuyruğu fark etmemi kolaylaştırıyor ama ben yine de zikzaklı bir rota izliyorum, bir sokaktan çıkıp diğerine iniyorum. Bir vitrinin önünde duruyorum ve arkamda kimin olduğunu anlamak için yansımayı inceliyorum. Paslanmış olabilirim, ancak becerilerim hala orada, beynime o kadar kalıcı bir şekilde kazınmışlar ki artık kablolu refleksler haline gelmişler.

Kimse beni takip etmiyor.

Her zaman kiralık bir uzun kuyruklu tekne bulabileceğiniz Sathorn İskelesi'ne doğru ilerliyorum. Suyun üzerinde sallanan sadece yarım düzine tekne var, bazıları diğerlerinden daha yıpranmış. Gecenin bu saatinde yolcu arayan her kayıkçı gerçekten de aç olmalı ve ben yaklaşırken sürücülerin hepsi umutla başlarını kaldırıyor. En umutsuz görünen şoförün teknesini seçiyorum, turistleri nehirde bir aşağı bir yukarı gezdirmek yerine bir bakımevine ait olan kadavra gibi bir adam. Bu gece, iki haftalık ücretine denk gelecek kadar kazanacak.

Teknesine adım attım ve onu Tayca selamladığımda irkildi. Paslanmış becerilerimden biri daha, ama kelime dağarcığım hala orada, hafızamın karanlık bir mağarasında sallanıyor. Diğer sürücülerin beni duymasını istemiyorum, bu yüzden ona yol tarif ederken alçak sesle konuşuyorum. Başını sallıyor ve iki zamanlı motoru çalıştırıyor. Göz yakan bir egzoz bulutu yayan kirli küçük bir canavar, ama muhtemelen yarım yüzyıldır ona hizmet ediyor ve eminim her vidayı ve pistonu tanıyordur.

Önümüzde kaygan siyah bir şerit gibi uzanan nehrin yukarısına doğru yola çıktık. Otellerin, alışveriş merkezlerinin ve yüksek binaların yanından geçiyoruz; kan dolaşımı bu nehir, kolları ve khlongları olan antik bir şehrin modern cephesi. Şehrin Thonburi tarafındaki özel bir su yoluna gidiyoruz. Şoförüm teknesini bir kanaldan aşağıya ve tek tekne olduğumuz kapılı bir kilide yönlendiriyor ve biz suyun gelmesini beklerken

seviye düşerken, her iki yakadaki kulübelerin karanlık olduğunu fark ederek her iki kıyıyı da tarıyorum. Gece suda seyahat etmenin avantajı bu. Beni takip eden biri tekneyle de seyahat etmek zorunda kalacak ve bu küçük kanallarda takipçinin saklanabileceği hiçbir yer yok.

Kilit kapıları açılıyor ve geçiyoruz.

Burada, khlonglarda farklı bir dünya var. Gölgeler arasında sürüklenirken, kıyıları kaplayan kulübelerde yaşayanları besleyen ve barındıran yemyeşil orman karmaşasının bir parçası olan muz ve palmiye ağaçlarının siluetlerini görüyorum. Duyduğum tek motor bizimki, hafifçe vurarak bizi kasvetin içinden geçiriyor. Her virajda kanal daha da daralıyor, kıyılar gittikçe daha da yaklaşıyor. Şoförümün gideceğimiz yer hakkında sadece belli belirsiz bir fikri var ve ben hangi virajları alacağımı ve ne zaman yavaşlayacağımı mırıldanıyorum. Bu su yollarını kullanmayalı çok uzun yıllar oldu ve e-postayla aldığım talimatlar bu karanlık dünyada pek yardımcı olmuyor. Doğru dönüşü yaptık mı? Açıklığı kaçırdık mı?

Sonra ileride, sağda görüyorum: iskelede duran bir fenerin parlak-turuncu ışıltısı. Şoföre gösterdim.

Teknesini fenerle aydınlatılmış iskeleye götürüyor ve bağlıyor. Ona kalın bir tomar para veriyorum, sonra tekneden inip ahşap merdivenden yukarı tırmanıyorum. Şoförün yüzünü göremiyorum ama ona ödediğim paradan memnun olduğunu biliyorum. İhtiyatlı davranacak kadar memnun. Uzaklaşırken, veda etmek için elini kaldırdığını görüyorum.

Motorunun sesi uzaklaştıktan sonra iskelede oyalanıyor, karanlığı tarıyor, böceklerin cıvıltısını ve Bangkok trafiğinin uzaktan gelen tıslamasını dinliyorum. Burada, khlonglarda bile bu ses kaçınılmaz. Çalılıkların arasından bakıyorum ve başka bir turuncu fener görüyorum. Bu bir işaret, yolu gösteriyor.

İzlediğim yol, sarkan ağaç dallarından sarkan sarmaşıklarla perdeleniyor. Ancak ikinci fenere ulaştığımda ağaçların örttüğü ev ortaya çıkıyor. Geleneksel Tay dik çatılı, kazıklar üzerine oturtulmuş güzel bir ahşap yapı. Pencerede ışıklar parlıyor. Beni bekliyor.

Basamakların dibinde bir kez daha durup etrafıma bakıyorum. O kadar çok orman var ki, gölgelerde birinin gizlenip gizlenmediğini bilmek imkânsız, ama artık başka seçeneğim yok; buraya kadar geldim zaten. Basamakları, evi koruyacak kadar büyük, özenle oyulmuş bir kapıya doğru tırmanıyorum

Ama kapı açıldığında, kapıda duran Taylandlı kadın bir çocuk kadar küçüktü. Saçlarında gümüş çizgiler görüyorum ve onun aslında bir çocuk olmadığını, benim yaşımda bir kadın olduğunu, yılların eğmediği heybetli duruşunu fark ediyorum.

"Ben Maggie," diyorum.

"Sizi bekliyor. İçeri gelin."

Eve giriyorum. Kapıyı sürgülüyor ve cilalı tik zemin üzerinde sessizce ilerliyor. Çıplak ayaklarına bakıyorum ve evin içinde ayakkabılarımı giyerek bir Batılı günahı işlediğimi fark ediyorum, ancak bir çift oyma ahşap filin yanından, *Dendrobium* orkideleriyle dolu bir vazonun yanından geçerken yorum yapmıyor. Panel bir kapıyı kaydırarak açıyor ve bana içeri girmemi işaret ediyor.

Yan odada aniden duruyorum, gördüklerim karşısında afallıyorum. Kadın geri çekiliyor, bize mahremiyet sağlamak için kapıyı kapatıyor ama bir an için tek kelime edemeyecek kadar şaşırıyorum. Tekerlekli sandalyede oturan adam hatırladığım arkadaşıma ve meslektaşıma hiç benzemiyor. Bu, eski Gavin'in iskelet versiyonu; yüzündeki kaslar o kadar zayıflamış ki damarları şakaklarında kıvrılan mavi solucanlar gibi göze çarpıyor. Yüzümdeki dehşet ifadesini görüyor ve boyun eğmiş bir şekilde iç çekiyor.

"Yaşlanmak pısırıklar için değildir," diyor. Sesi yaşla birlikte incelmiş ve kısılmış. Yoksa hastalık mı onun gücünü elinden aldı?

"Yıllar ikimiz için de zor geçti," diyorum.

"En azından hâlâ ayaktasın. Aslında iyi görünüyorsun Maggie."

Gerçeği söylemekte zorlanıyorum: *Ve sen ısınmış ölü gibi görünüyorsun*. Belli ki bir süredir hasta. Köşede motorlu bir hastane yatağı, yanında da bir nebülizatör ve oksijen tüpleri görüyorum. Uzak köşede bir dizüstü bilgisayar ve bir dizi cep telefonu ile donatılmış bir iletişim merkezi var. Hastalık onu fiziksel olarak bu bedene hapsetmiş olabilir ama dünyanın geri kalanından koparmamış.

"Bilmiyordum," diyorum.

"Talihsiz durumum hakkında mı?"

"Tek bildiğim Bangkok'ta emekli olduğundu."

"Durumumu göz önünde bulundurduğumda iyi bir karardı. Bu ülkede mükemmel doktorlar var ve ülkemde asla karşılayamayacağım düzeyde tıbbi bakım alabiliyorum. Ve eğer özel bir ekipmana ya da ilaca ihtiyacım olursa, bunları karaborsadan satın alabilirim." Taylandlı kadının kapattığı kapıya doğru başını salladı.

bize mahremiyet veriyor. "Bana çok iyi bakıyor. Karım Donna'nın aksine, bacağımda ilk seğirmeleri hissettiğim anda boşanma kağıtlarını çıkardı. Doktorlar buna 'fasikülasyonlar' diyordu. Bana olanlar için kullanılan klinik terim."

"Sana ne oldu, Gavin?"

"ALS. Yavaş ilerleyen bir formu, şanslıyım. Stephen Hawking bu hastalıkla onlarca yıl yaşadı, belki ben de yaşayabilirim. Vücudum parçalanıyor olabilir ama en azından beynim hala tam gaz çalışıyor."

Odaya bakıyorum ve bir ömür boyu yabancı şehirlerde dolaştıktan sonra dünyasının bu dört duvara daralmasının ironisini düşünüyorum, ancak Gavin yeni koşullarına uyum sağlamış görünüyor. Korkunç gerçekler karşısında bile insanlar dirençlidir.

Ve ilaçlar her zaman yardımcı olur.

"Mesajınızı aldığımda çok şaşırdım," diyor. "Malta'da olanlardan sonra bana ulaşacağınızı hiç beklemiyordum."

"Ben de öyle."

"Emeklilik nasıl?"

"İyi geçti. Aklım başımdaydı. Aslında keşke şu anda evde olsaydım da tavuklarıma bakıyor olsaydım."

"Tanrım, ikimiz de ne kadar düşmüşüz."

"Yeni hayatımı bir gerileme olarak görmüyorum. Tavukları seviyorum, ki bu daha önce birlikte çalıştığım insanlar için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

"Ben de dahil miyim?"

"Seni ayırmak istemem, Gavin. Öyle ya da böyle."

"Böyle hissetmekte sonuna kadar haklısınız. Sevilen bir grup değildik, değil mi? Ve tavukların aksine, yumurta bile üretemiyorduk." Birden öksürmeye başladı ve göğsündeki mukus tıkırtılarını duydum.

"Yardım için onu aramamı ister misin?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. Hıçkırıklarını ve hırıltılarını izlemek acı verici, ama sonunda nöbet azalıyor ve bitkin bir halde tekerlekli sandalyesine yığılıyor. "Benim için muhtemelen böyle bitecek, zatürre ile. Ama henüz değil." Bana bakıyor. "Olanlar için çok üzgünüm Maggie. Yıllardır bunu sana söylemek istedim ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim. İnsan mezara yaklaştıkça her şey daha da netleşiyor ve neden hepimizle ilişkini kestiğini anlıyorum. Sonunda bana ulaşmana sevindim."

"Başka seçeneğim yoktu. Maine'de peşime düştüklerinde bunu yapmak zorundaydım."

"Senden sonra kim geldi?"

"Bilmiyorum. Size söyleyebileceğim tek şey Bianca adında bir kadının evime gelip Diana'nın nerede olduğunu bilip bilmediğimi sorduğu. Teşkilattan olduğunu düşündüm. Ona yardım edemeyeceğimi söyledim ve onu gönderdim. O gece, cesedi garajımın önüne atılmıştı. İşkence görmüş ve iki kez dinlenmişti."

"Güzel bir kartvizit. Kim gönderdi?"

"Muhtemelen iki gün sonra tavuklarıma yem verirken beni almaya çalışan kişiyle aynı kişi. Eğer komşum doğru zamanda baskın yapmasaydı, burada olmayacaktım. Durumu daha da endişe verici kılan şey şu: Beni öldürmesi için gönderdikleri adam ölü bir dublör ve elinde çok kaliteli belgeler var."

"İsa. Bizden biri miydi?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden sizinle temasa geçtim." "Neden bu konuda bir şey bildiğimi varsayıyorsunuz?"

"Çünkü ortadan kaybolmadan kısa bir süre önce Diana burada, Bangkok'ta görüldü. Senin yüzünden burada olduğunu varsaymak zorundayım."

"Sadece burada yaşadığım için mi?"

"Hadi, Gavin!" Tersledim. "Malta'da bizimle birlikteydin."

"Diğerleri de öyleydi. Cyrano'yu yatından çekmek için bütün bir ekip gerekti."

"Ama başından beri bizimle olan tek kişi sendin. Sen, ben ve Diana. Londra'daki çamaşırhane besin zincirinin çok yukarısındaydı ve Diana İngilizlere güvenmiyordu. Bu yüzden tek bir kutuda sadece üçümüzün olması gerektiğini söyledi."

"Bunun için kendimi suçluyorum." "Ne için?"

"O seni bu işin içine sürüklerken seyirci kaldım. Nasıl çalıştığını gördüğümde, ona güvenilemeyeceğini anladım. Ama artık çok geçti. Operasyon kaçak bir tren gibiydi ve kimin ezildiği umurunda bile değildi."

Başı öne eğik, nefesi tıkırdayarak otururken bir an sessiz kalıyor. Sonra tekerlekli sandalyesini dizüstü bilgisayarına doğru çeviriyor ve fareyi dürterek onu uyandırıyor. "Madem onu bulmaya çalışıyorsun, bugünlerde neye benzediğini görmek isteyeceksin."

"Yeni fotoğraflarınız var mı?"

"Geçen haftaki bir video görüşmesinden görüntüler. Onunla yüz yüze görüşmeyi reddettim." "Neden?"

"Onun hakkında güçlü hislerin var. Ben de öyle. Senden iki ay sonra Teşkilat'tan ayrıldım çünkü Malta her şeyi zehirledi. Uçak düştükten sonra devam etmek benim için çok zor oldu."

"*Senin* için zor mu? Ben kocamı o uçakta kaybettim."

"Ve ölen masumlar her zaman benim için bir yük olacak. Senin kocan. Hardwicke'in kızı. Cyrano'yu yakaladığımızda Rusların misilleme yapacağını biliyorduk. Öğrendiğimiz anda insanları korumak için harekete geçmeliydik." Durdu. Başka tarafa baktı.

"Neyi öğrendin?"

Cevap vermiyor.

"*Neyi* öğrenir öğrenmez, Gavin?"

İsteksizce bakışlarıma karşılık verdi. "Alan Holloway'i yakaladığımız gece, tam yatına binerken, kuratörüne son bir mesaj göndermeyi başardı. Moskova'nın cevabı dakikalar sonra SIGINT tarafından ele geçirildi."

"Cevapları ne oldu?"

"Anavatan minnettardır, Yoldaş. Hain bedelini ödeyecek."

"Hain," diyorum usulca. *Hain bendim.*

"Hardwicke'in ya da çevresinden birinin Holloway'e ihanet ettiğini düşündüler. Uçaktaki bomba onların intikamıydı. Aynı zamanda dünyanın geri kalanına, Moskova'ya karşı herhangi bir eylemin hızlı ve acımasız sonuçları olacağına dair bir mesajdı."

"Ve Danny sadece ikincil hasardı. Bella gibi. Pilotlar gibi." Duraksıyorum, birden Gavin'in Moskova'dan gelen mesajla ilgili söyledikleri aklıma geliyor. "SIGINT'in kuratörün cevabını dakikalar sonra yakaladığını söylemiştin."

"Evet."

"Ekibimiz bu mesajı ne zaman duydu?"

"Bunu birkaç gün sonra, sorgulama sırasında öğrendim. O sırada siz çoktan gitmiş, Washington'a geri gönderilmiştiniz."

"Peki ya Diana? O ne zaman öğrendi?"

Sessizlik.

"Gavin?"

İç çekiyor. "Diana'ya Moskova'nın tepkisi gece yarısı söylendi. Kısa süre sonra Cyrano'yu ele geçirdik."

"Gece yarısı mı? Bu Ruslara Hardwicke'in uçağına bomba yerleştirmek için *saatler* verdi. Diana karşı saldırı olacağını *biliyordu*. Neden beni uyarmadı? Neden harekete geçmedi?"

"Sizi uyarması *gerekirdi*. Sizi ve Dr. Gallagher'ı o uçaktan uzak tutmanın bir yolunu bulmalıydı ama Hardwicke'e bir şeylerin ters gittiğine dair ipucu vermek istemedi. O yüzden uçağın kalkmasına izin verdi. Görevini tamamladığını düşündü. Cyrano'yu yakalamıştı ve bunun için sırtını sıvazladı. Ama SIGINT dinlemesini öğrendiğimde, tiksindim. Kısa süre sonra da istifa ettim."

"Hiç bilmiyordum. Bana hiç söylemedin."

"Yeterince yıkılmıştın Maggie. Her şeyin farklı *olabileceğini* bilmek senin için sadece daha acı verici olurdu. Dr. Gallagher'ı o uçaktan uzak tutabilirdik."

"Ama Diana'nın umurunda değildi," diyorum usulca. "Hiç *umurunda değildi*." "Bu yüzden geçen hafta benden yardım istediğinde reddettim. O da
bu konuda mutlu değildi." Dizüstü bilgisayarına dokunuyor ve ekranda bir görüntü beliriyor. "Kendiniz görebilirsiniz."

Omzunun üzerinden fotoğrafa bakıyorum. Hatırladığım soğukkanlı ve kendinden emin sarışın bu değildi. Bu Diana Ward aç ve perili görünüyor, gözleri bir ölü kafası gibi çukurlaşmış. Saçları artık kahverengi ve muhtemelen kendi kendine yaptığı özensiz bir kesimle kırpılmış.

"Çok korkmuş. Bunu yüzünden anlayabilirsiniz" diyor.

"Bizim tanıdığımız Diana Ward hiçbir şeyden korkmazdı." "Belli ki işler değişmiş."

Hırsları beni Danny'nin ölümüne yol açan bir operasyonun içine çeken kadının yüzüne bakıyorum. Ben bir aziz değilim ve onun ne kadar bitkin olduğunu görünce haklı bir tatmin hissetmekten kendimi alamıyorum. Onun acı çekmesini *istiyorum* ve dünyada onu kurtarmaya gelecek son kişi benim.

Yine de buradayım.

"Benden bir süre saklanabileceği bir yer istedi," diyor Gavin. "Paraya ve pasaporta ihtiyacı vardı."

"Bunu kendi başına karşılayabilecek durumda. Nasıl hayatta kalacağını biliyor."

"Peşinde bu insanlar varken olmaz."

Üst dudağında parlayan teri fark ettim. "Sen de korkuyorsun."

"Olmanız gerektiği gibi. Birkaç hafta önce HQS, Cyrano Operasyonu hakkında benimle temasa geçti. Malta hakkında ne hatırladığımı, Cyrano'nun nasıl yakalandığını, operasyonun nasıl yürütüldüğünü sordular."

"Neden şimdi, bunca yıldan sonra?"

"Çünkü tekrar Teşkilat'ın radarına girdi. Cyrano dosyasına kısa süre önce kimliği belirsiz bir kişi tarafından erişildi. Bunu kimin ve neden yaptığını bilmek istiyorlar."

"Ruslar, sanırım."

"Evet, tahmin edeceğiniz gibi Moskova uyuyan cihazlarının nasıl ele geçirildiğini araştırıyor. Bu güvenlik ihlali, Teşkilat'ın operasyonun nasıl bir araya geldiğine bir kez daha bakmasına neden oldu ve bu da merhum Phillip Hardwicke'e bir kez daha bakmalarını sağladı. Bir sürpriz keşfettiler. Yurtdışındaki hesapları -en azından bizim bildiklerimiz- boşaltılmış. Beş yıl boyunca yüz milyonlarca dolar boşaltılmış."

"Bunu daha önce bilmiyorlar mıydı?"

"Cyrano'nun yakalanması ve Hardwicke'in ölmesiyle dosya kapandı. Bir yıl sonra para kaybolmaya başladığında kimse hesapları izlemiyordu."

"Bunu hiç duymamıştım."

"Çünkü Teşkilat sana güvenmiyor. Hardwicke ile o kadar iç içeydin ki, dönüştüğünden endişe ediyorlar. Sadakatin hâlâ ona bağlı."

"Ama o öldü."

"Herkes böyle düşünüyordu. Hardwicke'in Akdeniz üzerinde paramparça olduğunu. Sonrasını izledik, diğer gelişmeleri takip ettik. Tabii ki reklam da vardı. İngiliz gazeteleri uçak kazasını manşetlerine taşıdı. Leydi Camilla'nın siyahlar içindeki fotoğrafları, kızının cenazesinde hıçkıra hıçkıra ağlarken. Milletvekilleri ve aristokratlar Hardwicke'e son saygılarını sunuyorlardı. Sonra her zaman olduğu gibi gürültü kesildi ve Ajans başka kaygılara yöneldi.

"Cyrano dosyasına yakın zamanda bilinmeyen taraflarca erişilene kadar. Bu güvenlik ihlali, Teşkilatı Hardwicke'in ölümüne bir kez daha bakmaya zorladı. Uçağı derin sulara düştüğü için kurtarılması zor oldu ve bulunan iki ceset Victor Martel ve pilotlardan birine aitti. Ama o kazadan kimse sağ kurtulamazdı."

"O zaman Hardwicke'in hesaplarını kim boşalttı?"

"Asıl soru bu, değil mi? O paraya erişmek için sadece Hardwicke'in sahip olabileceği şifreler gerekiyordu. Bu da uçağa hiç binmemiş olma ihtimalini arttırıyor. Ve o hayatta."

Oda birden ayaklarımın altında sallanmaya başladı. Bir adım geriye sendeledim. Kendimi toparladım. "Eğer onun hakkında yanılıyorsak - eğer Hardwicke yaşıyorsa ..." Bir an için konuşamıyorum, Gavin'e odaklanamıyorum bile. Bir zaman tünelinde kayboldum, hafızamdan sildiğim bir ana geri çekildim. Uçağın düştüğünü öğrendiğim ana.

"Eğer uçakta olmasaydı, Danny -o olabilirdi-" Kelimeyi söylemeye cesaret edemiyorum ama ikimiz de ne olduğunu biliyoruz: *hayatta*.

Gavin başını sallıyor, ama ben şimdiden umudun içimde açtığını hissediyorum, vahşi ve tehlikeli bir çiçek. Büyümesine izin veremem; tekrar kökünden sökülmesine dayanamam.

"Maggie," diyor sessizce, "tavsiyem bu konuşmayı yaptığımızı unutman ve evine gitmen. Tavuklarına ya da o çiftlikte her ne yetiştiriyorsan ona geri dön. Diana'yı bulmaya çalışma zahmetine girme. Onu vahşi doğada bırak."

"Peki ya Danny? Ya o-"

"On altı yıl oldu. Eğer hala yaşıyorsa, şimdiye kadar ondan haber almış olmanız gerekmez miydi?"

"Ama gerçeği bilmek zorundayım!"

"Sen zaten gerçeği *biliyorsun* Maggie. Kalbinde biliyorsun. Değil mi?"

Malta'da Danny'nin bana veda ettiği o son günü hatırlayarak ona bakıyorum. Hardwicke'in uçağının düştüğünü ve Danny'nin öldüğünü öğrendiğim anı hatırlıyorum. Ölümünü göğsüme inen fiziksel bir darbe kadar güçlü bir şekilde *hissetmiştim* ve bu beni o kadar sersemletmişti ki sonrasında olanlara dair sadece bulanık anılarım var. Kendi güvenliğim için bir jete bindirildiğimi ve tahliye edildiğimi biliyorum. Washington'a vardığımda gece olduğunu, kederli bir sisin içinden geçerek beni bekleyen arabaya doğru ilerlediğimi hatırlıyorum. Gavin haklı. Kalbimde Danny'nin gittiğini biliyordum, çünkü onun yokluğunu dünyada tüm ışığı, tüm neşeyi yutan siyah bir boşluk gibi hissediyordum.

Eğer hayatta kalsaydı, beni aramaya gelirdi. Bunu *biliyorum*.
Ve beni bulacaktı.

"Hayatına devam et," diyor Gavin sessizce. "Evine git."

"Eve gidemem. Orada beni aramaya gelecektir. Hardwicke'e ve Bella'ya yaptıklarımızdan sonra ölmemizi isteyecektir. Hepimizin ölmesini ister." Duruyorum ve sürekli çalan bip sesine bakıyorum.

"Bir şey çevre alarmımı tetikledi," diyor Gavin.

Kapı kayarak açılıyor ve Taylandlı kadın odaya giriyor. Gavin'le sessizce konuşuyor, o da başını sallayıp bana bakıyor. "Endişelenecek bir şey yok. Teslimatçım geldi."

"Teslimat mı? Gecenin bu saatinde mi?"

"Gün ışığında yapmak isteyeceğiniz türden bir takas değil bu. Adamım yabancıların yanında çok gergin olur, bu yüzden sakıncası yoksa gözden kaybolmanızı rica edeceğim. Sadece o gidene kadar."

"İlaçlar."

"Karaborsa her şeyi sağlıyor ama burada yakalanırsanız cezalar oldukça ağır. Ölmek üzere olan bir adamı ağrı kesiciden mahrum bırakmazsınız, değil mi? Bu uzun sürmez. Ona parasını verip yoluna göndereceğim."

Kadın odayı geçiyor ve duvardaki bir paneli açarak arkasındaki depolama alanını ortaya çıkarıyor. Dolaba giriyorum ve kadın paneli kapatıyor. Tepemdeki ızgaralı vasistasın ışığı, ayaklarımın dibinde duran kutuların üzerindeki etiketleri okumama yetecek kadar parlıyor. Tıbbi malzemeler. Kartonların üzerinde yerel bir hastanenin adı yazıyor, şüphesiz oradan kurtarılmışlar. Parası olan bir Batılı için karaborsa gerçekten de her şeyi sağlıyor.

Kadının teslimatçı adamla Tayca konuştuğunu duyuyorum belli belirsiz. Adama Gavin'in odasına doğru eşlik ederken sesi yaklaşıyor ve sesi hiç de telaşlı gelmiyor. Ziyaretçi ona yine Tayca cevap veriyor.

Ayak sesleri gıcırdayarak odaya giriyor ve Gavin'in İngilizce sorduğunu duyuyorum: "Somsak nerede?"

"Bu gece gelemez. Bunu size getirmemi istedi."

"Bir dahaki sefere planlarda bir değişiklik olduğunda bana söylemeli. Fiyatın anlaştığımız fiyatla aynı olduğuna inanıyorum."

"Tabii ki."

"Ne getirdiğine bir bakayım."

Açılan bir karton kutunun tıslamasını duyuyorum, sonra bir duraklama.

"Anlamıyorum," diyor Gavin, bir susturucunun gümbürtüsünü duymadan bir an önce.

İlk kurşun saklandığım yerin duvarını delip geçiyor ve sağ kolumu kıl payı ıskalıyor. İkinci mermi duvardan aşağı doğru açılı bir şekilde ayak bileğimin yanından vızıldayarak geçiyor. İki ışık noktası şimdi deliklerden lazer ışınları gibi parlıyor.

Kadının haykırışını duyuyorum. Tam bir çığlık atacak zamanı yok, sadece panikle ciyaklıyor. Üçüncü, dördüncü ve beşinci kurşunlar vücuduna saplanmadan önce çıkarmayı başardığı tek ses bu.

BÖLÜM 28

Tamamen hareketsiz duruyorum, nefes almaya cesaret edemiyorum, bir gıcırtının, bir hışırtının varlığımı ele vereceğini biliyorum. Suikastçının duvarın arkasındaki bu dolaptan haberi var mı? Evde hâlâ hayatta olan üçüncü bir kişi olduğunun farkında mı? Ve işte buradayım, silahsızım ve kendimi savunamıyorum. Walther'in belimde olmaması bir uzvumun eksik olması gibi, ama Bangkok'a onsuz geldim, çünkü bagajınızda bir silahla seyahat etmek kimliğinizi açığa çıkarmanın en kesin yoludur.

Ayak sesleri yaklaşır, durur. Panel kapının çatlağını görüyor mu? Kurşunların bir boşluğu delip geçtiğini fark ediyor mu? Deliklerden birinden bakabilseydim onu görebilirdim ama bir gıcırtı çıkarırım korkusuyla kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Kalbimin gümbürtüsü arasında katilin odanın etrafında döndüğünü duyuyorum. Gavin'in dizüstü bilgisayarında yazarken bilgisayar tuşlarının tıklamasını duyuyorum. Hayal kırıklığıyla homurdanıyor. Şifre olmadan giremez.

Dizüstü bilgisayarın kapandığını ve güç kablosunun yerde kayarken çıkardığı tıslamayı duyuyorum. Ayak sesleri uzaklaşıyor ve sessizliğe gömülüyor.

Uzun bir süre hiçbir şey duymuyorum ama yine de ses çıkarmaya cesaret edemiyorum. O iki lazer ışığının delip geçtiği kasvetin içinde kıpırdamadan duruyorum. İyi bir avcı sabırlıdır; evin içinde bir yerde avının ortaya çıkmasını mı bekliyor? Bu kadar uzun süre hareketsiz durmaktan sırtım ağrıyor ve baldırlarıma kramp giriyor. Kolumun yanındaki kurşun deliğine doğru yavaşça ilerliyorum ve içinden bakıyorum.

Karşı duvara sıçramış, patlayan bir kuyruklu yıldız gibi kan görüyorum. Altında yerde yatan Taylandlı kadının cesedi, hayati organlarını korumak istercesine cenin pozisyonunda kıvrılmış. Gavin'i göremiyorum.

Odanın daha geniş bir görüntüsünü yakalamaya çalışarak yana kayıyorum ve kutulardan birine çarpıyorum. Bir şey yere çarpıyor, sağır edici bir ses çıkıyor. Yanımda duran plastik bir şıringaya bakıyorum.

Ayak. Ne kadar küçük bir şey. Ölümcül bir şey. Katilin geri dönen ayak seslerini, panel kapının kayarak açılmasını ve saklandığım yerin ortaya çıkmasını bekliyorum.

Tek duyduğum sessizlik.

Titreyen ellerimle paneli hafifçe aralıyorum ve ayaklarımın dibindeki kan gölünü ortaya çıkarıyorum. Panel biraz daha açılınca kanın kaynağını görüyorum: Gavin, tekerlekli sandalyesinde yana doğru yığılmıştı. Sürekli şaşkınlık içindeymiş gibi ağzı açık duruyor. Dizüstü bilgisayarı gitmiş ama odada başka hiçbir şey yok gibi görünüyor.

"Özür dilerim, Gavin," diye fısıldıyorum.

Odayı geçerken kana basmaktan kaçınamıyorum. Ayakkabılarım kanı yerde, kadının cesedine doğru takip ediyor. Silahlar ve güvenlik kameraları güvendiğiniz birine karşı koruma sağlamaz ve bu onların hatasıydı. Evlerine kimin girmesine izin verdiklerini bildiklerini sandılar. Kadının üzerinden geçip koridora ilerliyorum. Ev sessizdi. Ölü gibi. Dendrobium vazosunun, oyma fillerin yanından geçip ön kapıya doğru ilerliyorum.

Gecenin karanlığında dışarı çıkıyorum ve nemli toprak ile çürüyen bitki örtüsünün kokusunu içime çekiyorum. Fenerler hala yanıyor ve beni khlong'a geri götürüyor. Orman yolundan suya doğru sürünüyorum ve ayakkabım ilk başta ağaç kökü sandığım bir şeye çarpıyor.

Aşağı bakıyorum ve bunun bir kök değil, patika boyunca uzanan bir bacak olduğunu görüyorum. Gölgeli çalılıkta, sarmaşıkların arasında yatan adamın vücudunun geri kalanını seçebiliyorum, sanki ormanın tabanından filizlenen yeni bir büyüme gibi. Bu Somsak olmalı, Gavin'in beklediği teslimatçı. Yine bir başka ruh, parçası olmadığı bir savaşta kaybolmuştu.

Cesedin üzerinden geçip yürümeye devam ediyorum. Bu benim hayat hikayem. Cesetleri geride bırak ve yoluna devam et.

İskelede bağlı hiç tekne yok. Katil deniz yoluyla geldiyse, artık gitmiştir. Buradaki cesetlerin bulunması ve polisin çağrılması ne kadar zaman alacak merak ediyorum. Beni buraya getiren kayıkçı, gece geç saatlerde kendisine nakit ödeme yapan cömert bir beyaz kadın olan yolcusundan bahsedecek mi? Polisin beni nasıl bulabileceğini düşünüyorum ama bu onlar için kolay olmayacak. Tekneyi otelimden uzakta bir iskelede kiraladım. Bangkok'ta pek çok beyaz turist var ve ona verdiğim cömert bahşiş dışında benimle ilgili hiçbir şey özellikle hatırlanmıyor. Bu artık benim süper güçlerimden biri; kolay unutuluyorum.

Bu süper güce bu gece ihtiyacım olacak, çünkü otelime uzun bir yürüyüşle döneceğim.

*

"Sen bir aptalsın Maggie," diyor Declan.

Otel odamda duruyor, ben pis kıyafetlerimi çıkarırken gitmeyi reddediyor. Alçakgönüllülük için çok yaşlıyım ve yorgunum, bu yüzden ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkarıp yerde çamurlu bir yığın halinde bırakırken onun gözlerini almasını umursamıyorum. Declan'la hiç sevgili olmadık ve beni hiç çıplak görmedi ama vücudum savaş izleri ve güneş hasarından oluşan bir yol haritasıyken saklayacak ne var ki? Şimdi gömleğimin düğmelerini açıyorum ve o hala gitmiyor, arkasını dönmüyor, ben gömleğimi silkip khlong çamuru kokan yığına eklerken bana bakıyor.

"Ben ve ben saatlerce seni aradık," diyor.

"Uyumalıydın."

"Neden telefonuna cevap vermedin?"

"Kapattım. Takip edilmek istemedim."

"Cesedini asla bulamazdık eğer-" "Geri

dönmeyi başardım, değil mi?"

Declan bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, sonra sanki karşısında yarı çıplak bir kadın durduğunu fark etmiş gibi arkasını dönüyor. Saatlerce ara sokaklarda dolandıktan ve kanallardan geçtikten sonra kesinlikle yıpranmış bir kadın. Beni otele geri götürmesi için bir taksi ya da kayıkçı tutmaya cesaret edemedim çünkü yüzümü hatırlayıp polise söyleyebilirler. Arkadaşlarımın defalarca telefonumu aradıklarını ve çevrede beni aradıklarını nereden bilebilirdim ki?

Şimdi Declan odamdan çıkmayı reddediyor, çünkü yine onlardan kaçabilirim. Bangkok'a bir ekip olarak gelmiştik ve ben şimdiden onu ve Ben'i dün geceki neredeyse felaketin dışında bırakarak haydutluk yaptım. Banyoya girip kapıyı kapattım ve iç çamaşırlarımı çıkardım. Ter ve durgun su kokusundan arınmak için çaresizim. Duşu açıyorum ve suyu neredeyse haşlanacak kadar sıcak yapıyorum.

"Neden bize dışarı çıkacağını söylemedin?" Declan kapalı kapıdan bağırıyor.

Onu görmezden geliyorum ve duşa giriyorum. Gürül gürül akan suyun altında gözlerimi kapatıp kirin giderden akıp gitmesine izin veriyorum.

"Birbirimizi tanıdığımız onca yıldan sonra hâlâ bize güvenmiyor musun?" diyor.

Belki de bilmiyorum. Belki nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Suyu kapattım ve etrafıma bir havlu sardım. Banyodan çıktığımda Declan hâlâ oradaydı, hâlâ tartışmaya hazırlanıyordu.

"Bunu tek başıma yapmak zorundaydım," diyorum. "Ne yani, yalnız ölebilesin diye mi?"

"Bu Gavin'in bir şartıydı. Yalnız gelmediğim sürece benimle buluşmayacaktı. Ayrıca, işler kötüye giderse diye Ben ve senin ateş hattında olmanızı istemedim."

"Ama biz de bu yüzden buradayız. O ateşin bir kısmını alabilelim diye."

Spor çantamdan yeni kıyafetler çıkarıyorum. Declan sonunda bana biraz mahremiyet tanımak için arkasını dönüyor ve ben külotumu giyip temiz bir gömlek giyiyorum. Düğmelerimi iliklerken "Bu senin kavgan değil," diyorum. "İşler çok karmaşıklaştı, çok tehlikeli bir hal aldı. Evine git Declan."

"Ve ne yapacaksın?"

"Ateşin yanında otur. Viski iç. Emekliliğinizin tadını çıkarın."

Gülüyor ve yüzünü bana dönüyor. Henüz temiz pantolonumu giymemiştim ama bakışları yüzümden ayrılmıyor. "Yani tekerlekli sandalyeye mi gömüleceksin? *Bu* tür bir emeklilik mi?"

"Tekerlekli sandalyeye pek ihtiyacın yok."

"Ama o gün yaklaşıyor. Hepimiz için geliyor. Şu anda hala ayaktayım ve hala aklım başımda ve son güzel yıllarımı savaş sürerken kenardan izleyerek geçirmek istemiyorum. Bizim gibi işin içinde olan insanlar için emeklilik tabuta çivilenmek gibi bir şey. Şimdi tekrar iş başında olmak için bir nedenim var ve yıllar sonra kendimi bu kadar faydalı, bu kadar canlı hissettim."

"Yani buraya can sıkıntısından kaçmak için mi geldiniz?"

"Hayır! Hiç de öyle değil! Başın belada olduğu için buradayım. Çünkü sonunda hayatıma geri döndün ve eğer sana bir şey olursa . . ."

"Ne?"

Bir an için sadece bana baktı. "Siktir," diye mırıldanıyor ve kapıya doğru yöneliyor.

"Declan?"

"Giyin, Tanrı aşkına. Ve biz dönene kadar gözlerden uzak dur."

"Nereye gidiyorsun?"

"Ben ve benim yapacak işlerimiz var." Otel odamdan çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Kapalı kapıya bakıyorum, nemli tenim odanın klimasının üflemesiyle ürperiyor. Az önce olanları hayal mi ettim, yoksa Declan bana karşı bir şeyler hissettiğini mi söylemeye çalışıyordu? Stajyerlikten başlayarak, Çiftlik'te başımıza gelebilecek en kötü şeylere katlandığımız uzun birlikteliğimizi düşünüyorum. Diğer acemilerle birlikte içki içtiğimiz tüm geceleri düşünüyorum, her zaman bir grup olarak, asla sadece ikimiz değil. Biz Dört Silahşörlerdik, Declan, Ben ve Ingrid ve ben. Bir kez olsun bana ilgi duyduğunu ima etmedi ama ben grubun bebeğiydim, ondan sekiz yaş küçüktüm, daha çok centilmenlik yaptığı küçük bir kız kardeş gibiydim. Ben Asya'ya, o da Doğu Avrupa'ya tayin edildi ve yıllarca aramızda çoğunlukla e-postalar, görevlerimiz bizi aynı şehre getirdiğinde ara sıra buluşmalar oldu, ama sadece arkadaş ve meslektaş olarak. Romantik değildi, asla romantik olmadı.

Sonra Danny ile tanıştım ve Declan geçici olarak unutulup arka plana düştü. Ona evliliğimden bahsetmedim, çünkü bunun gerçek mi yoksa operasyonun bir parçası mı olduğunu bilmiyordum. Malta'dan sonra arkadaşlarımla bile Danny hakkında konuşmak çok acı vericiydi. Kederden, pişmanlıklardan kaçmak için çaresizce ülkeden ülkeye dolaşan, bulunmak istemeyen küresel bir serseriydim.

Ta ki Declan'ı n bana bir e-posta ile ulaştığı güne kadar. **Ben and I have landed in a good place. Ingrid and Lloyd have moved here too. This town is quiet and friendly. Lots of trees, lots of room to breathe. You'd like it here. Maybe the band should get back together.**

E-postası, umutsuzca güvenli bir liman, hayatımı yeniden inşa edebileceğim bir yer aradığım ve eski Maggie'nin, hasarlı Maggie'nin hırpalanmış kabuğunu üzerimden atmaya çalıştığım bir anda geldi. Mesajının sıradan bir ziyaret davetinden öte bir şey olduğu hiç aklıma gelmedi.

Şimdi gözden kaçırdığım tüm ipuçlarını düşünüyorum. Kokteyllerde bana sık sık bakışlarını. Yaz yürüyüşlerinde birlikte geçirdiğimiz hafta sonları ya da

Bahçe satışlarında mobilya arıyordum. Çok fazla ipucu vardı ama hepsini görmezden gelmeyi seçtim çünkü Danny'den ayrılmaya hazır değildim.

Belki de hiç olamayacağım.

BÖLÜM 29
DİANA

Roma

Via dei Volsci'deki bir barda chianti yudumlarken*, dünya üzerime kapanıyor,* diye düşündü. Köşedeki bir masada oturuyordu, sırtı duvara dönüktü, arka çıkış sadece üç adım ötedeydi. Artık hayatını böyle yaşıyordu, çünkü Teşkilat onun hapse girmesini, Phillip Hardwicke de ölmesini istiyordu.

Hardwicke'in hayatta olabileceği hiç aklına gelmemişti ama bu son olaylar zincirinin tek açıklaması buydu. Belli ki Malta'da işleri berbat etmişti ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşiyordu. Teşkilat'tan gelen tehditle başa çıkabilirdi - mali kayıtlarını silecek kadar uzun süre onlardan uzak durması gerekiyordu - ama Hardwicke farklı bir konuydu. Hakkında hiçbir şey bilmediği, makinesini çalıştırmaya yetecek kadar serveti olmalıydı. Şimdi onun ölmesini istemek için her türlü nedeni vardı ve geçen zaman öfkesini yatıştıramazdı. Onun psikolojik profilini ve ona haksızlık edenlerin kaderlerini biliyordu. Kurbanlarının ölüm sonrası fotoğraflarını görmüş ve son acılarının tasvirlerini okumuştu. Hardwicke gibi narsist sosyopatların intikam açlığıyla beslendiğini biliyordu ve Malta'daki felakete neden olanları acımasızca avlamaya devam edecekti. Para, çok gizli Ajans dosyalarına erişim de dahil olmak üzere her şeyi satın alabilirdi ve eğer Cyrano Operasyonu dosyasını ele geçirdiyse, o zaman olaya karışan herkesin adını biliyordu.

Onu bulması an meselesiydi.

Şarap kadehini dudaklarına götürdü ve iki adam bara girince dondu kaldı. Kapının girişinde durup odayı incelediler. Onu mu arıyorlardı? Masanın altında duran silaha uzandı.

kucağında. Artık her zaman ulaşabileceği bir yerdeydi ve mermi yatağında duruyordu. Eğer onu barda kullanmak zorunda kalırsa, cesedini karanlık bir ara sokakta bırakabileceği Turist Dave'in Bangkok'taki ölümünün aksine, ne yazık ki bu çok aleni bir gösteri olacaktı. Burada tanıklar olacaktı ve polis çok geçmeden peşine düşecek, kaçmak zorunda kalacağı takipçileri artacaktı.

Parmağı tetikte, genç adamların kalabalık odanın derinliklerine doğru ilerleyişini izledi. Kalbi zonkluyor, barın hoparlörlerinden çalan müziğin ritmini geride bırakıyordu. Zaman yavaşlamıştı. Sinirleri cızırdıyordu ve her görüntü, her ses daha da güçleniyordu. Kokteyl çalkalayıcısının takırtısı. Masanın üzerinde biriken nemin parıltısı. Kendini asla ölmeden hemen önceki kadar canlı hissetmezsin. Silahı kucağından aldı ve masanın üzerine getirip nişan almak üzereydi.

Sonra iki kadın seslendi: *"Qui, Enzo! Siamo qui!"*

Erkekler kadınlara döndü ve el salladı. Sırıtarak kadınların oturduğu masaya doğru yöneldiler ve hepsi kucaklaşıp öpüştüler.

Diana derin bir iç çekti ve silahı tekrar kucağına koydu.

Birlikte şarap yudumlayan iki çifti izlerken, onların rahat kahkahalarına, normal hayatlarına imrendi. Onlar içip dans ediyor, sonra da evlerine gidip yataklarında mışıl mışıl uyuyorlardı; bu, kendisinin bir daha asla yapamayacağı bir şeydi. Önündeki yılları, her zaman omzunun üzerinden bakmayı düşündü. Geceleri uyanık yatıp davetsiz misafirlerin ayak seslerini dinlediği yılları. Ölümü şüphesiz acımasız olacaktı ve bunun nerede ve ne zaman olacağını merak ediyordu. Bir hafta içinde mi, bir yıl içinde mi? On yıl içinde mi?

Hardwicke hayatta olduğu sürece, adamları onu aramaya devam edecekti ve bu kâbustan kurtulmanın hiçbir yolunu göremiyordu.

Tabii önce ben onu öldürmezsem.

İçkisinin parasını ödedi ve bardan çıktı. Ava çıkma vakti gelmişti.

BÖLÜM 30 JO

Saflık

Owen Thibodeau yeni kurduğu indüksiyonlu ocakta domuz pastırması pişirirken, "Yaşlı olmak tepede olmak demek değildir, Jo," dedi. "Siz gençler, her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz ama bizim hayat boyu edindiğimiz tecrübeler var. Bizi hafife almayın."

"Yaptığımı hiç söylemedim."

Babası döndü ve sarkık gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "O hortlakları hafife aldın, değil mi?"

"Onların hortlak olduğunu biliyor muydun?"

Owen güldü ve cızırdayan tavasına geri döndü. "Hiçbir ipucu yok. Belki de bu yüzden onlara hortlak deniyordur."

"Tüm bu yeni insanlar kasabaya taşınıyor ve ben onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Her şey çok hızlı değişiyor." Babasının her gün beş dilim pastırma pişirmesini izledi. Diyetindeki onca yağ ve kolesterole rağmen, altmış yedi yaşındaki Owen, tüm Thibodeau erkekleri gibi zayıf ve sırım gibi kalırken, Thibodeau kadınlarının kaderinde çiftlik kızlarının büyük kalçaları ve kaslı uylukları varmış gibi görünüyordu. Keşke Jo'ya da babasının zayıf genleri miras kalsaydı. Oysa bu genler, sürekli pizza ve çizburger yiyen ve bir gram bile kilo almayan şanslı kardeşi Finn'e geçmişti.

"Betty Jones yeni indüksiyon ocağını takmanın bir hata olduğunu düşünüyor," dedi Jo. "Evinizin yeniden satış değerine zarar vereceğini söylüyor."

"Bu evi satmayı düşünmüyorum."

"İnsanların hâlâ propanı tercih ettiğini düşünüyor."

"Betty Jones'un ne düşündüğü gerçekten umurumda değil." Jo'nun önüne bir tabak çırpılmış yumurta koydu. "İnsanlar hiçbir zaman

Herhangi bir şey. Annen neden bana bu kadar uzun süre katlandı sanıyorsun?" Bunu gülümseyerek söylemişti ve annesinin iki yıl önce ölümünden sonra kaybolan eski mizah anlayışından bir iz görmek iyi gelmişti. Thibodeau kadını olmanın bir diğer dezavantajı da buydu: erkekler dayanırken, hepsi çok genç ölüyor gibiydi.

"Öldüğümde bu evi sana bırakıyorum. İndüksiyon ocağı ve hepsi."

Kaşlarını çattı. "Peki ya Finn?"

"Kardeşin Hobbs Pond'daki kampı alacak. Betty onların yaklaşık aynı değerde, yani eşitleniyor."

"Bunun hakkında konuşmayı bırak, baba. Sonsuza kadar yaşayacaksın."

"Sadece ikinizi de evli ve çocuklu görecek kadar uzun yaşamak istiyorum." İki kızarmış yumurtası ve beş dilim pastırmasıyla masaya oturdu. "Bu ne zaman olacak, Jo?"

"Beyaz Atlı Prens şehre taşındığında."

"Belki de çoktan gelmiştir."

Kadın homurdandı. "O zaman hâlâ kurbağa kılığına girmiş." Çırpılmış yumurta ve kızarmış patatese başladı, babası ne zaman kahvaltıya gelse ona hep aynı yemeği pişirirdi ama bu sabah patateslere dolmalık biber eklemişti ve onları ayıklayıp tabağın kenarına kaydırmak zorunda kalmıştı.

"Onları sevmiyor musun?" diye sordu. "Bu sadece farklı."

Güldü. "Sen hiçbir zaman bir şeylerin değişmesinden hoşlanmadın. Dört yaşındayken annen yeni bir yatak örtüsü aldığında avazın çıktığı kadar bağırdığını hatırlıyorum."

"Eski yatak örtüsünde hiçbir sorun yoktu."

Cep telefonu çaldı. Açtı ve arayan numarada Mike'ın adını gördü. KIMLIK.

"Bugün izin günün. Gerçekten cevap vermek zorunda mısın?" Owen söyledi.

"Mike m e c b u r kalmadıkça bugün beni aramazdı." Telefona cevap verdi Ara. "Hey, naber?"

"Sanırım sana burada ihtiyacımız var, Jo," dedi subayı.

"Neden? Neredesin?"

"Luther Yount'un evi. Torunu kayboldu."

*

Evin önüne geldiğinde Purity'nin iki devriye arabası da çoktan gelmişti. Mike bir sonraki vardiyayı da çağırmıştı ve dört memur ön bahçede durmuş Luther Yount'u sakinleştirmeye çalışıyordu. Jo arabasından inerken Mike, hıçkıra hıçkıra ağlayan ve *bir şeyler yapmaları* için bağıran Yount'la ilgilenecek başka biri daha olduğu için derin bir rahatlama ifadesi takındı! Mike diğer memurlardan uzaklaştı ve Jo'yu kenara çekti.

"Torununu en son bu sabah yedi sularında, evden çıkıp hayvanlara bakmak için ahıra gittiğinde görmüş. Eve geri dönmeyince onu kontrol etmek için dışarı çıkmış ve
-"

"Hepiniz *zaman* kaybediyorsunuz!" Yount bağırdı. Jo'ya odaklandı. "Sen! Senin yeni polis şefi olman gerekiyordu. Callie'm hakkında ne halt ediyorsun?"

Jo, tehlikeli bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini uzatmış, avuç içleri aşağı bakacak şekilde ona yaklaştı. "Efendim, önce ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Öylece dolaşıp gitmiş olması mümkün mü-"

"Hayır. Hayır, öyle olmadı. Onu aldılar!" "Birinin
onu kaçırdığını nereden biliyorsun?"

"Jo," dedi Mike sessizce. "Ahırı görmen gerek."

"Affedersiniz Bay Yount," dedi ve Mike'ı takip ederek evden uzaklaştı. Daha ahıra varmadan işlerin yolunda gitmediğini gördü. İnek avluda başıboş dolaşıyor, ipi yerde sürükleniyordu. Araziden kaçmakta özgür olmasına rağmen, yakınlarda kalmış, temkinli bir şekilde onları izliyordu. Dün gece hava açık ve soğuktu, zemin donarak cilalı bir sır haline gelmişti, bu yüzden karda ayak izi yoktu, ahırla kulübe arasındaki bu patikada yakın zamanda kimin yürüdüğünü anlamanın bir yolu yoktu. Ahırın kapısı ardına kadar açıktı ve tavukların gürültülü ciyaklamalarını, keçilerin melemelerini duydu. Memnuniyet değil, alarm sesleri.

"İçeride," dedi Mike.

Sesinin uğursuz tonu onu ahırın kapısında tereddüt ettirdi. İçeri adımını attı ve serbest dolaşan tavukların ahırda koşuşturduğunu gördü.

kanatlarını çırpıyorlardı. Bir köşedeki ağılda, bir düzine keçi savunma amaçlı bir araya toplanmış, vahşi gözlü ve tedirgindi.

Duvara baktı ve neden korktuklarını anladı.

Katledilmiş keçi gri ve beyaz tüylerden oluşan bir yığın halinde yatıyordu, ölü bir göz doğrudan ona bakıyordu. Boğazı kesilmişti ve kesilen atardamarından akan kan çam tahtaların üzerine sıçramıştı. Yavaşça ona doğru yürüdü, botları samanların arasında hışırdıyordu, boğazı kurumuştu ama dikkati keçide değildi. Ölü hayvanın üzerindeki duvara çivilenmiş, üzerinde blok harflerle bir mesaj yazılı bir kâğıt vardı:

MALTA
BIR HAYAT IÇIN BIR HAYAT.

"Bu ne anlama geliyor?" Mike
yumuşak bir sesle söyledi. Kadın
yutkundu. "Hiçbir fikrim yok."

"Bir hayat için bir hayat." Mike ona baktı. "Karşılığında bir şey mi istiyorlar?"

"Ya da belki intikamla ilgilidir," dedi Jo. "Luther Yount'un yaptığı bir şeyin intikamı mı? 'Sen benimkini aldın, şimdi ben de seninkini alıyorum."

Dışarıda bir kargaşa duymuşlar. Araba kapılarının çarpılması ve memurlarından birinin bağırması: "Sizler burada olamazsınız! Burası bir suç mahalli!"

Jo ahırdan çıktı ve Lloyd ile Ingrid Slocum'un evin yanında durup memurlarıyla tartıştıklarını gördü.

"Burada neler oluyor?" Jo çifte doğru adım atarak talepte bulundu.

"Bu insanlar az önce geldiler," dedi memuru. "Sizinle konuşmak için ısrar ediyorlar."

"Polis telsizinden duyduk," dedi Ingrid. "Muhtemel bir kaçırılma olayı mı var?"

"Neden buradasın?" Jo sordu.

"Yardım edebiliriz. Bunun bir bağlantısı
olabilir." "Neyle bağlantılı?" dedi Mike.

"Şef Thibodeau neden bahsettiğimi biliyor." Herkes Jo'ya
baktı.

"Ben sadece Callie'mi geri istiyorum!" dedi Luther. "Nasıl yapacağın umurumda değil.
Yardım edebileceklerse, bırakın etsinler!"

Jo tarlanın karşısındaki Böğürtlen Çiftliği'ne baktı. Her şey orada başlamıştı; araba yolunda bir ceset bulunmuş, ardından Maggie Bird'ün hayatına kastedilmişti. Şimdi de on dört yaşındaki komşusu kayıptı ve Jo'nun kaçırılma olayının da aynı bulmacanın bir parçası olduğundan şüphesi yoktu. Bağlantıları ve eşsiz becerileriyle Slocum'lar, parçaları bir araya getirmesine yardımcı olabilirdi.

"Benimle gel," dedi.

Onları ahıra götürdü, hayatta kalan keçiler hâlâ ağıllarının bir köşesinde travma geçirmiş bir şekilde toplanmışlardı. Bir an için ne Ingrid ne de Lloyd tek kelime etti. Sessizce kan sıçramış duvara çivilenmiş nota baktılar.

"Kesinlikle ince değil," dedi Ingrid.

"SVR'nin yapabileceği bir şey mi?" dedi

Lloyd.

"Hayır. Bu mesajı Rusların bıraktığını sanmıyorum."

"SVR nedir?" diye sordu Jo. Onu görmezden geldiler.

"Bu bir eylem çağrısı," dedi Ingrid. "Ben böyle okudum."

"Karşılığında kimin hayatını istiyorlar?" Lloyd sordu. "Bir

tahminde bulunabilirim. Ama Maggie bilir."

"Siz ikiniz bana neler olduğunu söyleyecek misiniz?" Jo ağzından

kaçırdı. "Sonra," dedi Ingrid ve cebinden bir telefon çıkardı. "Önce, ben bir arama yapmam gerekiyor."

BÖLÜM 31
MAGGIE

Bangkok

Declan otel odamı arayıp onlarla alt kattaki terasta buluşmamı söylediğinde neredeyse gün batmak üzereydi. Onu ve Ben'i nehir kenarında bir masada otururken buluyorum, ikisi de çoktan cin toniklerini yudumluyor. Cin tonik dışında bir şey içmek için fazla sıcak bir akşam, ben de bir tane sipariş ediyorum. Garson benim içkimi ve adamların içkilerini tazelerken hiç konuşmadan oturuyoruz, sessizliği sadece bardaklarımızdaki buz küplerinin şıngırtısı bozuyor. Declan bir kez daha o soğukkanlı, okunmaz maskesini takıyor. Yüzünü bir bakışta okuyabildiğim Danny'nin aksine, Declan duygularını gizleme sanatında ustalaşmıştı. Bunca zaman hayatında kadınlar olduğunu varsaymıştım, neden olmasındı ki? Ama ağzı sıkı olmak onun doğasında var ve bu yönünü bana hiç göstermedi.

Şu anda bile savunması yüksek ve Declan'a buzlu cam katmanlarından bakıyormuşum gibi hissediyorum, saptırıyor ve çarpıtıyorum. Ben'in etrafımızda dönen gergin akıntıların farkında olduğu kesin ama o masadaki kuruyemiş kasesini karıştırmaya odaklanmış gibi davranıyor. Ancak garson uzaklaştıktan sonra Ben nihayet bir şey söylüyor.

"Demek söylentiler doğruymuş. Her şeye rağmen hayattasın," diye gözlemliyor. "Dişlerimin derisiyle."

"Seni bulmak için saatlerce uğraştığımızı biliyorsun değil mi? Hiç hoş değil, Mags. Bizi karanlıkta bırakıyorsun. Telefonuna cevap vermiyorsun."

"Özür dilerim."

"Cesedini nehirden çıkarmak zorunda kalacağımızı düşündük. Bu durum Declan'ı gerçekten paniğe soktu."

Declan'a bakıyorum. Paniklemiş görünmüyor ama başka bir yöne bakıyor.

"Siz ikiniz bütün gün ne yaptınız?" diye sordum.

"Bu sabah bir sandal kiraladık ve khlonglarda bir tur attık," diyor Ben. "En az bir düzine polis memurunun Gavin'in evinin etrafını sardığını gördük. Hizmetçi bu sabah cesetleri buldu. Gavin eskiden NOC olduğu için Teşkilat, bu cinayetin istihbarat çalışmalarıyla ilgili olma ihtimaline karşı soruşturmayı yakından takip ediyor. Kolluk kuvvetlerindeki bağlantılarına göre, eşkalinize uyan herhangi bir şüpheli için resmi bir uyarı gönderilmemiş. Senin orada, o evde olduğunu bildiklerini sanmıyorum."

Bu da tekne şoförümün polisle konuşmadığı anlamına geliyor. Ya cinayetleri henüz duymamış ya da dün gece ona verdiğim kalın para destesi sessizliğini satın almış. "Polis ne biliyor?" diye sordum.

"Katil Gavin'in bilgisayarını aldı, bu yüzden güvenlik kamerası görüntüleri yok, yani elimizde video kanıtı yok. Polis bunun karaborsayla bağlantılı olduğunu düşünüyor. Mülkte bilinen bir tedarikçinin cesedini ve evde yasadışı uyuşturucu zulası buldular."

"Uyuşturucular kişisel kullanımı içindi. Hastaydı, ölüyordu."

"Ama karaborsa teorisi dikkatleri sizden uzaklaştırıyor. Burada kiralık katillik ucuzdur. Bir karaborsa patronunu kızdırırsanız, Chonburi Eyaleti'nden bir kiralık katil gönderilir. Rakibinizi ortadan kaldırmak için tek gereken on bin dolar. Eğer polisin inanmak istediği buysa, o zaman özgürsünüz."

İç çektim. "Yine de bu iyi bir haber."

"Katili ona *sizin* götürmüş olma ihtimaliniz var mı?"

"Hayır, her türlü önlemi aldım. Takip edilmediğime eminim. Ve ben oraya varmadan önce Gavin zaten çok gergindi."

"Neden?" Declan sorar.

Ona bakıyorum ama aramızda hâlâ bir mesafe olduğunu hissediyorum. Kendini koruyan kabuğuna geri çekilmiş, ona ulaşamıyorum. Ona zarar verememem. "Diana Ward geçenlerde onunla temasa geçti ve yardımını istedi. Birinin onu öldürmeye çalıştığını ve saklanmak için güvenli bir yer istediğini söyledi. Onu geri çevirmiş."

"Oldukça sert."

"Kötü bir geçmiş. Onunla çalışmak zorunda kalsaydınız anlardınız."

"Onu kim öldürmeye çalışıyor?" Ben sorar.

"Muhtemelen ölmemi isteyen kişiyle aynı kişi. Phillip Hardwicke."

Ben ve Declan bana bakıyorlar. Güvertesi dans eden bedenlerle dolu bir turist teknesi bangır bangır müzik çalarak yanımızdan geçerken sessizliğe gömülüyoruz. İçkimi elime alıyorum ama buz küpleri erimiş, cin toniğim sulanmış ve zayıflamış. Sanki ben de eriyormuşum gibi hissediyorum, beynim sıcaktan ve yorgunluktan körelmiş.

"Yaşıyor mu?" Ben diyor. "Uçakta değil miydi?"

"Bu da tüm bunların intikamla ilgili olabileceği anlamına geliyor. Eğer Hardwicke Cyrano Operasyonu dosyasını ele geçirdiyse, o zaman nasıl planlandığını ve kimlerin dahil olduğunu en ince ayrıntısına kadar biliyor demektir. Gavin bu yüzden öldü, Diana bu yüzden kaçıyor. O kadar paranoyak ki Teşkilat'a bile güvenmiyor."

Declan sessizce, "O zaman sen de yapmamalısın," diyor. Sonunda bana bakıyor, *gerçekten* bana bakıyor. "Eve gidemezsin Maggie. Şimdi olmaz."

Belki de hiç.

Böğürtlen Çiftliği'ni düşünüyorum ve aniden öyle bir sıla hasreti çekiyorum ki bu fiziksel bir acı, açlık sancısı kadar gerçek bir sızı. Mutfak penceremden tarlalara bakmayı özlüyorum. Evimdeki gürültülü su tesisatını, pencerelerdeki kırağıları ve karda çıtırdayan botlarımın sesini özlüyorum. Tavuklarımı özlüyorum.

"Bundan sonra ne yapacağıma karar vermeliyim," diyorum.

Declan, "Yapacağınız şey şu: Biz onu bulup tehdidi etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulurken siz gözden uzak durun," diyor.

"Ya yapamazsak?" Ben'e bakıyorum. "*Gerçekten* üç yaşlı casusun Hardwicke'in kaynaklarına sahip birine karşı çıkabileceğini düşünüyor musun? Eğer Teşkilat'ta bir köstebeği varsa-"

"Declan'a katılıyorum," diyor Ben. "Ortadan kaybolmalısın."

Declan, "Singapur'daki eski bir arkadaşımla zaten temas halindeydim," diyor. "Hayatım pahasına güvenebileceğim biri. Güvenli bir evi var, kimsenin sizi bulamayacağı bir yer."

"Çiftliğimin böyle olması gerekiyordu. Benim güvenli yerim." Chao Phraya'ya, yemyeşil bir halı gibi süzülen bitki örtüsüne, Maine'deki sevgili tarlalarımdan ve ormanlık alanlarımdan çok farklı bir manzaraya bakıyorum. "Evim diyebileceğim bir yer bulmam yıllarımı aldı. Sonunda köklerimi saldım ve onları bir daha sökmek istemiyorum."

"Bu sadece geçici bir durum Maggie."

"Öyle mi?" Declan'a bakıyorum. "Yoksa hiç eve gitmeyecek miyim?"

Cevap vermiyor, ama sessizliğinde cevap yatıyor. Malta'dan sonraki yıllarda olduğu gibi bir kez daha başıboş ve evsizim.

Bir nehir teknesi daha geçiyor, motoru o kadar gürültülü ki ilk başta çalan cep telefonunu duymuyorum. Ses sırt çantamdan geliyor. Dünyada kullan-at telefonumun numarasını bilen sadece birkaç kişi var ve o kişilerden ikisi şu anda benimle birlikte bu masada oturuyor. Bu numara acil durumlar için ayrılmıştır ve hem Ben hem de Declan dikkat kesilmiş durumdalar. Sırt çantamdan cep telefonumu çıkarmamı ve arayanın adına bakmamı izliyorlar.

Ben Ingrid.

*

Aile bağlarınızın, çocuklarınızın, kocanızın ya da sevgilinizin olmamasının avantajı, sizi zarar görmez hale getirmesidir. Sevdiğiniz her insan zırhınızdaki bir zayıflıktır. Kimseyi umursamadığınızda korkusuz olabilirsiniz çünkü dünya sizi yok edemez, tıpkı beni neredeyse yok ettiği gibi. Danny'den öğrendiğim ders buydu ve yıllarca bağlılıklardan kaçındım, sevgilerin sınırlamadığı bir hayata alıştım.

Ancak ilişkilerin sizi sinsice ele geçirme gibi bir huyu vardır. Komşunuz size el salladığında ya da mutfağa girdiğinizde torunu size gülümsediğinde kan dolaşımınıza salınan küçük oksitosin sarsıntısını fark etmeyebilirsiniz. Luther'in korkunç yanık kahvesini yudumlayarak ya da Callie ile akçaağaç şurubu kaynatarak geçirdiğimiz sayısız sabah boyunca, kamyonetimi bir kar setinden çektikleri bir kar fırtınası boyunca, Callie ve ben onun asi keçilerinin peşinden koştuğumuz bir yaz öğleden sonrası boyunca, bir ilişkinin iplikleri bizi yavaşça birbirimize bağladı. Şimdi tuzağa düştüm ve ne Luther'dan ne de torunundan uzaklaşabiliyorum.

Callie sadece on dört yaşında.

Bella'yı düşünüyorum, artık çoktan ölmüş, kalıntıları Danny'ninkilerle birlikte Akdeniz'de bir yerlerde yatıyor. Onu kurtarabilirdim. Onu babası hakkında uyarabilir ve babasının tehlikeli dünyasından kaçmasına yardım edebilirdim.

ama ben yapmadım, çünkü o çok kullanışlıydı. Çok sömürülebilirdi. Bella benim hareketsizliğim yüzünden öldü.

Bunun Callie'ye olmasına izin vermeyeceğim.

Kıyafetlerimi bir spor çantasına doldururken, kendimi onun yaşında hatırlıyorum: bağımsızdım ve babamın mutfak tezgahında biriktirdiği faturaları ödemek için lokantada vardiyalı çalışıyordum. On dört yaşındayken ben çoktan bir yetişkindim ama Callie değil. O hala sadece bir kız.

Malta. Bir cana karşılık bir can. Kesilmiş keçinin üzerindeki ahır duvarına çivilenmiş not buydu ve mesaj daha açık olamazdı. Bana hitaben yazılmış. Bu bir kaplan kaçırma olayı, beni emirlerini yerine getirmeye zorlamak için. Bu işte yeni değiller ve ancak pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getireceklerine inanırsam işbirliği yapacağımı biliyorlar.

"Eve gidemezsin," diyor Declan.

"Callie'nin bana ihtiyacı varsa, eve gitmeliyim." Başka bir tişörtü yuvarlayıp spor çantasına koyuyorum.

"Ben ve ben geri dönüp bununla ilgileneceğiz. Senin uzak durman gerekiyor." "Ve telefonun yanında işe yaramaz bir şekilde oturayım mı?"

"Singapur'a git ve kafanı aşağıda tut. Kızı bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız ama sen bunun bir parçası olamazsın. Asıl hedef senken olmaz."

Cep telefonum Ingrid'den gelen bir mesajla çalıyor. Son dokuz saattir beklediğim cevap bu. Mesajı okuyorum ve tek kelime etmeden dönüp pencereye gidiyorum. Bangkok'ta güneş daha yeni doğmuştu ama Maine'deki evimde karanlık bir kış gecesinde saat akşamın yedisiydi ve Luther Yount çılgına dönerdi. Torununun üşüyüp üşümediğini, aç olup olmadığını ya da Tanrı korusun, çoktan ölüp ölmediğini merak ederdi. Çaresizce Purity'de onun yanında olmak, aramaya yardım etmek istiyorum ama Declan haklı. Eve gidemem. Yapmam gereken bir işim ve olmam gereken başka bir yer var. Kızın yaşamasının tek yolu bu.

Declan'la yüzleşmek için dönüyorum. "Pekâlâ," dedim. "Singapur'a gideceğim."

"Güzel." Declan bir iç çeker. Tartışmayı kazandığını düşünüyor. "Ben aşağıda takside bekliyor. Singapur'a giden bir uçak var, saat on on beşte kalkıyor. Seni ona bindirelim."

Havaalanına sessiz bir yolculuktu. Ben önde oturuyor, ben de Declan'la arkada oturuyorum. Birbirimize bakmıyoruz, iki eski arkadaşın belki de son kez ayrılmak üzereyken söylemesi gereken şeyleri

söylemiyoruz. Bunun son yolculuğumuz olabileceği ihtimalini çoktan kabullenmiştim.

birlikte geçireceğimiz anlar. O ve Ben Maine'e dönüp Callie'yi arayacaklar, ben ise muhtemelen hayatta kalamayacağım farklı bir yere gideceğim.

Ama kabul ettiğim anlaşma bu. *Bir hayata karşılık bir hayat.*

Bunca yıl Declan'ı sadece bir arkadaş, iyi ve sadık bir iş arkadaşı olarak gördüm. Ancak şimdi, hayatımızın kışında, yıllar geçip giderken ne kadar çok ipucunu kaçırdığımı fark ediyorum. Hayatım boyunca duyduğum pişmanlıklara bir yenisi daha eklendi: *Declan'a hiç şans vermedim.*

Havaalanında, Ben ve Declan Singapur Havayolları masasında biletimi alırken, sahte pasaportumu gösterirken ve biniş kartımı alırken yanımda duruyorlar.

Declan beni güvenlik kapılarına doğru götürürken, "Arkadaşım aramanızı bekliyor olacak," diyor. "Onunla güvende olacaksın, Mags."

"Benim için Callie'yi bul, tamam mı?"

"Yapacağız." Gülümsüyor. "Görünüşe göre grup tekrar iş başında."

Öpüşmedik, sarılmadık. Sadece uzaklaşıp güvenlik kuyruğuna katılıyorum. Ancak diğer tarafa geçtiğimde arkama baktım. İki adam da ortadan kaybolmuş, Boston'a uçmak üzere başka bir terminale doğru gidiyorlardı. Gerçekten gittiklerinden emin olmak için birkaç dakika bekledim. Ancak o zaman güvenli alandan çıkıp bilet masalarına geri dönüyorum, çünkü Singapur'a gitmiyorum.

Bir kez daha pasaportumu ve cüzdanımı çıkarıp başka bir tek yön bilet alıyorum.

Milan'a.

BÖLÜM 32

Como Gölü, İtalya

Como Gölü'nün üzerindeki eğimli bir yamaca tünemiş olan villanın koyu sarı duvarları öğleden sonra güneşinde altın gibi parlıyor. Bakımlı bahçeler onu çevreliyor, budama ve çitlerden oluşan bir masal diyarı ve kıyıya kadar uzanan bir çim. Dürbünle villanın açık kapısından, ikisi büyük teslimat kamyonu olmak üzere garaj yolunda park etmiş yarım düzine araca bakıyorum. Adamlar kamyonlardan birinden masa ve sandalyeleri indirip bahçeye taşıyorlar. Şimdi başka bir araç kapıdan içeri giriyor. Bu yemek servisi yapan minibüs ve yemek tepsileri ile şarap kutularının eve taşınmasını izliyorum. Kurulan sandalyelerin sayısına bakılırsa, bu geceki partiye en az yüz konuk katılacak.

Villanın kapısına giden ve oradan çıkan yolu tarıyorum. Görünürde hiçbir güvenlik görevlisi yok, davetsiz bir kadının araziye girip kalabalığa karışmasını engelleyecek kimse yok, ama suikast tehdidi muhtemelen bu villanın sahibi Bay Giacomo Lazio için bir endişe kaynağı değil. Bay Lazio servetini kadınlara yönelik lüks iç çamaşırları üreterek kazanmıştır ve bu iş genellikle koruma gerektirmez, ancak bu kadar etkileyici bir villanın gerçekten de bir ya da iki güvenlik görevlisi olması gerekir.

Bangkok'tayken Ingrid'den aldığım mesaj sayesinde Silvia Moretti'nin şu anda burada yaşadığını biliyorum. Ingrid dünyadaki herkesi nasıl bulacağını bilir ve Phillip Hardwicke'in eski metresinin şimdi kendisinden yirmi iki yaş büyük bir adamla aynı yatağı paylaştığını öğrenmesi bir günden az sürdü. Silvia şimdi kırklı yaşlarının sonlarında olacaktı ve şüphesiz hâlâ göz kamaştırıcıydı ama bir metresin raf ömrü sınırlıdır. Saat her zaman tıklıyor.

Göl kenarındaki bu villaya bakılırsa, kendisi için iyi olanı yapmış. Phillip Hardwicke'i kaybetmenin trajedisini atlattı ve

Giacomo Lazio ile güzelce ayaklarının üzerinde durdu. Zengin bir sevgiliyi kaybettiğinizde, bir başkasını bulursunuz.

Son masalar da boşaltıldı ve adamlar kamyonun arka kapısını çarparak kapattı. Başka bir teslimat kamyonu kapıdan içeri giriyor. Çiçekçiler, vazo vazo çiçek aranjmanları taşıyor.

Dürbünümü yere bırakıp bulutsuz gökyüzüne bakıyorum. Şubat sonu için mevsim normallerinin dışında sıcak bir gün ama Como Gölü geceleri serin olabiliyor. Yine de şık bir partiye oduncu gibi fanila giyerek gidilmez.

Kiralık arabamı çalıştırıyorum. Elbise almaya gitme vakti geldi.

*

O gece saat dokuzda Giacomo Lazio'nun villasına giden dar yol park etmiş arabalarla doluydu. Benimkini yolun dibinde bırakıp yokuş yukarı, park halindeki Ferrari, Maserati ve Mercedes'lerin yanından geçerek villanın ferforje demir kapısına ulaşıyorum. Kapı ardına kadar açık ve sadece ben yaklaşırken gülümseyip başlarını bana doğru eğen iki üniformalı uşak tarafından korunuyor. Hiçbir yerde silahlı koruma ya da silah görmüyorum, sadece ben kapıdan geçerken *Buona sera diye seslenen bu* iki siyah saçlı cazibeli adam var. Kadın iç çamaşırı işi benim alışkın olduğum dünyadan çok daha sevimli.

Araba yolundan yukarı doğru yürürken yüksek topuklu ayakkabılarım kaldırım taşlarında sallanıyor. Topuklu ayakkabı giymeyeli uzun zaman olmuştu ve park ettiğim arabamdan yokuşu tırmanırken şimdiden su topladığını hissediyorum. Çiftlik botlarımı, kot pantolonumu ve flanel gömleğimi özlüyorum ama bu gece, bu gece elbisesi benim savaş üniformam ve canlı müzik ve kahkaha seslerine doğru taş patikayı takip ederken yeşil ipek bacaklarıma çarpıyor. Artık seksi bir bebek olmayabilirim ama kalçalarım hala ince, kollarım sıkı ve hala bir elbiseyi nasıl kullanacağımı biliyorum.

Yol beni villanın arka terasına götürüyor; bu teras bu gece gölden gelen esintiyle sallanan kağıt fenerlerle ışıldıyor. Yoldan geçen bir garsondan bir kadeh şampanya kapıyorum ve terasın kenarında ilerleyerek yüzleri inceliyorum. Gözetlemeye alışkın olduğum çevrelerden farklı bir kalabalık. Bu insanlar daha genç, daha havalı ve çok daha çekici. Gümüş saçlı diplomatlar, bankacılar ve

Politikacılar, siyah saçları dalgalanan erkekler ve moda podyumlarında caka satacak kadar çarpıcı kadınlar görüyorum. Kimse bana dikkat etmiyor, neden etsinler ki? Kendimi ayırt edecek hiçbir şeyim olmadan, yanımdan geçip giden isimsiz bir figürüm sadece.

Bugünlerde müzik olarak adlandırılan elektronik gürültüyü çalan canlı grubun yanından geçiyorum ve tütsülenmiş balık, bruschetta, peynir ve Parma jambonundan oluşan cazip kanape tepsilerinden alıyorum. İtalyancam paslanmış olsa da kulak misafiri olduğum birkaç konuşmayı anlayabilecek kadar iyi.

Hangi otelde kaldınız?

Paolo'nun taşındığını duydun mu? Yıkılmış durumda.

Yeni korkunç bir diyetteyim. Bir kadeh şarap için çıldırıyorum.

Sonunda aradığım kişiyi görüyorum ve etrafı misafirlerinden oluşan bir çemberle çevrili. Silvia'nın saçları bugünlerde daha kısa kesilmiş ama hâlâ simsiyah ve vücudu da bir o kadar çarpıcı. Kırmızı örgü elbisesi acımasız, her kıvrıma yapışan ve herhangi bir şişkinlik, herhangi bir fazla et için hiçbir gizleme sağlamayan dar bir kılıf. Ya yıllar ona son derece nazik davranmış ya da bu sıkı vücudu korumak için çok çalışmış.

Burada olduğumu fark etmeden önce geri dönüyorum.

Villanın sürgülü cam kapıları ardına kadar açık, böylece yemek servisi personeli mutfak ve teras arasında serbestçe dolaşabiliyor. Bu açık kapıları eve girmek için kullanıyorum.

İçeride dekor şık ve beyaz, sadece yanık turuncu cam bir heykel ile turkuaz ve altın rengi bir tabloya dikkat çekmek için tasarlanmış birkaç sanatsal renk patlaması var. Topuklarım beyaz mermer üzerinde gürültüyle tıkırdıyor. Ayakkabılarımı çıkarıyorum, yalınayak yürümek beni rahatlatıyor. Saniyeler içinde koridordan aşağı inip diğer konukların görüş alanından çıkıyorum. Eğer biri benimle burada yüzleşirse, ben sadece tuvaleti bulmaya çalışan, küçük bir mesanesi olan yaşlı bir kadınım. Koridordan açılan kapıların hiçbiri kilitli değil ve içlerine baktığımda bir banyo (tabii ki beyaz mermer), bir misafir yatak odası ve bir çamaşır dolabı buluyorum. Görünüşe göre bu evde hiç gizli yer yok.

Koridorun sonunda nihayet ana yatak odasına ulaşıyorum. İçeri girip kapıyı kapatıyorum. Aynı beyaz mermer burada da hüküm sürüyor, bazılarının sofistike diyebileceği bir dekor, ama bana bunun yerine soğuk ve

Tutkusuz. Bu Silvia'nın zevkinin bir yansıması mı, yoksa edindiği yeni adamla birlikte mi geldi?

Komodinin üzerindeki bir çift akuamarin okuma gözlüğü bana yatağın uzak tarafının Silvia'ya ait olduğunu söylüyor. Yatağın etrafında dönüyorum ve komodinin çekmecesini açıyorum. İçinde pasaportu ve her zamanki kadınsı ihtiyaçlar var: el kremi, uyku maskesi, hijyenik pedler.

Daha derine iniyorum ve çekmecenin arkasında yırtık pırtık bir adres defteri buluyorum. Sayfalar bükülmüş ve bazı kayıtlar solmuş, sadece hayaletleri kalmış. Çoğumuz iletişim bilgilerimizi artık dijital dosyalarda tutuyor olsak da, pek azımız eski el yazısı adres defterlerimizi atmaya hazırız. *H*'lere baktım ve orada olacağını bildiğim ismi buldum: Hardwicke. Phillip'in yanı sıra kızı Bella'nın da telefon numaraları var ama bunlar eski kayıtlar, Silvia'nın hâlâ metresi olduğu zamanlardan kalma numaralar. Burada yeni iletişim bilgileri yazılmamış, güncellenmiş telefon numaraları ya da adresler yok. Zaman içinde donmuş bir belge.

Adres defterini komodine geri koyuyorum ve tam çekmeceyi kapatmak üzereyken yatak odasının kapısının aniden gıcırdayarak açıldığını duyuyorum.

Dolaba koşacak, çekmeceyi kapatacak zaman bile yok. Anında yere düşüyorum ve ayak sesleri odaya girerken yüzümü soğuk mermere bastırarak orada yatıyorum. Yatağın altına baktığımda, bir çift erkek ayakkabısının ileri geri volta attığını görüyorum. Telefonda hızlı bir İtalyanca ile konuşuyor ve sesi tedirgin geliyor. Bir hata hakkında bir şeyler. Kimin sorumlu olduğunu bilmek istiyor.

Şimdi ayakkabılar yatağa doğru hareket ediyor ve o otururken şilte bir iç çekiyor. Ayakkabılarının kahverengi deri olduğunu görüyorum, şüphesiz pahalı ve tabanlarından biri durmadan yere vuruyor. Telefon konuşmasıyla o kadar meşgul ki yatak odasında bir şeylerin ters gittiğini fark etmiyor. Silvia'nın komodinine bakıyorum ve çekmecenin hâlâ açık olduğunu görüyorum. Yatağın altındaki alan kendimi sıkıştıramayacağım kadar dar. Eğer çekmeceyi kapatmak için gelirse, beni burada bulacak.

Yatak odasının kapısı tekrar açıldı. Bu sefer bir çift yüksek topuklu ayakkabının içeri girdiğini görüyorum. Bu Silvia.

Komodine bakma. Bu tarafa bakma.

Silvia, Giacomo'nun partiyi neden terk ettiğini bilmek istiyor. Burada, yatağın diğer tarafında bile aralarındaki gerilimi hissedebiliyorum.

Ona İtalyanca bağırıyor: "Bir dakika!"

"Bu *senin* partin," diye tersliyor.

"Benim bir sorunum var.

Fabrikada."

"Bu insanlar senin arkadaşların, benim değil."

"Pekâlâ, pekâlâ." Ayağa kalkarken şilte tıslıyor. "Geliyorum."

Ayakkabılarının odadan çıkışını izliyorum ve yatak odasının kapısı gümbür gümbür kapanıyor.

Ayağa kalkarken kalbim küt küt atıyor. Komodinin çekmecesini kapatıyorum, sonra yalınayak yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum ve kulağımı kapıya dayıyorum. Hiçbir ses duymuyorum, bandonun uzaktan gelen gümbürtüsü dışında hiçbir şey. Kapıyı aralayıp koridora bakıyorum.

Görünürde kimse yok.

Dışarıya, terasa geri döndüğümde nabzım durulmuştu. Ayakkabılarımı tekrar giyiyorum, bir kadeh daha şampanya alıyorum ve kalabalığın içine, mükemmel tenleri ve özel dikim takım elbiseleriyle güzel insanlar denizine geri dönüyorum. Ama burada, Como Gölü'ndeki bu küçük cennet parçasında bile hayat Silvia ve sevgilisi için mükemmel değil. Yatak odasındaki konuşmalarına kulak misafiri olduğumda bu kadarını anladım. Gümüş yeleli Giacomo'nun yarım düzine misafirle birlikte sarayda oturduğunu görüyorum ama Silvia görünürde yok. Kalabalığı tararken sonunda onu fark ettim. Teras merdivenlerinden göle doğru iniyordu ve yalnızdı.

Onu takip ediyorum.

Taş basamaklar, su kenarına kadar uzanan bakımlı bir çimenliğe iniyor. Silvia'yı orada buluyorum, suyun kenarında duruyor. Sırtı bana dönük ve silueti gölün gümüşi yansımasıyla çerçevelenmiş. Yanlış tarafta sıkışıp kalmış, karşı kıyıda olmayı arzulayan bir kadın gibi Como'ya bakıyor.

Ona doğru yürüdüğümü duymuyor ve "Merhaba Silvia," dediğimde irkiliyor ve dönüp bana bakıyor. "Seni tanıyor muyum?"

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" Hatırlamaması pek de şaşırtıcı değil. Çok uzun yıllar geçti ve ben onun hayatında sadece küçük bir oyuncuydum, varlığımı zar zor fark edecek kadar önemsiz biriydim.

"Özür dilerim. Bilmiyorum," diyor.

"Kocam Dr. Danny Gallagher'dı, Phillip'in doktoru. Danny o uçaktaydı. O gün ikimiz de birini kaybettik. En azından ben öyle düşündüm.

inanmak için."

Başını iki yana sallar. "Anlamıyorum. Neden buradasın? Bunca yıldan sonra, neden evime geliyorsun ve-"

"Phillip Hardwicke yaşıyor, değil mi?"

Sessizliğe gömülüyor. Burada, suyun kenarında, gölgede duruyoruz ve onun ifadesini okuyamıyorum, ama tamamen hareketsiz duran siluetini görüyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor.

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?" "Bu mümkün değil. O öldü."

"Bizim de buna inanmamızı *istiyorlar*."

"Uçakta bir bomba vardı. Hepsi öldü, yedisi de." "Ama denizde sadece iki ceset buldular. Başka kim olduğunu bilmiyoruz. son anda uçaktan inmiş olabilir."

Kendine sarılıyor. Karanlıkta bile titrediğini görebiliyorum. "Eğer hayatta olsaydı, *bilirdim*. Bunu *hissederdim*. Peki neden beni aramadı? Neden bana öldüğünü düşündürsün ki?"

"Bu şekilde hayatta kaldı, herkesi öldüğüne inandırarak. O hâlâ dışarıda bir yerde, Silvia. Muhtemelen farklı bir isim altında, farklı bir kimlikle yaşıyor."

"Hayır. Hayır, bu doğru değil! Beni bu şekilde acı çekmeye terk etmezdi!"

Sesinde gerçek bir ıstırap duyuyorum ve şaşkınlıkla bunun bir performans olmadığını fark ediyorum. Hardwicke'in hayatta olduğunu gerçekten bilmiyor.

"Onu seviyordun," diyorum şaşkınlıkla.

Suya geri döner ve usulca şöyle der: "Elbette sevdim." "Seni seviyor muydu?"

"Düşündüm ki ..." Başı öne eğilir. "Onun yaptığına inandım. Pek çok şeye inandım."

"Yine de sizinle hiç iletişime geçmedi mi? Uçak düştükten sonra ondan hiç haber almadınız mı?"

"Hayır."

"Şu anda nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Denizin dibinde. O zaman buna inanmıştım. Şimdi de buna inanıyorum." Bana baktı. "Neden bütün bu soruları soruyorsun? Gerçekte kimsin sen?"

Bir an için birbirimize bakıyoruz, hayatları ikimizi de hasarlı bırakacak şekilde kesişen iki kadın, ikimiz de sonsuza dek yas tutuyoruz.

"Ben Danny Gallagher'ın karısıyım," diyorum. "Bilmeniz gereken tek şey bu."

Dönüyorum ve taş basamaklardan terasa doğru, güzel giysiler içindeki güzel insan kalabalığının arasından geri yürüyorum. Buraya yaptığım ziyaret şu gerçeği ortaya çıkardı: Silvia gerçekten Hardwicke'in nerede olduğunu bilmiyor. Onun öldüğüne gerçekten inanıyor.

Bundan sonra nereye bakacağımı bilmiyorum.

Kaçak olan çoğu insan tanıdık yerleri aramaktan kendini alamaz, ancak Hardwicke eski uğrak yerlerine dönmeyecek kadar zekidir. Bunca yıl gizli kalabilmesinin tek yolu kendisinden bekleneni yapmamasıydı. Yine de kaçınamadığı şey, yıllar boyunca çok sayıda offshore hesabına dalmaktı. Belki bu paralara gerçekten ihtiyacı vardı ya da yeni anlaşmalara aracılık etmeye geri döndü, ancak bu sermaye değişimleri Ajans tarafından fark edilmedi. Bu onun büyük hatasıydı. Hâlâ hayatta olduğuna dair bir ipucuydu.

Sonraki hamlelerimi düşünüyorum. Eve dönemiyorum ve belki de hiçbir zaman dönemeyeceğim. Şu an için, Danny'nin ölümünden sonraki yıllarda olduğu gibi, bir yerden bir yere sürükleniyorum, eski Maggie'yi geride bırakabileceğim ve yeni biri olabileceğim bir iniş noktası arıyorum, *olabileceklerin* düşüncelerinin peşimi bırakmadığı biri. Keşke Malta'daki o son görevi reddetseydim. Keşke Danny ve ben kaçsaydık. Şimdi birlikte olurduk, saçlarımız ağarmış, yüzlerimiz gülme çizgileriyle daha derin kazınmış olurdu. Bizi sıcak bir yerde, belki Güney Amerika'da, tavukların, keçilerin ve yalınayak çocukların özgürce dolaştığı bir köyde hayal ediyorum.

Bunun yerine, villanın kapısından çıkarken yalnızım. Müziği, kahkahaları, olabilirleri arkamda bırakıp yokuş aşağı arabama doğru ilerliyorum. Yüksek topuklu ayakkabılar acıtıyor ve onları fırlatıp atmak ve keskin çakılların üzerinde yalınayak devam etmek istiyorum. Acı çekmek istiyorum. Günahlarımın kefareti olarak acıya ihtiyacım var. Virajı dönüyorum ve siyah bir Ferrari'nin arkasına park edilmiş kiralık arabama ulaşıyorum. Çantamdan anahtarlığı çıkarıp kilidi açıyorum.

İşte o zaman kaldırımdaki çakılların takırtısını duyuyorum. Tam arkamda biri var.

Dönüp Diana'ya bakıyorum. Göğsüme doğrulttuğu silaha.

"Merhaba Maggie. Buraya gelmen ne büyük sürpriz."

"Silahını indir, Diana. Aynı taraftayız."

"Öyle mi?" Park halindeki arabama doğru başını sallıyor. "Bin. Sen kullanacaksın."

BÖLÜM 33

Diana Ward'ın sığınak olarak kullanmasını beklediğim son yer bir kiliseydi ama beni buraya, engebeli bir yoldan tepedeki bu harap taş binaya getirdi. Farlarımızın ışığında, tahtalarla kapatılmış pencereler ve duvarlara tırmanmış saldırgan sarmaşıklar görüyorum. Motoru kapatıyorum ve gece kararıyor. Bu tepede ne yakınlarda ev var, ne de ışık. Tanık yok.

Diana ön kapıdan girmek yerine beni yan girişe yönlendiriyor. Buranın düzenine aşina olacak kadar uzun süredir burada saklandığı belli. Bir gaz lambası yaktığında, bu kilisenin çok uzun zamandır ibadet yeri olarak kullanılmadığını görüyorum. Sıralar dağılmış ve kırılmış, yukarıdaki tahtasız vitray pencerelerden bazıları parçalanmış ve örümcek ağları kirişlerden ipeksi perdeler gibi sarkıyor. Bir zamanlar mihrabın durduğu yerin yakınında, üzerinde bir sırt çantası, bir sandviç kalıntısı ve yarısı boş bir şişe şarap bulunan küçük bir masa var. Burası çoktan terk edilmiş ve özel bir yer olmasına rağmen Silvia ve ziyaretçilerini izleyebilmek için villaya yeterince yakın, kullanışlı bir sığınak. Diana da bu yüzden Como'da; o da benimle aynı sebepten geldi. Hardwicke'in hayatta olduğunu biliyor ve Silvia'nın onun nerede olduğunu bildiğine inanıyor.

Bu taş kilisede hava serin. Diana siyah kot pantolon ve polar ceket giyerken, ben sadece ipek gece elbisesi ve ince bir şal giymişim, titreyen lambanın karşısında onunla yüzleşirken omuzlarıma sarıyorum. Silahını indirmemişti ve namlusu suçlayan üçüncü bir göz gibi bana bakıyordu.

"Neden Como'dasın?" diye soruyor.

"Senin burada olmanla aynı sebepten. Silvia'nın bana Hardwicke'in nerede olduğunu söyleyebileceğini düşündüm."

"Seni kim gönderdi?"

"Sen yaptın. Bir bakıma."

"Saçmalama."

"Teşkilat'tan biri Maine'deki evime geldi. Senin ortadan kaybolduğunu ve yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi."

"Bana *yardım* etmek için mi buradasınız?" Kahkahası büyük taş kilisede yankılanıyor, ses bir düzine yarı histerik Diananın sesine karışıyor. "Maggie kurtarmaya geldi!"

"Sana ne olacağı umurumda değil. Ama Gavin öldü. Birkaç gece önce Bangkok'ta suikasta uğradı. Olay olduğunda ben de oradaydım. Muhtemelen hedef listesinde sırada sen ve ben varız."

Eli hiç kıpırdamıyor, silahı hâlâ göğsümde sabit duruyor. "Gavin sana bunun neden olduğunu söyledi mi?"

"Hardwicke yaşıyor," dedim. "Bu Malta'nın intikamı."

Bu ifşaat karşısında şaşırmış görünmüyor. "Bunu kesin olarak biliyor musun? Yaşıyor mu?"

"Teşkilat öyle düşünüyor." "Kanıtları ne?"

"Para hesaplarından kayboldu. Hem de çok miktarda. Bu hesaplara erişmek için sadece onun bilebileceği şifreler gerekiyor."

Sonunda silahını indiriyor. Saçları taranmamış, yanakları çökmüş. Yüzünde çok az uyku ve çok fazla korkudan kaynaklanan paranoyayı görüyorum. Adım atmaya başlıyor, gaz lambasının önünden bir ileri bir geri gidiyor. Tedirginliği içinde, orada durduğumu umursamıyor gibi görünüyor ve ben de artık bana doğrultulmuş bir silah olmadığı için rahatlıyorum.

"Hardwicke'i etkisiz hale getirmeliyiz," diyor. "Birlikte çalışmak zorundayız."

"Malta'da yaptığımız gibi mi?" Acı bir kahkaha attım. "Sanki sana güvenebilirmişim gibi." "Cyrano'yu birlikte devirmiştik, değil mi?"

"Ve kocamı öldürdün."

Durdu ve bana baktı. Aynı hızla gözlerini kaçırıyor. "Bu talihsiz bir olaydı. Keşke durdurabilseydik," dedi ama gözlerinde gerçeği gördüm. Arkasını dönmeden hemen önceki suçluluk parıltısı.

"Bunu durdurabilirdin."

"Bir bombanın patlayacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu-"

"Gavin bana gerçeği söyledi. Rusların saldıracağını saatler öncesinden biliyordun ve beni uyarmak aklına gelmedi. Danny'nin de içinde olduğu uçağın kalkmasına izin verdin."

"Mesajdaki tehdit belirsizdi." "Harekete geçmek için yeterince açıktı."

"Emin olamadım."

"Hayır. Sadece *umursamadın*!" Sesim tekrar eden bir ıstırap çığlığıyla bana geri yankılanıyor, bunca yıldır içimde tuttuğum bir çığlık. Son yankılar da kayboluyor ve bir an için konuşmadan birbirimize bakıyoruz.

Bir gümbürtü kilisenin sessizliğini bozuyor. Yaklaşan bir motorun homurtusu.

Diana'nın çenesi telaşla yukarı kalktı. "Bizi takip ettiler. Siktir, *sizi* takip etmişler." Feneri söndürür ve sırt çantasını kapar. Tek ışık kırık pencerelerden ve bir mil ötedeki köyden gelen soluk parıltıdan geliyor.

"Bana bir silah ver," diye fısıldıyorum karanlıkta çömelirken. "Kapa çeneni."

"Eğer bizi öldürmek için buradalarsa, onları uzak tutmak için bana ihtiyacın olacak. Bana bir silah ver."

Seçeneklerini tartması ve haklı olduğumu anlaması sadece birkaç saniyesini alıyor. Bana gerçekten ihtiyacı var. Çantasını karıştırdığını duyuyorum ve elime bir tabanca tutuşturuyor. Dokuz milimetrelik. Güvenilir Walther'ım değil ama işimi görür.

Birisi ön kapıyı tıkırdatıyor ama kapı kilitli. Belki de sadece bir kilise bekçisidir? Tanrım, binasına kimin girdiğini görmeye gelmiş zararsız yaşlı bir adam olsun. Sonra bir bastırıcının tükürüğünü ve tahtanın parçalanmasını duyuyorum. Üç tekme ve kapı uçarak açılıyor. İçeriye adım atan iki adamın gölgeli siluetlerini görüyorum. Hayır, üç kişiydiler.

Diana tereddüt etmez. Hızlı bir şekilde dört el ateş ediyor. Bir acı homurtusu duyuyorum, sonra bir karşı ateş patlaması oluyor. Bir kurşun ıslık çalarak yüzümün yanından geçiyor ve masadaki şarap şişesini parçalıyor.

Diana iki el daha ateş etti ve geri çekilerek gölgelerin derinliklerine doğru ilerledi. Beni işgalcilerle tek başıma yüzleşmem için geride bırakıyor elbette. O böyle çalışır. Bu kilisenin düzenini biliyor, olası her saklanma yerini biliyor ve benim yapabileceğim tek şey onu takip etmek ve savunulabilir bir pozisyona doğru ilerlediğini ummak. Topuklu ayakkabılarım çok yüksek sesle takırdıyor, ben de onları tekmeliyorum. Karanlıkta geri çekilen gölgesini seçebiliyorum.

Kurşunlar duvara çarpıp sekiyor. Taş parçaları yanağıma batıyor. Adamlar ilerliyor; birinin bir sıraya çarpma sesini duyuyorum,

Diana'nın peşinden koşmadan önce sese körlemesine üç el ateş ettim.

Geri çekilmek için tek yolu seçmiş: çan kulesine çıkması gereken dairesel bir merdivenden yukarı. Basamakları çıkmaya başlıyorum ve ayağımın tabanında gevşek bir çivinin ısırığını hissediyorum. Acıdan yüzümü buruşturarak, topallayarak basamakları çıkıyorum. Dolambaçlı merdivenler herhangi bir yöne net bir atış yapmak için çok dar ve kıvrımlı; tek umudum tepeye ulaşmak, orada saldırganları oyalayabilir ve merdivenden çıktıklarında onları haklayabiliriz. Son basamakları da tırmanıp çan kulesine çıkıyorum. Diana orada, yan tarafa çömelmiş. Köyden gelen ışık onun gergin yüzünü ve elindeki silahın parıltısını aydınlatacak kadar parlak.

Tek kelime etmedim, sadece yanına çöktüm. Birlikte saldırganlarımızla yüzleşmeyi bekliyoruz. Artık başka seçeneğim yok; nefret ettiğim bu kadının yanında savaşmak zorundayım.

Kalbimin gümbürtüsü arasında merdiven boşluğundaki ayak seslerini duyuyorum. Bir gölge yavaşça beliriyor.

Diana ve ben ateş açıyoruz, mermilerimiz taşa çarpıyor. Bu son direnişimiz ama avantaj bizde. Burada onları oyalayabiliriz.

Ve sonra cephanem bitiyor.

Bir kurşun yanımdan geçti. Yana doğru daldım ve omzum eski döşeme tahtalarına çarptı. Çömelmek için geri yuvarlanıyorum ve alternatif bir kaçış yolu bulmak için kuleyi çılgınca tarıyorum, ancak çan kulesinden çıkmanın diğer tek yolu, otoparka ölümcül bir dalışla kenardan dalmak.

İşte böyle bitiyor, yalınayak ve hayatımı mahveden kadınla, on buçuk yıl önce verdiği kararlarla ikimizi de bu son ana götüren kadınla köşeye sıkışmış bir halde.

Boş silahımı bırakıyorum. Ölümden sonraki hayata inanmıyorum, kahramanca ölmenin insana Valhalla'da bir koltuk kazandıracağına inanmıyorum. Sadece anlamsız bir mücadelenin acıyı uzatacağını biliyorum ve panik yerine kabullenmeyi seçiyorum. Ama Diana ölmeye hazır değil. Yanımda hareket ediyor, sesi alçak ve panik içinde.

"Ne oluyor lan? Silahın-"

"Mermim bitti. Her şey bitti, Diana."

"Hayır. Hayır, bitmedi."

Bir kobra hızıyla saldırıyor, kolunu boğazıma doluyor. Beni göğsüne doğru geriye doğru çekerken dengemi kaybediyorum. Ben onun kalkanıyım, kurşunlara karşı kurbanlık bir et ve kemik yığınıyım.

Sonuna kadar Diana, artık hiçbir şey fark etmese de Diana'dan ibarettir, çünkü yakında onun da kurşunları bitecektir.

Bir adam silueti beliriyor, sonra bir ikincisi. Diana geri çekiliyor, beni de peşinden sürüklüyor, ta ki çan kulesinin parmaklıklarına dayanana ve daha fazla geri çekilemeyene kadar.

"Bir anlaşma!" diye sesleniyor. *"Voglio fare un patto!"*

Adamlar bir şey söylemiyor ama silahlarını da indirmiyorlar.

"Para var," diyor. "Sana yirmi milyon dolar verebilirim! Hepsi senin, ama gitmeme izin vermelisin!"

Yirmi milyon doları mı var?

Şimdi bile, ölümün kıyısında dururken, bu vahiy zihnimi döndürüyor. Yapbozun parçalarını karıştırıyorum, yerlerine oturmaya başladıklarını hissediyorum. Hardwicke'in offshore hesaplarından, şifrelerini bilmesi gereken biri tarafından çekilen milyonlarca doları düşünüyorum. Hardwicke'in zayıflayan hafızasını, sayıları, isimleri ve tarihleri takip etmekteki zorluğunu düşünüyorum. Bir anda her şey bir araya geldi. Şifreleri nerede saklıyordu? Bir not defterinde ya da telefonda, kolayca erişebileceği bir yerde olmalı.

Ya da bir USB bellek. Diana'ya Malta'da kopyalaması için

verdiğim gibi. Yapbozun bir parçası daha yerine oturdu.

Diana'da şifreler vardı ama Hardwicke hayattayken onları kullanamazdı. Hesaplarından para kaybolursa fark ederdi, bu yüzden onun ortalıkta olmaması gerekiyordu. Onun ölmesine ihtiyacı vardı ve bunu gerçekleştirmenin en kolay yolu Rusların intikamlarını almalarına izin vermekti. Bu yüzden uçağının kalkmasına izin verdi, ölümüne uçmasına izin verdi ve onunla birlikte kimin öldüğünü umursamadı.

Merdiven boşluğunda daha fazla ayak sesi yankılanıyor. Sabit, telaşsız bir tempoda tırmanıyorlar, yaklaşan celladımızın acımasız ritmi.

"Yirmi milyon dolar!" Diana tekrar söyledi. Anlaşma yapmak için çırpınırken bana olan hakimiyetini kaybediyor. Kavrayışından sıyrılıyorum ve uzağa, ulaşamayacağı bir yere kaçıyorum. Şimdi vücudum onu koruyamadan açıkta duruyor.

"Bu senin görebileceğinden çok daha fazla para," diyor. "Sahip olabilirsin

Onu. Öldür *onu*. Bırak gideyim, ben de-"

Susturucunun patlaması onu cümlesinin ortasında dondurur. Başı geriye savruldu ve sonra vücudu çan kulesinin kenarına doğru sallandı. Birkaç saniye için

Kalp atışları orada dengede duruyor gibi görünüyor, omurgası demir parmaklığın üzerinde kavisli. Sonra yerçekimi kendini gösteriyor ve bariyerin üzerinden geriye doğru devrilerek gölgenin içine düşüyor.

Yere düştüğünü görmüyorum ama çarpışmayı duyuyorum. Aşağıdaki betona çarpan et ve kemiğin gümbürtüsünü.

BÖLÜM 34

Çan kulesinin merdivenlerinin karanlığından bir figür yavaşça ortaya çıkıyor. Phillip Hardwicke'i görmeyi bekliyordum ama bu bir kadın. Adamlar onun geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorlar. Çan kulesinin kenarına doğru ilerliyor ve yere bakıyor. Onu son gördüğümden bu yana on altı yıl geçmiş olmasına rağmen, cömert kalçalarını, omuzlarının yuvarlak eğimini tanıyorum. Ay ışığında, esintiyle dalgalanan kızıl saçlarının parıltısını yakalıyorum.

"Teklif edeceği para onun parası değildi," diyor ve dönüp bana bakıyor. Elinde az önce Diana'yı öldürmek için kullandığı silah var ve namlusu şimdi bana doğrultulmuş durumda. "Sorum sonunda cevaplandı. O yaptı."

"Bella," diye mırıldanıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Annem," diyor. "O olmasaydı hayatta olamazdım." "Sen

uçakta değildin."

"Alan Holloway'in yatına yapılan baskını duyduktan sonra havaalanına gitmeme izin vermedi. Annem babamın Ruslarla yaptığı anlaşmaları biliyordu. Neler yapabileceklerini biliyordu. Uçağı düştüğünde, benim de peşime düşebileceklerini düşündü. Onlara karşı gelirsen ailene ne olacağının bir örneği olurum diye. Bu yüzden beni kendi jetiyle eve götürdü. Arjantin'e."

"Yaşadığından haberim yoktu. Bir cenaze vardı, annen de oradaydı."

"Bir cenaze töreni olmalıydı. Bu oyunun bir parçasıydı ve o nasıl oynanacağını biliyordu."

"Bunca zamandır. Onunla birlikte olduğunu bilmiyordum."

"Öldüğü güne kadar." Bella'nın sesi titriyor ve silahının namlusu yere doğru eğiliyor.

"Tanrım, çok üzgünüm Bella," diye mırıldandım. "O seni severdi. Senin için sadece en iyisini isterdi."

"*Senin* aksine." Silahını kaldırdı ve bir kez daha göğsüme doğrulttu. "Sonunda o dosyayı ele geçirdiğimde, senin hakkındaki gerçeği öğrendim." Sesi cam gibi kesiliyor. "Ve ne yaptığını."

"Ben gerçekten senin arkadaşındım."

"Arkadaş mı?" Kahkahası yüksek ve acı. "Beni *kullandın*. Beni ölüme gönderecektin."

"Benim de o uçakta olmam gerekiyordu! Hepinizle birlikte ben de düşecektim."

"Ama siz gemide değildiniz, değil mi?"

"Benim *kocamdı*! *Sevdiğim* adam. Ne olacağını bilseydim gitmesine izin verir miydim sanıyorsun?"

Uzun bir sessizlik olur. "Hayır," diye mırıldanıyor sonunda. Parmaklıklara dönüyor ve park yerine bakıyor. "Tanrım, ne kadar *aptal* bir kızmışım."

"Daha on beş yaşındaydın. Babanın gerçekte ne olduğunu bilmiyordun." "Babam hakkında konuşmuyorum. *Senden* bahsediyorum. *Senin* ne olduğundan. Bunca zaman kimin için çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra birisinin babamın hesaplarına girdiğini öğrendim, şifrelerini bilen tek kişi ben olmama rağmen. Onlara "krallığın anahtarları" derdi. Onları bana ezberletti, çünkü hafızasıyla ilgili sorunları vardı. O parayı başka biri taşıdı ve bunu kimin yapmış olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ta ki Cyrano Operasyonu'nu öğrenene kadar." "Nasıl?"

Omuz silkiyor. "Her şey satın alınabilir, Maggie. Sadakat. Erişim. Sizin değerli CIA'inizde bile her zaman sırları satmaya istekli birileri vardır." Yüzünü bana döndü. "Hayatta kalan son kişi sensin. Son bir sözün var mı?"

"İşler nasıl bu hale geldi Bella? *Sen* nasıl bu hale geldin?"

"Zorunluluk. İsimleri biliyorum. Onları nasıl kullanacağımı biliyorum. Babam öğretti o kadar."

"Sen gerçekte böyle biri değilsin. Bella'yı tanıyordum ve onun arkadaşı olmaktan mutluydum. İster inan ister inanma, gerçekten öyleydim."

"Yeni Bella'ya merhaba deyin. Ne de olsa ben babamın kızıyım."

Ben buna inanmıyorum. Ona baktığımda gördüğüm Phillip Hardwicke değil, on beş yaşındaki o masum kız. Ve şimdi hayatı bana bağlı olan başka bir kızı, başka bir masumu düşünüyorum.

"Bu iş bittiğinde, benimle iş in bittiğinde, Callie'nin Gitmek mi?" "Kız mı?"

"O sadece on dört yaşında."

"Ona ne olacağı gerçekten önemli mi?"

"'Bir hayat için bir hayat.' Ben ölürsem, kız yaşar. Sen de öyle yapmıyor muydun? benden ne yapmamı istiyorsun? Bu yüzden geldim, takas yapmak için. Benim hayatıma karşılık onunki."

Bir an için beni inceliyor ve ben onun bir zamanlar olduğu kızı hatırlıyorum. Yalnız, garip ve dünyadaki yerinden emin olmayan. Görünüşe göre şimdi o yeri bulmuş. Babasının ölümü onu kendine güvenen ama acımasız bir yaratığa, bir cinayetin karşılığında başka bir cinayet isteyen intikamcı bir Medea'ya dönüştürmüş. Ben kimim ki onu bu fikirden vazgeçireyim? Babasını deviren ve biri kocam olmak üzere altı kişinin canını alan makinenin bir parçasıydım. Aynı makine Bella'nın hayatını da mahvetti. Bir zamanlar tanıdığım kız gitti ve bunun suçlusu kısmen benim. Suçluluk duygusundan kaçmaya çalışıyordum ama bundan kaçamıyorum. Bunu mezara kadar taşıyacağım.

Dik duruyorum. Hazırlıklıyım. "Her şey için özür dilerim, Bella. Bunu şimdi duymanın bir fark yaratmayacağını biliyorum ama gerçekten üzgünüm."

Silahı kafama dayadı.

Gözlerinin içine bakıyorum ve kurşunu bekliyorum. *Geliyorum, Danny. Neredeyse geldim.* Saniyeler geçiyor ama ben hala ayaktayım, hala ona bakıyorum. Kim olduğumu görmesini istiyorum, ona asla zarar vermek istemeyen bir arkadaş. Kendisi kadar derin ve yıkıcı bir kayıp yaşamış bir arkadaş.

Adamlarına döner. "Gidin. Bizi yalnız bırakın."

Bir tereddütten sonra, merdiven boşluğunun kasvetine doğru geri çekilirler.

Bella yavaşça silahını indirir. Korkuluklara doğru ilerliyor ve Diana'nın aşağıda yatan bedenine bakıyor. "Seni öldürmeye hazırdı."

"*O* asla benim arkadaşım olmadı."

Bir an geçti. Şimdi, o bana bakmazken, saldırıp silahını almamın tam zamanı, ama bunu yapamayacağımı fark ediyorum. Ona bir kez daha ihanet edecek yüreğim yok.

"Bir hayat için bir hayat," diyor usulca. Yüzünü bana dönüyor. "Bana Diana Ward'ı getirdin. Buna iyi diyelim."

"Bella . . ."

"Güle güle Maggie. Bir daha asla karşılaşmayalım." Dönüyor ve merdiven boşluğunda kayboluyor. Kuleden inerken ayak seslerinin yankısını duyuyorum.

Bacaklarım aniden sallanmaya başladı. Yere çöktüm, soğuktan değil ama bu gece olan her şeyin şokuyla titreyerek yere yığıldım. Ölüm o kadar yakınıma geldi ki nefesini kulağımda hissedebiliyordum ve hâlâ burada olduğum için hayrete düşmüş durumdayım. Olmamalıydım ve şu andan itibaren aldığım her nefes, asla hafife almayacağım, hak etmediğim bir hediye. Soğuk ince elbisemden sızıyor ve kemiklerim sert zemin yüzünden ağrıyor, ama bu rahatsızlıklar kılık değiştirmiş nimetler, çünkü onları hissetmek hayatta olduğum anlamına geliyor.

Kendimi ayağa kaldırıyorum ve parmaklıklardan aşağı bakıyorum. Aşağıda, Bella ve adamlarının kiliseden çıktıklarını görüyorum. Diana'nın cesedinin yanından geçip arabalarına doğru gidiyorlar.

"Callie ne olacak?" Seslendim.

Bella duraksıyor ve başını kaldırıp bakıyor ama cevap vermiyor.

"Söz vermiştin. Bir hayata karşılık bir hayat!" Bağırıyorum.

"Peki ya kız?" Bella arabanın arka koltuğuna tırmanıyor ve araba uzaklaşıyor.

Hâlâ dengesiz bir şekilde kule merdivenlerinden yavaşça iniyorum. Ayakkabılarımın ya da içinde araba anahtarı olan çantamın nerede olduğunu bilmiyorum ve çıplak ayaklarla köye doğru yapacağım uzun ve rahatsız edici yürüyüşten korkuyorum.

Ama daha kötülerine de katlandım.

Kilisenin ön kapısı açık duruyor. Ay ışığının aydınlattığı kapıya doğru topallayarak ilerliyorum; ayakkabılarım ve cüzdanım, onları bulacağımdan emin olduğum bir yere yerleştirilmiş. Bella'dan son bir merhamet jesti. Çantamı elime alıyorum ve ağırlık farkını hemen fark ediyorum. İçine uzandım ve daha önce orada olmayan bir telefon buldum. Bella aramızdaki iletişim hattını açık tutmuş. Sadece düşündüğüm amaç için olduğunu umabilirim.

Otoparka çıkıyorum ve Diana'nın kanıyla kapkara olmuş çakılların üzerinde yüzüstü yatan cesediyle yüzleşiyorum. Alnındaki kurşun deliği polise bunun kuleden intihar amaçlı bir atlayış olmadığını gösterecek.

Onu bulduklarında buradan kilometrelerce uzakta olmalıyım.

Kiralık arabaya binip uzaklaşıyorum, Diana'yı yattığı yerde bırakıyorum. Bir kez daha arkamda bir ölü bırakıyorum.

*

Milano'ya ulaştığımda şafak yeni söküyordu. Otele yerleşmeyip doğruca Malpensa Havaalanı'na gidiyor, üzerimi değiştiriyor ve Londra aktarmalı Boston'a uçana kadar geçecek dört saati beklemek üzere bir kafeye yerleşiyorum. Adrenalin azalmış ve uzuvlarım yorgunluktan lastik gibi olmuş. Genç bir kadınken hiç uyumadan kırk sekiz saat çalışabilirdim ama artık o kadın değilim. Espresso üstüne espresso sipariş ediyorum, uyanık kalmaya çalışıyorum, çantamda unuttuğum kullan-at telefonumu tekrar tekrar kontrol ediyorum, beklediğim mesajı arıyorum.

Hiçbir şey yok.

Diana'nın cesedinin henüz bulunup bulunmadığını ve yerel polisin bundan ne çıkaracağını merak ediyorum. Bir çete cinayeti mi? Bir soygun mu? Kıskanç bir sevgili mi? Tüm olağan nedenler araştırılacak, ancak gerçek nedenin akıllarına geleceğinden şüpheliyim. Polise acıyorum; gördüklerinin yarısını anlayacak hayal gücünden yoksunlar.

Bir hayata karşılık bir hayat. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Şimdi Bella da kendi payını teslim etmeli.

Espressomu boşaltıyorum ve ayağa kalkıyorum. İlk uçağım iki saat içinde kalkacak. Eve gidip Callie'yi kurtarma vakti geldi.

*

Logan Havaalanı'ndan kuzeye, Purity'ye dört saatlik bir yolculuk var ve saat 11:00

Nihayet kasabanın dışına ulaştığımda öğleden sonraydı. Tam kasaba sınırını geçerken telefonum beklediğim mesajla çalıyor. Bir şekilde eve yaklaştığımı biliyor ve izlendiğimi, Bella'nın Milano'dan Londra'ya oradan Boston'a uçarken, kuzeye Maine'e doğru giderken beni takip ettiğini fark etmek tedirgin edici. Rahatsız edici, evet, ama korkutucu değil. Eğer beni öldürmek isteseydi, bunu Como'da yapardı.

Kullan-at telefonuma bakıyorum ve yorgunluğum anında buharlaşıyor. Neredeyse kırk sekiz saattir uyanıktım ama ekranımda gördüğüm mesaj, kemik yorgunu bedenime bir adrenalin sarsıntısı gönderiyor.

Gaz pedalına bastım.

On beş dakika sonra Connor Yolu üzerindeki terk edilmiş bir evin önünde duruyorum. Bu arazinin önünden daha önce birkaç kez geçmiştim ama yabani otlar ve çalılarla o kadar kaplıydı ki binanın kendisini daha önce hiç görmemiştim. El fenerim soyulmuş boyaları ve çürümeye yüz tutmuş verandayı gösteriyor ve uzun zamandır burada kimsenin yaşamadığını biliyorum, yine de araba yolunda karda yeni lastik izleri görüyorum.

Havada duman kokusu alıyorum. Birisi ateş yakmış.

Sarkan verandaya çıkan basamakları tırmanırken kalbim küt küt atıyor. Kendim için korkmuyorum ama içeride ne bulacağımdan korkuyorum. Kapı kilitli değil. Kapıyı itiyorum ve menteşeleri gıcırdayarak açılıyor, içeride sadece karanlık var.

"Callie?" Seslendim.

Eve adımımı atıyorum ve hemen fark ediyorum ki, dışarısı yirmi derece olmasına rağmen evin içi sıcak, neredeyse rahat. El fenerimi mobilyasız, çam zeminli ve tavanından örümcek ağları sarkan boş bir alan olan oturma odasında gezdiriyorum. Işınım, sadece süpürülmemiş külleri gördüğüm tuğla ocakta duruyor. Odayı geçip tuğlalara dokunuyorum. Serinler.

Yine de ev sıcak. Bu ısı nereden geliyor?

Oturma odasından mutfağa doğru yürürken zemin gıcırdıyor. El fenerimin ışıkları hırpalanmış çam tezgahın, kapakları sarkmış dolapların, kahverengiye boyanmış porselen lavabonun üzerinde geziniyor. Odun sobasını görüyorum ve yaklaştıkça ondan yayılan ısıyı hissedebiliyorum ve köşede bir odun rafı görüyorum. Birisi evi sıcak tutuyormuş.

"Callie?"

Ses o kadar zayıf ki neredeyse kaçıracaktım. Yakınlarda bir yerden gelen bir inilti. Dönüyorum ve el fenerimin ışını kiler kapısına düşüyor. Aralık duruyor.

Kapıyı açmadan önce bile onun orada olduğunu biliyorum. Güvende olduğunu biliyorum. El fenerimi boşluğa tutuyorum ve işte orada, bir sandalyeye bağlı, ağzı koli bandıyla bantlanmış.

Saniyeler içinde onu serbest bıraktım ve anında bir ahtapot gibi üzerime çıktı, kolları boynuma boğucu bir şekilde sarıldı. Pantolonunu ıslatmış, ter, idrar ve duman gibi kokuyor ama yaşıyor. Çılgınca, titreyerek yaşıyor.

"Buradasın!" diye ağlıyor. "Geleceğini biliyordum. Sadece biliyordum!"

"Elbette buradayım. Buradayım, sevgilim." Onu kendime doğru çekiyorum ve o kollarımda hıçkırırken ben de ağlamaya başlıyorum. Uzun, çok uzun zamandır ağlamamıştım ama şimdi başladım ve duramıyorum. Callie için ve benim yüzümden acı çeken diğer herkes için ağlıyorum. Doku ve ailesi için, Gavin, Bella ve Danny için.

En çok da Danny için.

"Büyükbabamı görmek istiyorum," diyor. "Eve gitmek istiyorum."

"Yapacaksın." Kolumu beline doladım ve onu ayağa kaldırdım. "Ama henüz değil."

BÖLÜM 35 JO

Jo merdiven boşluğundaki kapıya çarptı, ikinci kattaki hastane koğuşuna girdi ve doğruca birim masasına yöneldi. "Callie Yount nerede?" diye sordu hemşireye.

"201 numaralı odada ama önce doktoru arayayım. Hey, oraya öylece giremezsin. Bekle!"

Jo koridorda 201 numaralı odaya doğru ilerliyordu bile. İki kez hızlıca kapıyı çaldı ve odaya girdi, ancak eşiğin hemen içinde durdu.

Kız yatakta mışıl mışıl uyuyordu.

Oda sadece loş bir komodin lambasıyla aydınlanıyordu ve Jo loşlukta Luther Yount'un yatağın başucundaki sandalyede kambur durduğunu gördü. Üzerinde pazen bir pijama üstlüğü vardı ve beyaz saçları başında taranmamış bir girdap gibi duruyordu. Jo gibi o da yatağından doğruca kalkmış olmalıydı, ama şimdi tamamen uyanıktı ve Jo'ya dik dik bakıyordu.

"Şimdi olmaz. Dinlenmeye ihtiyacı var," dedi. "Onu
uyandırmayın." "Nerede bulundu? Buraya nasıl geldi?"
"Sonra görüşürüz. Bilmeniz gereken tek şey onun iyi olduğu. Ona zarar vermediler." "Ona *kim* zarar vermedi?"
"Maggie sana gerisini anlatabilir. Onunla
konuşun." "Nerede o?"
"Az önce ayrıldı. Onu hâlâ yakalayabilirsiniz."
Kesinlikle onu yakalayacağım.

Jo merdiven boşluğundan lobiye koştu ve hastane girişinden hızla otoparka çıktı. Orada birkaç sıra ötede kamyonetinin kilidini açmakta olan avını gördü.

"Maggie!" Jo seslendi. "Maggie Bird!"

Kadın döndü ve çıkardığı iç çekiş havaya bir buhar bulutu gönderdi. "Lütfen. Şimdi olmaz."

"Evet, *şimdi*. Öğrendiğin anda beni aramalıydın." "Seni aradım. Bu yüzden burada değil misin?"

"Kızı kurtarmak *bizim* işimizdi."

"Ve sen de sirenlerinle çığlık atarak ortaya çıkacaktın. Durumun ne olacağını bilmiyordum. Sessiz bir çıkarma olmalıydı."

"Artık tutuklama şansımızı kaybettik."

Maggie başını salladı. "Hiç şansın yoktu. İnan bana, onu kaçıran insanlar çoktan buradan gittiler."

"Bana kim olduklarını söyleyecek misin?" "İsimlerini bilseydim söylerdim."

Bir kış gecesinin sessizliğinde karşı karşıya geldiler ve nefeslerindeki yoğunlaşma birbirine dolanmış tek bir buluta dönüştü. Aynı kasabada yaşıyor ve aynı havayı soluyor olabilirlerdi ama aralarında her zaman bir uçurum olacaktı çünkü Maggie yabancıydı, Purity, Maine'in tanıdık sınırlarının çok ötesindeki bir dünyadan gelen yabancı bir yaratıktı. Bir gün arkadaş olabilirler, hatta birbirlerine güvenmeyi bile öğrenebilirlerdi ama o gün bugün değildi. Şimdilik, Jo'nun hâlâ kurallarını anlamaya çalıştığı bir oyunda birbirlerine rakip olarak karşı karşıyaydılar.

"Bu kaçırma olayı neyle ilgiliydi?" dedi Jo. "Bana anlatmalısın." "Şu anda *ihtiyacım* olan şey yatağım." Maggie yatağının kapısını açtı. pikap ve sürücü koltuğuna tırmandı. "Yarın beni görmeye gel, Jo. Sana ne yapabileceğimi anlatırım." Motoru çalıştırdı ve uzaklaştı.

"Ne demek 'yapabileceğim'?" Jo bağırdı.

Tabii ki cevap gelmedi. Maggie Bird ile neredeyse hiç öyleydi.

Jo otoparkta tek başına durmuş, arka lambaların karanlığın içinde kaybolmasını izliyordu.

Karanlık. Gökyüzünden yuvarlanan yaralı kelebekler gibi önce bir kar tanesi, sonra bir başkası uçuştu. Saat gecenin ikisiydi, üşüyordu ve eve gidip yatağına girmekten başka bir şey yapmak istemiyordu ama yağan kar, Callie Yount'un tutulduğu evdeki lastik izlerini kısa süre içinde örtecekti. Geçen her dakika, kaçırılma olayıyla ilgili hayati önem taşıyan ipuçları beyaz örtünün altında kayboluyordu. İşlemesi gereken bir suç mahalli, toplaması gereken bir kanıt ekibi ve soru-

cevaplaması gereken bir sürü soru vardı. Yatağı her ne kadar cazip olsa da beklemek zorundaydı çünkü Purity sakinleri ona güveniyordu. Çok zeki olmayabilirdi, ama kasabasındaki insanlar için asıl önemli olanın, işini yapacağına her gün güvenebilecekleri olduğunu biliyordu. Bu yüzden iç çekerek arabasına bindi ve her zaman yaptığı şeyi yaptı.

Jo Thibodeau işe koyuldu.

BÖLÜM 36
BELLA

Pencerenin önünde durmuş, bahçesine bakıyordu. Yine yağmur yağıyordu, İskoçya'nın bu ücra köşesinde çok sık görülen soğuk, tüküren yağmur, ama baharın bu yıl erken geleceğinin işaretlerini görebiliyordu. Daha Şubat ayındaydı ve nergisler yeşil filizlerini çoktan göndermişti; Mart ayına kadar bahçe altın sarısı çiçeklerle dolup taşacaktı. Dünya hızla değişiyordu. Avrupa ve Asya'nın büyük nehirleri kuruyor, Güney Amerika'nın yağmur ormanları yanıyor ve Pasifik'te mercan adaları yükselen denizlerin altında yok oluyordu. Her yerde yeni kargaşalar kaynıyordu ve bu da kazanılacak para olduğu anlamına geliyordu; yabancı seçimleri etkileyebilecek, eski ve yeni nefretleri alevlendirebilecek ve devrimleri ateşleyebilecek para.

Bella küçük bir kızken bahçelerin değerini bilmezdi ama şimdi kendi bahçesine bakarken, hayatta kalmanın asla garanti olmadığı, rakiplerin gölgede fark edilmeden pusuya yattığı, sizi ele geçirip boğmak için fırsat kolladığı daha büyük bir dünyanın mikrokozmosuna baktığını fark etti. Bu, babasından öğrendiği temel bir ilkeydi: Birileri her zaman sizin yerinizi almak için bekliyordu, bu yüzden avantajı yakalamak için ne gerekiyorsa yapılmalıydı.

On dört yaşında bir kızı kaçırmak anlamına gelse bile.

Annesinin bu taktiği onaylamayacağını biliyordu ama Camilla artık burada değildi. Altı yıl önce, dünyadaki tüm paranın tedavi edemeyeceği bir beyin tümörüne yenik düşmüştü. Artık Bella tek başınaydı, annesinin hayırsever öğütleri onu engellemiyordu ve masada kendi yerini garantilemek için ne gerekiyorsa yapmıştı. Hayatta kalmak söz konusu olduğunda, zaten mümkün olan en iyi öğretmene sahipti. Babasının attığı temelden yararlanmış ve kendi ağını kurmuştu.

Kapının çalındığını duydu ve asistanına bakmak için döndü. "Ve?" diye sordu ona.

"Kız hastaneden taburcu oldu. Büyükbabasıyla birlikte eve döndü."

"Peki ya bizim takım?"

"Çoktan eve dönüş uçağına bindim."

"O halde ödemelerini serbest bırakabilirsiniz." "Elbette."

Asistanı odadan çıktı ve o da pencereye, bahçesinin manzarasına geri döndü. Yağmur hızlanmıştı, damlalar şimdi karla karışık yağmura karışmış, tuğla yürüyüş yolunda şakırdıyordu. Maggie'nin yaşadığı yere kar yağıp yağmadığını merak etti. Haritada Purity kasabasına bakmış ve Maine eyaletinin Kanada'ya yakın olduğunu görmüştü. Donmuş kuzeyde emekli olmak için tuhaf bir yerdi. Kar fırtınaları, kar yığınları ve ısıran rüzgarlarla dolu bir manzara hayal etti, kışın yaşanması zor bir yerdi.

Maggie hayatta olmamalıydı. Como'da beynine bir kurşun sıkılarak ölmeliydi ve Bella'nın bu infazı gerçekleştirmek için her türlü niyeti vardı. Ama kuledeki o anda, silahı Maggie'nin kafasına dayayıp gözlerinin içine baktığında tetiği çekememişti. Maggie'nin de bir kurban olduğunu, onun hayatının da Akdeniz üzerinde bir alev ve kül patlamasıyla parçalandığını fark etmişti. Phillip Hardwicke tetiği çekmekte tereddüt etmezdi ama Bella bunu yapmamayı seçti.

Belki de fark ettiğinden daha çok annesine benziyordu.

O zamanı sana ayırdım Maggie. Bir daha karşılaşırsak, bu kadar cömert olacağımı garanti edemem.

Bir daha karşılaşacaklarını sanmıyordu, ancak birbirlerinin varlığından kesinlikle haberdar olacaklardı, temkinli mesafelerini korusalar bile, Maggie Maine kıyısındaki belirsiz köyünde ve Bella gölgeler ve anonimlik dünyasında. Babasının dünyasında. On beş yaşında garip bir genç kız olabilirdi ama asla bilgisiz değildi. Phillip'in ona öğrettiği dersleri dinlemiş, öğrenmiş ve özümsemişti. Hayatta kalmak için ne gerektiğini biliyordu ve bu dersler, Diana Ward'ın çaldığı parayı geri alırken, dokunaçlarını yayarken ve gücünü pekiştirirken gelecek yıllarda ona iyi hizmet edecekti.

Maggie'nin yaşamasına izin vermek bir hata mıydı? Bunu bilmiyordu. Eğer babası hayatta olsaydı, Maggie'nin gitmesine izin verdiği için onu azarlardı ve bir gün bu zayıflık ve duygusallık anından pişmanlık duyabilirdi. Eğer bu bir hataysa, telafi edilebilecek bir hataydı.

Nerede yaşadığını biliyorum Maggie. Fikrimi her zaman değiştirebilirim.

BÖLÜM 37
MAGGIE

Beşimiz yemek masamın etrafında otururken, hayat normale dönmüş gibi görünüyor. Saat 17:00'de Ingrid ve Lloyd, ellerinde fırından yeni çıkmış, içinde musakka olan bir Pyrex tabakla habersizce kapıma gelen ilk kişilerdi. On dakika sonra Ben, İran pilavı ve kuzu eti ikramıyla geldi ve ardından Declan yeşil fasulye ve kıyılmış bademle içeri girdi. Eşinizi kaybettiğinizde ya da bacağınızı kırdığınızda arkadaşlarınızın kriz anında size getirdiği şey güveçtir ve işte buradalar, en yakın dört arkadaşım, beklenmedik ama hoş geldiler. Grup gerçekten bir araya gelmiş gibi görünüyor, bir kez daha tarifler ve dedikodular paylaşılıyor, baş döndürücü bir normale dönüş yaşanıyor. Bangkok ve Como Gölü artık bana kötü bir rüya kadar uzak geliyor.

Ama bunlar oldu ve şimdi Diana öldü. Declan'ın kaynaklarına göre Como polisi, terk edilmiş bir kilisede kafasında bir kurşun deliğiyle bulunan Amerikalı kadın cesedinin, muhtemelen farkında olmadan inlerine girdiği yerel gangsterler tarafından öldürüldüğünü söylüyor. Muhtemelen bu teoriye bağlı kalacaklar, çünkü gerçeği araştırmak çok fazla çaba gerektiriyor. Genelde öyle olur.

"Ve şimdi uğraşmamız gereken yeni bir sorunumuz var,"

diyor Ben. "Hangisi?" Ingrid diyor ki.

"Bella Hardwicke hakkında ne yapmalı?"

Hepsi bana bakıyor, çünkü Bella'yı gerçekten tanıyan benim - ya da onu farklı bir yaşamda, kayıp ve keder tarafından kafama silah dayayan kadına dönüştürülmeden önce tanıyan. Beni orada, çan kulesinde öldürebilirdi ve ölmemi istemek için her türlü nedeni vardı. Bunun yerine çekip gitmeyi seçti. Onun derinlerinde, tüm yara dokusunun içinde, bir zamanlar tanıdığım ve sevdiğim on beş yaşındaki kız olduğuna inanmak zorundayım.

"Bella bizim sorunumuz değil," diyorum.

"O Phillip Hardwicke'in halefi," diyor Ingrid. "Ama o Phillip Hardwicke değil."

"Peki o ne?"

Cevabı bilmiyorum. Tek bildiğim, beni öldürebilirdi ama öldürmedi. Babası bu kadar merhametli olmazdı.

"Bu bize bağlı değil," diyorum. "Ne *de* olsa biz emekliyiz."

"Maggie haklı," diyor Declan. "Ajans'ı Bella hakkında bilgilendirdik, yani top artık onların sahasında. Bırakalım onunla onlar ilgilensin."

"Yardım edebiliriz," diyor Ingrid. "Keşke sorsalar."

İşte bununla başa çıkmayı öğrenmeliyiz: Bizi tükenmiş ve önemsiz gören bir dünyadaki yerimiz. Bu yeni nesil sadece geleceğe bakıyor, geçmişe ve geçmişin onlara öğretebileceklerine çok az saygı duyuyor. *Bizim* onlara öğretebileceklerimizi.

Beş kadehi ve yeni açılmış otuz yıllık Longmorn viski şişesini getiriyorum, İskoçya'nın Leith kentinde bir kaynak bulmayı başaran Ingrid'in hediyesi. Bu şişe sohbetimizin ciddileşmek üzere olduğunun işaretidir. Longmorn'u önce akşam boyunca çok az konuşan Declan'a veriyorum. Ayrıca bakışlarımdan da kaçınıyor, çünkü nedenini bildiği halde ona söylemeden İtalya'ya gittiğim için hâlâ yaralı hissediyor. Bu benim savaşımdı ve çapraz ateşte onun zarar görmesini istemiyordum.

Ama işte sonuç: Declan'ın beni affetmesi zaman alacak, aramızdaki güveni yeniden inşa etmemiz zaman alacak. Bunu Declan'la aramızda halletmemiz gereken uzun meseleler listesine ekleyin.

Lloyd viski kadehini kaldırıp kadeh kaldırıyor. *"Cin cin! Alla vostre salute!" "Cin cin!" diye* bağırıyoruz ve ilk yudumlarımızı alıyoruz.

Çevre alarmım çalıyor.

"Kimi bekliyorsun?" Ben soruyor.

Masadan kalkıyorum. "Sanırım hepimiz bunun kim olduğunu biliyoruz."

Ön kapıyı açıyorum ve orada duruyor, eli kapıyı çalmaya hazırlanıyor. Jo Thibodeau günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuş, atkuyruğu saçları dağılmış ve sarı saçlarının gevşek telleri yüzünün etrafına dökülmüş. Üzerinden yayılan yorgunluk kokusunu neredeyse alabiliyorum.

"Bayan Bird," diyor. "Sorularım var."

"Tabii ki biliyorsun. İçeri gel."

Beni yemek odasına kadar takip ediyor ve masanın etrafındaki misafirlerime bakıyor. "Martini Kulübü'nün yeni bir toplantısıyla karşılaşmak beni neden şaşırtmadı?"

Declan, her zamanki centilmenliğiyle, bir sandalye çekti. "Lütfen, Şef Thibodeau. Oturun ve bize katılın."

"Ve bir bardak viski?" diye soruyor

Lloyd. "Hâlâ görevdeyim," diyor.

"Hiç görev *dışına çıktın* mı?" Ben soruyorum.

"Bayan Bird, konuşmak için başka bir odaya geçebilir miyiz?"

"Bunlar benim arkadaşlarım. Söylediğimiz her şeyi duymalarını istiyorum."

Thibodeau iç çekiyor. Bu gece benimle tartışamayacak kadar yorgun ve galip gelemeyeceğini biliyor, bu yüzden Declan'ın kendisi için çektiği sandalyeye çöküyor. Yemek odasının ışıkları altında yüzü solmuş ve otuz iki yaşından daha yaşlı görünüyor. Onu tanıdığım kısa süre içinde inatçılığını takdir etmeye başladım. O bir sprinter değil, bir ayağı diğerinin önünde, her zaman hedefine odaklanmış bir şekilde ilerlemeye devam eden bir maraton koşucusu. Bizi zekâsıyla alt edemez ama bizden daha uzun süre dayanabilir ve eğer karşı taraflarda olsaydık sorun olurdu. Şu an için değiliz ve sanırım ikimiz de bunu biliyoruz.

"Eyalet polisi size gelen, kızı nerede bulacağınızla ilgili mesajı inceledi," diyor. "Size kimin gönderdiğinin izini süremiyorlar."

"Sana yapamayacaklarını söylemiştim," diyorum. "Mesajı kimin gönderdiğini biliyor *musun*?"

"Kaçıranlar, sanırım."

"Callie'nin yerini neden aniden açıklasınlar ki? Biri fidye mi ödedi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Masanın etrafına bakıyor. "Burada bilen *var* mı?"

"Nasıl bilebiliriz ki?" Lloyd masumca cevap verir.

"Sizden hiç doğru dürüst bir cevap alabilecek miyim?"

Declan, "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diyor ve neredeyse sihirli bir el çabukluğuyla bir bardak viskiyi kızın önüne koyuyor.

Thibodeau karamel rengindeki baştan çıkarıcı bardağa bakıyor ve hepimiz onun yenik düşüp düşmeyeceğini merak ederek izliyoruz. "Ne olacak ki?" diye mırıldanıyor.

Bir yudum alıyor ve hemen öksürmeye başlıyor. Belli ki tecrübeli bir viski içicisi değil, ama biraz teşvikle öğrenecektir.

"Callie nasıl?" Declan soruyor.

Thibodeau ağzını siler. "O iyi, düşününce. Ona zarar vermediler. onu.
" "Ne hatırlıyor?"

"Gözlerini bağlı tuttukları için yüzlerini hiç görmemiş. Buna dayanarak sesleri, bir erkek ve bir kadındı. Onu beslediler, sıcak tuttular, asla tehdit etmediler. Bunu neden yaptıklarına dair hiçbir fikrimiz yok." Bana baktı. "Belki sen biliyorsundur?"

Bildiğim bir şey var. Callie'ye asla zarar verilmemesi gerekiyordu; o sadece bir amaç için bir araçtı, Bella'nın beni açığa çıkmaya zorlaması için bir yoldu. Ama bu bilgi polisin pek işine yaramayacak çünkü Callie'yi kaçıran kişiler artık Jo Thibodeau'nun ulaşamayacağı bir yerde. Kaçırma emrini veren kadın da öyle. Maine'in sakin bir köşesinde çalışan küçük bir kasaba polisi, dünyanın Phillip Hardwick'leriyle nasıl başa çıkabilir? İşte bu yüzden burada yaşamayı seçiyorum ve arkadaşlarım da bu yüzden burada yaşıyor. Hayatımızın büyük bölümünde ülkemize hizmet ettik, dünyanın gizli savaş alanlarında savaştık, Hardwicke gibi canavarları alt ettik. Artık sakin bir hayat istiyoruz. Sakin bir hayatı hak ediyoruz.

"Özür dilerim," diyorum. "Size söyleyebileceğim başka bir şey
yok." "Evet. Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm."

Telsizi cızırdıyor ve sevk memurunun sesini duyuyoruz: *Tüm birimler, 10.30.1, 10.30.1. Konum 2-4-2 Birch Yolu. . .*

Thibodeau veda etmek için duraklamıyor. Bir anda ayağa kalktı ve kapıdan çıktı. Saniyeler sonra, aracının garaj yolundan kükreyerek uzaklaştığını duyuyoruz.

"On buçuk bir," diyor Ingrid. "Bu onların işlenmekte olan bir suç için telsiz kodu. Belki biz de yardımcı olabiliriz. Bu bizim vatandaşlık görevimiz olur, öyle değil mi?"

Longmorn şişesini bir kez daha elden ele dolaştırırken ve viski kadehlerimizi yeniden doldururken bu soruyu düşünüyoruz. *Suç işleniyor.* Bu sözlerin geçerli olmadığı herhangi bir köy, herhangi bir kasaba var mıdır? Küçük kasabamızın bile dünyanın sıkıntılarından korunmadığını öğrendik. Washington'a bir nükleer bomba düşerse, hakim rüzgarlar radyoaktif tozu doğrudan bizim güvenli küçük köşemize getirecektir. Eğer ülkeler çökerse

Avrupa'da ya da Doğu Asya'da savaş patlak verdiğinde, yıkımın dalgaları eninde sonunda Purity, Maine'e ulaşacaktır. Bağışıklığımız yok. Hiç kimse değil.

"Her neyse, Jo Thibodeau'nun bunu halledebileceğinden eminim," diyorum. "Yardımımıza ihtiyacı olursa bizi nerede bulacağını biliyor."

YAZARIN NOTU

Casus Sahili, yıllar önce küçük Maine kasabamla ilgili keşfettiğim tuhaf bir küçük sırdan esinlendi. Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra, doktor kocam bir muayenehane açtı ve yeni hastalarına önceki mesleklerini sorduğunda, sohbet bazen bu şekilde ilerliyordu:

Doktor: "Ne iş yapıyordunuz?" Hasta:
"Eskiden devlet için çalışırdım."
Doktor: "Peki hükümet için ne yaptınız?" Hasta: "Bu
konuda konuşamam."

Bu olay üçüncü ya da dördüncü kez yaşandıktan sonra kocam burada yaşayan emeklilerle ilgili çok tuhaf bir şey olduğunu fark etti. Yerel bir emlakçı sonunda sırrı açıkladı: "Hepsi CIA'denmiş." Sadece kısa sokağımızda iki emekli casus komşumuz olduğunu keşfettik. Neden bu kadar çok casus sadece beş bin nüfuslu bu kasabada toplanmıştı? Nükleer hedeflerden uzakta, ormanlık kuzeyde kendilerini güvende hissettikleri için mi? Kasabamız casuslara yönelik bir emeklilik dergisinde öne çıktığı için mi (ya da emlakçımız bize öyle söyledi)? Ya da Maine geçmişte güvenli evler için çok sık kullanılan bir yer olduğu için mi? Bunlar duyduğum teoriler arasında, ancak hiçbir zaman doğru bir cevap almayı başaramadım çünkü bu cevabı gerçekten bilen insanlar bu konuda konuşamıyor ya da konuşmak istemiyor.

Yaşları ve gümüş rengi saçları nedeniyle bu emeklilere ikinci kez bakmayabiliriz. Onlar sadece yerel kafede bizimle omuz omuza oturan, market koridorlarında bizim gibi el arabalarını iten ve postanede bize günaydın diyen komşularımızdır. O kadar iyi uyum sağlarlar ki, *eskiden* kim olduklarını ya da mezara kadar hangi sırları saklayacaklarını merak etmeyi asla bırakmayız.

Gizli geçmiş yaşamları olan mütevazı emekliler keşfedilecek büyüleyici karakterlerdir ve *Casus Kıyısı* böyle doğdu. James Bond gibi görünmeyen ama onun yerine komşularım gibi olan, tamamen sıradan emekliler olarak sessizce yaşayan casuslar hakkında yazmak istedim . Ta ki geçmiş onları avlamak için geri gelene ve bir daha asla kullanmak zorunda kalmayacaklarını düşündükleri eski becerilerini kullanmak zorunda kalana kadar.

TEŞEKKÜRLER

Yeni bir karakter kadrosuna hayat vermek her zaman göz korkutucudur ve Maggie Bird ile Martini Kulübü'nü dünyaya tanıtmama yardımcı olan herkese minnettarım. Meg Ruley, Rebecca Scherer ve Jane Rotrosen edebiyat ajansındaki eşsiz ekip, *Casus Kıyısı*'nın sadece bir fikir titreşimi olduğu en başından beri yanımdaydı. On yıllardır süren yazarlık kariyerimin iniş ve çıkışlarında Rotrosen ekibi bana destek oldu, tavsiyelerde bulundu, sempati gösterdi ve ara sıra martini ikram etti; en uçuk kitap fikirlerimin bile peşinden gitmekten beni asla vazgeçirmediler. Kanatlarımı esnetme özgürlüğü, bunca yıl sonra hala mutlu bir şekilde yazmamın nedenidir.

ABD'li editörüm Grace Doyle, bilge ve hassas rehberliğiyle hikâyeyi derinleştirmeme yardımcı oldu ve ona, Allyson Cullinan'a, Megan Beatie'ye ve Thomas & Mercer'daki tüm ekibe *Casus Kıyısı*'nı kucakladıkları için teşekkür ediyorum. İngiltere'deki muhteşem editörüm Sarah Adams'a, Alison Barrow, Larry Finlay, Jen Porter, Richard Ogle ve Transworld Books'un her zaman hevesli ekibine de teşekkürler.

Eve daha yakın bir yerde, beni gerçekten iyi bir viski yudumlamanın zevkleriyle tanıştıran Dana Strout'a, kahvaltı kulübümün her zaman destek olan hanımlarına, ateşli silahlar konusundaki hazır uzmanlığı için oğlum Adam'a ve fotoğraf makinesiyle yaptığı sihir için oğlum Josh'a büyük bir teşekkür borçluyum. Ve her zaman olduğu gibi, iyi günde kötü günde yanımda olan kocam Jacob'a teşekkür ediyorum. Otuz üç yıl önce birlikte bilinmeyene doğru bir adım attık ve Maine'e taşındık. Buraya evimiz dediğimiz için ne kadar şanslıyız.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2023 Josh Gerritsen

Uluslararası çok satan yazar Tess Gerritsen, yazarlık kariyerine alışılmadık bir yoldan geçti. Stanford Üniversitesi mezunu olan Tess, San Francisco'daki California Üniversitesi'nde doktorasını tamamladı.

Bir doktor olarak doğum iznindeyken kurgu yazmaya başladı. İlk romanını 1987'de yayınladı ve o zamandan beri kitapları kırk ülkede kırk milyondan fazla sattı, Nero Ödülü ve RITA Ödülü kazandı.

Romanları ABD'de en çok satanlar listesinde ilk üçe girmiş, yurtdışında ise en çok satanlar listesinde bir numara olmuştur. Dünya çapında eleştirmenler romanlarını "nabız hızlandıran eğlence" (*Philadelphia Inquirer*), "korkutucu ve zekice" (Toronto *Globe and Mail*) ve "cilalı, sürükleyici düzyazı" (*Chicago Tribune*) olarak övmektedir. *Publishers Weekly* onu "tıbbi gerilim kraliçesi" olarak adlandırdı.

Cinayet masası dedektifi Jane Rizzoli ve adli tabip Maura Isles'i konu alan dizisi, Angie Harmon ve Sasha Alexander'ın başrollerini paylaştığı TNT televizyon dizisi *Rizzoli & Isles*'a ilham verdi.

Şimdi tıptan emekli oldu, Maine'de yaşıyor ve tam zamanlı olarak yazıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.